THE EDGE

by Dick Francis

Iubește-ți aproapele

Traducere de Laura Gorneanu

^curesti MM

#

Tehnoredactor: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95063-9-3

Îl urmăream pe Derry Welfram cu prudență de la o distanță de 50 de pași, cînd se împiedică, se prăbuși cu fața în jos pe asfaltul umed și rămase nemișcat. M-am oprit privind cum cei din apropierea lui întindeau mîinile să-l ajute, iar pe fețe loram zărit îndoială și îngrijorare, unii rămînînd chiar cu gura căscată, șocați, în consecință, cuvîntul care-mi veni în minte fu unul violent, format din patru litere, greu de exprimat cu voce tare.

Derry Welfram zăcea cu fața la pămînt, nemișcat, în timp ce toți cei 14 concurenți la cursa 3 din 30 de pe York treceau pe lîngă el, jocheii uzi de transpirație privind în jos și în urma lor cu o curiozitate mută, cu gîndurile la ceea ce îi aștepta, și cu trupurile tremurînde în aerul rece de început de octombrie. Omul o fi fost beat. Nu era ceva rar să vezi oameni beți căzuți pe jos, după-amiezele, la curse. Era o după-amiază mizerabilă, urîtă. Norocul celui beat, întins pe caldarîm.

M-am retras discret cîțiva pași și am continuat să supraveghez scena. Cîțiva dintre cei din grupul ce se formase în preajma lui Welfram începură să se îndepărteze privind după caii care alergau, retrăgîndu-se pentru a urmări cursa.

Unii își schimbau greutatea corpului de pe un picior pe altul, prinși între dorința de a o lua din loc și sentimentul de rușine pentru un asemenea gînd, în timp ce un tip, cu mintea mai practică, porni după ajutor.

M-am îndreptat spre ușa deschisă a barului din padoc, de unde mai mulți clienți urmăriseră scena, înăuntru, locul era plin ochi de oameni însetați care urmăreau cursa pe un circuit închis de televiziune - cu alte cuvinte, la mîna a doua.

- Ce s-a întîmplat cu el? mi se adresă unul dintre cei aflați în ușă.

- N-am nici cea mai mică idee, am răspuns ridicînd din umeri. Cred că este beat.

Am rămas acolo tăcut, parte din peisaj, neîncercînd să intru în bar, ci adăpostindu-mă sub streașină și ferindu-mă ca picăturile de ploaie să nu-mi cadă chiar pe gît.

Tipul care plecase după ajutor se întorcea alergînd, urmat de un bărbat greoi, îmbrăcat în uniforma Ambulanței St. John's.

Cei de lîngă el îl întorseseră deja pe jumătate pe Welfram și-i slăbiseră cravata, dar părură bucuroși să se retragă la apariția unui reprezentant oficial. Cel de la St. John's îl întoarse acum complet pe spate și vorbi hotărît în walkie-talkie. Apoi se aplecă asupra lui Welfram și încercă o respirație gură-la-gură.

Nu-mi puteam imagina nici o împrejurare care să mă determine să-mi pun gura pe cea a lui Welfram. Poate că lucrul ăsta era mult mai ușor între doi oa-

meni complet străini. N-aș fi făcut-o nici măcar pentru a-i salva viața, îmi zisei, deși l-aș fi preferat viu.

Sosi în goană un alt bărbat, un tip subțirel, îmbrăcat în haină de ploaie, pe care-l cunoșteam din vedere ca fiind doctorul hipodromului. Îl bătu pe cel de la ambulanță pe umăr, spunîndu-i să se oprească, după care îi palpă lui Welfram gîtul, apoi îi băgă stetoscopul sub cămașă, lipindu-i-l de piept.

După ce ascultă atent îndelung, să fi trecut jumătate de minut, se ridică și vorbi cu cei de la ambulanță, băgînd în același timp stetoscopul în buzunar. Apoi se îndepărtă, alergînd din nou, pentru că sosise momentul să înceapă cursa, iar medicul afectat special acesteia trebuia să fie la fața locului pentru a da ultimele sfaturi jocheilor.

Tipul de la ambulanță avu din nou o conversație pe walkie-talkie, dar nu mai încercă să sufle aer în plămînii care nu mai reacționau; sosiră imediat cîțiva colegi de-ai săi cu o targa și o pătură. Îl puseră pe Welfram pe targa și - acoperind cu decență părul argintiu și costumul albastru-marin - se îndepărtară cu trupul a cărui inimă încetase să mai bată.

Cei care rămăseseră lîngă Welfram se împrăștiară ușurați, doi sau trei dintre ei îndreptîndu-se direct spre bar. Tipul care mai devreme mi se adresase mie, le puse acum aceeași întrebarea nou-veniților:

- Ce s-a întîmplat cu el?

- Este mort, zise scurt unul dintre ei. Dumnezeule, trebuie să beau ceva. Își croi drum spre bar, cu spectatorii din ușă - eu printre ei - după el, urmîndu-l pentru a auzi ce spune. Pur și simplu a căzut jos și a murit, continuă omul, încercînd să prindă privirea barmanului. Respira încă, dar dintr-o dată nu s-a mai auzit nimic... A murit înainte să ajungă tipul de la ambulanță... Barman, un gin dublu, ba nu... triplu.

-Era vreo urmă de sînge? am întrebat eu.

- Sînge? Se întoarse pe jumătate pentru a privi în direcția mea. Firește că nu! Nu sîngerezi cînd faci infarct... Barman, un gin și apă tonică... Nu, nu prea multă apă tonică...

- Cine era? întrebă cineva.

- De unde să știu? Vreun sărman nenorocit.

La televizor începu cursa și toată lumea, inclusiv eu, se întoarse să privească, deși după aceea n-aș fi putut spune cine a cîștigat. Cu Derry Welfram mort, sarcina mea imediată urma să fie mult mai dificilă, dacă nu chiar, temporar, imposibilă. în aceste condiții, cursa nu mai era relevantă.

Am părăsit barul în agitația generală de după terminarea cursei și am rătăcit o vreme de colo-colo căutînd alte lucruri care să nu fie așa cum ar fi trebuit să fie, și, la fel ca de multe ori, negăsind nici unul.

Am încercat în special să văd dacă îl caută cineva pe Derry Welfram, drept pentru care m-am învîrtit pe lîngă ușa camerei de prim ajutor, dar n-a apărut nimeni care să se intereseze de el.

Din difuzor răsună o voce invitîndu-l pe potențialul însoțitor al domnului Dery Welfram la curse să se prezinte la funcționarul de la biroul hipodromului, așa că mai m-am învîrtit o vreme pe acolo, dar nimeni nu a acceptat invitația.

Trupul neînsuflețit al lui Welfram plecă de la hipodrom într-o ambulanță, îndreptîndu-se spre morgă, iar după o vreme am părăsit și eu York-ul, în Audi-ul meu care trece nebăgat în seamă, și fix la ora cinci l-am sunat pe telefonul din mașină pe John Millington, boșul meu imediat, așa cum mi se ceruse.

- Adică ce vrei să spui, că este mort? întrebă el. Nu se poate!

- I s-a oprit inima, i-am spus.

- L-a omorît cineva?

- Nu, nu există nici un semn în sensul ăsta, i-am răspuns, deși nici unul dintre noi doi n-ar fi fost surprins dacă așa s-ar fi întîmplat lucrurile. Îl urmăresc de multă vreme, am continuat. N-am văzut pe nimeni să se fi ciocnit de el sau ceva de genul ăsta. Și, după cît se pare, n-a existat nici o urmă de sînge. Nimic de natură să trezească suspiciuni. Pur și simplu a murit.

- La dracu'! După furia din vocea lui, parcă ar fi fost vina mea. John Milington, fost polițist (inspector-șef), retras acum și ocupînd funcția de director adjunct al Serviciului de Securitate al *Jockey Club,* părea să nu se fi împăcat niciodată cu faptul că îmi desfășuram activitatea sub acoperire, detașat pe timp nedeterminat la departamentul său, deși în cei trei ani de cînd lucram pentru el curmasem cariera unui număr bunicel de delincvenți obișnuiți ai hipodromului.

- Tipul este un amator nenorocit! protestase cînd îi fusesem prezentat, detașarea mea fiind reală, nu o sugestie. Este ridicol! exclamase. A trecut ceva vreme de cînd nu mai spune că este ridicol, dar n-am devenit niciodată prieteni apropiați.

- Face cineva valuri? A întrebat cineva de el? l-am auzit din nou.

- Nu, nimeni.

- Ești sigur? Ca întotdeauna, se îndoia de abilitatea mea.

- Da, categoric. Și i-am povestit cum m-am învîrtit pe la diferite uși.

- Cu cine s-a întîlnit atunci, înainte să o mierlească?

- Nu cred că s-a întîlnit cu cineva, numai dacă lucrul ăsta nu s-a întîmplat foarte devreme, înainte să-l depistez eu. Oricum, nu căuta pe nimeni. A făcut vreo două pariuri pe calul Tote, a băut vreo două beri,

s-a uitat la cai și a urmărit cursele. Astăzi nu a fost foarte ocupat.

- Și iată-ne înapoi de unde am plecat, zise furios, rostind cuvîntul din patru litere pe care-l înăbușisem eu ceva mai devreme. Eram de acord cu el. Sună-mă luni dimineața, spuse Milington.

- Perfect, i-am răspuns și am închis telefonul.

Era sîmbătă. Duminica era ziua mea liberă obișnuită, la fel și lunea, dacă nu interveríeau ceva probleme. Vedeam deja cum lunea mea liberă dispărea cu repeziciune.

Milington, împreună cu întreg Serviciul de Securitate și cu administrația de la *Jockey Club,* suferea încă de pe urma spulberării în sala de tribunal a celei mai mari șanse de a-l vedea în spatele gratiilor pe cel mai ticălos operator care continua să domine lumea curselor de cai.

Julius Apollo Filmer fusese acuzat că a pus la cale uciderea unui îngrijitor de cai, destul de nesăbuit, încît să se laude în gura mare, și beat, într-o cîrciumă din Newmarket, că știe el despre domnul Filmer lucruri care ar face ca sus-numitul ticălos să zboare cît ai zice pește din lumea curselor.

Nefericitul tînăr a sfîrșit într-o groapă, două zile mai tîrziu, cu gîtul rupt. Poliția (cu ajutorul lui Milington) a pregătit un dosar beton, în care Julius Filmer era acuzat că a instigat la crimă și a plătit pentru comiterea ei. Apoi, în ziua procesului, celor patru martori ai acuzării li s-au întîmplat lucruri cît se poate de ciudate.

Unul a avut o cădere nervoasă și a fost internat, într-o criză de isterie, la un spital de boli mentale; altul a dispărut complet și a fost văzut, mult mai tîrziu, în Spania; iar ceilalți doi au devenit în mod misterios confuzi în ce privește faptele care anterior fuseseră cît

se poate de clare în mintea lor. Apărarea a adus în boxa martorilor un tînăr plăcut, care a declarat sub jurămînt că domnul Filmer n-avea cum să se afle nici măcar în apropierea hotelului din Newmarket, unde se presupune că așa-zisa conspirație a fost pusă la cale, pentru simplul motiv că în noaptea cu pricina domnul în cauză discutase afaceri, de cînd s-a înserat și pînă în zori, cu tînărul respectiv într-un motel aflat la o depărtare de 300 de mile (dovadă toate notele de plată).

Juriul nu a avut cum să afle că tînărul cu maniere frumoase, bine îmbrădăt și cu vorbă meșteșugită făcea deja pușcărie pentru înșelăr.une.

Aproape toți ceilalți prezenți în sala de tribunal - avocați, poliție, însuși judecătorul - știau că amabilul tînăr fusese scos pe cauțiune din închisoare exact în noaptea în cauză și că, deși criminalul era încă necunoscut, era neîndoielnic că Filmer fusese cel care aranjase uciderea îngrijitorului de cai.

Julius Apollo Filmer a rînjit cu satisfacție cînd a auzit verdictul „nevinovat" și l-a îmbrățișat pe avocat. Justiția fusese înșelată. Părinții flăcăului au vărsat lacrimi amare peste mormîntul lui, iar cei de la *Jockey Club* au strîns cu toții din dinți.

Millington a jurat să-l prindă pe Filmer, vede el cum, și a făcut din asta o chestiune de răzbunare personală, fiind obsedat în asemenea hal, încît a lăsat deoparte orice altceva.

A petrecut multă vreme în cîrciumile din Newmarket, reluînd cercetările acolo unde poliția fusese deja și încercînd să descopere ce anume exact știa despre Filmer flăcăul mort, Paul Shackiebury. Nimeni nu știa lucrul ăsta - sau nu voia să spună. Și cine ar fi putut fi blamat pentru faptul că refuza riscul de a se vedea rapid la doi metri sub pămînt.

Millington avu cel mai mult noroc cu martorul isteric, întors acasă, dar suferind încă de accese de frisoane și tremurături. Era vorba despre o femeie, cameristă la hotelul unde Filmer pusese totul la cale. Auzise, și inițial fusese gata să jure că l-a auzit pe Filmer spunîndu-i unei persoane neidentificate următoarele cuvinte: *,Pacă moare, aveți cîte cinci bătrîne și tu, și cel care o face, așa că dă-i drumul și aranjează lucrurile".*

Femeia schimba prosoapele în baie cînd cei doi bărbați au intrat în apartament vorbind. Filmer a fost brutal cu ea și a dat-o afară, așa încît femeia nu a apucat să se mai uite la celălalt bărbat. A reținut clar cuvintele, dar, firește, nu și-a dat seama de semnificația lor decît mai tîrziu.

La o lună după proces, Millington a obținut de la ea recunoașterea pe jumătate a faptului că fusese amenințată să nu depună mărturie. Cine a amenințat-o? Un bărbat pe care nu-l cunoștea. Dar o să nege totul. O să nege, pentru că tipul a amenințat-o că de data asta va avea de suferit fiica ei de 16 ani și-i descrisese detaliat toate îngrozitoarele chinuri care ar aștepta-o.

Millington a convins-o, făcîndu-i tot felul de promisiuni dulci (pe care nu este și categoric că le va respecta), să vină cîteva zile la curse și, din birouri sigure și strategic plasate ale Serviciului de Securitate, să privească pe fereastră.

Va sta în umbră, așezată confortabil, invizibilă, iar el îi va arăta cîțiva tipi. Femeia era nervoasă și a venit cu perucă și ochelari de soare. Millington a determinat-o să-și scoată ochelarii. Se așeză într-un fotoliu și întoarse capul să se uite peste umăr la mine, care stăteam discret în spatele ei.

- Nu-ți face probleme în legătură cu el, i-a spus

Millington. El face parte din peisaj.

Toată lumea trebuia să treacă prin fața acestor ferestre în după-amiezele în care aveau loc cursele, fapt de altfel pentru care ferestrele respective erau plasate tocmai acolo.

în trei lungi ședințe în cursul unei singure săptămîni, în timpul a trei curse diferite, Millington îi arătă aproape toți colaboratorii și prietenii cunoscuți ai lui Filmer, dar a clătinat negativ din cap la toți. La cea de-a patra încercare, săptămîna următoare, apăru Filmer însuși și am crezut că femeia o să repete accesul de isterie; dar deși camerista noastră a plîns, a suspinat și a implorat să i se dea asigurări repetate că Filmer n-o să afle niciodată că l-a văzut, a rămas la post. Și, la scurtă vreme după aceea, ne-a uimit arătînd spre un grup de oameni care tocmai treceau - noi n-am făcut niciodată legătura dintre ei și Filmer.

- El e... spuse ea cu răsuflarea tăiată. Oh, Dumnezeule, el este, l-aș recunoaște oriunde.

- Care dintre ei? întrebă nerăbdător Millington.

- Cel în albastru... cu părul argintiu. Oh, Doamne, să nu afle... Vocea începu să-i fie cuprinsă de panică.

Am apucat să aud cum Millington începe să-i dea asigurări, în timp ce mă strecuram pe ușă afară; am iuțit pasul, dar am lăsat-o mai încet pentru că mulțimea care se îndrepta spre tribune pentru a asista la următoarea cursă mergea normal. Costumul albastru și părul argintiu nu se grăbeau deloc, mergînd alături de reprezentanții presei.

L-am urmărit discret tot restul după-amiezei și numai o singură dată a stabilit contactul cu Filmer și chiar și atunci numai ca din întîmplare, ca între doi străini.

Totul a părut ca și cum costumul albastru l-ar fi întrebat pe Filmer cît este ora. Filmer s-a uitat la cea-

sul de mînă și a spus ceva. Costumul albastru a dat din cap și s-a îndepărtat. Costumul albastru era omul lui Filmer, era clar, dar acest lucru nu trebuia văzut de public; exact situația mea cu Millington.

Am urmărit costumul albastru după ce a plecat de la hipodrom, în traficul aglomerat, și i-am telefonat lui Milligton din mașină.

- Conduce un Jaguar, i-am spus, cu numărul de înmatriculare A 576 FDD. A vorbit cu Filmer. Este omul nostru.

- Perfect!

- Cum se mai simte doamna? l-am întrebat.

- Cine? A, ea? A trebuit să-l trimit pe Harrison s-o însoțească pînă în Newmarket. Este pe punctul de a-și pierde din nou mințile. îl mai ai încă în față pe omul nostru?

-Da.

- Te sun eu.

Harrison era unul dintre oamenii lui Millington, fost polițist, solid, taciturn, aproape de pensionare. N-am vorbit niciodată cu el, dar îl cunosc foarte bine din vedere, așa cum îi cunoșteam și pe ceilalți. Mi-a trebuit destul timp să mă obișnuiesc cu faptul că aparțin unui grup de oameni care nu știu că eu fac parte dintre ei, ca și cum aș fi fost mai curînd o stafie.

întotdeauna am trecut neobservat. Aveam 29 de ani, înalt cam de 1,80, părul castaniu, ochii căprui, 76 de kg și, așa cum se spune, fără semne particulare.

întotdeauna mă pierdeam în mulțimea, aceea fremătătoare, în permanentă mișcare, a hipodromului, cercetînd programul curselor, umblînd fără nici o țintă de cold-colo, uitîndu-mă la cai, urmărind cursele, făcînd un pariu sau două. Era ușor, pentru că întotdeauna în jurul meu era un număr mare de oameni care făceau exact același lucru.

Nu eram altceva decît o oaie care paște în turmă, îmi schimbam hainele și înfățișarea generală în fiecare zi și nu făceam niciodată cunoștințe, resimțind destul de des singurătatea, dar fiind fascinat în același timp.

îi știam' din vedere pe toți jocheii și instructorii, precum și pe foarte mulți proprietari de cai, pentru că tot ce îți trebuia pentru asta erau ochi buni și bilete la curse; știam însă și multe lucruri din trecutul lor, iar asta din amintiri, pentru că îmi petrecusem o mare parte din copilărie și adolescență pe hipodromuri; tîrît de o mătușă bătrînă ahtiată după curse, care m-a crescut.

Datorită cunoștințelor și istețimii ei, devenisem o adevărată bancă umblătoare de date; apoi, la 18 ani, după moartea ei, am plecat să cutreier lumea timp de șapte ani. Cînd m-am întors, nu mai arătam ca tînărul nematurizat, care fusesem, iar oamenii care mă cunoscuseră vag cînd eram copil se uitau acum la mine fără să mă recunoască.

M-am întors în cele din urmă în Anglia, pentru că la 25 de ani am intrat în posesia a două moșteniri, de la mătușa și de la tata, iar tutorii mei doreau instrucțiuni. Țineam legătura cu ei din cînd în cînd, și-mi trimiseseră bani în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, dar cînd am intrat în biroul avocățesc, ospitalier, cu pereții acoperiți de cărți, al principalului partener la firma *Cornborough, Cross & George,* bătrînul Clement Cornborough m-a întîmpinat cu o încruntătură, lăsîndu-se pe spătarul scaunului pe care stătea la birou.

- Nu ești... ăăă...? zise, uitîndu-se peste umărul meu ca să-l vadă pe cel pe care-l aștepta.

- Păi... da, eu sînt. Tor Kelsey.

- Dumnezeule mare! Se ridică încet, aplecîndu-se și întinzîndu-mi mîna. Dar ce te-ai schimbat. Ești...

- Mai înalt, mai solid și mai bătrîn, am zis, dînd din cap. De asemenea, bronzat în acest moment, după ce am petrecut o vreme în Mexic.

- Ăăă... te-aș invita să luăm prînzul undeva, zise cam nehotărît.

- Ar fi perfect, i-am răspuns.

M-a dus într-un restaurant la fel de liniștit ca și biroul lui, plin de alți avocați care-l salutau grav dînd din cap. La friptură mi-a spus că pot să nu muncesc niciodată, avînd existența asigurată (ceea ce știam) și, dintr-o suflare, mă întrebă în același timp ce am de gînd să fac cu viața mea, întrebare la care n-am putut răspunde.

Petrecusem șapte ani învățînd cum să trăiesc, ceea ce era altceva, dar nu aveam nici un fel de pregătire oficială. Mă simțeam claustrofobic în birouri și nu aveam înclinații spre studii academice.

înțelegeam mașinăriile și aveam mîini pricepute. Nu aveam nici un fel de ambiții majore. Nu eram antreprenorul care fusese tatăl meu, dar nici nu aveam de gînd să risipesc averea pe care mi-o lăsase.

- Ce ai făcut în toată vremea asta? mă întrebă bătrînul Cornborough, încercînd să întrețină conversația. Ai fost în unele locuri interesante, nu-i așa?

După părerea mea, poveștile de călătorie erau destul de plicticoase. întotdeauna era mult mai palpitant să le trăiești cu adevărat.

- M-am ocupat mult de cai, am răspuns politicos. Australia, America de Sud, Statele Unite, peste tot pe unde am fost. Cai de curse, ponei de polo, am avut de-a face destul de mult cu rodeo. Am lucrat odată și la un circ.

- Dumnezeule mare!

- Nu este totuși deloc ușor. N-aș mai face asta. Mi-a fost destul.

- Ce urmează deci?

- Nu știu, am răspuns ridicînd din umeri. Vreau să mă edific puțin. N-am luat legătura cu rudele mamei mele, așa că vă rog să nu le spuneți că m-am întors.

- Cum zici tu.

Mama provenea dintr-o familie săracă de vînători, care a fost scandalizată cînd, la 20 de ani, ea s-a căsătorit cu un bătrîn de 65, din Yorkshire, care avea un imperiu în domeniul licitațiilor de mașini de mîna a doua.

Toți au zis că l-a luat pentru că a amețit-o cu caii lui, dar eu am fost întotdeauna de părere că mama a făcut o pasiune pentru el.

El era în orice caz îndrăgostit pînă peste cap de ea, așa cum mi-a spus adesea sora lui, mătușa mea, și a considerat că nu mai avea pentru ce să trăiască după ce ea a murit într-un accident de vînătoare, cînd nu aveam decît doi ani.

A mai rezistat trei ani și a murit de cancer, iar pentru că familia mamei mele nu m-a vrut, m-a preluat mătușa Kelsey, care a făcut o încîntare din copilăria și adolescența mea.

Pentru tanti Viv, niciodată căsătorită, eram copilul multdorit, pe care nu avusese șansa să-l aibă. Cred că avea vreo 60 de ani cînd m-a luat, deși eu n-am considerat-o niciodată bătrînă. Sufletul ei a fost întotdeauna tînăr și i-am resimțit îngrozitor de tare lipsa cînd a murit.

- Mașina pe care o urmărești... o mai urmărești, nu? se auzi vocea lui Millington.

- O am încă în fața ochilor.

- Este înregistrată pe numele Derry Welfram. Ai auzit de el?

- Nu.

Millington avea încă legături în rîndul poliției și pă-

rea să acceseze fără efort informații computerizate utile.

- Adresa lui este Parkway Mansions, Maida Vale, Londra, continuă el. Dacă-l pierzi, încearcă acolo.

- Bine.

Derry Welfram s-a dus direct acasă, iar eforturile ulterioare ale lui Millington duseră la identificarea lui categorică. Millington arătă o fotografie a lui fiecăruia dintre martorii cu amintiri confuze și, așa cum mi-a spus după aceea, amîndoi s-au speriat de moarte și au început să se bîlbîie că nu l-au văzut în viața lor". Dar erau atît de înspăimîntați amîndoi, încît Millington n-a mai putut scoate nimic de la ei.

Millington mi-a spus să-l urmăresc pe Derry Welfram dacă vine din nou la curse, ca să văd cu cine altcineva mai vorbește, lucru pe care îl făceam de o lună de zile de cînd l-am zărit prima dată.

Welfram a vorbit în toată această perioadă cu zece oameni și s-a dovedit a fi în principal purtătorul unor vești rele, lăsînd în urma lui un șir de priviri șocate de realități nesalutare. Și pentru că am o ingenioasă cameră de fotografiat în binoclu (și o alta care arată ca o brichetă de aprins țigări), avem fotografiile majorității celor contactați de Welfram, deși pînă acum nu au fost identificați decît mai puțin de jumătate din ei. Oamenii lui Millington continuă să lucreze la treaba asta.

Millington a ajuns la concluzia că Welfram este un tip angajat pentru a băga spaima în rău-platnici; un criminal în general, nu numai omul lui Filmer. L-am mai văzut cu Filmer numai o singură dată după acea primă ocazie, ceea ce nu însemna că n-ar fi putut să vorbească mai des.

Puteau avea loc întîlniri pe trei sau mai multe hipodroame diferite, pe care se desfășurau zilnic curse în Anglia, și era greu să ghicești uneori la care dintre ele

se vor duce. Mai mult, Filmer mergea la curse mult mai rar decît Welfram, cel mult de două sau trei ori pe săptămînă. Filmer avea acțiuni într-un număr mare de cai și de obicei mergea acolo unde concurau aceștia; iar eu verificam destinațiile lor în fiecare dimineață în presa de specialitate.

Problema cu Filmer era nu ceea ce făcea, ci să-l prindem în flagrant. La prima vedere, la a doua și chiar la a treia, nu făcea nimic nelegal.

Cumpăra cai de curse, îi pregătea, se ducea să-i urmărească alergînd, bucurîndu-se de toate plăcerile proprietarului. Numai treptat, în decursul celor zece ani de cînd Filmer apăruse pe scenă, au început să apară semne de întrebare, neîncredere și îndoieli.

Filmer cumpăra ocazional cai la licitație, printr-un agent sau un antrenor, dar îi achiziționa în principal prin tranzacții făcute în particular, procedură absolut legală. Orice proprietar a avut întotdeauna libertatea de a-și vinde oricui altcuiva caii.

Ceea ce surprindea la unele dintre achizițiile lui Filmer era faptul că nimeni nu s-ar fi așteptat ca fostul proprietar să-și vîndă caii.

Am fost informat despre el de Millington în cursul primei săptămîni în serviciul lui de securitate, dar numai ca o persoană care trebuia să fie în general la curent cu lucrurile, nu ca prioritatea absolută.

- Se folosește de oameni, zise Millington. Sîntem siguri de asta, dar nu știm cum. Este mult prea abil ca să facă ceva în văzul nostru. Să nu crezi că-l vei surprinde înmînînd un teanc de bani pentru informații, nimic de genul ăsta. Uită-te după oamenii care devin nervoși cînd este el prin preajmă, bine?

Am remarcat cîțiva de genul ăsta. Amîndoi instructorii care-i pregăteau caii îl tratau cu prudență și majoritatea jocheilor care-i călăreau caii îi strîngeau mîna

numai cu vîrful degetelor. Cei de la presă, care știau că n-or să le răspundă la întrebări, nici nu se mai oboseau să-l întrebe. Totuși nu era nimic anormal în comportamentul lui general la curse. Zîmbea cînd trebuia, îi felicita pe ceilalți proprietari la grajduri și-și bătea caii cu palma peste crupă cînd era satisfăcut de prestația lor.

Era un bărbat de 48 de ani, solid, înalt de circa 1,70 m. Millington spunea că este numai mușchi, pentru că Filmer mergea de trei ori pe săptămînă la o sală de gimnastică pentru a exersa ridicînd greutăți. Deasupra mușchilor se ridica un cap frumos, cu urechi mari și lipite de craniu, și cu un păr negru, bogat, care începea să se grizoneze ușor. N-am fost niciodată suficient de aproape de el ca să-i văd culoarea ochilor, dar Millington îi descrisese ca verzi-căprur.

Spre iritarea lui Millington, am refuzat să-l urmăresc prea insistent pe Filmer. în primul rînd, pentru că eram sigur că în cele din urmă m-ar fi depistat, apoi pentru că nu era necesar. Filmer era un tip cu obiceiuri bine stabilite: cobora din mașină ca să se ducă să ia prînzul, mergea la bookmaker (cel care ține registrul de pariuri ta curse), sau din tribună la padoc, la intervale previzibile.

La fiecare hipodrom avea un loc preferat de unde urmărea cursele, un colț favorit de unde privea ringul pentru paradă și un bar favorit unde bea în principal vodcă. închiria o lojă privată la două curse și era pe lista de așteptare la alte cîteva, scopul lui principal părînd să fie acela de a se asigura să nu fie deranjat mai degrabă, decît să-și întrețină prietenii.

Se născuse pe Insula Man, din furtunoasa Mare Irlandeză, insulă în care nu existau taxe și impozite, și fusese crescut într-o comunitate suprasaturată de milionarii care fugeau de impozitele mari de pe conti-

nent. Tatăl său fusese un tip admirat pentru felul în care știa să facă bani. Tînărul Julius Apollo Filmer (numele lui adevărat) a avut de la cine să învețe și și-a însușit admirabil lecția, depășindu-și părintele în priceperea de a estorca și manipula bani, iar asta pînă cînd a plecat de acasă spre țărmuri mai întinse; și acesta a fost momentul, afirmă sumbru Milligton, în care l-au pierdut.

Filmer a apărut la cursele de cai după circa 16 ani, prezentîndu-se ca director de companie și păstrînd o tăcere totală asupra sursei uriașului său venit.

în cursul anchetei în vederea procesului pentru instigare la crimă, poliția a făcut tot ce a putut pentru a merge mai adînc în trecutul lui Filmer și de a afla mai multe, dar nu au putut descoperi nimic. Oficial, locuiește încă pe Insula Man, deși nu a mai fost acolo de multă vreme.

în sezonul mort își împarte timpul între hotelurile din Newmarket și Paris, iar iarna dispare complet din vedere pentru Serviciul de Securitate. Cursele cu obstacole, sport cu precădere de iarnă, nu l-au atras niciodată.

în prima mea vară în care am lucrat pentru Serviciul de Securitate, Filmer a cumpărat, spre surprinderea tuturor, unul dintre cei mai promițători cai de doi ani din țară. A fost o surpriză, pentru că fostul proprietar, Ezra Gideon, era unul din aristocrații naturali ai curselor de cai, un om foarte respectat și extrem de bogat, care trăia pentru caii săi și care se bucura de succesele lor.

Nimeni nu a putut să-l convingă să spună de ce s-a decis să vîndă cel mai bun cal al său sau pentru ce preț, rămînînd invariabil ca de piatră. După achitarea lui Filmer, Ezra Gideon i-a vîndut din nou un foarte promițător cal de doi ani.

Mandarinii de ia *Jockey Club* l-au implorat practic în genunchi pe Gideon să le spună de ce a făcut-o. Nu a spus decît că a fost un aranjament particular, iar de atunci nu a mai fost văzut la vreo cursă de cai.

în ziua în care a murit Derry Welfram, mă îndreptam spre Londra, spre casă, întrebîndu-mă din nou, așa cum mulți o făcuseră adesea, ce mijloc o fi folosit Filmer pentru a-l constrînge pe Gideon. Șantajiștii dispăruseră în mare măsură din lumea afacerilor de cînd adulterul și homosexualitatea nu mai erau un delict și nimeni nu și l-ar fi putut imagina pe Ezra Gideon, educat după moda veche, ca pe unul dintre noile soiuri de infractori care apăruseră în ultima vreme, cum ar fi cei ce abuzau de copii.

Și totuși nu i-ar fi vîndut lui Filmer - fără să aibă vreun motiv copleșitor - cei doi cai, privîndu-se astfel de ceea ce se bucura cel mai mult în viața sa.

Bietul de el, mă gîndeam; l-o fi determinat Derry Welfram sau vreunul de teapa lui; iar cît despre martori - iată că Paul Shacklebury zăcea acum în mormînt. Sărmanul bătrîn era prea speriat de consecințe, încît să lase pe cineva să-l ajute.

înainte să ajung acasă telefonul începu să sune din nou și cînd am ridicat receptorul, l-am auzit pe Millington.

- Șeful vrea să te vadă. Astă-seară la opt, la locul obișnuit. E vreo problemă?

- Nu, am răspuns, am să fiu acolo. Știi cumva... de ce?

- Ezra Gideon s-a împușcat, fu răspunsul lui Millington.

Capitolul 2

Șeful, brigadierul Valentine Catto, directorul Serviciului de Securitate pentru *Jockey Club,* era scund, uscățiv, un ofițer care impune de la bombeurile lustruite pînă la părul blond și rar din vîrful capului.

Avea toate capacitățile organizatorice necesare ridicării pînă pe cele mai înalte trepte în rîndul armatei și era inteligent, nu se pripea niciodată, ascultînd cu atenție tot ce i se spunea.

L-am întîlnit prima dată într-o zi cînd bătrînul Clement Comboroungh mă invitase din nou la un prînz pentru a discuta în detaliu, cum zicea el, problema fondurilor pe care le administra în numele meu de 20 de ani. O mică aniversare, a spus. La clubul său.

Clubul său s-a dovedit a fi *Hobbs Sandwich Club,* lîngă terenul de crichet oval, un minipalat stil victorian cu un bar opulent, în culori închise și camere numeroase, pereții lambrisați în stejar fiind ornați cu nesfîrșite tablouri de gentlemani cu șepcuțe de crichet, costume largi de flanelă și cel mai adesea cu favoriți

bogați. Clubul a fost numit astfel, mi-a relatat el conducîndu-mă înăuntru, după doi mari jucători de crichet din Surrey, dintre cele două războaie mondiale, Sir Jacob Hobbs, unul dintre puținii jucători de crichet înnobilați de-a lungul timpului, și Andrew Sandham, faimos cu mult înainte de nașterea mea.

Eu nu mai jucasem crichet de pe vremurile demult apuse ale școlii și nici măcar atunci nu-mi plăcuse în mod deosebit. Clement Cornborough s-a dovedit însă a fi un fanatic de-o viață al acestui joc.

în bar m-a prezentat unui tip la fel de fanatic, prietenul său, Val Catto, care apoi ni s-a alăturat la masă. în timpul prînzului nu s-a rostit nici un cuvînt referitor la administrarea fondurilor mele. Timp de 15 minute cei doi prieteni au vorbit animați de crichet, după care prietenul Catto a început să-mi pună întrebări în legătură cu viața mea. N-a trebuit să treacă multă vreme ca să-mi dau cu ușurință seama că eram supus unui interviu, deși nu știam pentru ce; după aceea am aflat că în cursul unei discuții, la ceai, într-una din zile, în pauza unui meci de crichet, Catto i s-a plîns lui Cornborough că tot ceea ce-i trebuie lui cu adevărat este cineva care să cunoască îndeaproape lumea curselor -de cai și viața de pe hipodroame, dar pe care, în schimb, această lume să nu-l cunoască. Un om tot numai ochi și urechi. Un investigator discret, necunoscut. Cineva care să poată umbla nestingherit printre împătimiții curselor fără a fi băgat în seamă. O asemenea persoană, au suspinat ei la unison, era foarte puțin probabil să fie găsită. Apoi, cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd am intrat în biroul lui Cornborough (sau cel puțin pînă în momentul în care l-am părăsit), în creierul avocatului s-a aprins o luminiță și a luat imediat legătura cu prietenul Val.

Prînzul de la *Hobbs Sandwich* (care a constat în

orice altceva numai sandwich-uri nu) s-a lungit mult pînă spre după-amiază și cînd ne-am ridicat de la masă aveam o slujbă. N-a fost nevoie să fiu prea mult convins, pentru că de la început ideea mi s-a părut interesantă. O lună de probă pentru ambele părți, a spus brigadierul Catto, și a menționat un salariu care l-a făcut pe Cornborough să zîmbească.

- Ce-i atît de nostim? a întrebat brigadierul. Asta-i normal. Așa îi plătim pe majoritatea oamenilor noștri la început.

- Am uitat să-ți spun ceva. Tor este... A făcut o scurtă pauză, gîndindu-se probabil la confidențialitatea clientului, după care a continuat: Mai bine să-ți spună chiar el.

- Accept salariul, am intervenit.

- Ce nu mi-ai spus? întrebă Catto, devenind brusc șeful impunător, fără suspiciune în privire, dar și fără să zîmbească. Și în clipa aceea mi-am dat seama că am în fața mea nu numai un fanatic al crichetului, dar și un om puternic, care a comandat o brigadă și care în prezent făcea absolut totul încît cursele de cai să se mențină în limitele onestului și cinstei. Era clar, după expresia lui, că nu este vorba de o joacă, iar dacă asta cred eu, atunci mai bine să nu mergem mai departe. Am spus sec:

- Am un venit privat, după deducerea taxelor, de circa 20 de ori mai mare decît salariul pe care mi-l oferiți, dar am să accept totuși banii dv., domnule, și am să muncesc pentru ei.

A ascultat declarația mea hotărîtă de angajare și bună-credință, și, după o lungă pauză, a zîmbit scurt și a dat din cap.

- Foarte bine. Cînd poți să începi?

Am început a doua zi, la cursele de la Epson, rememorînd personajele, reactivîndu-mi cunoștințe, răsu-

nîndu-mi în ureche vocea alertă a mătușii Viv atît de clar, de parcă ar fi fost vie și lîngă mine:

- „Uite-l pe Paddy Fredericks. Ți-am spus că a fost căsătorit cu Betsy, care acum este doamna Glovebinder? Glovebinder avea cai împreună cu Paddy, dar cînd i-a luat-o pe Betsy și-a luat și caii... nu există nici o dreptate pe lumea asta. Bună, Paddy, cum merg lucrurile? Ți-l prezint pe nepotul meu, Torquil, pe care, așa cum sper să-ți amintești, l-ai întîlnit de multe ori. Bine lucrat cu cîștigătorul tău, Paddy...", iar Paddy ne-a invitat să bem ceva, cumpărîndu-mi o Coca.

în aceeași primă zi, la Epsom, mi s-a întîmplat să dau nas în nas cu antrenorul Paddy Feredericks și nu m-a recunoscut. N-a avut nici măcar o licărire. Mătușa Viv murise de aproape opt ani, iar eu mă schimbasem prea mult; și am fost sigur, încă din primul moment, că ciudata mea nouă nonidentitate o să meargă!

Pe motiv că infractorii din lumea curselor de cai sînt obligați, pentru „meseria" lor, să-i cunoască pe oamenii Serviciului de Securitate din vedere, după înfățișare, brigadierul Catto mi-a spus că dacă va dori vreodată să stea de vorbă cu mine n-o va face nicidecum pe un hipodrom, ci numai în barul de la *Hobbs Sandwich,* și așa s-a întîmplat întotdeauna în ultimii trei ani.

El și Clement Cornborough m-au susținut pentru a deveni membru plin al clubului și m-au încurajat să mă duc, ocazional, și singur; deși consideram pasiunea brigadierului pentru păstrarea secretului puțin cam obsesivă, am acceptat recomandările lui și am ajuns să-mi facă plăcere, chiar dacă am aflat despre crichet mai multe decît mi-aș fi dorit.

în seara zilei în care a murit Derry Welfram am intrat în bar la opt și zece, și am comandat un pahar de vin de Burgundia și vreo două sandvișuri, care au

sosit imediat, întrucît, nefiind sezon de crichet, se resimțea absența a vreo sută de fani înfocați ai acestui joc, care discutau aferați și cu voce ridicată despre pasiunea lor.

Erau încă destui clienți, dar de la sfîrșitul lui septembrie pînă spre mijlocul lui aprilie se putea vorbi toată noaptea fără să faci laringită a doua zi, iar cînd sosi brigadierul mă salută discret și bucuros, ca pe un tovarăș de club binevenit, și începu să-mi vorbească despre turneul în străinătate pe timp de iarnă al jucătorilor de crichet.

Eu nu aveam nici cea mai mică idee de echipe și valoarea lor, iar el știa bine lucrul ăsta. Cu ochi strălucitori și zîmbitori își luă un scotch dublu într-un pahar mare de apă și manevră în așa fel totul, încît să ne așezăm la una dintre măsuțele rotunde din marginea salonului, vorbind tot timpul despre problemele selecționatei de crichet.

- Acum, continuă el fără să schimbe ritmul sau volumul vocii, Welfram este mort, Shacklebury este mort, Gideon este mort; problema care se pune este ce urmează să facem noi?

Știam că întrebarea este retorică. Nu mă chema niciodată la *Hobbs Sandwich* ca să-mi ceară sfatul, ci întotdeauna ca să mă orienteze spre o nouă direcție de acțiune, deși mă asculta și accepta să-și schimbe instrucțiunile dacă ridicam obiecții majore, ceea ce nu făceam prea des. Așteptă o vreme, ca și cum totuși era vorba de un răspuns, după care luă o înghițitură zdravănă de whisky.

- Domnul Gideon a lăsat vreo scrisoare? l-am întrebat în cele din urmă.

- Nu, după cîte știm noi. Nimic util, cum ar fi să ne spună de ce și-a vîndut caii lui Filmer, dacă la asta te gîndești. Numai dacă n-o să sosească vreo scrisoare

cu poșta, săptămînă viitoare, ceea ce mă îndoiesc foarte tare.

Gideon fusese înfricoșat de moarte, m-am gîndit eu. Trebuie să fi fost vorba de o amenințare perpetuă, pentru cei vii.

- Domnul Gideon are fete, am intervenit eu.

- Trei, încuviință brigadierul. Și cinci nepoți. Soția i-a murit cu ani în urmă, presupun că știi. Să înțeleg eu oare bine?

- Că fiicele și nepoții au fost amenințați? Da. Credeți că s-ar putea ca ei să știe?

- Categoric nu, zise brigadierul. Am vorbit astăzi cu fiica cea mai mare. O femeie amabilă, înțeleaptă, de 50 de ani. Gideon s-a împușcat ieri-seară, în jurul orei cinci, cred ei, dar nu l-au găsit decît după multe ore, pentru că a făcut lucrul ăsta, undeva, în pădure. Am fost astăzi acasă la ei. Fiica lui, Sarah, mi-a spus că era extraordinar de deprimat în ultima vreme, stare ce continua să se accentueze, dar că nu știe care ar fi putut fi motivul. El nu discuta despre asta. Sarah plîngea, firește, și avea, de asemenea, sentimentul vinovăției, pentru că nu reușise să prevină lucrul ăsta. Dar n-ar fi putut să o facă, este aproape imposibil să împiedici un sinucigaș hotărît să facă ceea ce și-a propus; nu-i poți forța pe oameni să continue să trăiască. Doar dacă-i bagi la închisoare, firește. Oricum, dacă Sarah a fost în vreun fel ostatică, nu știa acest lucru. Nu era genul ăsta de vinovăție.

I-am oferit unul din sandvișuri de care pînă acum nu mă atinsesem. L-a luat absent și a început să mestece; nu m-am servit și eu. întrebarea, ce este de făcut cu Filmer, era înscrisă clar în încruntaturile sumbre de pe fruntea lui și auzisem că brigadierul considera căderea procesului de instigare la crimă al lui Filmer drept ca pe un eșec personal.

- Am fost personal să-l văd pe Ezra Gideon, după ce tu și John Millington l-ați depistat pe Welfram, zise el. I-am arătat fotografia lui Welfram. Am crezut că o să leșine, atît de alb se făcuse la față, dar n-a scos nici un cuvînt. Iar acum, dracul s-o ia de treabă, am pierdut ambele contacte într-o singură zi. Nu știm dacă Filmer caută un alt om să-i facă treaba murdară sau dacă este deja din nou activ și ne va fi al dracului de greu să-l depistăm.

- Mă gîndesc că, deocamdată, n-a putut să găsească altul. Categoric nu unul atît de eficient. Asemenea oameni nu sînt de găsit pe toate drumurile, nu?

- Poliția spune că acum este vorba de oameni mai tineri.

Părea neobișnuit de descurajat pentru cineva ale cărui succese în toate celelalte domenii erau impresionante. Bătălia pierdură își arăta efectul, îl rodea; victoriile erau ignorate. Am sorbit din vin și am așteptat ca din bărbatul îngrijorat să apară ofițerul impunător, am așteptat să desfășoare planul campaniei. M-a surprins totuși cînd l-am auzit zicînd:

- Nu credeam că o să te ții de slujba asta atîta vreme.

- De ce nu?

- Știi al naibii de bine de ce nu. Nu ești prost. Clement mi-a spus că sumele lăsate de tatăl tău s-au multiplicat în cei 20 de ani, crescînd precum ciupercile. Și continuă să crească. Ca o adevărată cultură de ciuperci. De ce nu încerci să le culegi?

M-am lăsat pe spătarul scaunului gîndindu-mă ce vrea să spună. Știam eu foarte bine de ce nu le culeg, dar nu eram sigur că, dacă aș spune, ar suna foarte înțelept.

- Haide, mă îndemnă. Trebuie să știu.

M-am uitat în ochii lui pătrunzători și i-am simțit concentrarea, înțelegînd faptul că, într-un fel oarecum încă neclar, este posibil să aibă în vedere să-și întemeieze viitorul plan pe răspunsul meu.

- Nu este chiar atît de ușor, am spus eu, și să nu rîdeți, nu este într-adevăr deloc ușor cînd îți poți permite aproape tot ceea ce-ți dorești. Cu excepția Bijuteriilor Coroanei și alte fleacuri de genul ăsta. Ei bine., eu nu găsesc ușor lucrul ăsta. Sunt ca un copil care se trezește într-un magazin de dulciuri. Aș putea să mănînc... și iar să mănînc... și să mi se facă rău... să devin lacom... un om fără caracter și fără personalitate. Așa încît este mai bine să mă țin departe de dulciuri și să-mi ocup timpul urmărindu-i pe escroci. Este un răspuns?

- Cît de puternică este tentația? mormăi cu indiferență.

- în zilele reci, cu zloată și vînt la cursele de la Doncaster este într-adevăr foarte puternică. La Ascot, sub razele soarelui, n-o mai simt deloc.

- Fii serios. Hai să punem lucrurile altfel. Cît de puternic este angajamentul tău față de Serviciul de Securitate?

- Sînt două lucruri cu totul diferite. Nu culeg prea multe ciuperci, pentru că vreau... să-mi păstrez picioarele bine plantate pe pămînt. în definitiv, ciupercile pot fi halucinogene. Lucrez pentru dumneavoastră, pentru Serviciul de Securitate, mai curînd decît în sistemul bancar sau în agricultură, sau în mai știu eu ce altceva, pentru că-mi place ceea ce fac și mă pricep destul de bine la asta, sincer, și este și ceva util. Nu știu dacă mi-aș da viața pentru dumneavoastră. Asta doriți?

- Cinstit, zise strîngînd din buze. Ce părere ai despre pericol? Știu că ai.riscat destul în călătoriile tale.

- Ce fel de pericol? am întrebat, eu după o scurtă pauză.

- Fizic, cred. își frecă nasul cu două degete și mă privi ferm. Poate.

- Ce vreți să fac?

Ajunsesem la punctul crucial al întîlnirii, dar tot nu vroia să-l dezvăluie încă. Ar fi fost mult mai direct cu mine dacă aș fi fost un tînăr ofițer îmbrăcat în uniformă și n-ar fi știut de existența așa-ziselor ciuperci. Millington, care n-avea nici cea mai mică idee de ele, îmi dădea fără nici o inhibiție ordine, ca și cum aș fi fost sergent major, și era destul de dur cînd se afla sub presiune.

Cel mai adesea Millington mi se adresa zicîndu-mi Kelsey și numai ocazional, în zilele bune, Tor. („Tor? Ce fel de nume este ăsta?" m-a întrebat la început. „Prescurtarea de la Torquil", i-am răspuns. „Torquil? Hm. Nu este vina ta".) El se referea întotdeauna folosind numele de familie. (‚Aici este Millington", spunea cînd răspundea la telefon) și la fel mă gîndeam și eu la el; nu mă îmbiase niciodată să-i spun John.

Atenția brigadierului continua să pară concentrată asupra paharului pe care îl răsucea în mînă încet, dar, în cele din urmă, îl puse jos exact în mijlocul unui suport pentru bere, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie clară în gîndurile sale.

- Am primit ieri un telefon de la omologul meu de la *Jockey Club* din Canada. Făcu din nou o pauză. Ai fost vreodată în Canada?

- Da, o dată. Pentru vreo trei luni și mai ales în vest. Calgary... Vancouver... De acolo am urcat cu o ambarcațiune spre Alaska.

- Ai fost la curse în Canada?

- Da, de cîteva ori... Dar trebuie să fi fost cu vreo șase ani în urmă... și nu cunosc pe nimeni... M-am

oprit încurcat, neștiind ce fel de răspuns dorea.

- Ai auzit ceva despre trenul ăsta? Transcontinentalul *Hipismului și Misterului?* Știi ceva despre el?

- Am citit mai zilele trecute ceva despre el. O mulțime de proprietari canadieni de cai de curse pornesc într-o călătorie distractivă împreună cu caii lor, oprindu-se să participe la cursele ce se vor desfășura pe hipodromurile presărate în drumul lor. La ăsta vă referiți?

- Da, într-adevăr. Dar proprietarii nu sînt numai canadieni. Unii dintre ei sînt americani, unii australieni și unii britanici. Unul dintre pasagerii britanici este Julius Filmer.

- Oh! am exclamat.

- Așa este, oh! *Jockey Club,* din Canada, a aprobat toată povestea, pentru că face hipismului canadian publicitate în lumea întreagă și speră să atragă o participare numeroasă, ceea ce ar impulsiona afacerile canadiene în domeniu. Ieri, omologul meu, Bill Baudlaire, mi-a spus că a stat de vorbă cu reprezentanții companiei care se ocupă de toate aranjamentele - se pare că au întîlniri regulate de informare - și a constatat că pe lista pasagerilor a fost trecut în ultimul moment un nume - Julius Filmer. Bill Baudlaire știe, firește, totul despre fiasco-ul procesului de instigare la crimă. Dorește să afle dacă nu există vreo modalitate de a-l împiedica pe domnul Filmer să se afle în acest prestigios tren. Dacă n-am putea să-l declarăm noi *persona non grata* pe toate hipodroamele, inclusiv, și mai ales pe cele canadiene, l-am spus că dacă am fi avut vreun temei să facem lucrul ăsta l-am fi făcut deja, dar omul a fost achitat. Nu-l putem arunca noi în dizgrație cînd a fost declarat nevinovat, ne-am crea tot felul de probleme. Nu-i putem interzice acest lucru, pentru că a cumpărat doi cai de la Gideon. în ziua de

azi nu avem cum să-l facem să cadă în dizgrație doar pentru că așa vrem noi, ci numai dacă încalcă regulile în lumea curselor.

în vocea lui vibra întreaga furie a frustrării *Jockey Club-u\u\.*

- Bill Baudlaire știe asta, firește, continuă el. Mi-a spus că dacă nu-l putem împiedica să se urce în tren, ar fi bine ca la bordul lui să se afle unul dintre oamenii noștri. Deși toate biletele sînt vîndute, a făcut presiuni asupra organizatorilor să-i promită că omul nostru va primi un bilet. Bill direște ca o persoană din administrație, unul dintre șefii departamentului de securitate ai clubului, ori chiar eu însumi să meargă cu trenul, făcîndu-și simțită ostentativ prezența, astfel încît Filmer să știe că este îndeaproape supravegheat și să se abțină de la orice intenții păcătoase ar avea în minte.

- Vă duceți? l-am întrebat fascinat.

- Nu, nu eu. Tu ai să te duci!

- Cum! am exclamat cam fără suflare. N-aș zice că aș corespunde portretului.

- I-am spus lui Bill Baudlaire, relată succint brigadierul, că am să-i trimit un pasager pe care Filmer nu-l cunoaște. Unul dintre oamenii mei. Iar dacă Filmer încearcă ceva, și, în definitiv, este vorba de un *dacă* cu litere mari, am putea avea o șansă reală de a descoperi cum și ce anume, și să-l prindem asupra faptului.

Dumnezeule! mi-am zis. Atît de simplu puse astfel lucrurile. Și atît de imposibil în practică. Am înghițit în sec.

- Ce-a spus domnul Baudlaire?

- L-am determinat să accepte. Te așteaptă.

Am clipit uimit.

- Ei bine, continuă brigadierul, nu i-am spus numele tău. *Cineva.* Cineva destul de tînăr, am spus,

dar cu experiență. Cineva care n-ar părea deplasat în locul respectiv... și zîmbi scurt... în expresul milionarilor!

- Dar... M-am oprit însă imediat, cu gîndul la toate lucrurile urgente pe care le aveam de făcut și îndoindu-mă de faptul că aș fi fost destul de bun pentru o treabă ca asta. Totuși, pe de altă parte, ce mai farsă!

- Te duci? mă întrebă.

- Da!

- Speram eu că ai să accepți, zise zîmbind.

Bribagierul Catto, care locuia la 90 de mile de Londra, în Newmarket, își petrecea noaptea, așa cum făcea adesea, într-unui dintre dormitoarele confortabile de sus ale clubului. După o vreme l- am lăsat în bar și m-am urcat în mașină pentru a mă duce acasă; nu locuiam decît la o depărtare de jumătate de milă, pe o stradă rezidențială liniștită din Kennington.

Căutasem să stau în districtul ăsta pentru a nu fi nevoit să folosesc prea mult clubul, așa cum s-ar fi întîmplat dacă aș fi locuit de cealaltă parte a Londrei. Kennington, situat la sud de Tamisa, nu era un loc unde să dai la tot pasul de cei care își fac veacul pe hipodroame, la cursele de cai, și, de fapt, n-am văzut nici măcar un singur localnic pe care să-l fi cunoscut din vedere de la curse.

Răsfoind ziarele am dat peste un anunț: *.locuință disponibilă, în casă cu colocatari, pentru un tînăr singur, prezentabil. Două camere mari, baie, bucătărie comună, ipotecă și întreținere. Sunați seara."* Și deși mă gîndisem la un apartament al meu, singur, o casă cu colocatari mi-a părut dintr-o dată atrăgătoare, mai ales după singurătatea la care mă condamna munca mea. M-am prezentat la întîlnirea prestabiliți, fiind inspectat de celelalte patru persoane care locuiau în

casă și acceptat pe bază de probă, și totul mergea foarte bine.

Ceilalți patru erau - două surori care lucrau în editare (tatăl lor cumpărase inițial casa și stabilise sistemul cu ipoteca), un avocat tînăr și un actor care juca în seriale de televiziune. Regulile casei erau simple: să plătești regulat, să te porți civilizat și frumos în orice situație, să nu-ți bagi nasul în treburile celorlalți și să nu permiți prietenei sau prietenului care rămîne peste noapte să ocupe dimineața ore în șir nici una dintre cele trei băi.

Se rîdea mult și era un spirit de camaraderie, dar tendința era să facem schimb de cafea, bere și tigăi mai degrabă decît de confidențe. Le-am spus că sînt un împătimit al curselor și nici unul nu m-a întrebat dacă pierdeam sau cîștigam.

Actorul, Robbie, de la etaj, mi-a fost de un ajutor enorm, deși mă îndoiesc că el își dădea cu adevărat seama de lucrul ăsta. La puțin timp după ce m-am instalat, într-o seară, devreme, m-a invitat sus la o bere și l-am găsit în fața unei mese de toaletă puternic luminată, creînd, așa cum mi-a spus, un nou machiaj pentru un rol pe care îl acceptase într-o piesă. Am fost uluit cum o altă pieptănătură a părului, o mustață falsă și aplicarea unor sprîncene mai bogate l-au făcut de nerecunoscut.

- Instrumnetele meseriei, mi-a spus arătîndu-mi cu un gest larg pensulele și părul fals așezate în rînduri ordonate și în cutii în fața lui. Barbă la minut, bucle Fauntleroy - ce ți-ar plăcea?

- Bucle, am spus eu încet.

- Atunci ia loc, mă îmbie vesel, ridicîndu-se pentru a-mi oferi scaunul lui. Aduse un drot ondulîndu-mi, șuviță cu șuviță, părul meu aproape drept, iar în cîteva minute arătam ca un pudel ciufulit, cu totul altul.

- Ce zici? mă întrebă aplecîndu-se pentru a se uita odată cu mine în oglindă.

- Uluitor! Și ușor, mi-am zis în gînd. Aș putea să o fac oricînd, chiar și în mașină.

- îți vine bine, spuse Robbie. îngenunche lîngă mine, îmi înconjură umerii cu brațul, mă strînse ușor și-mi zîmbi cu o invitație al cărui sens nu-l puteam lua drept altul.

- Nu, i-am spus degajat. îmi plac fetele. N-a părut jignit.

- N-ai încercat niciodată să vezi cum este?

- Nu este genul meu, scumpule, cum ar spune cineva.

Rîse și-și luă brațul de pe umerii mei.

- N-are nici o importanță. încercarea nu face rău nimănui.

Am băut berea și mi-a arătat cum pot să-mi aplic o frumoasă mustață, și mi-a întins o pereche de ochelari cu lentile groase pe măsură. M-am uitat la străinul care mă privea din oglindă și am spus că niciodată n-am crezut că este atît de ușor să te dai drept altul.

- Merge la sigur. Tot ce-ți trebuie este puțin curaj.

Și avea dreptate în privința asta. Mi-am cumpărat și eu un drot, dar l-am plimbat cu mine în mașină o săptămînă înainte să mă hotărăsc să trag pe dreapta, în drum spre cursele de la Newbury, și să-l folosesc, în cei trei ani care au urmat de atunci am făcut-o de zeci de ori fără măcar să stau pe gînduri, la întoarcere periindu-l și udîndu-l pentru a înlătura efectele.

Duminicile mi le petrec de obicei lenevind în cele două camere mari și luminoase pe care le ocup la primul etaj (avocatul locuiește deasupra, surorile dedesubt), dormind, citind, învîrtindu-mă de colo-colo. Aproape un an, mai la început, mi-am petrecut duminicile cu fiica unuia dintre membrii *Hobbs Sandwich*

C/ub-ului, dar a fost o plăcere reciprocă trecătoare mai curînd decît o mare pasiune pentru amîndoi și, în cele din urmă, fata s-a retras și s-a căsătorit cu altcineva. Cred că și eu o să mă căsătoresc într-o zi; știu că mi-ar plăcea, dar consider că nu este nici o grabă pînă pe la 30 de ani.

Duminică dimineața, după întîlnirea mea cu brigadierul, la club, am început să mă gîndesc la ce ar trebui să împachetez pentru Canada. Mi-a spus să fiu ceea ce m-am străduit atît de mult să nu fiu, un tînăr trîndav bogat, fără nimic altceva de făcut decît să mă bucur de toate plăcerile vieții.

- Tot ce trebuie să faci este să vorbești despre cai cu ceilalți pasageri* și să ții ochii bine deschiși, îmi spusese.

- Da, i-am răspuns.

- Te-am zărit uneori la curse, știi? arătînd într-o zi ca un agent de bursă, ca în alta să pari un fermier din zona muntoasă. Millington spune că uneori nici nu te poate recunoaște, deși știe că ești acolo.

- Practica m-a făcut să fiu tot mai bun, presupun, dar niciodată nu fac prea mult pentru asta. îmi schimb pieptănătura, hainele, mă gîrbovesc puțin.

- Merge, zise el. Să fii ceea ce s-ar aștepta Filmer să fii.

Nu era vorba atît de ceea ce s-ar aștepta Filmer, mi-am zis, cercetîndu-mi jachetele din garderob, ci de ceea ce aș putea să reușesc eu să fiu timp de zece zile, cît urma să dureze toată călătoria.

Buclele, de exemplu, erau excluse, pentru că dispăreau dacă ploua. La fel și mustățile aplicate, existînd riscul de a-mi cădea. Și ochelarii erau excluși, pentru că puteam uita să-i pun. Ar trebui să arăt, în esență, așa cum m-a lăsat natura și să trec cît mai anost și mai neremarcat posibil.

Am ales cele mai scumpe și mai puțin uzate haine pe care le aveam și am hotărît că aș face mai bine să-mi cumpăr niște cămăși noi, pantofi noi și un pulover de cașmir înainte să plec.

I-am telefonat lui Millington luni de dimineață, așa cum primisem instrucțiuni, și l-am găsit în starea lui obișnuită de nemulțumire și bombăneli. Nu era deloc de acord să plec. Serviciul de Securitate (adică brigadierul) ar fi trebuit să trimită pe unul dintre oamenii operativi, pregătiți cum trebuie, de preferință un fost polițist. Cum era el, de exemplu. Pe cineva care cunoaște tehnicile de cercetare și în care se putea avea încrederea că nu va distruge probe vitale din ignoranță sau neîndemînare. L-am ascultat atît de mult fără să-l întrerup, încît, în cele din urmă, m-a întrebat cu ton răstit:

- Mai ești pe fir?

- Da.

- Aș vrea să te văd, de preferat ceva mai tîrziu, în cursul acestei dimineți. Am biletul tău de avion. Presupun că ai un pașaport valabil.

Am hotărît să ne întîlnim, ca de atîtea ori pînă acum, într-un snack-bar micuț și destul de bun de lîngă Gara *Victoria,* convenabil atît pentru Millington, care locuia la cîteva mile sud-vest, peste podul Battersea, cît și pentru mine.

Am ajuns cu zece minute înainte de ora stabilită și l-am găsit pe Millington așezat deja la o masă, cu o cană de cafea în față, atacînd cîteva chifle cu cîrnați. Am luat o tavă și mi-am ales o felie de plăcintă cu brînză. Millington mi-a spus că preferă plăcinta cu lămîie.

- Și mie îmi place, i-am răspuns calm.

Millington era un mare consumator de bere și de

orice fel de plăcintă, care probabil că a renunțat cu plăcere să-și mai controleze greutatea cînd a ieșit din poliție. Acum arăta de parcă ar fi avut peste o sută de kilograme și, deși nu era gras, era o masă solidă, dar cu multă agilitate, pe care o folosea pentru slujba sa. Mulți dintre micii escroci din lumea curselor de cai au făcut greșeala să creadă că Millington nu se poate strecura după ei prin mulțimea de pe hipodrom, ca să simtă cum mîna răzbunării îi prindea zdravăn de guler.

Marea calitate a snack-barului, luminos și curat, infernal de zgomotos și cu un permanent du-te-vino, era că nimeni nu avea timp să se uite la noi și că nu se putea auzi ce vorbeam.

- Nu sînt de acord ca tu să călătorești cu Filmer.

- Am presupus eu. De altfel, mi-ai spus-o mai devreme.

- Tipul este un ucigaș.

Nu era preocupat de siguranța mea, firește, ci considera că nu mă ridic la înălțimea provocării.

'- S-ar putea de fapt să nu omoare pe nimeni din tren, am spus cu impertinență.

- Nu este de glumit, zise sever. "Iar după asta, o să te cunoască și^ n-o să ne mai fii de nici un folos la curse, în ceea ce-l privește.

- în această călătorie merg aproape 50 de oameni, a spus brigadierul. N-am să mă vîr sub nasul lui Filmer. Este foarte posibil ca după aceea nici măcar să nu-și amintească de mine.

- Vei fi prea aproape de el, continuă cu încăpățânare Millington.

- Ei bine, e singura șansă pe care am avut-o vreodată de a fi atît de aproape de el. Chiar dacă merge într-o vacanță în care n-are de gînd să facă nimic rău, în felul ăsta o să știm mult mai multe despre el.

- Nu-mi place să te pierd, zise clătinînd din cap.

- Ei bine, asta-i chiar o surpriză, am spus, uitîndu-mă mirat la el.

- Ei da, la început n-am vrut să lucrezi pentru noi. Nu vedeam la ce ne-ai fi putut fi util, deși a fost o stupiditate. Acum ești ochii mei. Ochii de la ceafă, de care răufăcătorii și infractorii se plîng încă de cînd ai început treaba. Am atîta minte, încît să recunosc lucrul ăsta. Și dacă vrei să știi, nu vreau să te pierd, l-am spus brigadierului că ne punem în joc și irosim atuul pe care-l avem trimițîndu-te în călătoria cu trenul ăsta. Mi-a răspuns că poate ne jucăm cu atuul, dar dacă scăpăm de Filmer, merită.

Am privit fața îngrijorată a lui Millington și am spus rar:

- Dumneavoastră și brigadierul știți, despre planurile lui Filmer în această călătorie, ceva ce nu mi-ați spus și mie?

- I-am pus și eu aceeași întrebare cînd mi-a spus lucrul ăsta, zise Millington cu ochii în farfurie. Și nu mi-a răspuns. în ce mă privește, eu nu știu nimic. Ți-aș spune, dacă aș ști.

Poate că mi-ar spune, poate că nu mi-ar spune, m-am gîndit în sinea mea.

A doua zi, marți, am plecat la Nottingham, în nord, pentru o zi normală de muncă grea, rătăcind la curse de colo-colo, fără să fac nimic.

îmi cumpărasem haine noi și o valiză nouă, și, mai mult sau mai puțin, împachetasem, fiind gata pentru plecarea ce urma să aibă loc miercuri dimineața. Iar vechea mea dorință de a colinda lumea, care mă făcuse să călătoresc timp de șapte ani, se trezise din amorțire, dîndu-mi o stare de febrilitate. Millington n-ar fi trebuit să se teamă că mă pierde din cauza lui Fii-

mer, avînd în vedere cît de mult îmi plăcea să mă mișc... să văd ce se întîmplă după următorul colț.

Dar acum puteam să fac lucrul ăsta în condiții de cinci stele, nu cu rucsacul în spate; cu limuzina, nu cu autobuze; mîncînd preparate de *haute cuisine,* nu hot-dog; locuind la Palm Beach, nu în cine știe ce cotloane prăfuite. Probabil că o să-mi facă plăcere luxul o vreme, chiar destul de mult, dar în cele din urmă, pentru a rămîne cu picioarele pe pămînt, va trebui să mă smulg din magazinul cu dulciuri și să muncesc într-un fel, iar nu să o tot amîn pînă cînd n-o să-mi mai placă gustul pîinii simple.

Eram îmbrăcat, poate ca un omagiu adus pîinii simple, într-o jachetă de piele bine uzată, iar pe cap purtam o șaptă simplă, binoclul atîrnîndu-mi în jurul gîtului și ținînd în mînă programul curselor. Am rămas o vreme în fața intrării, urmărind cine venea și cine pleca, cine cu cine vorbea, cine părea îngrijorat, cine fericit, cine malițios.

Un tînăr începător în ale hipismului, cu reputație ascendentă, ieși în haine de stradă și rămase uitîndu-se în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Privirea i se concentra brusc, ca și cum ar fi găsit ceea ce căuta, iar cînd m-am întors, mi-am dat seama că se uita la reprezentantul *Jockey* C/ub-ului, care conversa cu un cuplu care avea un cal ce urma să participe la cursa din ziua respectivă. După cîteva minute, reprezentantul clubului își scoase pălăria salutînd-o pe doamnă și se îndepărtă spre ringul pentru paradă. %

începătorul îl urmări calm cu privirea cum se îndepărtează, apoi scrută din nou mulțimea din jur. Nevăzînd nimic care să-l îngrijoreze, se îndreptă spre locul de unde jocheii urmăreau cursele și se alătură unui bărbat cu înfățișare tinerească, cu care făcu cîțiva pași, vorbind. Se despărțiră, iar atenția mea trecu de la

tînărul începător la bărbatul cu care vorbise.

Se îndreptă direct spre locul unde se aflau bookmakerii, în fața tribunelor, pînă la Coolie Goodboy, care-și striga mizele oferite de la înălțimea unei mici pltforme.

Tipul care fusese contactat de băiat nu făcu nici un pariu. Luă un registru și începu să treacă pariurile pe care le făceau alții. I se adresă lui Coolie Goodboy, care șterse mizele oferite de pe tabla sa și scrise cu cretă altele. Cele noi erau generoase. Coolie Goodboy fu răsplătit cu o avalanșă de oameni care doreau să parieze, iar el le luă metodic banii.

Oftînd, m-am îndreptat spre tribune, ca să privesc cursa următoare, cercetînd mulțimea, ca de obicei. Am rămas în picioare nu departe de grilajul care desparte zona bookmakerilor de cea a lojelor clubului, parte mai scumpă. Făceam adesea asta, ca și cum din acest loc i-aș fi putut vedea cu mai multă ușurință pe cei din ambele zone - ceea a bookmakerilor și cea a spectatorilor.

De aici puteai să-i vezi pe cei care veneau pînă la grilaj pentru a face pariuri la bookmakerii ce se aflau în această poziție mai privilegiată. Bookmakerii care ocupau pozițiile de lîngă grilaj erau prinții meseriei lor, matematicieni geniali, strălucitori, cinstiți.

Mă uitam ca întotdeauna să văd cine pe cine pariază, iar cînd am ajuns la bookmakeruf care se afla cel mai aproape de loje, cel mai aproape deci de mine, am văzut că persoana, clientul mai bine-zis, din fața lui era Filmer.

Îl urmăream pariind, gîndindu-mă la călătoria cu trenul care mă aștepta, cînd își întoarse brusc capul înapoi, privindu-mă în ochi.

Pe loc, dar neostentativ, m-am uitat în altă parte, după care mi-am întors privirea înapoi. Filmer continua să vorbească cu agentul de pariuri. M-am strecurat prin mulțime, pînă cînd am ajuns cu cinci trepte mai sus, înconjurat de cei ce urmăreau cursa.

Filmer nu se uită înapoi, spre locul unde stătusem eu în picioare. Nu privi nici în sus, nici în jos, nici în jur ca să vadă unde dispărusem.

Bătăile inimii mi se mai potoliră. întîlnirea privirilor noastre fusese accidentală - trebuie să fi fost așa. Totuși, al dracului de prost inspirată, exact în acest moment. Nu mă așteptam să fie la Notthingham și nu mă uitasem după el.

Este adevărat că doi dintre caii lui urmau să participe la curse, dar Filmer nu venise aproape niciodată la cursele din Nottingham, Leicester sau Wolverhapton. Avea, categoric, preferințe în ce privește cursele, ca de altfel în toate celelalte privințe - întotdeauna un tip cu obiceiuri bine stabilite.

N-am făcut nici o încercare să-l urmăresc mai îndeaproape, pentru că nu era necesar. Știam exact ce urma să facă și unde îl puteam prinde din urmă. După ce a făcut pariul, a urcat în tribună să urmărească cursa pe punctul să înceapă și, după cît mi-am dat seama, era singur, ceea ce era de altfel neobișnuit, pentru că de obicei îl însoțea ori o prietenă, ori un apropiat.

Cursa începu și am urmărit-o cu interes. La sfîrșit, Filmer a coborît din tribune îndreptîndu-se spre boxele unde erau pregătiți caii pentru a supraveghea, ca întotdeauna, preparativele finale pentru cursa calului său. Am pornit după el ca să fiu sigur, dar într-adevăr acolo era.

Din boxe porni spre ringul de paradă, după care se duse și făcu un pariu la același agent ca mai devreme, apoi urcă din nou în tribune ca să urmărească cursa calului său. După care se duse spre locul unde urma să fie deșăuat calul, care terminase al doilea.

Filmer a acceptat cu eleganță înfrîngerea, felicitîndu-l, ca întotdeauna, pe proprietarul învingătorului.

Părăsi incinta unde urma să fie deșăuat calul cu un zîmbet de satisfacție și fu abordat imediat de un tînăr care încercă să-i bage o geantă în mînă. Expresia lui Julius Apollo Filmer se schimbă cît ai zice pește din mulțumire de sine în furie; refuză geanta și practic îl scuipă pe cel care i-o oferea, aruncînd capul în față, ca o cobră.

Tînărul cu geanta se retrase extrem de nervos și o luă la fugă cuprins de panică, iar Filmer, recăpătîndu-ș'i autocontrolul, începu să se uite în jur, în general în direcția reprezentanților administrației și ai presei, ca să vadă dacă remarcase cineva incidentul.

Oftă vizibil ușurat că nimeni nu manifestase nici un semn, în sensul că ar fi văzut ceva - și nu se uită

deloc în direcția mea. L-am urmărit pe tînărul demoralizat, care avea încă geanta. Se îndrepta direct spre toaleta bărbaților, unde rămase destul de multă vreme și ieși palid la față. Efectul lui Filmer asupra stomacului oamenilor, mi-am zis în gînd, ar face de rușine orice laxativ.

Tînărul zdruncinat, cu geanta în mînă, se îndreptă nervos spre locul de întîlnire cu un bărbat mai vîrstnic, slab, care aștepta în fața porții de ieșire, mușcîndu-și unghiile. Cînd bărbatul slăbuț văzu că geanta este încă în posesia tînărului nervos, păru la fel de furios cum fusese Filmer mai devreme și izbucni o dispută vehementă.

Bărbatul slab îl împunse de cîteva ori supărat cu degetul în piept pe cel nervos. Umerii tînărului nervos căzură vizibil. Bărbatul slab se răsuci și o porni spre parcare.

Tînărul nervos luă geanta cu el și intră în cel mai apropiat bar. Am fost nevoit să-mi pierd multă vreme printre puținii clienți înainte de a se întîmpla ceva. Bărbatul nervos își tot trecea greutatea corpului de pe un picior pe altul, asuda și nu-i scăpa de ochi pe cei care treceau prin fața barului.

Apoi, cîndva, după ce al doilea cal al lui Filmer a concurat și (potrivit comentariului făcut la televiziunea cu circuit închis din bar) a pierdut, a apărut însuși Filmer, rupînd tichetele de pariuri cu o mutră pe care nu se citea deloc încîntarea.

Bărbatul nervos țîșni din poziția lui de așteptare exact lîngă ușa barului și-i întinse din nou geanta, iar de data asta Filmer o luă, dar foarte iritat și aruncînd din nou priviri pătrunzătoare în jur. Nu văzu nimic care să-l deranjeze. înșfacă mînerul genții și se îndreptă hotărît spre mașina din parcare.

Tipul nervos se mai învîrti puțin pe loc și-l urmă

apoi pe Filmer în parcare, l-am văzut îndreptîndu-se amîndoi spre locurile unde aveau parcate mașinile și l-am urmărit pe tipul newos, nu pe Filmer. S-a urcat pe locul din față al unei mașini în care se afla deja bărbatul slab și mai vîrstnic, care arăta încă supărat. Nu porniră imediat și am avut timp să trec cu pas ferm prin spatele mașinii lor, în drum spre a mea, parcată strategic, ca întotdeauna, lîngă poarta de ieșire spre șosea pentru a putea demara rapid în urmăriri.

Am memorat numărul de înregistrare al mașinii în caz că s-ar putea să o pierd; iar pe drum, instalat confortabil în urma lor, i-am telefonat lui Millington.

I-am spus despre geantă și i-am citit numărul de înmatriculare al mașinii care se afla sub ochii mei.

- Mașina se îndreaptă spre nord totuși, i-am spus. Cît de departe vrei să merg?

- La ce oră ai mîine avionul?

- La prînz, de la *Heatrow.* Dar trebuie să mă duc mai întîi pe acasă, să-mi iau valiza și pașaportul.

- Mai bine hotărăște singur, spuse după o pauză de gîndire. Dacă iese pe drumul spre Scoția... Ei bine, te oprești.

- Perfect.

- Foarte interesant că n-a vrut să fie văzut în public că acceptă geanta.

- Foarte.

- Ceva special în legătură cu ea?

- Din cîte am văzut era neagră, lucioasă, posibil să fi fost din piele de crocodil, cu încuietori de aur.

- I-auzi, zise Millington. Te sun după ce verific numărul mașinii.

Era clar că mașina cu cei doi bărbați se îndreaptă hotărît spre autostrada care duce în Scoția. Am decis să-i mai urmăresc cel puțin pînă cînd mă sună Millington, ceea ce făcu cu o rapiditate impresionantă, spu-

nîndu-mi că mașina era înregistrată pe numele lui I.J. Horfitz, din Doncaster, și urma adresa.

- Perfect, i-am spus. Mă duc la Doncaster. Pînă acolo fiind de făcut cam o oră, mă gîndeam că am destul timp să mă întorc.

- Numele Horfitz îți spune ceva? mă întrebă Millington.

- Absolut nimic, am răspuns convins. Și apropo, îl știi pe tînărul acela începător, promițător, al lui Pete Shaw? Băiatul ăla talentat? Nesăbuitul a dat niște informații verbale unui personaj nou la curse, care s-a dovedit a fi cel care completează registrul lui Coolie Goodboy. Coolie Goodboy le-a considerat vești bune.

- Despre ce era vorba, știi?-

- Pete Shaw avea un concurent în cursa a doua, era favoritul pentru locul trei și a terminat aproape ultimul. Băiatul a știut rezultatul, deși nu a participat la cursă.

- Hm, zise Millington. Am să bag spaima în toată șleahta asta, Pete Shaw, proprietar, jocheu, debutant și Coolie Goodboy. Am să le arăt eu! Presupun, zise după ce se gîndi puțin, că nu ai nici o fotografie? N-avem nici o dovadă, nu?

- Nu chiar. Am făcut o fotografie cu băiatul în timp ce vorbea cu omul lui Coolie Goodboy, dar amîndoi erau cu spatele spre mine. Și una în care este omul lui Coolie cu Coolie însuși. Și una cu Coolie în fața tablei pe care erau înscrise ofertele generoase.

- Tot este mai bine decît nimic, zise el înțelept. Am să-i bag pe toți în sperieți. Cei nevinovați se vor înfuria și-i vor elimina pe cei vinovați, așa cum fac de obicei. Ișî fac singuri ordine în propria casă. Ne scutesc pe noi de o treabă. Și vom ține un ochi permanent pe debutantul ăsta stupid. Sună-mă cînd ajungi la Doncaster.

- E-n regulă. Și am mai făcut niște fotografii. Una a tînărului nervos cu geanta-diplomat, una cu el și bărbatul slăbănog... cred că este I. J. Horfitz. L-am fotografiat și pe Filmer cu geanta-diplomat, deși nu sînt sigur că asta este foarte clară. N-am prea avut timp și eram și destul de departe, așa că am folosit aparatul-brichetă, atrage mai puțin atenția.

- Perfect. Ne trebuie filmul ăsta înainte să pleci. Hmm... mai bine m-ai suna de pe drum, la întoarcere, iar eu am să mă gîndesc la un loc unde ne-am putea întîlni în seara asta. Bine?

- Da, bine.

- Tipul ăsta, Horfitz, cum arată?

- Slăbănog, bătrînicios, îmbrăcat într-un trenci închis la culoare și cu pălărie neagră. Avea ochelari. Părea mai degrabă pregătit pentru funeralii decît pentru curse.

Millington mormăi ceva ce mi se păru a fi o recunoaștere.

- îl cunoști? l-am întrebat.

- Este de dinainte de tine. Dar da, îl cunosc. Ivor Horfitz. El trebuie să fie. Acum cinci ani i-am interzis pe viață să mai calce la curse.

' - De ce?

- Este o poveste lungă. Am să ți-o spun mai tîrziu. Și nu cred că este nevoie să-ți irosești atîta timp ca să te duci după el la Doncaster. îl putem găsi oricînd dacă vrem. întoarce la următoarea ieșire și vino la Londra. Ne întîlnim în cîrciuma aceea de lîngă Gara *Victoria.* Nu snack-barul, cîrciuma.

- Da, bine. Atunci ne vedem în... ăăă... două ore și jumătate, dacă am noroc.

Două ore și jumătate mai tîrziu m-am întîlnit cu Millington, așezat în fața unei beri și a unei plăcinte cu carne de porc, într-un colț întunecos al cîrciumii de-

spre care vorbisem, l-am dat filmul nedevelopat, pe care l-a pus în buzunar spunînd cu satisfacție evidentă:

- Ochii mei din ceafă!

- Cine este Horfitz? l-am întrebat stingîndu-mi setea provocată de drumul lung cu o halbă de bere. Știai că-l cunoaște pe Filmer?

- Nu, zise el răspunzînd la a doua întrebare mai întîi. Iar Filmer nu și-ar fi dorit să fie văzut cu el, de fapt nu - și dorește să fie văzut stabilind nici un fel de contact.

- Vrei să spui că mesagerul, tînărul nervos, le este și el cunoscut din vedere celor din administrație... probabil că și ție... pentru că, dacă ar fi fost un străin oarecare, de ce ar fi reacționat atît de violent Filmer la posibilitatea de a fi văzut cu el, de a fi văzut acceptînd ceva de la el?

- Ai învățat cîte ceva de cînd ai început, nu? zise Millington uitîndu-se lung la mine, după care se bătu cu mîna peste buzunarul în care avea'filmul. Asta ne va spune dacă îl cunoaștem. Cum arăta?

- Destul de plinuț, transpirat și nefericit. Un vierme între doi ulii. Ce-a făcut Horfitz? Millington mușcă din plăcinta cu carne și nu se grăbi, vorbind în cele din urmă în timp ce din gură îi cădeau fărîmițe din foaia de plăcintă.

- A avut un mic grajd cu cai în Newmarket, unde și-a angajat un antrenor particular pentru ei, care, firește, a făcut ce i s-a spus. Succesul a fost mare, dar într-un mod discret. Rezultate uimitoare, dar asta e, unii proprietari au întotdeauna noroc. Apoi antrenorul l-a anunțat că pleacă, pentru că a avut impresia că ne aflăm pe urmele lui, ceea ce nu era adevărat, pentru că niciodată nu l-am recunoscut ca fiind un infractor. Oricum, a spus că pleacă pentru că efortul și încor-

darea erau prea mult pentru el. Tot el i-a spus că toți caii din grajd sînt atît de buni, încît pot fi schimbați între ei. Caii participau la toate cursele la care el și Horfitz considerau că or să cîștige. Cei de trei ani la curse pentru cei de doi ani, foști cîștigători la începători, treburi din astea. Horfitz cumpăra și vindea cai tot timpul, astfel încît curtea nu arăta niciodată la fel de la o săptămînă la alta, iar băieții de la grajduri veneau și plecau în permanență. Foloseau tot felul de jochei. Nimeni nu se atașa de loc. Erau niște grajduri mici și nu în vogă, înțelegi? Nu apărea niciodată ceva în ziare despre ele. Pentru că nu participau la curse mari, numai la cele mici, pe hipodromuri unde nu venea presa, dar se putea cîștiga la fel de bine pariind la astea, ca la oricare altele. Totul era făcut în mod discret, dar am descoperit că Horfitz cîștigase sute de mii nu numai pariind, ci și vînzîndu-și caii cîștigători. Numai că întotdeauna îi vindea pe caii adevărați, nu pe cei care concurau de fapt. Pe aceia îi păstra și îi punea să concureze din nou, vînzînd de fapt caii sub numele cărora concurau și așa mai departe. O treabă destul de îndrăzneață.

- Da, am aprobat invidios pe energia și organizarea cerute de treaba respectivă.

- Așa că, după ce instructorul s-a retras, i-am întins cîteva capcane cu ajutorul lui și l-am prins pe Horfitz cu pantalonii în vine, cum se spune. A fost pus sub interdicție pe viață și a jurat să-l ucidă pe instructor, ceea ce n-a făcut pînă acum. Instructorul a fost pus sub interdicție pe trei ani, cu o mustrare gravă, dar după doi ani și-a recăpătat licența. Făcea parte din tîrg. Așa încît este din nou în afaceri, pe scară mică, dar îi ținem pe concurenții lui sub lupă, le verificăm autorizațiile de fiecare dată cînd aleargă.

Apoi, literalmente lui Millington îi căzu falca. Am

văzut clasicul semn de uluire și l-am întrebat ce s-a întîmplat.

- Dumnezeule, exclamă el, ce chestie! Nici nu-ți vine să crezi! Paul Shacklebury, flăcăul ăla care a fost omorît, lucra pentru fostul antrenor al lui Horfitz.

L-am părăsit pe Millington concentrîndu-se asupra berii din fața sa, încercînd în același timp, încruntat, să descopere semnificația angajării de către fostul antrenor al lui Horfitz a unui băiat omorît pentru că știa prea multe despre Filmer.

Ce-o fi știut oare Paul Shacklebury? se întreba Millington retoric pentru a suta oară. Și, ca să revină mai aproape, ce era în geanta-diplomat și de ce i-a dat-o Hortitz lui Filmer?

- Ocupă-te de mesagerul care asuda, i-am sugerat dînd să mă ridic ca.să plec. Ar putea să colaboreze, la fel ca antrenorul. Nu se știe niciodată.

- Poate că o va face, zise Millington. Și, Tor... ai grijă de tine în tren.

Putea să fie aproape uman uneori, mi-am zis.

Am plecat la Otawa a doua zi și am cedat tentației, la Heatrow, de a-mi schimba biletul de la clasa „economy", unde zbori cu genunchii la gît, pentru clasa întîi, unde stai comod. De asemenea, la Otawa, l-am întrebat pe șoferul taxiului care m-a luat de la aeroport dacă știe un hotel decent; și-a aruncat o privire scurtă peste hainele mele și la valiza nouă, și mi-a spus că *Four Seasons* ar fi perfect.

Și într-adevăr era. Mi-au dat un mic apartament plăcut și imediat am telefonat la numărul ce-mi fusese dat pentru Bill Baudlaire. Mi-a răspuns personal de la primul apel, ceea ce m-a surprins, și mi-a spus că da, a primit un fax prin care i se confirma faptul că mă aflu pe drum.

Avea o voce de bas, cu un timbru puternic ce răsuna în telefon și cu un ușor accent canadian.

M-a întrebat unde voi fi peste o oră, spunîndu-mi că ar veni să mă informeze despre problema în chestiune și am presupus, din vorbele sale circumspecte, că nu era singur și că nu voia să fie înțeles.

Exact ca acasă, mi-am zis liniștit, și m-am apucat să despachetez cîteva lucruri și să fac un duș după oboseala zilei și în anticiparea evenimentelor ce mă așteptau.

Afară era o zi superbă de toamnă, al cărei soare transforma totul într-un auriu-arămiu. Bill Baudlaire sosi cînd începuse să se întunece și am fost nevoit să aprind luminile. Privi în jur cu ochi cercetători.

- Mă bucur să constat că Val ți-a dat posibilitatea să te instalezi într-un apartament corespunzător pentru un tînăr bogat.

Am zîmbit, dar nu l-am luminat asupra acestei chestiuni. Cînd îi deschisesem ușa, în timp ce a dat mîna cu mine, m-a cercetat cu o privire pătrunzătoare din cap pînă în picioare, în felul celor obișnuiți să evalueze un străin pe loc fără să aibă nici o inhibiție în legătură cu faptul că respectivul este conștient de acest lucru.

Iar eu am văzut un bărbat cu o înfățișare ștearsă, dar de un șarm de necontestat, un bărbat solid, mult mai tînăr decît brigadierul, cam de 40 de ani, cu părul roșcat, ochii de un albastru-deschis și cu o piele albă presărată de cicatricele unei vechi acnee.

Era îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu cămașă crem și cravată roșie, a cărei culoare se bătea cap în cap cu cea a părului, și m-am întrebat dacă nu cumva este orb cînd e vorba de culori sau, pur și simplu, îi plăcea efectul respectiv.

Se îndreptă direct spre camera de zi și se așeză în

fotoliul cel mai apropiat de telefon, ridicînd imediat receptorul.

- Room-service? întrebă. Vă rog să trimiteți cît mai repede posibil o sticla de vodcă și... Ridică ochii spre mine a întrebare.

- Vin, i-am răspuns prompt. Roșu. De preferință Bordeaux.

Bill Baudlaire repetă comanda mea, cu un preț maximal și închise.

- Poți trece băuturile pe foaia de decont, iar eu am să ți-o contrasemnez. Ai o foaie de decont, presupun?

- Da, în Anglia.

- Atunci începe una și aici, nu? Cum plătești notele de la hotel?

- Cu cartea de credit. A mea personală.

- Așa procedați în mod curent? Nu-ți fă probleme, îmi dai mie notele după ce le plătești, împreună cu foaia de decont, iar eu și Val ne vom ocupa de toate.

- Mulțumesc, i-am răspuns. Val va avea o criză, mi-am zis, dar, gîndindu-mă mai bine, am ajuns la concluzia că probabil n-o să facă așa ceva. O să-mi plătească bugetul convenit.

- Ia loc, mă invită Bill Baudlaire și m-am așezat vizavi de el, în celălalt fotoliu, trecîndu-mi picior peste picior. Mi se părea prea cald în camera cu încălzire centrală, deși nu aveam jacheta pe mine.

Bill mă cercetă o vreme, iar încruntătura sprîncenelor sale părea să exprime incertitudine.

- Cîți ani ai? mă întrebă brusc.

- 29.

- Val mi-a spus că ai experiență. Nu era tocmai o întrebare, dar nici o propoziție care să exprime neîncredere.

- Lucrez pentru el de trei ani.

- Mi-a spus că ești făcut pentru acest rol și... ești.

Părea totuși mai mult încurcat decît încîntat. Pari atît de cizelat... Cred că nu este exact ceea ce așteptam.

- Dacă m-ați vedea în locurile mai ieftine ale unui hipodrom, ați crede că și acolo mă potrivesc perfect.

- Atunci este bine, zise și fața i se lumină de un zîmbet. Sînt de acord. Uite cum stă treaba, ți-am adus aici o mulțime de materiale. Și se uită la plicul mare pe care îl pusese pe măsuță, lîngă telefon. Detalii despre tren și despre unii dintre oamenii care vor fi în el, de asemenea, detalii despre cai și despre aranjamentele făcute pentru ei. Toate acestea au necesitat o muncă imensă. Toată lumea a depus eforturi deosebite pentru această manifestare și este esențial să se păstreze o imagine bună, de substanță și nepătată de la început și pînă la sfîrșit. Sperăm ca hipismul canadian să pătrundă mai pe larg în conștiința lumii. Dorim să atragem la noi un număr mai mare de cai din toată lumea. Vrem să ne facem mai cunoscuți. Canada este o țară mare și speranța noastră este să maximalizăm pe cît posibil impactul nostru asupra circuitului internațional de hipism.

- Da, înțeleg, am răspuns, după care am ezitat puțin. Aveți o firmă de relații cu publicul care se ocupă de lucrul ăsta?

- Poftim? De ce mă întrebi? Da, de fapt avem. Cu ce schimbă asta situația?

- Cu nimic, la o adică. Va avea un reprezentant în tren?

Pentru prevenirea incidentelor grave? Nu, decît daca . Se opri ascultîndu-se cum vorbește. La dracu', folosesc propriile lor cuvinte. Trebuie să am grijă. Este atît de ușor să repeți ceea ce spun ei.

Se auzi o bătaie în ușă și băuturile comandate ne fură aduse de un chelner ultrasofisticat și extrem de lent în mișcări, care știa unde să găsească gheața și

mixerele. Deschise cu o încetineală deliberată sticla de vin, iar Bill, pufnind a nerăbdare, îi spuse că ne vom pune singuri în pahare. După ce acesta se retrase cu mersul lui de broască țestoasă, Bill mă invită să mă servesc singur, în timp ce el își pregăti un pahar zdravăn de vodcă cu gheață.

Îi sugerase brigadierului să avem prima întîlnire aici, la Otawa, deoarece avea în oraș niște treburi ce nu puteau fi amînate. De asemenea, au considerat amîndoi că totuși caracterul privat ar fi mai sigur, întrucît toți cei care merg cu acest tren se vor aduna la Toronto.

- Noi doi, zise Baudlaire ocupîndu-se de paharul de vodcă, vom pleca la Toronto mîine seară, cu avioane separate, după ce în cursul zilei dumneata vei fi absorbit tot materialul pe care ți l-am adus și-mi vei fi pus toate întrebările pe care le vei considera necesare. Popun să ne întîlnim din nou mîine, aici, la ora două, pentru o ultimă informare.

- După ziua de mîine voi putea intra relativ ușor în legătură cu dumneavoastră? Aș dori să pot face acest lucru.

- Da, într-adevăr. Eu n-am să merg personal cu trenul, așa cum știi, firește, dar am să fiu la Winipeg, pentru cursele de acolo, și la Vancouver. Și la Toronto, firește. Am detaliat totul, ai să găsești tot în pachetul de materiale. Nu putem să discutăm nimic așa cum se cuvine pînă cînd nu vei citi totul.

- Bine.

- Există totuși o știre neplăcută și care nu se află în materialele pe care ți le-am adus, pentru că am aflat-o prea tîrziu ca să o mai pot include. Se pare că Julius Filmer a devenit coproprietar al unuia dintre caii ce vor călători cu trenul. Parteneriatul nu a fost înregistrat decît astăzi, iar eu am fost anunțat adineauri la

telefon. Comisia pentru hipism din Ontario este profund îngrijorată, dar nu putem face nimic în această privință. Nu au fost încălcate nici un fel de reguli. Filmer nu a fost condamnat pentru incendii premeditate, fraudă sau pariuri ilegale, ceea ce ne-ar fi dat posibilitatea să intervenim.

- Ce cal?

- Ce cal? Laurentide Ice. Foarte util. Poți citi despre el aici, și arătă cu mîna spre plic. Problema e că noi am stabilit regula că numai proprietarii pot merge în vagonul în care călătoresc caii, pentru a-și vedea animalele. Nu se putea să permitem să meargă acolo oricine, atît din motive de securitate, cît și pentru a nu tulbura animalele. Singura consolare ce ne mai rămăsese în legătură cu prezența lui Filmer în acest tren era că nu avea acces la vagonul în care se află caii, iar acum, poftim, poate merge și acolo!

- Neplăcută treabă.

- Supărătoare. Își umplu din nou paharul, cu violența reprimată a frustrării. De ce dracu' nenorocitul ăsta de escroc n-a putut să nu-și vîre nasul lui mizerabil în toată treaba asta? Prezența lui nu înseamnă decît necazuri, toți știm lucrul ăsta. Pune ceva la cale și va strica totul. Ridică ochii spre mine și dădu din cap. Să nu te simți jignit, dar cum ai de gînd să-l oprești?

- Depinde de ceea ce trebuie oprit.

Fața i se lumină brusc de un zîmbet, ca mai înainte.

- Da, așa este, să așteptăm și să vedem. Val mi-a spus că nu-ți scapă nimic. Să sperăm că are dreptate.

Plecă după o vreme, iar eu, cu mare interes, am deschis plicul și am găsit totul absolut fascinant, de la început pînă la sfîrșit.

Transcontinentalul *Hipismului și Misterului* - așa

cum era tipărit cu roșu pe coperta aurie a prospectelor - antrenase într-adevăr o muncă imensă de organizare. Pe scurt, proprietarilor de cai de curse din lume li se oferea șansa de a prezenta un cal în curse la Toronto, de a merge cu trenul pînă la Winnipeg și a înscrie un cal și în cursele de acolo, de a face o escală de două nopți într-un hotel de lux în Munții Stîncoși, și de a-și continua călătoria cu trenul pînă la Vancouver, unde din nou vor putea prezenta un cal la cursele de acolo. Se făcuseră toate aranjamentele și existau toate facilitățile ca 11 cai și 48 de pasageri VIP să călătorească cu trenul.

La Toronto, Winnipeg și Vancouver, în timpul escalelor, pasagerii erau cazați în hoteluri de lux. Era, de asemenea, inclus transportul de la tren la hotel și la hipodrom și retur. întreaga distracție urma să dureze de sîmbătă la prînz, cînd începeau cursele la Toronto, pînă la sfîrșitul cursei speciale de la Vancouver, zece zile mai tîrziu.

Trenul era format din vagoane speciale de dormit, un vagon-restaurant special, doi bucătari-șefi și o cantitate apreciabilă de vin bun. Cei care aveau vagoane particulare proprii puteau solicita, ca și în trecut, să fie atașate la acest tren.

Orice facilitate suplimentară era posibilă, dacă se solicita dinainte și, în plus, pentru distracția pe întreg parcursul, un mister incitant va fi pus în scenă la bordul trenului și în timpul escalelor, pe care pasagerii vor fi invitați să-l rezolve.

M-am încruntat puțin cînd am citit ultima informație; era oricum destul de greu să-l țin tot timpul sub supraveghere pe Filmer, chiar și fără tot felul de mistere imaginate să plutească în jurul lui.

După cum reieșea din material, curse speciale au fost introduse în programele regulate de la hipodroa-

mele *Woodbine,* din Toronto, *Asiniboia Downs,* din Winnipieg, și *Parcul Expoziției,* Vancouver. Cursele fuseseră astfel organizate, încît să fie ultraatractive pentru publicul plătitor și cu premii magnifice pentru a-i satisface pe proprietarii de cai.

Proprietarii de cai și toți pasagerii trenului se vor bucura de tratamentul rezervat VIP-urilor la absolut toate cursele, inclusiv prînzuri cu președinții hipodroamelor.

Nu era de așteptat ca proprietarii să-și prezinte în curse caii aduși cu trenul de trei ori într-un răstimp atît de scurt. Fiecare proprietar își putea prezenta în curse calul adus cu trenul doar o singură dată.

Orice proprietar (sau orice pasager al trenului) era liber să-și aducă orice alt cal la Toronto, Winnipeg sau Vancouver prin mijloace rutiere sau aeriene pentru a concura la cursele speciale. Călătoria urma să fie o permanentă sărbătoare pentru oaspeți, o celebrare a hipismului în Canada.

După toată această reclamă, urma, tipărită cu litere mici, informația că sînt, de asemenea, disponibile locuri și aranjamente pentru cîte un îngrijitor pentru fiecare cal. Dacă proprietarii doresc spațiu pentru personal suplimentar, sînt rugați să specifice lucrul ăsta din timp. Rîndașii și alți îngrijitori vor avea propriile lor vagoane de dormit și de luat masa, șij propriile lor distracții.

Pentru caii care călătoresc cu trenul au fost rezervate grajduri la Toronto, Winnipeg și Vancouver, și în toate trei locurile au posibilitatea să se antreneze în mod normal. în plus, în timpul excursiei pe care urmează să o facă pasagerii, caii vor fi plasați în grajduri și vor face mișcarea normală la Calgary.

Buna îngrijire a cailor era de importanță primordială și un veterinar ar urma să fie adus cu elicopterul

la tren, în cazul în care serviciile lui ar fi necesare între escalele programate. în pachetul de materiale urma o notă scrisă de Bill Baudlaire:

Toate cele 11 locuri pentru cai au fost vîndute în primele două săptămîni, după primul anunț major.

Toate cele 48 de locuri pentru pasagerii VIP au fost vîndute în decurs de o lună.

Sînt zeci de înscrieri pentru cursele speciale.

O să fie un mare succes!

După care urma o listă cu 11 cai, cu istoria fiecăruia, urmată de o listă a proprietarilor lor, și naționalitățile acestora.

Trei proprietari de cai erau din Anglia (inclusiv Filmer), unul din Australia, trei din Statele Unite și cinci din Canada (inclusiv partenerul lui Filmer).

Proprietarii de cai - soți, soții, familii și prieteni - cumpăraseră 27 dintre cele 48 de locuri destinate pasagerilor.

Patru dintre cele 21 de locuri rămase fuseseră astfel cumpărate de proprietari de cai bine cunoscuți din Canada (identificați cu o steluță în dreptul numelui), iar Bill Baudlaire, într-o notă mîzglită în josul acestei liste a pasagerilor, scrisese: *„Un răspuns superb la apelul pe care l-am adresat proprietarilor de a susține acest proiect!"*

Pe lista pasagerilor nu erau menționați antrenori și de fapt am aflat mai tîrziu că antrenorii vin separat cu avionul la Winnipeg și Vancouver, probabil din cauză că această călătorie cu trenul consuma prea mult timp și era prea costisitoare.

Urma o serie de materiale puse la dispoziție de trei hipodroame, de *Compania Canadiană de Căi Ferate* și de patru hoteluri, toate elogiind serviciile oferite de fiecare semnatar.

în sfîrșit, o broșură frumos colorată, întocmită de

organizatorii acestei călătorii însărcinați cu punerea la punct a spectacolului în tot acest timp, treabă la care precis se pricepeau, întrucît aranjaseră, după cît se pare, pînă și cîteva safari-uri, în deșert, excursii la Pol și oriunde i-ar fi trăsnit cuiva prin cap să se ducă.

De asemenea, se ocupaseră de punerea în scenă ,a misterelor - ca mod de distracție - în cursul serilor, în weekend-uri, în timpul călătoriilor sau al escalelor. Erau experți, avînd o mare practică.

Pentru *Transcontinentalul Hipismului și Misterului,* se preciza în material, au organizat ceva extra. *„Un mister care vă va tăia răsuflarea! O experiență uluitoare. Povestea se va desfășura pretutindeni în jurul vostru. Vor apărea indicii. FIȚI PE FAZĂ!"*

Grozav! mi-am zis strîmbîndu-mă. Dar nu era tot. Urma bomba de rămas-bun:

ATENȚIE! MUL ȚI NU SÎNT CEEA CE PAR A FI!"

- Cum pot să pună în scenă o piesă într-un tren? I-am întrebat a doua zi pe Bill Baudlaire. Nu m-aș fi gîndit niciodată că ar merge așa ceva.

- Misterele sînt foarte populare în Canada, foarte la modă, și nu este vorba exact de o punere în scenă a unei piese, de a juca propriu- zis o piesă. Unii dintre pasageri vor fi actori și ei vor face ca povestea să se țeasă ca de la sine. Am fost la o cină... o cină cu o poveste plină de mister... nu de mult, iar unii dintre oaspeți erau actori și fără să-ți dai seama am fost toți prinși într-un șir de evenimente, ca și cum ar fi fost real! Absolut uluitor. M-am dus pentru că soția mea a vrut. N-am știut că o să-mi facă cîtuși de puțin plăcere, dar m-am distrat.

- Unii dintre pasageri... am repetat rar. Știți care?

- Nu, nu știu, îmi răspunse mai amuzat decît mi-ar fi plăcut mie. Asta este distracția pentru toată lumea, să încerce să-i depisteze pe actori.

îmi plăcea din ce în ce mai puțin.

- Și, firește, actorii se pot ascunde printre ceilalți pasageri pînă cînd le vine rîndul să apară.

- Care pasageri? am întrebat cu gura căscată.

- Cei care merg să vadă cursele. Se uită la fața mea. Nu scrie nimic despre ei în pachetul publicitar?

- Nu, nu scrie.

- Ah! reflectă el scurt. Ei bine, pentru a face această călătorie cît mai profitabilă din punct de vedere economic, Compania de Căi Ferate ne-a spus că ar trebui să organizăm și noi, *Jockey Club,* propria noastră excursie și să ne atașăm de trenul care pleacă regulat, în fiecare zi, de la Toronto la Vancouver și care se numește *Canadianul.* N-am vrut să facem astă, pentru că ar fi însemnat să nu putem opri trenul pentru două nopți la Winnipeg și, din nou, pentru excursia în munți. Și deși vagoanele puteau fi detașate și garate pe o linie secundară, am fi avut de făcut față unor probleme de securitate. Trenul special se dovedea însă extrem, aproape imposibil de scump. Așa încît am făcut reclamă pentru o excursie separată. O excursie pentru cei ce vor să meargă să asiste la curse... și acum avem propriul nostru tren. Adică Transcontinentalul a fost extins cu încă trei sau patru vagoane de dormit, încă un vagon-restaurant și un *,{iaynitef'* sau două, în funcție de cîte bilete se vor vinde pînă la sfîrșit. Am avut un răspuns enorm din partea celor ce nu doreau să plătească cît plăteau proprietarii de cai, dar ar fi vrut să meargă să vadă cursele străbătînd Canada într-o vacanță. Au cumpărat bilete pentru tren la prețul normal și-și fac propriile aranjamente la fiecare escală... și am convenit să-i numim, de conveniență, pasageri-spectatori.

Am oftat. Mi-am zis că are logică.

- Ce este un *,/daynitef?* am întrebat.

- Un vagon cu scaune rabatabile, nu cu cușete.

- Și în total cîți oameni vor fi în această călătorie?

- Greu de spus. Să începem cu cei 48 de proprietari de cai... le spunem proprietari pentru a-i deosebi de spectatorii la curse... și de îngrijitori. Apoi, actorii și oamenii companiei organizatoare. Personalul trenului și chelnerii, bucătarii și așa mai departe. Cu toți spectatorii... Ei bine, cam 200 de oameni cu toții. Nu avem de unde să știm asta decît după ce pornim. Probabil nici măcar atunci, decît dacă practic îi numărăm.

Pot să mă pierd printre 200 de oameni mult mai ușor decît printre 48, mi-am zis. Poate că n-o să fie prea rău. Totuși, proprietarii se vor uita după actori... după oamenii care nu sînt ceea ce par a fi.

- M-ai întrebat despre modalitatea de stabilire a contactului, zise Bill Baudlaire.

- Da.

- Am discutat cu cîțiva dintre cei de la *Jockey Clubul* nostru și credem că totuși cel mai simplu ar fi să ne telefonezi în timpul escalei.

- Cîți oameni de la *Jockey Clubul* dumneavoastră știu de prezența mea în acest tren? L-am întrebat oarecum alarmat.

Păru surprins.

- Presupun că toți cei din executiv știu că avem un om în tren. Nu știu cine anume este. Nu știu numele. Nu încă. N-or să-l afle și n-or să știe cum arăți.

- V-aș ruga să nu le spuneți numele meu.

- Dar în clubul nostru sînt oameni înțelepți, discreți.

Era pe jumătate uluit, pe jumătate jignit.

- Există scurgeri de informații.

Mă privea gînditor, cu paharul de vodcă și gheață în mînă.

- Vorbești serios? mă întrebă.

- Categoric.

- Mi-e teamă că s-ar fi putut să-ți menționez numele în fața a vreo două persoane. Dar am să insist pe lîngă ei să nu-l repete.

Era deja mult prea tîrziu. Poate că eram eu prea obsedat de păstrarea secretului. Totuși...

- Mai bine să nu telefonez direct la *Jockey Club.* N-aș putea lăsa mesajele undeva unde numai dumneavoastră să le puteți intercepta? Cum ar fi acasă.

Fața i se topi într-un zîmbet aproape copilăresc.

- Am trei fete adolescente și o soție foarte activă. Receptorul nu stă niciodată în furcă. Se gîndi puțin, apoi scrise un număr pe o bucată de hîrtie din blocnotesul său și mi-o întinse.

- Folosește-l pe acesta. E numărul mamei mele. Este întotdeauna acolo. Nu se simte foarte bine și petrece o groază de timp în pat. Dar mintea îi merge brici. Și pentru că este bolnavă, dacă sună la birou este imediat pusă în legătură cu mine sau i se spune unde mă poate găsi. Dacă îi lași ei un mesaj, va ajunge la mine cu minimum de întîrziere. Ai să faci asta?

- Da, perfect, am răspuns, ținînd pentru mine îndoielile. Poate că ar fi mai bine dacă am folosi porumbei călători, mi-am zis în sinea mea.

- Altceva?

- Da... credeți că l-ați putea întreba pe proprietarul lui Laurentide Ice de ce i-a vîndut jumătate lui Filmer?

- Este o *ea.* Am să mă interesez. Părea să aibă ezitări, dar nu mi le explică. Asta-i tot?

- Biletul meu?

- O, da. Compania turistică *Merry and Co,* este la ei. De cînd te-am trecut și pe tine, tot încearcă să aranjeze lucrurile, să stabilească cine unde doarme. Am fost nevoiți să spunem numele tău, firește, dar tot ce le-am spus pînă acum a fost că avem în mod

categoric nevoie de încă un bilet și, chiar dacă pare a fi imposibil, trebuie obținut. Or să-ți aducă biletul la *Union Station,* la Toronto, duminică dimineața, și-l poți ridica de acolo. Toți proprietarii de cai le ridică atunci.

- Perfect.

Bill se ridică să plece.

- Ei bine... îți urez *bon voyage.* Și, după o scurtă pauză, adăugă: Poate că el n-o să încerce nimic.

- Să sperăm.

Dădu din cap, își termină vodca dintr-o înghițitură și mă lăsă singur cu gîndurile mele. Primul a fost că dacă urma să traversez un întreg continent cu trenul, atunci ar fi fost bine să încep imediat. Dacă este un tren de la Otawa la Toronto, atunci am să-l iau pe ăsta în loc să zbor.

Era, într-adevăr, un tren, mi-a confirmat hotelul. Pleacă la 17,50 și ajunge după patru ore. Cina se servește la bord.

Gara cea nouă din Otawa s-a dovedit a fi o încîntare, un uriaș cort aerisit de sticlă, ridicat printre copaci. Oamenii care așteptau trenul își puseseră bagajele la rînd și se așezaseră pe scaunele plasate de-a lungul pereților de sticlă. Considerînd a fi unul dintre cele mai civilizate procedee, mi-am lăsat și eu valiza la coada cozii și mi-am găsit un scaun. Cu Filmer sau nu, m-am gîndit, categoric o să mă distrez.

În tren, cina fu servită ca în avioane, mai mulți stewarzi în cămăși cu mînecă și veste pînă la talie, de un galben intens, apărură mai întîi cu un cărucior cu băuturi, apoi cu unul cu mîncare, împinse pe coridorul central, servind în stînga și în dreapta, pe măsură ce înaintau.

I-am urmărit pe îndelete destul de multă vreme, iar după ce au trecut de mine nu mi-am mai putut aminti fețele lor.

Am băut vin franțuzesc, în timp ce lumina se micșora peste peisajul care alerga prin fața ferestrelor și, după lăsarea întunericului, am mîncat mai bine decît în multe avioane, gîndindu-mă la cameleoni; iar la Toronto am luat un taxi și m-am cazat într-un hotel din lanțul *Four Seasons,* așa cum îi spusesem lui Baudlaire că voi face.

Dimineața, respectînd îndrumările de la hotel, m-am dus la biroul organizatorilor călătoriei, *Meeryand Co.*

Intrarea, situată la nivelul străzii, nu era deloc impunătoare, clădirea înșelător de mică, dar în interior păreau să fie acri de spațiu puternic luminat, totul în lemn deschis și cu covoare în culori stinse, iar atmosfera de un calm absolut.

Erau, de asemenea, multe plante verzi, o canapea sau două și nenumărate birouri în spatele cărora păreau să aibă loc conversații calme și liniștite la vreo duzină de telefoane.

M-am îndreptat spre unul dintre birouri, al cărui ocupant nu vorbea la telefon în momentul respetiv, un bărbat cu o expresie hotărîtă și barbă, care-și curăța unghiile.

- Pot să vă ajut? mă întrebă făcînd economie de cuvinte.

I-am spus că o caut pe persoana care se ocupă cu organizarea trenului hipismului.

- A, da. Acolo, al treilea birou.

I-am mulțumit. La al treilea birou nu era nimeni.

- Se întoarce într-un minut, m-a liniștit ocupantul celui de-al doilea birou. Luați loc dacă vreți.

în apropierea birourilor erau scaune, probabil pentru clienți. Scaune confortabile - clienții trebuiau răsfățați, m-am gîndit așezîndu-mă pe unul.

Biroul gol avea lipită pe el o bucată de plastic pe care era anunțat numele proprietarului absent: *A/e//.*

Am auzit în spatele meu o voce calmă întrebînd „Pot să vă ajut cu ceva" şi m-am ridicat politicos spunînd:

- Da, vă rog.

Ea, căci era vorba despre o ea, avea părul blond, ochii cenuşii, o umbră de pistrui pe faţă, dar nu era atît de tînără cum părea la prima vedere, pe loc ne-dîndu-i mai mult de 18 ani.

- Am venit în legătură cu trenul, i-am spus.

- Da. Am putea să comprimăm totul cam în cinci minute? Mai sînt atîtea de făcut. Se întoarse în spatele biroului şi se aşeză, uitîndu-se pe masa din faţa ei la un maldăr de liste.

- Numele meu este Tor Kelsey, am început.

- Zău? îşi ridică rapid capul. *Jockey Club* ne-a anunţat numele dumneavoastră chiar în dimineaţa aceasta. Ei bine, veţi căpăta un loc, pentru că altfel Bill Baudlaire a spus că anulează totul dacă n-o facem. Ochii cenuşii mă evaluară, fără să arate limpede că nu cred că persoana pe care o văd merită toată tevatura, dar pe aproape. Problema este cu vagonul-restaurant, zise ea. Sînt numai 48 de locuri. Şi este necesar ca toată lumea să ia masa în acelaşi timp, pentru că misterul este jucat înainte şi după mese, iar două sau trei dintre aceste locuri sînt ocupate de actori. Sau cel puţin se presupunea, numai că acum nu mai este loc nici pentru ei, pentru că şeful meu a vîndut prea multe bilete solicitanţilor întîrziaţi, iar dumneavoastră sînteţi de fapt numărul 49. Făcu o scurtă pauză. Dar asta este problema noastră, nu a dumneavoastră V-am rezervat o cuşetă pentru dormit, iar Bill Baudlaire spune să vă îndeplinim cu plăcere tot ceea ce ne cereţi. L-am întrebat ce ne veţi cere şi n-a ştiut să răspundă. Dumneavoastră ştiţi ce vreţi?

- Aş vrea să ştiu cine sînt actorii şi povestea pe care au de gînd să o joace.

- Nu, asta nu vă putem spune. V-am strica distracția. Niciodată nu le spunem nimic pasagerilor.

- V-a spus Bill Baudlaire de ce a ținut atît de mult să fiu în trenul ăsta?

- Nu tocmai. Se încruntă ușor. Nici nu m-am gîndit prea mult, am atîtea altele pe cap. A insistat pur și simplu să vă luăm și, întrucît *Jockey Club* este clientul nostru, facem ceea ce ne cere clientul..

- Dumneavoastră veți fi în tren?

- Da, am să fiu. Trebuie să fie cineva din partea companiei pentru a rezolva problemele dificile.

- Vă pricepeți să păstrați un secret?

- Păstrez jumătate de duzină în fiecare zi pînă la micul dejun.

Sună discret telefonul de pe birou și răspunse cu voce joasă, adăugîndu-și murmurul la bîzîitul care plutea în încăpere provenind de la murmurele în celelalte aparate. Mi-am dat seama că tonul jos folosit era o politică deliberată, pentru că altminteri toți ar fi trebuit să răcnească din adîncul rărunchilor și să nu audă un cuvînt din ce spuneau cei care-i sunau.

- Da, spuse ea. La Mimico, înainte de zece. Patru duzini, da. încărcați-le în vagonul-restaurant special. Exact. Bine. Puse telefonul în furcă și fără să facă nici o pauză mi se adresă: Ce secret doriți să fie păstrat?

- Că eu sînt angajat de *Jockey Club...* pentru a mă ocupa de problemele dificile.

- Oh! Era un sunet care dovedea înțelegerea. Bine, este un secret. Reflectă scurt. Actorii au o repetiție chiar în momentul ăsta, nu departe de aici. Oricum, trebuia să-i văd în cursul zilei de azi, așa încît este mai bine dacă o să-i văd imediat. Ce doriți să le spun?

- Aș vrea să le spuneți că firma dumneavoastră ține neapărat să mă aflu în acest tren pentru a sesiza eventualele probleme periculoase, pentru că un tren

plin cu oameni care merg să asiste la cursele de cai înseamnă o masă volatilă, care nu are nevoie decît de un pretext pentru a exploda. Să zicem, ca o formă de asigurare.

- Ceea-ce și este, zise ea.

- Ei bine, da. Și vreau, de asemenea, să vă rezolv problema celui de-al 49-lea loc. Vreau să merg în calitate de chelner.

Fata nici măcar nu clipi, dar dădu din cap.

- Bine, e-n regulă. îl plasăm destul de des pe unul dintre actori pe post de chelner, dar n-am făcut-o și în această călătorie, din fericire. Compania de Căi Ferate este foarte cooperantă cînd îi cerem. Am să rezolv eu treaba asta. Atunci, haideți, mai sînt atîtea de făcut.

Se mișcă repede, fără să pară totuși că o face, și ne aflam deja în micuța ei mașină albastră, oprind cu o smucitură în fața unui garaj al unei case mari.

Repetiția, dacă poate fi numită astfel, avea loc chiar în garajul în care nu se afla nici o mașină, ci o masă mare, al cărei blat era așezat pe o capră, o mulțime de scaune pliante, un radiator portabil și vreo zece bărbați și femei stînd în picioare, în grupuri.

Nell mă prezentă fără să-mi menționeze numele.

- îl luăm cu noi în tren fiind ochii și urechile companiei, îmi spuneți mie sau lui orice credeți că ar putea denatura în ceva neplăcut. Merge în calitate de membru al personalului de serviciu, ceea ce înseamnă că se va putea mișca pretutindeni în tren fără să i se pună nici o întrebare. E-n regulă? Nu spuneți pasagerilor care plătesc că este unul dintre noi.

Dădură toți din cap. Ascunderea în fața pasagerilor a adevăratelor fapte era ocupația lor zilnică.

- E-n regulă, mi se adresă Nell. Acum te las aici, telefonează-mi mai tîrziu. Puse un plic mare pe masă,

le făcu semn cu mîna actorilor și dispăru, iar unul dintre ei, un bărbat cam de vîrsta mea, cu părul numai bucle castaniu-deschis, înainta, îmi strînse puternic mîna și spuse:

- Este cea mai bună în domeniu. Mă cheamă David Flynn, dar mi se spune Zack. Acesta este și numele meu în piesă. De acum. înainte ne adresăm unul altuia cu numele din piesă, ca să nu greșim în fața pasagerilor. Ar fi bine să ai și tu un nume de scenă. Ce-ai zice de... hm... Tommy?

- Mie-mi convine perfect.

- Hei, ascultați aici, toți, el este Tommy - chelner.

Dădură din cap zîmbind și-mi fură prezentați unul cîte unul cu numele ce urma să fie folosit în tren.

- Mavis și Walter Bricknell, proprietari de cai. Erau de vîrstă mijlocie, îmbrăcați la fel ca ceilalți, în blugi și pulovere. Sînt căsătoriți și în viața reală, preciza Zack.

David/Zak îi luă la rînd, fără să irosească timpul:

- Ricky... îngrjitor de cai în piesă, deși va călători cu spectatorii, nu cu îngrijitorii. Rolul său în piesă se termină la Winnipeg, unde de altfel va și rămîne. El este Raoul, antrenor de cai de curse pentru familia Bricknell, oaspetele lor în tren. Ben este îngrijitor de cai bătrîn, care a participat la multe curse (Ben zîmbi și, cu fața lui mică și ridată, se potrivea pentru rol). El este Giles - să nu te lași păcălit de cît de chipeș este, el e criminalul nostru. Ea este Angelica, pe care n-ai s-o vezi prea mult, pentru că este prima victimă. Și Pierre, un jucător nervos, îndrăgostit de fiica familiei Bricknell, Donna, iar ea este Donna. Și, în sfîrșit, el este James Winterbourne, un ștab la *Jockey Club-u* din Ontario.

Mahărul de *Jockey Club,* din Ontario, avea o barbă de trei zile și o pălărie roșie, pe care o ridică în fața mea ceremonios. Avea o mină de om mulțumit.

- Din păcate, spuse el, eu nu merg cu trenul. Rolul meu se termină odată cu binecuvîntarea oficială a trenului, îmi pare rău.

- Acum, mi se adresă David/Zak, repetăm prima scenă. Toată lumea știe ce are de făcut. Aici este *Union Station.* Ăsta este punctul de întîlnire pentru pasageri. Toți sînt prezenți. Haideți, băieți, să-i dăm drumul.

Mavis și Walter - Noi discutăm cu ceilalți pasageri despre călătorie.

Pierre și Donna - Noi ne certăm discret.

Giles - Eu sînt amabil cu pasagerii.

Angelica - Eu caut o persoană care se numește Steve. îi întreb pe pasageri dacă nu l-au văzut. Se presupune că merge și el cu trenul, dar nu a apărut încă.

Raoul - Eu alimentez cearta ivită între Pierre și Donna, pentru că vreau să-i despart ca să mă pot căsători cu ea. Pentru banii tatălui ei, firește.

Pierre - Ceea ce eu subliniez furios.

Donna - Fapt care mie nu-mi place și sînt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Ben - Eu îi cer lui Raoul să mă ajute cu niște bani, pe care bineînțeles că el nu mi-i dă. Spun mai multora că este un zgîrcit, după ce am lucrat pentru el toți acești ani. Pasagerii trebuie să mă considere o pacoste. Le spun că eu călătoresc în partea cu spectatori a trenului.

James Winterbourne - Cer să mi se acorde puțină atenție și le spun tuturor că în tren se află cai, îngrijitori, împătimiți ai curselor, proprietari de cai și prieteni, îmi exprim speranța că toată lumea se va distra grozav în această călătorie istorică etc, etc. pentru gloria hipismului canadian.

Ricky - Sosesc și eu. Cineva din personalul gării,

care va fi Jimmy în uniforma respectivă, el nefiind acum aici - încearcă să mă oprească, dar fug și mă amestec printre pasageri, sîngerînd, răcnind că niște hoți au încercat să fure un cal din tren, dar eu am țipat și personalul de întreținere a auzit și i-a alungat. Cred că proprietarii trebuie să știe.

Zak - Jimmy aleargă să-mi spună mie, iar eu vin cu pași mari și le spun tuturor să nu fie îngrijorați, toți caii se află în siguranță și sînt în tren, dar ca pe viitor lucrurile să meargă cum trebuie, voi merge chiar eu personal cu trenul. Eu sînt agentul pentru securitate al Căilor Ferate. Și Zak se uită în jur. Este clar pînă acum? Apoi James Winterbourne liniștește pe toată lumea și le spune să se urce în tren de la peronul 6. Am să verific duminică dimineața dacă acest lucru rămîne valabil, dar așa ni s-a spus pînă acum.

Familia Bricknell - Noi te întrebăm ce cal au încercat să fure, dar tu nu știi. Atunci încercăm să-l găsim pe Ricky, să-l întrebăm pe el. Nu este rîndașul nostru, dar întotdeauna sîntem un gen de oameni care își fac probleme.

- Perfect, spuse Zak. Deci, toți sîntem în tren. Asta va dura o jumătate de oră. Ricky este bandajat de Nell în văzul tuturor, lîngă tren. Trenul pleacă la 12. La scurtă vreme după aceea, toată lumea se adună în vagonul-restaurant pentru șampanie. Scena a doua o jucăm exact înainte de servirea prînzului.

Au „trecut" și peste scena a doua, care era mai scurtă și în esență se desfășura după cum urmează: Zak preluînd controlul lucrurilor. Ricky vine la el să spună că nu știe ce cal voiau hoții să fure... au intrat în vagonul cailor purtînd măști și agitînd bîte...

Ricky era singur acolo, la rampa de încărcare, în timp ce toți ceilalți rîndași se duseseră la cafeneaua din spatele gării.

Cei doi Bricknelli gînguresc ca doi porumbei.

Angelica este preocupată de faptul că Steve nu a apărut. Cui îi pasă de un cal, unde era Steve?

Qine este Steve? - întreabă Zak. Angelica spune că este managerul firmei ei. Ce firmă? - întreabă Zak. Nu este treaba ta, răspunde Angelica arțăgoasă.

- Perfect, intervine Zak. Cam în momentul ăsta și cel mai greoi de cap dintre pasageri trebuie să-și fi dat seama că totul este ficțiune. Zîmbesc. Deci urmează prînzul. După-amia'ză toată lumea se odihnește. Următoarea noastră scenă se -petrece în timp ce se servesc băuturile de dinainte de cină. Tocmai scena asta o repetam înainte să vină Nell. Gata. S-ar putea să fim nevoiți pe parcurs să mai schimbăm puțin lucrurile, așa încît vom repeta restul într-una din cușete, mai precis repetăm o dată ceea ce urmează să facem pe parcursul unei întregi zile.

Ceilalți considerară rezonabil și au început să se îmbrace.

- Nu aveți un scenariu? I-am întrebat pe Zak.

- Nu avem un text oficial pe care să-l învățăm, dacă la asta te referi. Nu. Știm cu toții ce trebuie să iasă din fiecare scenă și improvizăm. Cînd joacă un mister, actorii primesc o scurtă schiță a ceea ce urmează să se întîmple, li se spune în esență ce fel de oameni sînt, apoi ei inventează povești proprii ale vieții lor imaginare, astfel încît dacă în timpul conversațiilor vreunul dintre pasageri pune întrebări, ei să aibă răspunsuri pregătite. Te-aș sfătui să faci și tu la fel. Inventează-ți un trecut, o copilărie... Cel mai ușor este să fii cît mai aproape posibil de cele adevărate.

- Mulțumesc pentru sfat. O să-mi permiți să-ți cunosc planurile zilnice și ai să-mi spui imediat dacă se întîmplă ceva ciudat, la care nu te-ai fi așteptat? Chiar și lucruri mărunte. M-ar interesa foarte mult.

- Da, sigur că da. întreab-o și pe Nell, și ea știe povestea. Iar unii dintre actori nu au fost astăzi aici, pentru că ei nu intră în joc decît mai mult tîrziu, pe parcursul călătoriei. Sînt pe lista pasagerilor. Ți-i va arăta Nell.

își înăbuși un căscat și brusc păru foarte obosit, deosebindu-se total de cum arăta cu două minute în urmă și am bănuit că era unul dintre acei oameni care-și pot folosi energia precum robinetul - îi dă drumul și o oprește cînd vrea.

Unul dintre prietenii mătușii Viv era un actor mai în vîrstă, care mergea la teatru pe jos părînd un pensionar bătrîn și obosit, dar cînd ieșea pe scenă, cu puterea lui reușea să țină publicul în priză.

David Flynn, care-se oferi să mă ducă cu mașina dacă aveam nevoie, începu să se miște cu un fel de lentoare ce n-ar fi putut fi văzută la Zak. Luă plicul lăsat de Nell, îl deschise și împărți conținutul celorlalți: etichete de bagaje pe care scria *Merry and Co.* și fotocopii ale buletinului *Jnformații și recomandări pentru pasageri".*

. L-am întrebat dacă are drum, pe undeva, prin apropiere de sediul companiei *Merry and Co.* și mi-a spus că o să facă un ocol.

- Faci asta tot timpul? l-am întrebat pe drum.

- Să joc, vrei să spui? Sau te referi la poveștile astea cu mistere?

- Și una și alta.

- Orice mi se oferă, mi-a răspuns el cinstit. Piese, reclame, mici roluri în seriale. Dar acum joc mai mult aceste mistere, pentru că sînt foarte populare și doar numai pentru *Merry and Co'.* Scriu subiecte care să se potrivească cu diferitele ocazii. Săptămînă trecută am fost angajat pentru un congres al medicilor, așa că am scris despre o crimă medicală. Acum sînt cursele de

cai. Luna viitoare trebuie să mă gîndesc la ceva pentru o călătorie cu trenul în weekend, la Halifax, a clubului de pescuit. Asta înseamnă că am de lucru și am cu ce să-mi achit notele de plată. Este o distracție destul de plăcută. Acum să fim serioși, nu este tocmai *Stratford-Upon-A von.*

- Iar ceilalți actori? Cei din garaj.

- în mare măsură fac cam același lucru. Merge. Le plac călătoriile cu trenul, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să răcnească pentru a acoperi zgomotul roților. Vagoanele sînt atît de lungi, nici pe departe locul ideal pentru o scenă. Nu folosim întotdeauna aceiași actori, depinde de personaje, dar toți sînt în termeni prietenești, nu luăm niciodată pe cineva cu care nu ne putem înțelege. Este esențial să fii tolerant și generos, ca să poți participa la genul acesta de muncă, de improvizație.

- N-am avut nici cea mai mică idee că istoriile astea cu mistere sînt o asemenea industrie.

- Acum sînt multe și în Anglia, zise zîmbind ușor.

- Hm... Frînă, oprind în fața birourilor companiei *Merry and Co.* Cît de englez îți par?

- Foarte englez. Un englez educat într-un costum scump.

- Ei bine, planul inițial era să călătoresc în acest tren ca un bogat proprietar de cai. Qe-ai zice de accentul meu, dacă aș fi îmbrăcat ca un chelner cu vestă de un galben intens, pînă în talie?

- Nu ți-aș mai remarca accentul chiar atît de mult. Sînt mii de imigranți englezi în țara asta, în definitiv. Cred că ai să te descurci foarte bine.

I-am mulțumit că m-a adus și am coborît din mașină.

Zak căscă și izbucni apoi în rîs, dar mi-am dat seama că era într-adevăr obosit.

- Ne vedem duminică, Tommy, îmi zise, iar eu i-am răspuns sec:

Categoric, Zak.

Se îndepărtă zîmbirid, iar eu am intrat în sediul companiei unde calmul de mai devreme izbucnise într-o frenetică activitate zgomotoasă care se desfășura la cîteva telefoane deodată.

- Cum a fost posibil să explodeze în același timp cauciucurile a 25 dintre bicicliștii noștri?

- Nu vor ajunge la Nuits St. George în seara asta.

- Aveți vreo sugestie pentru hoteluri alternative?

. - Unde găsim... 25 de cauciucuri noi, la fel, în Franța?

- A fost un sabotaj, precis asta a fost.

- Au trecut peste un fel de grilaj cu țepi de metal.

Nell stătea la biroul ei vorbind la telefon, iar cu mîna își astupase cealaltă ureche pentru a bloca vacarmul din jur.

- De ce proștii nu și-au ridicat bicicletele și nu l-au ocolit pe jos?

- Pentru că nu le-a spus nimeni. Era un grilaj nou pentru oprirea vitelor. Unde este Nuits St. George? Nu putem găsi un autobuz care să se ducă și să ia bicicletele? Ce companie de autobuze folosim în acea parte a Franței?

- De ce nu.se ocupă biroul nostru din Franța de toate astea?

M-am așezat pe scaunul destinat clientului lui Nell și am așteptat.

Tumultul a început să se potolească; criza fusese rezolvată.

Undeva, în Burgundia, bicicliștii vor fi transportați la cină și dimineață li se vor găsi cauciucuri noi. Nell pusese telefonul jos.

- Aranjezi și tururi cicliste? am întrebat-o.

- Sigur. Și escaladarea Everestului. Nu eu personal, eu mă ocup de istoriile pline de mister, de suspans. Ai nevoie de ceva?

- Instrucțiuni.

- A, da. Am vorbit cu *VIA,* nu este nici o problemă.

VIA Rail, am descoperit, era compania care opera trenurile de pasageri din Canada, ceea ce însă nu însemna că deținea căile ferate sau gările. Nimic nu este simplu cînd este vorba de căile ferate.

- *VIA* te așteaptă la Union Station, mîine dimineață la oar 10, ca să-ți găsești o uniformă pe măsură. Uite aici numele celui de care să întrebi. Și-mi întinse o bucată de hîrtie. Au ales floarea personalului de care dispun pentru a merge în această călătorie și-ți voi spune ce să faci cînd îi vei întîlni duminică dimineața. Te vei îmbarca în tren împreună cu ei.

- La ce oră?

- Trenul trage în gară imediat după ora 11. Bucătarii și personalul se vor îmbarca puțin după aceea. Pasagerii la 11,30, după ceremonia propriu-zisă din gară. Trenul pleacă la 12. Astea înseamnă cu 35 de minute mai devreme decît cursa regulată, *Canadianul,* care va fi în spatele nostru pînă la Winnipeg.

- Și caii, presupun, sînt urcați în tren undeva, într-o zonă specială.

- Da, la Mimico, cam la șase mile depărtare. Acolo se fac reparațiile și curățenia, și se formează trenurile. Totul va fi încărcat de acolo. Mîncare, vin, flori, totul pentru proprietari.

- Și îngrijitorii?

- Nu, nu ei. Ei sînt aduși la gară cu autobuzul, după ce vor fi aranjat caii în vagon. Și poate că ar fi bine să știi că mai avem un venit de ultim moment în tren, Leslie Brown, o verișoară de-a șefului nostru, care merge în calitate de șef peste cai, pentru a su-

praveghea animalele și îngrijitorii, și pentru a avea grijă ca totul să se desfășoare cum trebuie în acea parte.

- Care parte?

- După locomotivă. După cîte se pare, caii călătoresc mai bine acolo, balansul nefiind prea mare.

în timp ce vorbea, sorta și așeza în mici vrafuri niște cărți poștale pe care erau scrise nume și numere.

- Ai un plan al trenului? am întrebat-o.

Ridică o fracțiune de secundă privirea spre mine și nu spuse că sînt o pacoste îngrozitoare, dar arăta ca și cum gîndea asta.

Totuși, căută într-un maldăr de hîrtii, extrase o singură foaie și o întinse pe birou spre mine.

- Asta am cerut noi, iar ei au spus că așa vor rămîne lucrurile, dar cei de la Mimico fac uneori schimbări.

Am luat foaia de hîrtie și am constatat că pe ea era scrisă o coloană:

Locomotivă
Generator/boiler
Vagonul de bagaje
Vagonul cu cai '
îngrijitori/ sală de mese-cupolă
Spectatori - Cușete de dormit

- Dayniter (vagon cu scaune rabatabile)
- Vagon-restaurant

Proprietari - Cușete de dormit 26
24
16
- Vagon-restaurant special

- Vagon-cupolă 8
- Vagon particular 4
78 dacă este complet.

(Proprietarii includ actori, reprezentanți al companiei și ai VIA, bucătari și personal de serviciu).

- Ai un plan din care să reiasă cine unde doarme?

Drept răspuns răscoli în același maldăr de hîrtii ca mai devreme și-mi dădu de data aceasta două foi prinse una de alta.

M-am uitat, în primul rînd, după numele meu, așa cum ar fi făcut oricine, și l-am găsit.

îmi dăduse un compartiment - o cușetă - situată chiar lîngă cea a lui Filmer.

Capitolul 5

M-am întors la hotel la ora două, ora locală și am sunat în Anglia, considerînd că ora șapte, vineri după-amiază, ar fi un moment bun să-l prind pe brigadierul Catto relaxîndu-se la locuința sa din Newmarkt după o săptămînă obositoare la Londra. Am fost norocos că am dat peste el, mi-a spus, și avea noutăți pentru mine.

- îți aduci aminte de mesagerul lui Horfitz care i-a dat geanta diplomat lui Filmer, la Nottingham? mă întrebă el.

- Sigur că da.

- John Millington l-a identificat după fotografiile făcute de tine. Este fiul lui Ivor Horfitz, Jason. N-are prea multă minte în cap, se spune. Nu este bun de altceva decît să facă comisioane. Cum ar fi să predea genți.

- Și nici asta nu a făcut-o ca lumea, după tatăl lui.

- Ei bine, ai priceput. Asta nu ne duce nicăieri, dar măcar știm cine este. John Millington a dat fotografia

lui tuturor inspectorilor din incintele hipodroamelor astfel încît dacă-l zăresc să poată raporta. Dacă Horfitz intenționează să-și folosească fiul drept curier permanent, vom face în așa fel încît să știe că sîntem cu ochii pe el. Tu cum te descurci acolo?

- Nu l-am văzut încă pe Filemer. Mîine noapte va sta la un hotel unde vor fi cazați majoritatea proprietarilor de cai din grupul ce se va afla în tren. Probabil că va participa la prînzul oficial dat de *Jockey Club-u* din Ontaria la Woodbine, mîine. Eu am să mă duc la curse, dar probabil nu și la prînz. Am să fac toate eforturile ca să aflu ce face. Apoi i-am spus despre mama lui Bill Baudlaire și am continuat: Dacă după ce a pornit trenul doriți să intrați direct în legătură cu mine, lăsați-i un mesaj mamei lui Bill, iar eu am să vă sun pe dv., sau pe Millington de îndată ce pot.

I-am dictat numărul de telefon, iar bombănitul lui m-a amuzat, l-am spus că este imobilizată la pat.

- Tor, treaba asta este imposibilă! exclamă.

- Ei bine, nu știu. în definitiv, este o linie de comunicație deschisă. Mai bine asta, decît nimic. Și a sugerat-o însuși Bill Baudlaire. Probabil că știe că mama lui poate face lucrul ăsta.

- Este în regulă atunci. Vorba ta, este mai bine decît nimic. Nu părea prea convins totuși, și cine-l putea condamna pentru asta. Am să fiu aici, acasă, duminică. Vrei să mă suni pentru o informare de ultim minut de ambele părți, înainte să te îmbarci în tren?

- Sigur, firește.

- Una peste alta, zise cu o umbră de dezaprobare, pari suspect de fericit.

- Ah! Păi... pare să fie o distracție grozavă cu trenul ăsta!

- Nu pentru asta te afli acolo.

- Am să fac tot posibilul să nu mă bucur.

- Insubordonarea te aduce în fața plutonului de execuție, zise ferm și închise imediat telefonul.

Am lăsat și eu încet receptorul în furcă, dar a sunat aproape imediat.

- Bill Baudlaire la telefon, am auzit vocea profundă de la celălalt capăt al firului. Deci, ai sosit cu bine la Toronto?

- Da, vă mulțumesc.

- Am informația pe care mi-ai cerut-o despre Laurentide Ice. De ce proprietarul lui l-a vîndut pe jumătate.

- O, grozav!

- Nu știu de fapt dacă este chiar atît de grozav. Pot spune chiar că nu este deloc bine. După cît se pare, Filmer a fost aici, în Canada, la sfîrșitul săptămînii trecute, interesîndu-se pe la mai mulți proprietari, care aveau cai înscriși pentru călătoria cu trenul, dacă nu vor să vîndă. Mi-a spus asta unul dintre ei, iar după aceea am vorbit și cu ceilalți. Toți mi-au spus că a oferit un preț bun pentru a deveni coproprietar. Pentru a obține o jumătate sau măcar o treime. Oricît, după cît se pare, ca să poată pune piciorul în tren în calitate de proprietar. Aș zice că s-a ocupat metodic de cei de pe listă pînă cînd a ajuns la Daffodil Quentin. .

- Cine?

- Proprietarul lui Laurentide Ice.

- Care-i vestea proastă? l-am întrebat, dîndu-mi seama de dezamăgirea din vocea lui.

- Ai s-o cunoști. O să vezi, îmi răspunse criptic.

- Nu poți să-mi spui?

Scoase un oftat de-abia perceptibil.

- Soțul ei, Quentin, a fost un bun prieten al hipismului canadian, dar a murit anul trecut cam pe vremea asta și caii pe care-i avea i-a lăsat soției sale. De

atunci și pînă acum trei dintre ei au murit în accidente, doamna Quentin ridicînd asigurarea.

- Trei! am exclamat. într-un singur an?

' - Exact. S-au făcut anchete în legătură cu toți trei, dar se pare că n-a fost nimic în neregulă. Doamna Quentin spune că este o coincidență îngrozitoare și este foarte îngrijorată. Oricum, ea este cea care i l-a vîndut pe Laurentide Ice lui Filmer, e drept jumătate doar din acțiuni. Halal pereche! I-am telefonat adineauri și am întrebat-o despre vînzare. Mi- a spus că i-a convenit să vîndă și că nu exista nici un motiv pentru care să n-o facă. Mi-a spus că o să dea un bal în tren. Vocea lui Bill era cît se poate de sumbră.

- Privește partea luminoasă a lucrurilor, am încercat eu să-l liniștesc. Dacă a vîndut jumătate din acțiunile pentru Laurentide Ice, înseamnă că n-are de gînd să-l arunce din tren cînd este în plină viteză, ca să încaseze asigurarea.

- Este scabros și de un umor ieftin ceea ce spui. Totuși, nu era șocat. Ai să fii la Woodbine mîine? mă întrebă.

- Da, dar nu la prînz.

- Bine. Dacă ne vom ciocni unul de altul va fi, firește, ca între doi străini.

- Firește, l-am aprobat.

Ne-am luat rămas-bun și am închis.

Cel puțin, Daffodil Quentin, am reflectat, punînd receptorul în furcă, nu a fost intimidată pentru a fi determinată să vîndă. Cineva care ar fi încheiat afacerea în urma amenințărilor lui Filmer nu și-ar fi dorit să dea un bal în compania lui. Din toate astea reiese că pentru a reuși să ajungă în tren ca proprietar a fost dispus să cheltuiască bani serioși.

A plecat deci în Canada să aranjeze cumpărarea, s-a întors în Anglia pentru a lua geanta-diplomat de la

Horfitz, la Nottingham, marți, după care a zburat din nou înapoi în Canada, probabil într-un timp util pentru cursele de mîine.

Mă întrebam unde o fi în momentul ăsta. Ce gîndește, ce pune la cale. Era o mîngîiere să cred că nici măcar nu bănuiește de existența mea.

Am petrecut restul după-amiezei făcînd cîteva cumpărături, plimbîndu-mă pe jos și cu taxiul, pentru a-mi reactualiza cunoștința cu unul din orașele care-ți produceau cea mai mare satisfacție vizuală din lume. Cu șase ani în urmă îl găsisem incitant din punct de vedere arhitectural, iar acum mi se părea chiar și mai interesant, cu cele mai înalte și mai subțiri turnuri din lume, ale căror forme de ceapă înfloreau aproape de capetele terminale, imaginea lor fiind amplificată de sticla neagră și metalul auriu folosit în construcție. Iar de cînd fusesem eu acolo ridicaseră un nou complex, Harbourfront, o nouă față întoarsă spre Lacul Ontario și spre lume.

La ora șase, după ce am lăsat la hotel cumpărăturile făcute, m-am îndreptat spre birourile firmei *Merry and Co,* unde i-am găsit pe mulți dintre angajați lucrînd încă. Nell, la biroul ei, cu telefonul, firește, la ureche, îmi făcu semn cu mîna spre scaunul de alături, iar eu m-am așezat și am început să aștept.

Unii dintre angajați începură să-și pună trenciurile, să caște, să închidă computerele, luînd cutii cu băuturi reci dintr-un frigider uriaș și deschizîndu-le în sîsîitul acidului gazos. Cineva începu să stingă și cîteva lumini. Plantele aranjate de-a lungul pereților păreau epuizate. Era vineri seara; toată pasiunea comercială se epuizase. Mulțumesc Domnului pentru aceste zile de vineri.

- Trebuie să vin aici și mîine, îmi spuse Nell cu

resemnare, înțelegîndu-mi gîndurile. Și zău dacă știu de ce am spus că iau cina cu tine în seara asta.

- Ai promis.

- Trebuie să.fi fost nebună.

O invitasem după ce-mi dăduse foaia cu aranjamentele pentru dormit (ceea ce poate că mi-a activat subconștientul), iar ea mi-a răspuns: „Da, bine, în definitiv trebuie să mănînc și eu", ceea ce mi s-a părut a fi o acceptare destul de fermă.

- Ești gata? am întrebat-o.

- Nu, mai trebuie să vorbesc cu două persoane. Poți... să „aștepți?

- Sînt foarte bun la asta, am răspuns imperturbabil.

S-au mai stins cîteva lumini. Unele dintre cele rămase aprinse se reflectau în părul blond al lui Nell, aruncîndu-i umbre pe față. Am început să mă gîndesc la ea, așa cum ar fi făcut oricine. O străină atrăgătoare; o carte necitită; un început, poate.

Dar mai fuseseră și alte începuturi, în alte orașe, și depășisem demult tendința de a mă pripi. S-ar putea să nu ajung vreodată la sfîrșitul convențional, dar prezentul era grozav, iar cît despre viitor... Ei bine vom vedea.

Ascultam fără să mă concentrez discuția ei cu un anume Lorrimore. „Da, domnule Lorrimore, florile comandate de dumneavoastră și sticlele pentru bar vor fi deja în tren cînd va trage în gară... Și fructele, da, de asemenea... Pasagerii se adună la 10,30 pentru recepția din gară... Da, ne îmbarcăm la 11,30 și pornim la 12... Și eu aștept cu nerăbdare să ne întîlnim... La revedere, domnule Lorrimore". își aruncă privirea spre mine în timp ce forma următorul număr și-mi spuse:

- Lorrimorii sînt cei care au vagonul particular, ul-

timul vagon atașat la tren. Bună ziua, hipodromul din Vancouver...?

Dicuta acum despre aranjamentele privind accesul proprietarilor de cai. „Da, le dăm tuturor permise speciale ale clubului... Sigur, ceilalți pasageri din tren vor plăti totul individual, dar noi le asigurăm transportul în grup...". în cele din urmă lăsă receptorul în furcă și oftă.

- Ni s-a cerut să asigurăm hoteluri la un preț moderat și transportul pentru atît de mulți dintre cei care merg ca spectatori, încît este ca și cum am organiza un al doilea întreg tur. Mai poți aștepta să mai dau doar un telefon... sau două?

Am părăsit biroul aproape un ceas mai tîrziu și chiar și atunci încă verifica lucrurile în minte și mormăia încet să nu uite foarfecele și clamele, împreună cu bandajele pentru Ricky.

Ne-am dus la un restaurant nu foarte departe. Nefiind prea mare, mesele erau așezate în așa fel, încît să se profite la maximum de spațiu, fiecare luminată discret de un lampion în formă de lumînare.

Am comandat somon afumat, urmat de prepeliță rumenită.

- Sper că poți trece toate astea pe lista ta de cheltuieli decontabile, zise fără stînjeneală în timp ce comandam vin.

- Da, desigur, am mințit eu și m-am gîndit că n-are nici un sens să ai bani dacă nu te poți bucura de ei. Mîine, hamburgeri, ca să mă echilibrez, i-am spus.

Nell dădu din cap ca și cum era un tîrg firesc, pe care ea îl înțelegea, și brusc își aminti că uitase să comande o limuzină specială pentru Lorrimori.

- Ai s-o faci mîine, am sfătuit-o. N-or să fugă!

Mă privi cu o încruntătură îngrijorată din cauza nehotărîrii, apoi se uită în jur, la ambianța plăcută, după

care își aruncă ochii spre paharele care străluceau și spre argintăria de pe masă, și din nou spre mine; și atunci încruntarea i se dizolvă într-un zîmbet.

- Bine, mîine. Or fi Lorrimorii glazura de pe prăjitură, dar pentru ei este nevoie de mult prea multă muncă suplimentară.

- Cine sînt Lorrimorii? am întrebat-o.

- Unde trăiești? mă întrebă privindu-mă uimită.

- Aha, am zis, dacă aș trăi aici, i-aș cunoaște pe Lorrimori.

- Cu siguranță n-ai întreba cine sînt.

- Locuiesc la Londra, așa că te rog să-mi spui tu.

Era îmbrăcată, așa cum tind s-o facă atît de multe femei care lucrează, într-un costum albastru-marin, cu o bluză albă de o eleganță uluitoare, încît te făcea să-ți pui întrebări în legătură cu existența vreunei călduri sufletești. Femeile care se îmbracă mai puțin elegant, m-am gîndit eu, dar fără nici o legătură,'se simt probabil mai sigure pe ele.

- Lorrimorii, începu Nell fără a da vreun semn de nesiguranță, sînt una dintre cele mai bogate familii din Toronto. Din Ontario. Din Canada, de fapt. Au lanțuri întregi de magazine, fabrici și fac afaceri bancare. Au palate, înzestrează muzee de artă, deschid baluri de caritate și întrețin șefi de stat. Nu sînt prea mulți și mi s-a spus că, în anumite cercuri, dacă Mercer Lorrimore acceptă o invitație și-ți este oaspete, ești un om aranjat pe viață. Făcu o pauză și zîmbi. Are, de asemenea, cai de curse grozavi, este firește un stîlp de nădejde al *Jockey Club-ului,* din Ontario, și este posesorul acelui vagon particular, împrumutat cu regularitate de politicienii care pleacă în campanie. Se opri din nou ca să tragă aer în piept, Iată cine ne onorează trenul - Mercer Lorrimore, marele șef al întregului clan, precum și Bambi, soția lui, Sheridan, fiul lor, și fiica

lor, Xanthe. Ce mi-a scăpat?

- îi faci curte? am întrebat-o rîzînd..

- Aproape. Ei bine, ca să fiu cinstită, Mercer Lorrimore pare destul de amabil la telefon, dar nu l-am întîlnit încă și pe nimeni din anturajul său. Și mă sună el, personal, nici o secretară.

- Deci. dacă Mercer Lorrimore se va afla în acest tren, va fi și mai mediatizat de la o Coastă la alta, nu?

Ea dădu din cap.

- Merge pentru beneficiul hipismului canadian cu litere mari.

- Și mănîncă în vagonul-restaurant?

- Oh! Și-și dădu ochii peste cap simulînd oroarea. Se presupune că așa ar trebui să fie. Toți să mănînce acolo. Dar nu știm dacă se vor retrage în vagonul lor particular. Dacă vor rămîne în vagonul lor, atunci s-ar putea să fie suficiente locuri ca toată lumea să stea jos la masă. Ar putea să apară totuși probleme, iar asta numai din cauza șefului meu, care a vîndut bilete în plus, deși știa că totul este ocupat. Dădu din cap, dar categoric cu indulgență. Se părea că-și apreciază mult șeful.

- Cui le^a vîndut? am întrebat-o.

- Unor oameni. Doi prieteni de ai lui și un anume domn Filmer, care s-a oferit să plătească dublu cînd a aflat că nu mai sînt locuri. Nimeni nu respinge o asemenea ofertă de cîștig. Rupse 0 chiflă cu întreaga energie a frustrării. Dacă ar mai fi fost locuri în vagonul-restaurant, am mai fi putut vinde cel puțin încă șase locuri.

- David... Zak îmi spunea că și 48 de persoane înseamnă deja prea mult pentru corzile vocale ale actorilor, care vor fi nevoiți să le folosească la maximum ca să acopere zgomotul roților de tren.

- Asta este întotdeauna o problemă. Mă examina

peste flacăra luminării. Ești căsătorit? mă întrebă.

- Nu. Dar tu?

- De fapt, nu. Tonul îi era ușor defensiv, dar zîmbea. Am investit într-o relație care nu a mers.

- Și care nu este de dată prea recentă, nu?

- A trecut destulă vreme ca să depășesc toată situația.

Acest schimb clarifică lucrurile, mi-am zis, și stabilește poate niște reguli. Nu era în căutarea unei alte relații care să nu ducă nicăieri. Dar un flirt? Rămîne de văzut...

- La ce te gîndești?

- La viață, în general.

Mă privi cu neîncredere, dar schimbă subiectul revenind la problema aproape la fel de irezistibilă a trenurilor, iar după o vreme, i-am pus întrebarea care-mi frămîntase mintea toată ziua.

- în afară de permisele speciale pentru intrarea la curse, un proprietar de cai mai are și alte privilegii? Mă refer la un proprietar de cai dintre cei care călătoresc în tren.

- Ce vrei să spui? mă întrebă nedumerită.

- Adică se bucură de vreun privilegiu pe care ceilalți oameni care călătoresc în vagonul-restaurant special nu-l au?

- Nu cred. Și după ce se încruntă o clipă, continuă: Numai că ei pot vizita vagonul în care se află caii.

- Da, știu lucrul ăsta. Deci nimic altceva?

- Ei bine, pentru cursa de la *Winnipeg* este proiectată o fotografie în grup numai a proprietarilor de cai și va fi și televiziunea de față. Reflectă puțin și continuă: Fiecare urmează să primească o placă comemorativă din partea *Jockey Club-u\u* cînd vom reveni în tren, la Banff, după cele două zile petrecute în munți. Iarăși

făcu o pauză. Iar dacă un cal dintre cei care se află în tren cîștigă una din cursele speciale, proprietarul lui primește dreptul de a fi membru pe viață al clubului, fără nici o obligație financiară, la toate cele trei tipuri de curse.

Ceea ce reprezenta o atracție considerabilă pentru un canadian, poate, dar nici pe departe suficientă în sine pentru Filmer. Am oftat. O altă idee bună dusă pe apa sîmbetei.

Deci rămăsesem cu două probleme fundamentale de rezolvat - de ce se află Filmer în tren și de ce a depus atîtea strădanii să devină coproprietar al unui cal. Și nu reușeam deloc să le dau de capăt. Ce să spun, al dracului de roz situația!

Am băut cafeaua pe îndelete, simțindu-ne bine împreună, iar Nell mi-a povestit că a vrut să se facă scriitoare și a găsit o slujbă la un editor („ceea ce scriitorii adevărați nu fac asta niciodată, am descoperit eu"), dar s-a simțit mult mai bine la *Merry and Co.* ocupîndu-se de aceste istorii cu mistere.

- Părinții "mei, povesti ea, mi-au tot spus, practic încă de la naștere, că am să fiu scriitoare, că se trage din familie și am crescut cu speranța că asta o să fiu, dar s-au înșelat amarnic, deși eu am încercat multă vreme. Apoi am fost împreună cu bărbatul ăsta care într-un fel mă teroriza să scriu. Știi însă că a fost o mare ușurare în ziua în care mi-am zis, la ceva vreme după ce ne-am despărțit și mi-am vindecat rănile, că n-am deloc talent de scriitoare și că n-o să fiu niciodată, și aș face mai bine să încerc altceva. Și dintr-o dată m-am simțit mai liberă și mai fericită decît oricînd în viața mea. Mi se părea atît de stupid, privind înapoi, că mi-a luat atîta vreme ca să mă cunosc! într-un fel mă programaseră ca să scriu, iar eu crezusem că-mi doream eu însămi acest lucru, dar nu eram suficient

de bună cînd încercam s-o fac și era o muncă atît de grea, încît eram deprimată aproape tot timpul. Izbucni într-un rîs ușor. Probabil că mă crezi nebună.

- Categoric nu. Ce-ai scris?

- Am scris o vreme pentru o revistă săptămînală destinată femeilor, luînd interviuri oamenilor și relatînd povestea vieții lor, inventînd chiar asemenea povești uneori, dacă nu găseam un subiect destul de atrăgător și incitant. Să nu mai vorbim despre asta. A fost îngrozitor.

- Mă bucur că te-ai eliberat.

- Da, și eu. Arăt altfel, simt altfel și sînt mult mai sănătoasă. înainte răceam mereu, făceam tot felul de gripe și nu mă simțeam deloc bine, ceea ce nu mi se mai întîmplă acum. Ochii îi străluceau în lumina pîlpîitoare, susținîndu-i afirmația. Și tu, la fel ești și tu. Lipsit de griji. Se vede pe tine.

- Da, chiar se vede?

- Am dreptate?

- în general, cred că da.

Și eram niște oameni norocoși, mi-am zis sumbru, achitînd nota. Voia bună și lipsa de griji erau O comoară într-o lume plină de prea multă tristețe, o comoară puțin prețuită și mult prea supusă agresiunii, lăcomiei și unor ritualuri tribale. Am părăsit restaurantul și ne-am îndreptat spre locul unde Nell își parcase mașina, în apropiere de biroul ei; locuia la o distanță de 20 de minute de mers cu mașina, mi-a spus, într-un apartament foarte mic pe malul lacului.

Ne-am spus noapte bună sărutîndu-ne pe obraji, iar ea mi-a mulțumit pentru seară, spunînd veselă că o să mă vadă duminică, dacă nu se îneacă fără urmă sub toate lucrurile pe care le mai are de făcut a doua zi, sîmbătă. I-am urmărit luminile de poziție pînă cînd au dispărut după un colț, apoi m-am întors pe jos la

hotel, am dormit buștean toată noaptea, iar a doua zi dimineață m-am prezentat la ora zece fix la biroul pentru probleme publice de la *Union Station.*

Funcționarul de la acest birou, o doamnă formidabil de eficientă, a presupus, vorbind cu Nell, că sînt unul dintre actori, deoarece o mai ajutaseră actorii și înainte, iar eu am lăsat lucrurile așa cum au picat. M-a condus înapoi în cavernoasa sală mare a gării (despre care mi-a spus cu vioiciune că este lungă de 250 de picioare, lată de 84 și are un plafon în formă de boltă la o înălțime de 88 de picioare). Am pătruns printr-o ușă grea și masivă la un subsol simplu, duplicat al maiestuoasei săli de deasupra, ceva ce părea fără de sfîrșit, unde se pregătea mîncarea și lenjeria pentru trenuri, precum și tot felul de alte lucruri. Era, de asemenea, acolo și un minigenerator.

- Pe aici, mă conduse cu dexteritate. Aici este centrul pentru uniforme. Vor avea ei grijă de dumneavoastră, împinse o ușă, introducîndu-mă și prezentîndu-mă pe scurt celor dinăuntru: V-am adus un actor. Și cu o înclinare a capului mă părăsi în mîinile soartei.

Personalul respectiv era eficient și cu bună dispoziție. Unul lucra la o mașină de cusut, un altul la computer și un al treilea mă întrebă ce mărime port la guler. De jur împrejurul camerei erau rafuri de cămăși împăturite cu grijă, cămăși cu mîneci lungi și cu manșete cu butoni.

- Cămășile trebuie purtate în permanență cu butoni, în afară de cazul cînd spălați vase. .

I-auzi, fir-aș al naibii, să spăl vase! mi-am "zis în gînd.

De asemenea, erau acolo două dulapuri pline de veste galben-intens, agățate pe umerașe.

- Trebuie să purtați toți nasturii încheiați.

Mai erau șiruri întregi de jachete și pantaloni gri,

precum și nenumărate cravate în dungi gri, galben și maro. Cel care s-a ocupat de mine a avut mare grijă ca totul să mi se potrivească perfect.

- Personalul *VIA* este întotdeauna impecabil îmbrăcat. Tuturor le facem recomandări cum să aibă grijă de îmbrăcăminte.

Mi-a dat o haină gri, două perechi de pantaloni gri, cinci cămăși, două veste, două cravate și un trenci gri, și, în timp ce-mi înmîna fiecare articol, îi striga tare celui de la computer numărul purtătorului.

- Cunoaștem mărimile fiecărui angajat al *VIA* de pe întreg teritoriul Canadei, se lăudă respectivul.

M-am privit în oglindă îmbrăcat în cămașa cu mîneci lungi și vesta galbenă, iar de acolo se uită la mine chelnerul Tommy. Am zîmbit văzîndu-mi imaginea. Și Tommy părea încîntat de înfățișarea lui, mi-am zis în gînd.

- Vă simțiți bine în ele? mă întrebă tipul care mi le dăduse.

- Foarte bine.

- Această uniformă, îmi spuse, pantaloni, cămașă, cravată și vestă, este purtată de tot personalul masculin în timpul funcțiunii. Adică cei care deservesc vagonul de dormit și personalul vagonului restaurant, iar uneori, în vagonul-restaurant, poartă și șorțuri.

- Mulțumesc, am spus din nou.

- Șeful personalului destinat vagonului-restaurant poartă un costum gri, fără vestă sau șorț. După asta îl veți deosebi și recunoaște.**

- Perfect.

- Vă vor învăța ei ce să faceți, îmi zise zîmbind. Acum, vă vom împrumuta un dulăpior încuiat pentru a pune hainele pînă duminică dimineață, cînd le recuperați și vă schimbați în camera destinată special acestui lucru, iar hainele personale le veți Lua cu dumnea-

voastră în tren. Cînd ați terminat cu uniforma *VIA,-vă* rugăm să aveți grijă ca totul să se întoarcă la noi.

- Perfect, am spus din nou.

După ce mi-am pus hainele mele, tipul m-a condus, prin cîteva coridoare, într-o cameră cu dulăpioare mici, în care de-abia încăpură lucrurile lui Tommy. După ce încuie ușa de metal, îmi dădu cheia, arătîndu-mi pe unde să o iau pentru a ajunge din nou în sala mare și zîmbindu-mi scurt.

- Vă urez noroc și să nu pierdeți nimic.
- -Mulțumesc foarte mult.

M-am întors la hotel și am făcut aranjamentele pentru o mașină cu șofer, care să mă ducă la Woodbine, să mă aștepte acolo toată după-amiaza și apoi să mă aducă înapoi.

Nu a fost nici un fel de problemă și, întrucît era o frumoasă zi de toamnă ce nu prevestea cîtuși de puțin că s-ar putea să plouă, mi-am ondulat părul, mi-am pus niște ochelari de soare- și un pulover norvegian, pentru a mă pierde în mulțimea de la curse.

De fapt nu este deloc ușor să-ți amintești fața unui străin după o întîlnire scurtă, decît dacă cineva are un motiv special să o facă sau dacă persoana respectivă are ceva cu totul particular și, pe bună dreptate, eram convins că nimeni dintre cei ce se vor îmbarca în acest tren nu mă va recunoaște chiar dacă ar sta alături de mine în tribune la aceste curse.

Practic am avut o dovadă spectaculoasă a acestui lucru aproape imediat după ce am plătit și am intrat în padoc, pentru că Bill Baudlaire stătea în apropiere, urmărind cu atenție oamenii care intrau, iar privirea i s-a oprit cîteva secunde asupra mea, după care a trecut mai departe.

Cu părul luj morcoviu și cu cicatricele lăsate de

acnee, mi-am zis, el ar fi avut mari probleme să se facă pierdut și să treacă neobservat în mulțime. M-am îndreptat spre el și l-am întrebat:

- Ați putea să-mi spuneți, vă rog, ce oră este?

Se uită la ceas, dar de-abia dacă-și aruncă privirea spre mine, răspunzîndu-mi cu vocea lui gravă și uitîndu-se peste umărul meu spre poartă:

- Unu și douăzeci și cinci.

- Mulțumesc, i-am spus. Sînt Tor Kelsey.

Privirea îi deveni brusc pătrunzătoare, scrutîndu-mi fața, după care aproape izbucni în rîs.

- Cînd Val mi-a spus lucrul ăsta nu l-am prea crezut!

- Filmer este aici? l-am întrebat.

- Da, a sosit pentru a participa la prînzul oferit.

-- Perfect. Mulțumesc încă o dată. Am dat scurt din cap și am plecat să-mi cumpăr programul curselor, iar cînd am privit înapoi, după o secundă sau două, dispăruse.

Hipodromul era plin de lume și pretutindeni erau afișe anunțînd că este vorba despre evenimentul de deschidere a călătoriei Marelui Transcontinental al *Hipismului și Misterului. Ziua trenului curselor* - scria, făcîndu-se economie de cuvinte. Pe coperta programului era o superbă fotografie în culori a unui tren care străbătea preeria.

Pretutindeni erau standuri care vindeau tricouri roșu cu alb, avînd imprimate pe piept un cal față în față cu o locomotivă. Se vindeau stegulețe ale trenului curselor, eșarfe, șepci de baseball. Nu l-am zărit pe Filmer pînă exact înainte de începerea cursei speciale.

Mi-am petrecut o parte din după-amiază citind din program informațiile despre proprietari și caii lor, și am constatat că în timp ce numele proprietarilor se aflau pe lista pasagerilor, nu fusese trecut numele nici unui

cal. Urma să îmbarcăm alți cai la Winnipeg și Vancouver. Filmer nu era pe lista proprietarilor, dar doamna Daffodil Quentin era, iar cînd a venit să vadă cum era pregătit concurentul ei pentru cursă, Filmer o însoțea îndatoritor și zîmbitor.

Daffodil Quentin avea o coafură ca o minge de bucle blonde ce înconjurau o față de femeie de vîrstă mijlocie, cu buzele date cu un ruj de un roșu intens și strălucitor.

Purta o rochie neagră, peste care avea o haină de blană de *cincila;* prea multă blană pentru căldura soarelui de toamnă.

Nu prea am avut timp să-i identific pe toți ceilalți proprietari, deoarece formalitățile premergătoare cursei se desfășurau într-un ritm mult mai rapid decît în Anglia, dar l-am căutat în mod anume și l-am descoperit pe Mercer Lorrimore.

Lorrimore prezenta doi cai de curse. Era un'bărbat de înălțime medie, de construcție medie, de greutate medie și foarte ușor de deosebit din cauza bogatului său păr alb, excelent tuns și bine pieptănat. Părea rezonabil și plăcut, și a fost amabil cu antrenorul său.

Lîngă el se afla o femeie subțire și elegant îmbrăcată, despre care am, presupus că este soția lui, .Bambi; și era însoțit de un tînăr cu o expresie de înfumurat și o adolescentă posacă. Fără îndoială, fiul și fiica - Sheridan și Xanthe.

Culorile familiei Lorrimore erau cele canadiene - roșul strălucitor și albul, la fel ca steagul cu frunza de arțar. Cele ale doamnei Daffodil Quentin nu erau galbenul de narcisă, ci albastrul-pal și verde-închis, mult mai potolite decît doamna cu pricina.

Ea și Filmer, precum și toți ceilalți proprietari de cai, dispărură pe scări în sus, în spatele pereților de sticlă, pentru a urmări cursa, iar eu m-am îndreptat

spre pistă pentru a vedea de acolo, din apropiere, cursa și pe norocosul proprietar coborînd să salute și să felicite învingătorul. Erau înscriși 14 concurenți pentru cursa de o milă și jumătate, și nu știam nimic despre nici unul dintre ei în afară de ce-mi oferea programul.

In Anglia cunoșteam hipodroamele ca pe o hartă la scară mărită a unui oraș, știam toate pasajele, aleile din spate, toate colțișoarele. în ce privește spectatorii, știam cine pe cine cunoaște, spre cine se vor îndrepta și pe cine vor evita. în Canada, eram fără radar și mă simțeam orb.

Cursa de la Woodbine se dovedi destul de pasionantă, spre încîntarea spectatorilor, ale căror strigăte de încurajare nu mai încetau din tribune. Favoritul lui Lorrimore a fost depășit la ultimul tur de un fulger albastru-pal și verde-închis, și numeroase aclamații se transformară în exclamații de dezamăgire.

Daffodil Quentin coborî și trecu pe lîngă mine în valuri de *cincila,* de încîntare și de parfum cu iz de mosc. Se aranja cu cochetărie, primind complimentele și trofeul, iar Filmer, prezent alături de ea, îi sărută cu galanterie mîna.

Un ucigaș absolvit de o pedeapsă binemeritată sărutînd mîna unei escroace nedovedite ce a profitat de asigurări îmi trecu prin minte. Ce mișcător! Camerele de televiziune susurau, iar flash-urile aparatelor de fotografiat puneau în inferioritate lumina soarelui.

Am surprins privirea încruntată a lui Bill Baudlaire și am știut exact ce ar fi spus John Millington.

„Tabloul era suficient pentru a ți se face greață."

Sîmbătă seara și dimineața de duminică mi le-am petrecut pregătindu-mi două bagaje - valiza nouă, pe care mi-o cumpărasem în Anglia, și un sac de voiaj achiziționat la Toronto. în prima, am pus costumul tî-nărului proprietar bogat, puloverul de cașmir și cămă-șile elegante, iar în a doua - îmbrăcămintea de care va avea nevoie Tommy în timpul liber: blugi, tricouri, fes și trening.

Am pus puloverul pe care-l purtasem la Woodbine în valiză pentru cazul în care ar trezi memoria cuiva și m-am îmbrăcat în pantaloni negri, un tricou încheiat la gît și o canadiană alnastră, cu fermoar și cu dungi albe la mîneci și în talie.

Pantofii maro, scumpi, ai tînărului proprietar dis-părură. Tommy, urmînd instrucțiunile departamentului pentru uniforme, purta pantofi negri, noi, și bine lus-truiți, și ciorapi negri.

In sacul de voiaj al lui Tommy intrară, de aseme-nea, binoclul și drotul pentru păr (nu se știe niciodată),

iar aparatul de fotografiat-brichetă l-am pus ca întotdeauna în buzunar. Tommy mai avea la el aparatul de ras și periuța de dinți ale tînărului proprietar bogat, împreună cu lenjeria de corp și pijamaua acestuia, precum și o rezervă bogată de filme.

Valiza, în care se afla pașaportul meu, avea o etichetă a firmei *Merry and Co.* cu adresa hotelului *Four Seasons,* din Vancouver; sacul de voiaj nu avea nimic după care să poată fi identificat.

Totul fiind gata, i-am telefonat brigadierului Catto, în Anglia; i-am povestit despre Daffodil Quentin și despre micuța scenă emoționantă petrecută în cercul învingătorilor.

- Jvlii de draci! zise el. De ce se întîmplă întotdeauna așa? Să cîștige exact cine nu trebuie?

- Publicul înui general nu i s-a părut deloc că așa ar sta lucrurile. Calul era ai treilea favorit, susținut destul de bine. Daffodil Quentin pare să fie pe placul celorlalți proprietari care, firește, nu știu probabil nimic despre cei trei cai morți ai ei. Este clar că-l vor accepta și pe Filmer, știi cît de civilizat poate să pară, iar eu nu cred că știrile despre proces s-au bucurat de vreo atenție aici, întrucît s-a stins înainte să înceapă. Oricum, Daffodil și Filmer au părăsit cursele împreună în ceea ce părea a fi mașina ei, cu șofer.

- Păcat că n-ai putut să-i urmărești.

- Ei bine, de fapt i-am urmărit cu o mașină închiriată. S-au dus la hotelul unde sînt cazați Filmer și ceilalți proprietari, unde au intrat la bar să bea ceva. După aceea, Daffodil a plecat în Rolls-ul ei, iar Filmer a urcat la el. Nimic'de remarcat. Părea relaxat.

- Ești sigur că nu te-au văzut la hotel? mă întrebă brigadierul.

- Foarte sigur. Holul de la intrare era la fel de mare ca o gară de cale forată Zeci d~- oameni stăteau

sau se învîrteau, așteptînd pe cineva. A fost ușor.

Fusese ușor să-l urmăresc și cu mașina de la hipodrom pînă aici. Cînd i-am cerut șoferului să nu piardă din ochi Rolls-ul, a ridicat din sprîncene, dar nu a scos nici un cuvînt, făcînd lucrul ăsta cu abilitate. Cînd am ajuns la hotel l-am plătit, dîndu-i un bacșiș gras și i-am dat drumul.

A fost un exercițiu fără prea multe rezultate, dar la o adică multe din zilele mele erau la fel ca asta și numai știind ceea ce este normal puteai depista anormalul, atunci cînd se întîmpla.

- Te-ar deranja să-mi spui dacă Filmer a făcut o amenințare concretă ca să perturbe lucrurile în acest tren? m-am adresat sfios brigadierului.

- De ce mă întrebi? a venit răspunsul după o oarecare tăcere.

- Parcă a spus ceva în sensul acesta Bill Baudlaire.

- Filmer era furios, reluă el după o altă pauză. A spus că autoritățile din lumea hipismului n-au decît să-l persecute cît le place, dar o să găsească el o modalitate de a le băga bețe în roate și atunci vor regreta.

- Cînd a spus asta? Și de ce... și cui?

- Ei bine... Ezita și l-am auzit oftînd. Lucrurile o iau razna uneori, știi și tu. După ce a fost achitat, Comisia disciplinară a *Jockey* C/u£>-ului l-a convocat pe Filmer în Portman Square pentru a-l avertiza în legătură cu comportamentul său pe viitor, iar Filmer a răspuns că nu se pot atinge de el și a fost în general insuportabil de arogant. Unul dintre membrii comisiei și-a pierdut controlul, spunîndu-i că este ultimul gunoi de pe pămînt și că nimeni din lumea hipismului nu-și va găsi odihna pînă cînd nu va fi pus sub interdicție, lucru care va deveni prioritatea numărul unu a autorităților.

- Este puțin cam exagerat, am comentat, oftînd la rîndul meu. Presupun că ai fost acolo?

- Da. Ai fi putut tăia cu cuțitul furia ambelor părți.

- Deci, Filmer ar putea într-adevăr să considere trenul drept o țintă, am spus cu regret în glas.

- Ar putea. Mai există un lucru pe care ar trebui să-l știi. John l-a văzut ieri pe Jason, fiul lui Iron Horfitz, dînd tîrcoale pe lîngă camera unde au loc cîntăririle înainte de curse, la Newmarket, și a schimbat două cuvinte cu el.

Cînd Millington schimbă două cuvinte cu cineva, persoana respectivă ar putea avea nevoie de zile întregi ca să-și revină. în felul lui, Millington poate înfricoșa la fel de serios ca Derry Welfram sau însuși Filmer.

- Ce s-a întîmplat? l-am întrebat.

- John i-a vorbit despre faptul că nu este deloc recomandabil să facă comisioane pe hipodroame în numele tatălui său, care se află sub interdicție, și i-a spus că, dacă Jasonm are vreo informația, ar face bine să i-o dezvăluie lui, lui Millington. Iar Jason Horfitz i-a răspuns, după cît se pare, că n-ar dezvălui nimănui informațiile pe care le deține, pentru că nu vrea să sfîrșească la doi metri sub pămînt.

- Poftim?

- John Millington a insistat asupra acestui lucru, dar n-a mai putut scoate nici un cuvînt de la Jason, care era descompus. S-a răsucit pe călcîie și a luat-o literalmente la goană, mi-a spus JohTi.

- Să știe oare într-adevăr Jason ce știa Paul Shacklebury? Să-i fi spus Paul ceea ce știa? Ori o fi fost doar o simplă figură de stil?

- Dumnezeu știe! John se ocupă de asta încercînd să afle.

- L-a întrebat pe Jason ce era în geanta-diplomat?

- Da, a făcut-o, dar Jason fie că nu știa, fie era prea înfricoșat ca să vorbească. John spune că l-a îngrozit însuși faptul că știam despre geantă.

- Mă întreb dacă i-o fi spus tatălui său.

- Nu, dacă are minte în cap.

N-avea deloc minte, mi-am zis în gînd, dar îi era frică, iar frica poate să fie la fel de bună cînd îți este viața în joc.

- Dacă mai aflu ceva, continuă brigadierul.am să-ți las mesaj la... la doamna Baudlaire, mama. în voce i se simțea însă dezaprobarea. Și acum... noroc!

I-am mulțumit, am închis telefonul și cu deosebită satisfacție am luat un taxi plecînd spre *Union Station.*

Echipa care urma să deservească trenul se strînsese deja în încăperea cu dulăpioare încuiate cînd mi-am făcut apariția și m-am prezentat ca Tommy, actorul. Au zîmbit generoși. Mi-au spus că întotdeauna se distrează cu aceste mistere și au mai lucrat cu un actor printre ei și înainte. Totul o să meargă bine, o să văd, m-au asigurat.

Chelnerul-șef sau stewardul-șef, sau șeful personalului, indiferent cum i se spune, era un francez pe nume Emil. Spre 40 de ani, m-am gîndit eu, cu ochi negri, strălucitori.

- Vorbești franceza? a fost prima lui întrebarea, strîngîndu-mi mîna. Toți angajații *VIA* trebuie să vorbească franceza, este regulă.

- Vorbesc puțin.

- Asta-i bine. Actorul de data trecută nu vorbea. Dar acum bucătarul este din Montreal și s-ar putea ca la bucătărie să vorbim în franceză.

Am dat din cap, dar nu i-am spus că, în afară de școală, învățasem franceza în grajduri, nu în bucătării, și în orice caz cam uitasem ceea ce știam. Dar în

călătoriile mele învățasem pe jumătate mai multe limbi și de fiecare dată îmi deveneau familiare cînd pășeam pe teritoriul lor. în Canada bilingvă totul era scris atît în engleză, cît și în franceză, și mi-am dat seama că de cînd sosisem aici citeam cu destulă ușurință în franceză.

- Ai lucrat vreodată în vreun restaurant? mă întrebă Emil.

- Nu, n-am lucrat.

- Am să-ți arăt cum să aranjezi mesele, zise ridicînd din umeri bine dispus, iar pentru început, în dimineața asta poate că ai să servești numai apă. Cînd torni ceva, atunci cînd trenul este în mișcare, o faci în cantități mjci o dată și ții cana sau paharul aproape de corp. înțelegi? Este întotdeauna necesar să recurgi la mișcări scurte pentru a ține lucrurile sub control.

- Am înțeles, i-am răspuns și într-adevăr înțelesesem.

îmi vîrî în mînă o copie a programului meselor și spuse:

- Trebuie să știi unde ne oprim. Pasagerii întreabă întotdeauna.

- E-n regulă. Mulțumesc.

M-am schimbat în uniforma lui Tommy și am făcut cunoștință cu Oliver, chelner în vagonul-restaurant special, ca și mine, și cîțiva tipi dintre cei care deserveau vagoanele de dormit, cîte unul pentru fiecare vagon. Mai erau acolo un gentleman chinez zîmbitor care se ocupa de bucătăria micului salon unde urmau să mănînce, printre alții, îngrijitorii de cai, și un canadian sobru, care urma să gătească pentru grosul spectatorilor-călători și pentru membrii personalului care deservea trenul. Bucătarul francez din Montreal nu era acolo, am descoperit eu curînd, pentru că era o *ea* și

putea fi găsită numai în camera unde se schimbau femeile.

Toată lumea își pusese uniforma completă, inclusiv trendul de ploaie, ceea ce am făcut și eu; am pus lucrurile de schimb ale lui Tommy și propriile mele lucruri în sacul de voiaj și cu asta eram gata.

Nell îmi spusese că ne întîlnim în dimineața asta de duminică în cafeneaua din sala mare, unde, precizase, membrii personalului merg adesea pentru a aștepta ora de plecare a trenului. în consecință, însoțit de Emil și de alți cîțiva „colegi", mi-am luat bagajul și am intrat în cafenea, unde aproape toată lumea își comandă imediat uriașe prăjituri cu morcovi, specialitatea casei, de parcă se temeau că o să dea foametea peste ei.

Nell nu era acolo, dar Zak și alți cîțiva actori stăteau la o masă, cu sucuri de portocale în față; de prăjitura cu morcovi se fereau din cauza calorilor. Zak îmi spuse că Nell se află împreună cu pasagerii în sala de recepție, unde fusese și el ca să vadă cum merg lucrurile.

- A zis ceva despre o valiză care trebuie pusă pentru Vancouver în vagonul de bagaje, adăugă el ridicîndu-se.

- Da, asta. Și i-am arătat valiza cea nouă, cumpărată în Anglia.

- Perfect. Mi-a zis să-ți spun să o iei cu tine și să te duci unde sînt pasagerii. Am să-ți arăt eu.

După ce i-am spus lui Emil că mă întorc, l-am urmat pe Zak în sala mare, iar după ce a ocolit vreo două colțuri am dat peste o mulțime zumzăitoare de oameni într-un spațiu care putea să fie la fel de bine salonul de plecări al unui aeroport.

O flamură enormă prinsă pe un ecran nu lăsa loc pentru nici o îndoială. Pe toată lungimea de aproape

cinci metri era scris în roșu și alb: *MARELETRANSCONTI NENTAL AL HIPISMULUI și MISTERULUI,* iar în litere albastre mult mai mici și muit mai jos - Jockey Club, *din Ontario,* Merry and Co. *și* VIA Rail *vă prezintă o sărbătoare a hipismului canadian".*

Erau deja prezenți vreo 40 de pasageri, care în așteptarea evenimentului fericit purtau în piept insigne cu numele lor și cîte o garoafă, iar în mîini aveau pahare cu suc de portocale.

- în suc trebuia să fie șampanie, zise Zak sec. Dar nu este. Ceva legat de legea privind băuturile duminica. Cercetînd, din locul unde ne aflam, o bună parte din peronul gării, spuse: Uite-l pe Ben, jucîndu-și rolul, îl vezi? îi cere lui Raoul să-i împrumute bani. .

îl vedeam, într-adevăr. Totul părea incredibil de real. Oamenii din jurul lor îi priveau uimiți și nedumeriți.

Zak începu să dea din cap mișcîndu-și claia de bucle și să-și trosnească repede degetele. Simțeam cum energia începe să clocotească în el, acum, cînd această ficțiune începea să prindă viață, și mi-am dat seama că și el se machiase - nu ceva complicat, doar o accentuare a trăsăturilor pentru a scoate în evidență mai curînd decît pentru a masca.

L-am zărit pe Mavis și Walter Bricknell aferați și preocupați, așa cum trebuia să fie, și, de asemenea, pe Angelica, întrebînd pe cineva dacă nu l-a văzut pe Steve.

- Cine-i Steve? l-am întrebat pe Zak. Am uitat.

- Iubitul ei. Pierde trenul.

Pierre și Donna își începură cearta care-i punea într-o situație stînjenitoare pe pasagerii din jur. Zak rîse.

- Perfect, este grozav.

Giles-criminalul, care fusese în cafeneaua din sala

mare, apăru și el în tot acest melanj și începu să fie suspect de amabil cu doamnele în vîrstă. Zak pocni din degete într-un ritm și mai rapid, și începu să fredoneze.

Cei de pe peron începură să se împrăștie și se formă un gol prin care l-am zărit pe Julius Apollo Filmer, un alt ucigaș, purtîndu-se suspect de amabil cu o doamnă nu atît de în vîrstă, Daffodil Quentin.

Am tras adînc aer în piept simțind aproape o durere, un tremur. Acum, cînd totul începea cu adevărat, cînd urma să fiu în apropierea lui, mă simțeam la fel de încordat și la fel de plin de energie ca Zak și, fără îndoială, că mă cuprinsese aceeași îngrijorare de neînvins ca nu cumva ceva să nu meargă cum trebuie.

Daffodil îl bătea veselă pe dosul mîinii pe Filmer. Ei, poftim!

Apăru lîngă ei Ben-actorul, care-și jucă rolul, și l-am văzut pe Filmer întorcînd o față politicoasă spre el; urmărindu-i mișcările buzelor am descifrat limpede cuvîntul *„Șterge-o!".*

Ben se retrase. Foarte înțelept din partea lui, mi-am zis în gînd. Mulțimea începu să se adune din nou și-l ascunse privirii mele pe Filmer cu floarea lui cu tot;. în clipa aceea am simțit cum încep să mi se relaxeze mușchii și mi-am dat seama că nici n-am observat cînd i-am încordat, ceea ce era un avertisment că trebuie să fiu foarte atent.

Sosiră Lorrimorii, fiecare arborînd expresia din ziua precedentă: plăcută, înstrăinată, înfumurată, posomorită.

James Winterbourne-actorul, renunțase la șapca roșie și se bărbierise, învîrtindu-se de colo-colo, fiind salutat îri rolul său de membru al *Jockey Club-u\u\.* Și adevăratul *Jockey Club* era acolo, după cum vedeam, în persoana lui Bill Baudlaire, care discuta amical cu

doi proprietari cunoscuți. M-am întrebat cît de mult se va îngrijora cînd nu mă va vedea printre pasageri; speram că nu prea mult.

Din mulțimea zumzăitoare se ivi Nell, care se îndreptă spre noi strîngînd la piept un dosar și cu ochii strălucitori. Era îmbrăcată tot într-un costum sever, de data asta gri cu bluză albă, dar, poate că în cinstea evenimentului, își pusese la gît un colier lung, împletit, de coral, perle și cristal.

- A început și totul merge cum trebuie, zise ea. Nici nu-mi vine să cred după atîtea luni. Nu vă sărut pentru că se presupune că nu vă cunosc încă, dar considerați-vă sărutați. Totul merge foarte bine. Pierre și Donna se ceartă al naibii de bine. Nu știu cum reușește să plîngă la comandă. Asta este valiza pentru Vancouver? Pune-o acolo, împreună cu celelalte, care vor fi îmbarcate imediat. Mercer Lorrimore este o dulceață, mă simt ușurată. Nu s-a întîmplat încă nici o nenorocire, dar trebuie să fie vreuna pe drum. Sînt atît de încordată, încît aș putea exploda în orice clipă, iar în sucul de portocale n-a fost nici un pic de șampanie.

Se opri ca să respire și izbucni în rîs. Am profitat și am intervenit:

- Nell, dacă Bill Baudlaire te întreabă dacă sînt aici, confirmă-i doar, fără să-i spui unde anume mă aflu.

Nu înțelegea, dar nu avea timp să discute în contradictoriu.

- Păi... E-n regulă.

I-am mulțumit. își înclină capul și dădu să plece pentru a se îngriji de pasageri, dar apăru personajul James Winterbourne cu intenția vădită de a vorbi atît cu Nell, cît și cu Zak.

- Este prea mult, se plînse el, afurisitul de președinte adevărat al *Jockey* C/ub-ului, din Ontario, a apă-

rut să facă el personal oficiul de a ura ,*bon voyage".* Am rămas fără slujbă..

- Inițial pe el l-am abordat cerîndu-i lucrul ăsta, spuse Nell. I-am propus să o facă încă de la început, înainte ca totul să capete o asemenea amploare. Probabil a considerat necesar să fie totuși aici.

- Bine, dar... cu deranjul meu cum rămîne?

- întoarce-te la locul tău și spune-le celor din jur ce călătorie grozavă or să aibă, îi zise cu resemnare Zak.

- Am făcut deja asta, bombăni James, dar se întoarse ascultător să-și facă datoria.

- De fapt, zise ea înc untîndu-se, am primit cu cîteva zile în urmă un mesaj prin care eram anunțată că vine președintele, dar n-am știut că este vorba despre el. Nici n-am știut despre cine este vorba. Mesajul mi-a fost lăsat în lipsa mea și nu spunea decît că *„Vine colonelul".* Nu cunoșteam nici un fel de colonel. Președintele este colonel?

- Da, i-am confirmat.

- Oh, asta este. Mai bine m-aș duce să văd dacă are nevoie de ceva. Și se îndepărtă în grabă, fără să fie tulburată în vreun fel.

. - Aș fi putut să economisesc banii ăștia.

' - Ce vrei să spui?

- Păi, *Merry and Co.* îmi dă o sumă globală pentru a pune în scenă istoria respectivă. Eu angajez actorii și-i plătesc, și ce-mi rămîne la sfîrșit este al meu. Nu .prea mult, uneori.

Brusc, din mulțime începură să se audă strigăte ce se ridicau peste zumzetul de-acum obișnuit, iar oamenii începură să se retragă, în mijloc rămînînd un cerc gol. Eu și Zak ne-am apropiat instinctiv, el înainte, eu în umbra lui.

Actorul Raoul zăcea întins pe jos, iar Donna și Pierre se aplecară să-l ajute să se ridice. Radul își

pipăia nasul și toată lumea putea să vadă firicelul roșu de sînge. Mavis Bricknell începu să strige indignată:

- L-a lovit. El l-a lovit. Tînărul ăsta ne-a lovit antrenorul direct în față. N-avea nici un motiv să-l doboare la pămînt.

Arătă cu degetul spre Sheridan Lorrimore, care întorsese spatele spre toată scena, l-am cerut lui Zak să mă lumineze.

- Chestia asta nu era prevăzută în scenariu, îmi răspunse fără nici o expresie.

Nell aplana lucrurile.

Sheridan Lorrimore putea fi auzit de oricine spunîndu-i furios cît îl ținea gura tatălui său:

- De unde dracu' să știu că jucau? Tipul era o pacoste. N-am făcut decît să-i ard una și o merita cu vîrf și îndesat. Fata plîngea, iar el mă tot înghesuia, vîrîndu-se în mine, ceea ce nu mi-a plăcut deloc.

Tatăl său murmură ceva.

- Să-mi cer scuze? răcni cît îl ținea gura pe Sheridan. Seu... Oh, bine. o să-mi cer scuze. E-n regulă?

Mercer îl trase mai departe într-un colț și, treptat, buna dispoziție se reinstala.

Lui Pierre, Donna și Raoul începură să le fie făcute complimente ironice pentru puterea de convingere și efectul jocului lor.

Zak trase o înjurătură și spuse că de fapt Pierre era cel care trebuia să-l culce pe Raoul la pămînt, dar ceva mai tîrziu, ceea ce acum trebuia schimbat. L-am lăsat cu problemele lui, pentru că se apropia momentul cînd, așa cum spusese Emil, membrii personalului de deservire trebuiau să se îmbarce în tren și trebuia să mă întorc în cafeneaua din sala mare.

Prăjiturile cu morcov dispăruseră, din ele rămînînd numai cîteva fărîmițe, iar ceștile de cafea erau goale.

Sosise lotul de îngrijitori aduși cu autobuzul de la baza de încărcare și stăteau toți grupați, îmbrăcați în tricourile cu emblema Transcontinentalului și în blugi. Emil își privi ceasul și apăru un alt membru al echipei, care spuse că, după cum a afișat computerul de jos, trenul special tocmai a tras în gară, la poarta 6, peronul 7, așa cum fusese anunțat.

- *Bon,* spuse Emil zîmbind. Gata, Tommy, intri în pîine.

Toată lumea își luă gentile de voiaj și ne-am îndreptat spre locul de adunare a pasagerilor. Pe măsură ce ne apropiam, îl puteam auzi pe. președintele *Jockey Club-u\u\,* din Ontario, urînd bun-venit tuturor în aventură, iar Zak și ceilalți actori îl așteptau să termine cu urările pentru a putea continua desfășura-, rea poveștii.

Jimmy-actorul era îmbrăcat într-o uniformă maro a personalului gării, Zak era încordat, iar Ricky, care urma să-și joace în orice clipă scena de glorie, tot verifica într-o oglindă de mînă dacă „sîngele" curgea în mod satisfăcător dintr-o tăietură în cap.

Emi, echipa și cu mine nu ne pierdurăm vremea să căscăm gura la ei. Ne-am îndreptat direct spre poarta 6, care era de fapt o scară ce ducea la suprafață, unde se aflau liniile ferate. - '

Vestitul tren era acolo, șuierînd ușor, imens, întinzîndu-se de o parte și de alta cît vedeai cu ochii. La sediul fermei *Merry and Co.* aflasem că fiecare vagon (făcut din aluminiu striat, striurile fiind orizontale) avea o lungime de 85 de picioare (un picior = 30,479 cm); și în total erau 15 vagoane, inclusiv cele pentru cai și bagaje, precum și al Lorrimorilor. împreună cu locomotivele, trenul se întindea pe mai mult de un sfert de milă (o milă = 1069,3 m).

Aici putea fi văzută o altă flamură, soră geamănă

cu cea din interiorul gării, prinsă pe partea laterală a trenului, spunînd pasagerilor în ce se îmbarcă, dacă mai avea vreunul vreo îndoială. Personalul se împărți în două, unii luînd-o spre dreapta, alții spre stînga, în funcție de îndatoririle ce le reveneau, iar eu, urmîndu-l pe Emil, m-am trezit urcîndu-mă nu în vagonul-restaurant, ci într-unui de dormit.

Emil consultă rapid un carnețel, își aruncă bagajul pe o plasă dintr-o cușetă mică și-mi spuse să mă instalez în următoarea. Mi-a spus că trebuie să-mi scot trendul și haine pe care să le pun pe portmantourile din cușetă. Odată făcute astea, închise ambele uși și coborîrăm din nou.

- Este mai ușor să mergem de-a lungul trenului, pe peron, cînd este încă staționar, îmi explică. Am mers așa, pe lîngă roți, pînă cînd apăru în raza vederii capătul trenului și în cele din urmă ne-am urcat în vagonul-restaurant și am pătruns pe teatrul de operațiuni.

Vagonul-restaurant special era la înălțimea denumirii - podeaua, era acoperită cu un covor în culori albastru și roșu, cu scaune îmbrăcate în piele albastră, lemnăria lustruită luîndu-ți ochii cu strălucirea ei, iar pe panourile despărțitoare de sticlă erau gravate păsărele. Ferestrele erau flancate de ambele părți cu draperii din pluș albastru asortat, iar de sus erau agățate plante verzi.

Lat de 10. picioare, vagonul era destul de lung încît să adăpostească cîte șase mese dreptunghiulare de fiecare parte a culoarului, și el lat, fiecare masă cu cîte patru persoane - 48 de locuri, așa cum mi se spusese. Totul era liniștit, totul era gol. Totul era în așteptare.

- Vino, mă invită Emil, mergînd înainte prin această splendoare, hai să-ți arăt bucătăria.

Bucătăria - lungă, argintie, toată în metal - era deja ocupată de două persoane îmbrăcate în pantaloni albi cu jachetă și bonete înalte din hîrtie albă - micuța doamnă-bucătar din Montreal și un tînăr înalt și subțire ca o trestie plîngătoare, care se prezentă drept Angus, bucătarul special angajat de firmă pentru felurile de mîncare ce nu erau servite în mod obișnuit într-un tren.

Am avut impresia, amuzat, că cei doi bucătari erau în termeni destul de reci, marcîndu-și teritoriul, fiecare fiind obișnuit, în desfășurarea normală a evenimentelor, să fie boșul.

Emil, care trebuie să fi receptat aceleași semnale, vorbi cu hotărîrea unui conducător adevărat, adresîndu-mi-se mie:

- Săptămînă asta în bucătărie Angus preia comanda, iar Simone îi va fi ajutor. Angus păru ușurat, iar Simone plină-de resentimente. Asta, continuă el ca și cum ce urma să spună avea să limpezească lucrurile, ceea ce și făcu, pentru că Angus și compania lui au stabilit meniul și au furnizat alimentele.

Problema, toată lumea își putea da seama de lucrul ăsta, era închisă.

Emil îmi explică faptul că în această călătorie lenjeria, tacîmurile și sticlăria fuseseră furnizate de alte firme și fără prea mare preambul îmi arătă, în primul rînd, unde să găsesc totul, iar în al doilea - cum să așez o masă.

Mă supraveghe așezînd a doua masă așa cum îmi arătase el.

- înveți repede, zise cu surprindere. Dacă ai să exersezi, nimeni n-o să poată să spună că nu ești chelner.

Am exersat pe aproape jumătate din mesele rămase, în timp ce toți ceilalți stewarzi, cei adevărați

aparținînd serviciului real de deservire, Oliver și Cathy, au așezat restul.

îndreptară lucrurile zîmbind acolo unde nu aranjasem cum trebuie și am intrat în ritmul lor străduindu-mă să fiu la fel de bun ca și ei. Emil a verificat cu un ochi critic totul după ce am terminat și mi-a spus că voi putea probabil să împăturesc un șervet așa cum se cade peste vreo săptămînă.

Apoi zîmbiră cu toții - se părea că șervetele mele erau bine împăturite deja, iar eu m-am simțit ridicol de încîntat, dar și liniștit.

Pe peron trecu prin fața ferestrelor un hamal cu șapcă roșie, cu un cărucior plin cu bagaje, urmar de familia Lorrimore.

- Au început îmbarcarea, spuse Emil. După ce pornește trenul, pasagerii vor veni toți aici pentru paharul cu șampanie. îmi arătă cum să înfășor șervetul în jurul gîtului sticlei cu șampanie și cum să torn în pahar fără să vărs. Părea să fi uitat că intenționa să mă lase să servesc numai apă.

Afară începură să se audă voci, în timp ce trenul prindea viață. Am scos capul pe ușa din spate a vagonului-restaurant și, uitîndu-mă spre partea din față a trenului, i-am văzut pe pasageri urcîndu-se în vagoanele de dormit, cu hamalii cărînd bagaje după ei.

Unii se urcaseră și în vagonul de după cel de dormit, în vagonul care cuprindea trei cușete, un bar, un salon destul de mare, cu o terasă acoperită cu o cupolă de sticlă deasupra, o punte de observare, pe care toată lumea îl cunoștea sub denumirea de vagonul-cupolă.

Lîngă poarta prin care se înghesuiau pasagerii, Nell își juca rolul bandajînd rana lui Ricky, care sîngera convingător. Odată jucată mica scenă, Nell porni de-a lungul trenului, uitîndu-se pe. ferestre înăuntru în

căutarea cuiva care de fapt s-a dovedit a fi persoana mea.

- Am vrut să-ți spun că conductorul trenului - care este precum căpitanul pe navă - știe că ești un fel de agent pentru securitate și a acceptat să te ajute cu orice dorești și să-ți permită să mergi oriunde în tren fără să-ți pună vreo întrebare, inclusiv la locomotivă, atîta vreme cît cei doi mecanici, ei sînt cei ce conduc trenul, permit acest lucru, ceea ce a zis că vor face de îndată ce o să stea de vorbă cu ei. Spune-i că ești Tommy, cînd îl vezi.

- Ești minunată! am exclamat privind-o cu admirație.

- Da, nu-i așa? spuse zîmbind. Bill Baudlaire a întrebat de tine. Am zis că ești aici și că te-ai îmbarcat mai devreme. A părut satisfăcut. Acum trebuie să rezolv problema celor care insistă să stea în cușete ce nu sînt ale lor... Dispăru înainte să-și fi terminat propoziția, urcîndu-se în vagonul de dormit care se afla înaintea bucătăriei.

Cușeta lui Filmer era în acel vagon.

Oamenii începură să vină în vagonul-restaurant și să se așeze la mese fără să țină seama de faptul că ne aflam încă în gară.

- Unde ne așezăm? îl întrebă pe Emil o femeie cu o față plăcută.

- Oriunde, doamnă. Bărbatul care o însoțea ceru un whisky dublu cu gheață, iar Emil îl informă că alcoolul nu este permis decît după ce pornim. Emil era curtenitor și util. Ascultam și învățam.

Apăru în vagon și Mercer Lorrimore, urmat de soție, ce părea nemulțumită.

- Unde să ne așezăm? mă întrebă Lorrimore, iar eu i-am răspuns:

- Oriune doriți, domnule, imitîndu-l cît mai bine pe

Emil, ceea ce-mi atrase un zîmbet de apreciere chiar din partea modelului.

Mercer și Bambi aleseră o. masă situată la mijloc și curînd li se alăturară vlăstarele lor, puțin spus nefericite.

- Nu văd de ce să stăm aici, cînd avem vagonul nostru particular, spuse Sheridan destul de încet.

Atît mama, cît și fiica păreau că sînt de acord cu el, dar Mercer, zîmbind cu toată gura, le spuse cu o surprinzătoare înverșunare:

- Faceți ce vă spun, altminteri veți avea de suportat consecințele. Sheridan păru furios, dar se vedea că în același timp îi era teamă.

Au vorbit ca și cum eu n-aș fi fost acolo, ceea ce într-un fel așa și era, pentru că alți pasageri se mișcau în jurul meu, toți punîndu-mi aceeași întrebare. „Oriunde doriți, doamnă, oriunde doriți domnule", le răspundeam, și „Mă tem că nu putem servi alcool înainte de plecare".

Pornirea se petrecu aproape pe neobservate, fără nici un fel de șuierat, fără nici un fel de sirene sau mai știu eu ce. Acum eram încă staționați, ca în clipa următoare să înaintăm alunecînd lin, trecerea de la poziția statică la cea de mișcare a unui sfert de milă de metal realizîndu-se de parcă ar fi alunecat pe mătase.

Am ieșit din umbra gării în lumina strălucitoare a amiezei, iar Daffodin Quentin, cu explozia ei de bucle, își făcu intrarea din vagonul-cupolă, uitîndu-se în jur ca și cum era obișnuită ca oamenii să-i sară în ajutor.

- Unde ne putem așeza? mă întrebă fără să mă privească direct.

- Oriunde, doamnă, i-am răspuns politicos. Oriunde vă place.

Găsi două locuri libere, nu departe de familia Lorrimore, și, așezîndu-se ea pe un scaun și punînd po-

seta pe un al doilea, se adresă de sus cuplului mai în vîrstă care se afla deja la masă.

- Sînt Daffodil Quentin. Nu-i așa că-i drăguț?

Cei doi o aprobară cu căldură. Știau cine este - era cîștigătoarea de ieri. începură să vorbească cu însuflețire, aproape la fel ca toți ceilalți din vagon.

Aici nu existau momente de expectativă în așteptarea spargerii gheții. Orice urmă de gheață rămasă după cursa din ziua precedentă fusese înlăturată în cursul scenelor desfășurate în gară, iar petrecerea era deja în toi.

'Emil îmi făcu semn spre bucătărie și m-am dus acolo, într-un mic oficiu cu un bufet de serviciu, un spațiu necesar între bucătăria încinsă și vagonul-restaurant propriu-zis.

Oficiul dădea spre partea stînga în bucătărie, iar spre partea dreapta în coridorul ce ducea spre restul trenului, pe care circulau pasagerii.

în spatele bufetului, Emil deschidea sticle de Pol Roger. Oliver și Cathy scoteau pahare din niște cutii și le aranjau pe tăvi mici.

- Te-ar deranja dacă ai șterge o parte din aceste pahare murdare? mă întrebă Emil, făcîndu-mi semn spre tava plină. Ne-ar fi de mare ajutor.

- Numai dacă-mi dai dispoziție.

- Șterge-le!

- Așa este mai bine,

Izbucniră toți în rîs. Am luat o cîrpă și am început să șterg cu sîrg pahare înalte și înguste la gură, cînd Filmer apăru în coridor și trecu spre vagonul-restaurant fără să privească în direcția noastră. L-am urmărit îndreptîndu-se spre Daffodil, care-i făcea semne energice cu mîna, și se așeză pe locul pe care i-l rezervase cu geanta.

Stătea cu spatele la mine, lucru pentru care am

fost foarte mulțumit. Deși mă pregătisem pentru această apropiere de el, simțeam că nu sînt în stare. Mă gîndeam că n-o să reușesc.

Toate locurile din vagon se ocupară și totuși oamenii continuau să sosească. Apăru Nell care spuse totul dintr-o suflare:

- Trebuia să se întîmple.Toți actorii sînt aici. Dați șampanie la toată lumea. înainta în vagon, strîngînd dosarul la piept, răspunzînd la întrebări, dînd din cap și zîmbind, menținînd ordinea. Emil îmi dădu o tavă cu pahare.

' - Pune cîte patru pe fiecare masă. Oliver te va urma ca să le umple. începe de la capătul cel mai depărtat și vino înapoi.

- E-n regulă.

Ar fi fost mai ușor să mă mișc cu o tavă plină cu pahare în mînă dacă podeaua ar fi fost stabilă, dar am reușit să ajung la celălalt capăt clătinîndu-mă numai o dată sau de două ori și am livrat marfa așa cum mi se ceruse. Trei sau patru persoane fără locuri stăteau în picioare, inclusiv actrița Angelica.

Le-am oferit și lor pahare, iar Angelica îl luă pe al ei și începu să se jelească spunînd celor din jur cum a părăsit-o Steve și că n-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în ticălos, iar expresiile celor prezenți, care strîngeau acri din buze, sătui pînă în gît să tot audă același lucru, nu erau decît un omagiu adus jocului ei.

Oliver, în spatele meu, turna șampanie Pol Roger, ale cărei bule aurii tresăltau în pahare. Am ajuns, cu simțurile ascuțite la maximum, la masa unde stăteau Filmer cu Daffodil, și, avînd mare grijă să nu mă uit direct la nici unul din ei, am pus ultimele patru pahare .& rînu pe fața de masă. Imediat l-am auzit pe Filmer:

- Oare unde v-am mai văzut?

Capitolul 7

Vreo cinci răspunsuri îmi trecură prin minte, unul mai dezastruos decît altul. Fusesem atît de sigur că n-o să mă recunoască! O greșeală stupidă, făcută din aroganță.

- Cred că în Europa, cînd am fost la dineul din ajunul derbiului, la Londra, spuse femeia mai în vîrstă. Am stat la masa principală... Eram oaspeții dragului de Ezra Gideon, sărmanul.

Am trecut mai departe, înălțînd rugi fără cuvinte oricui o fi acolo sus și asculta. Filmer n-a aruncat nici măcar o privire în direcția mea, cu atît mai puțin era deci posibil să mă recunoască. Cînd, în sfîrșit, m-am uitat spre el, avea capul întors spre tovarășii de masă, la fel ca și Daffodil.

Filmer însuși trebuie să fi fost pus pe gînduri. Fusese direct și personal răspunzător de sinuciderea lui Gideon, iar acum se trezea la aceeași masă cu prieteni ai acestuia.

Indiferent dacă simțise sau nu vreo urmă de stînje-

nealā (ceea ce probabil cā nu se întîmplase), lucrul ăsta trebuie să fi fost suficient încît să nu fie conștient de prezența chelnerului.

Am mai adus pahare și am așezat patru familiei Lorrimore, care era o adevărată oază de tăcere în vacarmul din jur și nu mi-a acordat nici un pic de atenție, iar în momentul acela am simțit într-adevăr că alesesem rolul potrivit și-i puteam face față cu brio.

După ce toată lumea a fost servită, apăru Zak-investigatorul ca o corabie cu pînzele în vînt și împinse povestea plină de mister spre scena a doua, dezvăluind detaliile încercării de a fi răpit unul dintre cai și manevră astfel lucrurile, încît lăsă un uriaș semn de întrebare sub forma care dintre cai a fost ținta? Spre amuzamentul auditoriului, chestiona pe cîțiva dintre proprietarii reali:

- Care e calul dumneavoastră, domnule? Ați spus Upper Gumtree? Și consultă o listă. A, da, trebuie să fiți Harvey Unwin, din Australia, nu-i așa? Aveți vreun motiv să credeți că tocmai calul dumneavoastră ar putea fi ținta unei conspirații internaționale?

Totul era jucat cu abilitate și era amuzant. Mercer Lorrimore spuse, cînd îi veni rîndul, zîmbind, că animalul său se numește Voting Right și că nu, nu a fost cîtuși de puțin prevestit în legătură cu vreun atac.

Bambi zîmbi slab, iar Sheridan spuse cu voce tare că, după părerea lui, întreaga chestiune era o stupiditate; toată lumea știa că n-a fost nici o afurisită de încercare de răpire și nu înțelege de ce Zak nu încetează să mai facă atîta tapaj în jur și nu-și vede de treabă.

într-o tăcere penibilă, în timp ce.Mercer încerca să-și găsească cuvintele, Zak zîmbi senin și spuse:

- Este indigestia? O să vă aducem niște tablete, și-l bătu cu compasiune pe Sheridan pe umăr.

' Ceea ce făcu ca toți din jur să fie la pămînt: rîdeau, aplaudau, iar Sheridan avea o privire cu adevărat criminală.

- Am ajuns la Sparrowgrass, continuă fără probleme Zak consultîndu-și lista. Cine este proprietarul lui Sparrowgrass?

- Eu, spuse domnul mai vîrstnic de la masa lui Filmer. Eu și soția mea.

- Deci, dumneavoastră sînteți domnul și doamna Young? Sînteți rudă cu Brigham? Nu? N-are importanță. E adevărat că cineva a încercat să incendieze grajdul în care se afla Sparrowgrass al dumneavoastră cu vreo lună în urmă? Cei doi Young rămaseră uluiți.

- De unde ați aflat lucrul ăsta?

- Avem sursele noastre, răspunse mîndru Zak, iar după aceea îmi spuse că sursa lui era *,Paily Racing Fbrm",* pe care îl citise cu multă atenție în ultimul timp, ca să-l ajute să construiască un fundal pentru povestea sa. Afirmația lui îi impresiona și mai mult pe pasageri.

- Sînt sigur că nimeni nu a încercat să-mi răpească calul, zise Young, dar cu o umbră de îndoială în voce, ceea ce a fost un triumf pentru Zak.

- Să sperăm că nu. Și, în sfîrșit, continuă Zak, cine este proprietarul lui Calculator?

Actorii Walter și Mavis Bricknell ridicară mîinile agitați.

- Noi sîntem. Ce s-a întîmplat cu el? Trebuie să mergem imediat și să vedem pentru a fi siguri. Toată treaba asta este cît se poate de supărătoare. Aveți o pază corespunzătoare care să aibă acum grijă de cai?

- Liniștiți-vă domnule, calmați-vă doamnă, le vorbi Zak de parcă ar fi fost doi copii. *Merry and Co.* are un expert special care are grijă de ei. De acum înainte se

vor afla în siguranță. Vă pot promite acest lucru.

încheie scena spunînd că în curînd vom opri la Newmarket, dar proprietarii englezi să nu coboare, deoarece acolo nu au loc nici un fel de curse. Se auziră rîsete. Prînzul, adăugă, e pe drum, și speră că toată lumea va reveni pentru un pahar la ora 17,30, cînd vor avea loc *evenimente interesante,* așa cum scria în programul lor. Pasagerii aplaudară pentru a-l încuraja. Zak le făcu semne cu mîna și se retrase pe coridor, consultîndu-și carnetul de însemnări pentru a vedea ce urmează să facă.

Emil îmi spuse să strîng paharele de șampanie, să torn apă și să pun un bol cu sticksuri pe fiecare masă. El va servi vinul. Oliver și Cathy începură să aducă pe tăvi, de la bucătărie, farfurii cu somon afumat și boluri cu supă, oferindu-le la alegere.

Problema așezatului pe scaune se rezolvă mai mult sau mai puțin de la sine. Mavis și Walter, pretinzînd că „binele calului lor are mai mare importanță pentru ei decît prînzul", plecară, ducîndu-se să mănînce în vagonul-restaurant al spectatorilor, și la fel făcu și Angelica, „prea tulburată ca să stea jos".

Alții, precum Raoul, Pierre și Donna se retraseră discret, așa încît Nell, cînd numără și ea discret capetele, conchise că fiecare avea scaunul său. Giles-criminalul era încă în vagon, copleșitor de amabil; după cît se părea era esențial pentru dramă ca el să se facă plăcut de toată lumea.

Am făcut o scurtă oprire la Newmarket. N-a coborît din tren nici un proprietar britanic (Păcat!). După supă, urmă o tocană de pui cu lămîie și pătrunjel.

Am fost promovat din Aquarius în Ganymede, trecînd de la apă la vin. Emil nu avea încă încredere în mine, și pe bună dreptate, să strîng farfuriile murdare, ceea ce presupune o adevărată jonglerie cu cuțitele și

furculițele. Mi s-a permis ca, împreună cu ceilalți, să schimb scrumierele, să aduc cremă de nuci parlinate și să duc ceai și cafea deja turnate în cești. Filmer mi-a ignorat în permanență prezența și am fost extrem de grijuliu să nu atrag atenția scăpînd ceva pe jos.

Pînă la sfîrșit am căpătat o mare admirație pentru Emil, Oliver și Cathy, care au servit ireproșabil și au debarasat trei feluri de mîncare cu podeaua legănîndu-se sub picioarele lor.

După ce au plecat aproape toți călătorii (inclusiv Filmer), îndreptîndu-se spre cușetele lor sau spre vagonul-cupolă, am curățat mesele, am întins fețe de masă curate și am început să ne gîndim și la mîncarea noastră. Cel puțin eu. Ceilalți se îndreptau spre bucătărie, iar eu pe urmele lor, dar, ajunși acolo, Oliver își scoase vesta, își puse un șorț și mănuși galbene, și începu să spele farfurii. O chiuvetă fără fund în care se aflau farfuriile de la cele trei feluri servite de 48 de oameni. îl priveam îngrozit.

- întotdeauna faci asta? l-am întrebat.

- Cine să o facă?

Cathy a luat un șervet și a început să le șteargă.

' - Nu există nici o mașină? am protestat. Dumnezeule, să mă văd acum și spălînd vase, mi-am zis sumbru și am pus mîna pe un șervet să o ajut.

- Nu trebuie, dar îți mulțumesc, zise ea.

Angus, băcătarul, făcea curățenie în fieful lui, iar Simone despacheta niște sandvișuri pe care le-am mîncat toți stînd în picioare și continuîndu-ne treaba. Era un soi ciudat de camaraderie în tot ce făceam, ca și cum am fi fost soldați pe linia frontului, în bătălie. Aveau dreptul să mănînce în vagonul-restaurant central după ce se retrăgeau ultimii călători de la masă, îmi spuse Emil clătind paharele, dar de obicei făceau

lucrul ăsta numai la cină, dacă o făceau și atunci; mi-am dat seama de ce, pentru că, după sandvișurile alea din prima zi, am mîncat puținele porții ce mai rămîneau după prînzul pantagruelic pe care îl serveam.

- Nu se aruncă niciodată nimic cînd ne aflăm în asemenea călătorii, spuse Cathy.

Odată farfuriile terminate și puse la locul lor, se părea că sîntem liberi pentru două ore binecuvîntate - urma să ne reîntîlnim la ora 17,30.

Nu știu ce au făcut ceilalți, dar eu am pornit pe coridoare, croindu-mi drum prin vagoanele de dormit care păreau să nu se mai sfîrșească (trecînd pe lîngă propria mea cușetă), prin vagonul-restaurant central încă în plină activitate, prin vagonul cu scaune rabatabile, prin încă trei vagoane de dormit, apoi prin vagonul-cupolă în care erau înghesuite o sală de mese, bucătărie, salon, puntea de observare, prin încă un alt vagon de dormit și ajungînd, în sfîrșit, la cai. Una peste alta, o plimbare de ceva mai puțin de un sfert de milă, deși eu o resimțeam de parcă ar fi fost un maraton.

Am fost oprit în fața intrării în vagonul cailor de o ușă încuiată și, drept răspuns la bătăile mele repetate, de o femeie hotărîtă, care mi-a spus că nu am ce să caut acolo.

- Nu poți intra, mi-a spus direct, barîndu-mi calea cu trupul ei. Membrii personalului de deservire a trenului nu au voie înăuntru.

Apăra trecerea cu autoritate și hotărîre. Să tot fi avut vreo 40 de ani, am apreciat eu, fără nici un machiaj și subțirică, îmbrăcată în bluză, pulover și blugi, îmi dădeam seama cînd aveam în față un obiect de neclintit, așa încît m-am retras să mă consult cu bucătarul chinez aflat în bucătăria vagonului-cupolă.

- Conductorul? întrebă el răspunzîndu-mi la întrebare. Este aici. Și arătă pe coridor spre sala de mese. Ai noroc.

Conductorul, în costumul său gri cu trese aurii, ce atestau anii îndelungați în serviciu, stătea la prima masă după bucătărie, terminîndu-și prînzul. Era singur, folosindu-și pauza de prînz pentru a-și face ordine în hîrtiile împrăștiate pe masă. M-am strecurat pe unul dintre locurile de vizavi de el și tipul ridică întrebător din sprîncene.

- Sînt de la *Merry and Co.,* am spus. Cred că știți despre mine.

- Tommy? zise după ce se gîndi puțin.

întinse mîna peste masă, iar eu i-am strîns-o cu putere.

- George Burley. Spune-mi George.

Era un bărbat de vîrstă mijlocie, solid, cu mustață și cu un simț fin al ironiei, aveam să descopăr ulterior, I-am explicat despre impasul peste care am dat la ușa de la intrarea în vagonul ceilor. Ochii îi străluciră și chicoti.

- Ai cunoscut-o pe zmeoaică, nu? Domnișoara Leslie Brown. Au trimis-o să-i țină în frîu pe îngrijitori, iar acum încearcă să conducă trenul, nu?

Avea obiceiul larg răspîndit de a transforma cea mai simplă afirmație într-o întrebare. Este o zi frumoasă, nu-i așa?

- Sper că autoritatea dumneavoastră o depășește pe a ei, am zis politicos.

- Poți să-ți pui capul pentru asta. Lasă-mă să termin cu hîrtiile astea și cu prînzul, și mergem acolo, bine?

Am rămas o vreme admirînd peisajul ce fugea prin fața ferestrelor: nesfîrșite întinderi nelocuite cu copaci

verzi și îngălbeniți de toamnă, stînci cenușii și lacuri -
galbene, punctate ici și colo cu cătune și case singuratice, toate vii în soarele după-amiezei. O impresie panoramică a vastității Canadei și a puținătății locuitorilor ei.

- Perfect, zise George strîngîndu-și hîrtiile. Să-mi termin numai cafeaua, bine?

- în tren există un telefon? l-am întrebat.

- Sigur că da, spuse surîzînd ironic. Dar este un telefon prin radio, nu? Nu funcționează decît în apropierea orașelor în care există receptor-transmițător. în gările mici, sîntem nevoiți să coborîm din tren și să folosim telefoanele de la sol, așa cum fac călătorii la escalele mai lungi.

- Dar poate folosi telefonul cineva din tren?

- Este un telefon care funcționează cu carte de credit, mult mai scump. Cei mai mulți își dezmorțesc picioarele și coboară în gări. Și continuă, anticipînd întrebarea mea: Biroul meu se află în primul vagon de dormit, după vagonul-restaurant central.

* - Și cușeta mea se află tot acolo.

- Poftim, atunci. Uită-te după numele meu pe ușă.

își termină cafeaua, își strecură hîrtiile într-un dosar și am pornit din nou spre vagonul în care se aflau caii. Zmeoaica răspunse cu un ton beligerant la bătaia lui în ușă și se uită la mine cu dezaprobare.

- El este Tommy, îi spuse George. Este agentul pentru securitate de la *Merry and Co.* Are acces în întregul tren care se află sub autoritatea mea.

Tipa.se înclină în fața unei forțe irezistibile și ne lăsă să intrăm ridicînd din sprîncene cu un aer de putere suspendată. Scoase un dosar din care extrase o hîrtie.

- Semnează aici, mi se adresă. Oricine intră trebuie să semneze. Trece data și ora.

Am semnat Tommy Titmousse aproape ininteligibil și am scris și data. Filmer, după cum am constatat, fusese să-și vadă calul înainte de plecare. Am înaintat în vagon, George prezentîndu-mi interiorul.

- Sînt 11 boxe, înțelegi? Pe vremuri, transportau 24 de cai într-un vagon, dar nu exista nici un coridor central. Nu intra nimeni între opriri. Acum caii nu se mai transportă cu trenul. Vagonul ăsta a fost construit în 1958, știi? Unul din ultimele dintre cele mai bune.

Exista cîte o singură boxă de fiecare parte a ușii de la intrare; urma un spațiu, apoi încă două boxe, cîte una de fiecare parte, după care venea iar "un spațiu, în care uși mari, glisante, dădeau în afară și prin care se făcea încărcarea și descărcarea. Urma un spațiu central mai larg, cu o singură boxă numai pe o parte. Apoi încă două boxe și un spațiu cu uși pentru încărcare și, în sfîrșit, iarăși cîte o boxă de fiecare parte a ușii din fund. 11 boxe, așa cum a spus, cu un culoar pe mijloc.

Boxele erau făcute din panouri de metal vopsite în verde, demontabile. în spațiul larg din mijloc, unde-se afla o singură boxă pe unul din pereți, se afla un scaun pentru domnișoara Brown, o masă, un frigider și un rezervor cu apă, prevăzut cu robinet pentru a •umple gălețile. Pretutindeni unde era puțin loc erau baloturi de fîn și deasupra capului fiecărui cal atîrna o plasă plină cu fîn. Doi îngrijitori stăteau pe niște baloturi.

"Fiecare boxă avea numele ocupantului bătut la mașină pe un carton și strecurat într-o nișă specială pe ușă. M-am uitat la cîțiva dintre cai, identificîndu-i pe Laurentide Ice, al lui Daffodil, un cal sur-deschis, cu oase ce păreau fragile, pe Voting Right, al familiei Lorrimore, un murg ce nu se remarca prin nimic, și pe Sparrowgrass, al cuplului Young, un cal de culoarea

castanei, cu stea în frunte și ciorapi albi.

- Haide, nu vii să-i cunoști și pe mecanici? mă întrebă George. El nu era pasionat de cai.

- Da. Mulțumesc, i-am răspuns.

Descuie cu o cheie ușa vagonului și, folosind o altă cheie, deschise și vagonul de bagaje.

- Ușile sînt ținute încuiate, îmi spuse.

Am dat din cap. Am străbătut vagonul de bagaje, care era aproape gol și foarte zgomotos, iar George, după ce-mi spuse să-mi scot vesta și să o las acolo ca să nu mă murdăresc de unsoare, descuie și ușa de la celălalt capăt al vagonului. Dacă am crezut că este zgomot mare în vagonul de bagaje, acolo unde am intrat acum zgomotul făcea imposibil să te auzi.

L-am urmat pe George în căldura spațiului din spate al locomotivei, secțiune unde se aflau, printre altele, boilerul care furniza aburul pentru încălzirea întregului tren. George îmi arătă fără cuvinte un rezervor imens de apă; ridică puțin capacul și-mi arătă o scîndură plutind - modul rudimentar în care era controlat nivelul apei.

Am înaintat printr-o trecere îngustă, pe lîngă un motor încins, al cărui zgomot puternic făcea să-ți pulseze dureros simțurile, după care am trecut pe lîngă un alt motor, mai mare, mai încins și chiar și mai zgomotos decît primul - parcă era iadul pe pămînt! Am ajuns la o ușă din sticlă pentru a cărei deschidere nu era nevoie de nici o cheie și am pătruns în liniștea relativă a cabinei mecanicilor, exact în capătul din față al trenului.

Aici se putea respira un aer rece, proaspăt, fereastra din dreapta tabloului de control fiind larg deschisă. Cînd am spus ceva despre asta, George mi-a explicat că fereastra respectivă rămîne în permanență deschisă, cu excepția vremii ploioase și cu zloată.

Prin parbrizul imens din față se deschidea o priveliște uluitoare asupra șinelor de cale ferată înghițite de trenul în viteză; în depărtare se zăreau semafoare ce indicau verde, iar copacii aflați de o parte și de alta a căii ferate dispăreau «în urma noastră cu o viteză de 70 de mile pe oră. Nu mai fusesem niciodată în cabina unui mecanic de tren și aș fi putut să rămîn acolo toată ziua.

La pupitrul de control era un bărbat cu înfățișare tinerească, fără nici un fel de uniformă distinctivă, iar alături de el se afla un altul, mai în vîrstă, îmbrăcat într-o salopetă și cu mîinile murdare de unsoare.

George făcu prezentările. Cel mai tînăr era Robert, iar Mike era bărbatul mai vîrstnic. Cînd le explică poziția mea, cei doi dădură din cap și-mi strînseră mîna. „Dați-i ajutor, dacă-l cere", le spuse el. Și au promis că așa vor face. George îl bătu Robert pe umăr și-mi arătă un stegulet alb, bine ancorat în dreapta ferestrei frontale.

- Steagul ăsta arată că este vorba de un tren special. Că nu este cursa regulată. în acest mod lucrătorii de la căile ferate de pe traseu n-or să creadă că a sosit *Canadianul* cu 30 de minute mai devreme.

Toți și-au zis că este o glumă bună. Nicăieri în lume trenurile nu sosesc mai devreme. întîrzierile sînt cele intrate în rutină.

Am pornit înapoi, pătrunzînd din nou prin ușa de sticlă în infern, după care am intrat în pacea relativă a vagonului de bagaje, de unde mi-am recuperat vesta. M-am uitat după valiza mea, care se afla în rînd cu celelalte, ușor accesibilă dacă aș fi vrut să o iau.

George încuie la loc ușa vagonului de bagaje în urma noastră și ne aflam iarăși în liniștea vagonului cu cai, care părea îmbietor și prietenos, cu capetele cailor întinse deasupra ușilor boxelor. Era interesant, mi-am

zis, că în boxele, nu mai late de patru picooare, majoritatea stau în diagonală pentru a avea o mai bună posibilitate de mișcare; și toți păreau alerți și curioși, semne sigure de mulțumire.

împreună cu George am pornit mai departe, el oprindu-se să vorbească cu fiecare însoțitor de vagon de dormit pentru a afla dacă a intervenit ceva, pentru a rezolva eventualele probleme. în vagonul-cupolă se cînta, iar cei din vagonul cu scaune rabatabile formaseră patru grupuri separate care jucau cărți, banii ciculînd cu rapiditate.

Nimeni nu era bolnav, nimeni nu se îmbătase, nu intervenise nici o dispută.

- Lucrurile, spuse George în cele din urmă, se desfășurau atît de lin, încît în orice moment te puteai aștepta la un dezastru, nu?

Am ajuns, în sfîrșit, la biroul lui, care de fapt era o cușetă la fel cu a mea, un spațiu de patru pe șapte picioare situat de o parte a culoarului central, în care se afla o chiuvetă, o masă rabatabilă și două scaune, dintre care unul ascundea ceea ce în prospect era numit cu pudoare „facilități".

Puteai lăsa ușa glisantă deschisă, să vezi oamenii care trec pe coridor sau o puteai închide pentru a te regăsi în intimitate; iar seara coborai din plafon un pat care acoperea scaunul ce masca „facilitățile", ceea ce practic le făcea inutilizabile. George mă invită înăuntru și lăsă ușa deschisă.

- Trenul ăsta, începu el așezîndu-se pe scaunul cu brațe și mie indicîndu-mi „facilitățile", este un triumf al diplomației, nu?

în ochi avea un zîmbet permanent, iar pe față un surîs ironic, ca și cum ar fi descoperit că întreaga viață nu este decît o glumă.

Am aflat ulterior că George considera stupiditatea

drept normă a comportării omenești și că nimeni nu era mai stupid decît călătorii, politicienii, ziariștii și cei care îl angajaseră pe el.

- De ce este un triumf? l-am întrebat.

- S-a impus, în sfîrșit, bunul-simț. Făcu o pauză, iar după o vreme continuă: Cu excepția mecanicilor, personalul de deservire a trenului va fi același pînă la Vancouver! Nu s-a mai auzit așa ceva pînă acum. Nu permit sindicatele.

-Ooo!

- Iar vagonul în care sînt transportați caii aparține companiei *Canadian Pacific.* (Păream și mai nedumerit.) *Canadian Pacific* și *VIA Rail,* care lucrează împreună, se înțeleg precum cîinele cu pisica. Trenurile companiei *Canadian Pacific* sînt trenuri de marfă, nu? Iar cele ale *VIA* - de pasageri și niciodată nu s-a făcut vreo combinație între cele două. Trenul ăsta are și vagoane de pasageri și de marfă, ceea ce este un miracol, nu?

- Categoric, l-am aprobat încurajator.

M-a privit cu ochii plini de milă față de lipsa mea de înțelegere a lucrurilor cu adevărat serioase ale vieții. L-am întrebat dacă telefonul său poate fi folosit la următoarea oprire mai importantă. .

- La Sudbury? Sigur. Dar vom sta acolo o oră și este mult mai ieftin dacă suni din gară.

- Dar aici este mai intim.

Dădu filozofic din cap.

- Vino imediat cînd vezi că am început să reducem viteza ca să intrăm în Sudburry. Am să te las aici, pentru că eu am să fiu ocupat în gară. >

I-am mulțumit pentru tot și am părăsit orbita zîmbetului său luminos știind că am fost inclus în universalitatea comportamentului stupid.

Cușeta mea, am constat abia acum, se află numai

la o depărtare de două uși de-a lui, pe partea dreaptă a trenului cînd stai cu fața în direcția mersului. Am trecut pe lîngă ea fără să mă opresc, remarcînd că în total erau șase cușete în capătul din față al vagonului, cîte trei de fiecare parte a coridorului.

Apoi culoarul cotea spre dreapta, pe lateral, ca să lase loc pentru patru dormitoare duble, și făcea din nou un cot, revenind pe mijlocul a ceea ce se numea secțiuni deschise, protejate de draperii; cele șase secțiuni erau destinate unui număr de 12 actori și membri ai personalului, cei mai mulți dintre ei, în acel moment, citind, stînd de vorbă sau dormind.

- Cum merg lucrurile? mă întrebă Zak căscînd.
- Liniște pe frontul de vest.
- Circulă, prietene.

Am zîmbit și mi-am continuat drumul în trenul pe care acum îl cunoșteam, îl simțeam, înțelegeam modul în care a fost asamblat, începînd să mă minunez de lucruri precum electricitatea, aprovizionarea cu apă și toată țevăraia care îl împînzește. Un mic oraș modern în mișcare, cu toată infrastructura necesară.

Toate ușile erau închise în vagoanele de dormit ale proprietarilor (unde practic nu existau nici un fel de secțiuni deschise), ocupanții acestora fiind obișnuiți ca totul să fie privat. Cușetele ar fi putut fi goale, era imposibil de spus, iar cînd am ajuns în vagonul-restaurant special am găsit destul de mulți pasageri stînd la mese și pălăvrăgind.

Mi-am continuat drumul în vagonul-cupolă, în care - se mai aflau încă trei cușete înainte să ajungi la bar, dotat cu mese, scaune și un barman. Și acolo erau cîțiva pasageri, stînd de vorbă; alții se aflau în salonul lung din spate.

Din acest salon o scară destul de scurtă ducea spre puntea de observare și am urcat și eu. Numeroa-

sele scaune aflate în acest salon de observare erau aproape toate ocupate, cei prezenți bucurîndu-se de priveliștea neobturată a milioanelor de copaci de o frumusețe extraordinară sub cerul albastru, dar în același timp se coceau practic sub razele fierbinți ale soarelui care pătrundeau nemilos prin acoperișul de sticlă.

Domnul Young era acolo, adormit. Julius Apollo Filmer însă^nu și nici în altă parte, unde să poată fi văzut. Nu o zărisem nici pe Nell și nici nu știam unde își găsise în cele din urmă un locșor să doarmă, după numeroasele schimbări făcute în destinația cușetelor.

După vagonul-cupolă nu mai era decît vagonul particular al familiei Lorrimore, în care nu aveam cum să pătrund, așa că am refăcut traseul înapoi intenționînd să mă retrag în cușeta mea și să admir peisajul. în vagonul-restaurant am fost oprit de Xanthe Lorrimore, care stătea singură și morocănoasă la o masă.

- Adu-mi niște Coca.

- Da, desigur, i-am răspuns și m-am dus să iau ceva din dulapul din bucătărie, înălțînd rugi de mulțumire stelelor mele norocoase pentru că, întîmplător, văzusem unde erau ținute băuturile răcoritoare. Am pus cutia și un pahar pe una din tăvițe (în urechi îmi răsuna vocea lui Emil - „Niciodată nu duci obiectul în mînă, îl duci pe tavă") și m-am întors la Xanthe.

- Mă tem că asta ține de bar, am spus punînd paharul pe masă șu pregătindu-mă să deschid cutia.

- Ce înseamnă *adică?*

- Ceea ce se servește de la bar nu intră în prețul plătit pentru călătorie.

- Absolut ridicol. Și n-am nici un ban la mine.

- Puteți plăti mai tîrziu, sînt sigur.

- Cred că este stupid.

Am deschis cutia și i-am turnat Coca în pahar, iar

doamna Young, care stătea singură la masa următoare, se întoarse și i se adresă dulce lui Xanthe, spunîndu-i că îi va plăti ea Coca, și nu i-ar face plăcere să vină la masa ei?

Primul impuls al lui Xanthe a fost de a refuza, dar, morocănoasă sau nu, și ea era singură, iar doamna Young emana un aer de bunătate de bunică ce promitea o ureche care să asculte fără să critice. își mută fundul și Coca și se descarcă imediat de gîndul care o muncea.

- Fratele ăsta al meu este un idiot.

- Poate că are problemele lui, zise fără nuanțe doamna Young, scotocind în poșetă după bani.

- Dacă ar fi fost progenitura altcuiva s-ar fi aflat acum în închisoare.

Cuvintele țîșniră ca și cum ar fi fost propulsate. Chiar și Xanthe fu șocată de ce-i ieșise din gură și încercă să atenueze efectul.

- Nu literalmente, bineînțeles, completă ea. Dar era clar că tocmai așa gîndise.

Doamna Young, care se oprise din scotocitul poșetei, găsi în sfîrșit portmoneul și-mi dădu un dolar.

- Păstează restul, îmi spuse.

- Mulțumesc, doamnă.

N-aveam de ales, trebuia să mă retrag și m-am îndreptat spre bucătărie, ducînd dolarul pe tavă, ca un trofeu. De acolo am privit-o pe Xanthe cum începe să vorbească cu doamna Young, la început rar, cu pauze, apoi din ce în ce mai repede, pînă cînd întreaga nefericire se revărsă ca un torent.

încă mai vorbeau cînd am pornit din nou spre cușetă mea, unde m-am instalat confortabil, studiind orarul meselor și reflectînd la faptul că, dșși nu am încă răspunsul la vechile întrebări care mă chinuiau, acum am o recoltă întreagă de altele noi, cea mai presantă

fiind dacă Filmer știuse deja că familia Young fusese prietenă cu Ezra Gideon. Dacă familia Young era, de fapt, o țintă. Totuși, nu Filmer alesese să se așeze la masa lor; fusese opțiunea întîmplătoare a lui Daffodil. Poate dacă nu s-ar fi întîmplat cu atîta ușurință numai printr-o șansă, ar fi pus el la cale o întîlnire.

Sau prietenia lor cu Gideon să fi fost numai o coincidență neplăcută, cum am presupus inițial. Nu ne poate spune asta decît timpul!

Deocamdată timpul îmi spunea că este 17, 30, ora la care trebuia să mă întorc în vagonul-restaurant, iar cînd am ajuns acolo, toate scaunele erau deja ocupate, pasagerii învățînd repede. întîrziații stăteau în dreptul ușilor, dezamăgiți. Dintr-o privire am văzut.că Filmer se afla vizavi de Mercer Lorrimore. Daffodil, lîngă el, era vizavi de Bambi, de o eleganță rece.

Xanthe stătea însă vizavi de doamna Young, căreia i se alăturase și soțul. După cîte mi-am dat eu seama, Sheridan nu apăruse. Era în schimb prezent Giles-criminalul, care se așezase la masă cu familia Young și Xanthe, purtîndu-se foarte amabil.

împreună cu Oliver, Emil și Cathy am. făcut înconjurul meselor turnînd vin, ceai sau cafea cu mișcări încete, cînd năvăli Zak, vibrînd de energie proaspătă, pentru a continua istoria enigmatică.

Nu am ascultat totul în detaliu, dar lucrurile s-au învîrtit în jurul lui Pierre și Donna, și al lui Raoul, antrenorul de cai care voia să se însoare cu banii ei. Zak a găsit soluția pentru scena în care Pierre trebuia să-l culce pe Raoul la pămînt, manevrînd astfel lucrurile, încît Donna îi arse o palmă lui Raoul și o făcu cu o patimă care smulse exclamații audienței.

A reieșit clar că Donna e îndrăgostită de Pierre, în timp ce Raouî era favoritul lui Mavis, mama Donnei, Pierre fiind un împătimit al jocurilor de noroc, care nu

era bun de nimic. între mamă și fiică izbucni o ceartă violentă, Walter tot agitîndu-se și încercînd să le potolească, în cele din urmă Mavis izbucni în plîns.

Priveam fețele pasagerilor. Deși știau că sînt actori, erau transfigurați. Zak, întreținînd tensiunea, relată că la ultima dintre scurtele noastre opriri într-una din gările mici îi fusese predat un fax despre prietenul care nu apăruse al Angelicăi, Steve. Angelica este acolo? Toți priviră în jur - nu, nu era. Nu-i nimic, să-i spună cineva că trebuie să-i telefoneze lui Steve, din Sudbury, pentru că are niște vești importante pentru ea.

Mulți dintre cei de față încuviințară, ceea ce mi se păru uluitor. îmbrăcată toată în mătase și plină de bijuterii, pentru a dovedi după cît se pare că moștenirea Donnei nu este un mit, Mavis Bricknell porni poticnindu-se spre toaleta doamnelor, situată la intrarea în vagonul-cupolă, spunînd că trebuie să-și împrospăteze machiajul și imediat reapăru răcnind cît o țineau rărunchii.

A reieșit că Angelica zăcea pe podeaua camerei de toaletă, moartă de-a bjnelea. Zak se repezi, natural, să investigheze lucrurile, urmat de o parte apreciabilă din public.

Unii dintre- aceștia se întoarseră destul de repede zîmbind slab și părînd nehotărîți.

- Nu poate să fie într-adevăr moartă, spuse cineva solemn. Dar categoric așa pare.

Era o mare de „sînge" peste tot în mica încăpere, Angelica zăcînd cu capul sfărîmat în umbra „facilității" esențiale. De-abia i se vedeau ochii, care se holbau fix în tavan.

- Cum poate să facă asta? se întrebară mai mulți.

Zak reveni, se uită în jur și dînd cu ochii de mine îmi spuse:

- Du-te, te rog și stai în fața ușii și nu lăsa pe nimeni să intre.

Am dat din cap și mi-am făcut loc prin mulțime, îndreptîndu-mă spre vagonul-cupolă. Zak îi chemă pe toți înapoi, în vagonul-restaurant, spunîndu-le că trebuie să stea toți la un loc pînă cînd ajungem la Sudbury, ceea ce se va întîmpla destul de curînd.

. Am auzit vocea lui Nell anunțînd cu calm că toată lumea mai are timp pentru încă un pahar. Oprirea la Sudbury va dura o oră, ca toată lumea să-și dezmorțească picioarele dacă dorește, iar cina va fi servită imediat ce trenul va porni din nou la drum.

M-am postat în fața ușii de la toaleta doamnelor. Nu eram deloc încîntat de Zak, pentru că nu voiam să risc să fiu identificat ca actor, ceea ce însă ar fi mult mai bine decît să se descopere adevărul.

Era plictisitoare sarcina mea, dar s-a dovedit necesară, pentru că unul sau doi pasageri s-au întors dorind să se uite la cadavru.

Nu s-au supărat deloc cînd i-am refuzat. între timp, „cadavrul" se ridicase, iar dinăuntru se auzi zgomotul apei curgînd. Cînd trenul înpepu să reducă viteza, am bătut în ușă.

- Mesaj de la Zak, am spus în același timp, iar ușa se. crăpă puțin. Machiajul lui Angelica era în nuanțe cadaverice, iar părul era năclăit de ketchup.

- încuie ușa, i-am spus. O să vină Zak, să descui cînd ai să-i auzi vocea.

- Perfect, spuse părînd teribil de vie. Călătorie plăcută!

Angelica părăsi trenul pe o targa, cu capul năclăit de sos de roșii acoperit pe jumătate de o pătură, iar o mînă fără viață, cu unghiile făcute cu ojă roșie și cu inele strălucitoare, atîrna artistic peste marginea tărgii pe partea de unde pasagerii o priveau cu fascinație. Am urmărit scena de la fereastra oficiului lui George Burley, în timp ce vorbeam la telefon cu mama lui Bill Baudlaire. Convorbirea a fost o surpriză încă de la început, cînd mi-a răspuns o voce de femeie tînără.

- Aș putea vorbi cu doamna Baudlaire, vă rog?

- La telefon.

-Vreau să spun doamna Baudlaire... senioară.

- Orice doamnă Baudlaire senioară mie se află în mormînt. Cine ești?

- Tor Kelsey.

- A, da, omul invizibil, fu replica ..ei instantanee. Aproape să izbucnesc în rîs. Cum reușești să faci asta? mă întrebă. Ard de nerăbdare să aflu.

- Serios?

- Firește că da.

- Ei bine, să zicem că dacă cineva te servește destul de des într-un magazin, recunoști persoana respectivă cînd te afli în magazin, dar dacă o întîlnești în locuri cu totul diferite, cum ar fi, să zicem, la cursele hipice, nu-ți poți aminti cine este.

- Ai perfectă dreptate. Mi s-a întîmplat deseori și mie.

- Pentru a fi recunoscut cu ușurință, am continuat, trebuie să fii în mediul tău obișnuit. Deci șmecheria cu invizibilitatea este să nu ai un mediu obișnuit.

- Mulțumesc, spuse după o pauză. Probabil că implică multă singurătate.

N-am găsit nici un răspuns la sta, dar am fost uluit de perspeciacitatea ei.

- Interesant este că lucrurile stau cu totuk altfel pentru cel care lucrează în magazin. Cînd se obișnuiește cu clienții, îi recunoaște cu ușurință oriunde în lume. Așa și cu oamenii pe care îi știu de la curse, îi recunosc oriune. Ei nu știu că eu exist... și asta în•seamnă invizibilitate.

- Ești un tînăr extraordinar. Dar Bill știa că exiști și mi-a spus că nu te-a recunoscut cînd v-ați întîlnit nas în nas.

- Se uita după înfățișarea pe care o cunoștea... păr drept, fără ochelari, costum gri elegant, guler și cravată.

- Da, așa este. Dacă am să te întîlnesc am să te cunosc?

- Am să vă spun.

- Ne-am înțeles. Am răsuflat ușurat și satisfăcut.

- Vreți să-i transmiteți lui Bill niște mesaje?

- Dă-le drumul. Scriu.

- Trenul ajunge la Winnipeg mîine seară pe la 19,30 și toată lumea coboară ca să meargă la hotel.

Vă rog să-i spuneți lui Bill că n-am să stau la hotelul în care vor fi cazați proprietarii de cai și că nu voi merge nici la prînzul oferit de președintele clubului, dar că voi fi la curse, chiar dacă el n-o să mă vadă.

- M-am oprit, iar ea repetă ce spusesem.

- Grozav! Și vreți să-i puneți cîteva întrebări?

- Dă-!e drumul.

- Cereți-i o informare generală asupra unor anume doamnă și domn Young, proprietarii calului Sparrowgrass.

- Se află în tren.

- Da, așa este. Eram surprins, dar îmi spuse că Bill i-a dat o listă pentru a-i fi utilă în preluarea mesajelor.

- întrebați-l dacă Sheridan Lorrimore a avut ceva probleme de care el să știe, în afară de atacul asupra actorului, la Toronto, probleme care ar fi putut să-l ducă pe Sheridan în închisoare.

K - Dumnezeule mare! Lorrimorii nu ajung la închisoare!

- Așa am presupus și eu, am răspuns sec. Și vă rog, de asemenea, să-l întrebați ce cai concurează la Winnipeg și care la Vancouver, și care este, după părerea lui, cel mai bun cal din tren, nu neapărat în ce privește forma, și care are cea mai mare șansă să cîștige diferitele curse..

- Nu trebuie să-i pun lui Bill prima întrebare, pot să-ți răspund la asta pe loc, pentru că am lista în față. Aproape toți cei 11 cai, nouă mai exact, concurează la Vancouver. Numai Upper Gumtree și Flokati concurează la Winnipeg. Părerea mea este că nici unul din cei doi nu vor cîștiga la Winnipeg, pentru că Mercer Lorrimore îl prezintă în această cursă pe marele Premiere, pe care-l transportă cu mijloace rutiere.

- Hm... vă preocupă întrucîtva hipismul?

- Dragul meu domn, nu ți-a spus Bili? Eu și tatăl lui am fost proprietarii revistei *„Ontario Raceworld",* pe care am condus-o ani de zile înainte să o vindem unui conglomerat.

- înțeleg, am zis slab.

- Iar cît despre cursa de la Vancouver, s-ar putea foarte bine ca Laurentide Ice să se topească pe loc, dar Sparrowgrass și Voting Right au amîndoi șanse frumoase. Sparrowgrass va porni probabil ca favorit pentru că se află într-o formă deosebit de bună; iar pentru că ai întrebat, este foarte probabil să fie Voting Right, al lui Mercer Lorrimore, cu cel mai mare potențial pentru viitor, iar eu pe el aș miza.

- Doamnă Baudlaire, sînteți o comoară.

Fu de acord, după care mă întrebă:

- Altceva?

- Nimic, decît că... sper că vă simțiți bine.

- Nu, nu tocmai. Este foarte amabil din partea ta că te interesezi. La revedere, tinere. Sînt în permanență la post.

Pusese repede receptorul jos, de parcă ar fi vrut să mă împiedice să mai întreb și altceva despre starea sănătății ei, și-mi reaminti în mod dureros de mătușa Viv, inteligentă, plină de spirit și înnebunită după cai pînă la sfîrșit.

M-am întors în vagonul-restaurant unde i-am găsit pe Oliver și Cathy așezînd mesele pentru cină și i-am ajutat, în mod automat, deși ei au spus că nu trebuie s-o fac. Odată terminată treaba, ne-am dus la bucătărie să vedem ce se gătește și să luăm meniurile tipărite de la Angus pentru a le distribui la mese.

Blinele cu caviar, am citit, urmate de miel la grătar sau rasol de somon, apoi cremă de ciocolată cu frișca.

- N-o să rămînă nimic, spuse Cathy oftînd, și avu

dreptate în ce privește blinelele, deci mîncarăm cu toți miel, în cele din urmă.

Cu toate cuptoarele și ochiurile aprinse, era extraordinar de cald nu numai în bucătărie, ci și în partea vagonului-restaurant mai apropiată de aceasta, dar Angus cel înalt și subțire ca o trestie, a cărui pălărie ajungea aproape pînă la plafon, părea rece și netulburat.

- Nu aveți aer condiționat? l-am întrebat.

- Vara, răspunse Angus. Octombrie este totuși oficial lună de iarnă, chiar dacă anul ăsta a fost deosebit de caldă.

Călătorii începură să se întoarcă în tren cu trendurile pe spate, spunînd că afară este frig, iar vagonul-restaurant se umplu din nou. De data asta Lorimorii stăteau toți la aceeași masă. Familia Young se afla cu familia Unwin, din Australia, iar Filmer și Daffodil cu o pereche pe care Nell o identifică imai tîrziu ca fiind proprietarii-americani ai calului Flokati.

Filmer, extrem de elegant, într-un costum negru cu cravată gri, îi luă plin de solicitudine blana de *cincila* de pe umeri lui Daffodil și i-o puse pe spătarul scaunului.

Daffodil strălucea într-o rochie neagră foarte mulată pe corp, iar diamantele aruncau ape ori de cîte ori se mișca, punînd-o în umbră chiar pînă și pe Mavis Bricknell.

Trenul pornise la fel de lin ca de fiecare dată, iar eu mi-am făcut datoria ducînd la mese apă și pîine. La un moment dat Bambi mă prinse de braț și mă opri. Purta o scurtă de vizon și se străduia să iasă din ea.

- Vrei să duci haina asta în vagonul nostru particular? mi se adresarea. Este prea cald aici. Pune-o în salon, nu în dormitor.

- Desigur, doamnă, am acceptat ajutînd-o cu zel. Cu multă plăcere.

Mercer scoase din buzunar o cheie și mi-o întinse spunînd că am să dau peste o ușă încuiată.

- încui-o la loc cînd ieși.

- Da, domnule.

Cu haina îndoită pe braț, am trecut prin vagonul-cupolă și am pătruns cu mare interes în lumea particulară a Lorrimorilor.

Erau lumini pretutindeni. Am dat întîi peste un mic spațiu de dormit neocupat, apoi o bucătărie rece și fără viață, prevăzută pentru pregătirea meselor particulare și pentru personalul particular, dar nu se gătea nimic și nici urmă de personal. Urma ușa încuiată, după care o sufragerie cochetă cu opt locuri. De aici, printr-un culoar, se mergea spre trei dormitoare, dintre care două erau cu ușile deschise. O privirea rapidă îmi înfățișă un pat, sertare, o mică baie cu duș. Una era clar a lui Xanthe, cealaltă a lui Sheridan. N-am intrat în dormitorul părinților, ci am trecut mai departe și m-am trezit în partea din spate a vagonului, care era de fapt chiar capătul trenului.

Aici era un salon confortabil, cu televizor și fotolii destule, tapisate în nuanțe pastel de albastru și verde. M-am îndreptat spre ușa din fundul vagonului și m-am uitat afară, unde am văzut o mică platformă deschisă, cu o balustradă aurită, iar dincolo de asta, unica pereche de șine ale companiei *Canadian Pacific* pierzîndu-se în întuneric. Așa cum aflasem, calea ferată care traversa Canada era nedublată în cea mai mare parte a traseului.

Am lăsat haina pe spătarul unui scaun și am pornit înapoi încuind la loc ușa și returnîndu-i cheia domnului Mercer, care dădu din cap fără„un cuvînt și o băgă în buzunar.

Emil turna vin. Pasagerii se ocupau de blinele. Am reintrat în peisajul general și am devenit cît se poate de neidentificabil. Descoperisem că puțini erau cei care se uitau în ochii unui chelner, chiar atunci cînd i se adresa direct.

Cam la o oră după ce plecasem din Sudbury, ne-am oprit scurt, nici măcar cinci minute, într-o gară numită Cartier, după care am pornit mai departe. Călătorii au lungit-o puțin la cafea, apoi au început să se ridice pentru a merge în salonul-bar din vagonul-cupolă. După o vreme, se ridică și Xanthe Lorrimore și o luă în aceeași direcție, dar se întoarse imediat țipînd cît o ținea gura. De data asta nu mai era teatru. Intră poticnindu-se înapoi în vagonul-reasturant, urmată de o îmbulzeală de oameni care răcneau. Ajunse la părinții ei uluiți și îngrijorați.

- Era cît pe ce să mor, aproape să cad în gol. Vreau să spun că era cît pe ce să-mi pierd viața!^

- Scumpo, zise Mercer liniștitor, ce s-a întîmplat exact?

- Nu înțelegi? Plîngea, tremura și avea un acces de isterie. Era cît pe ce să cad în gol, pentru că vagonul nostru particular nu mai este acolo!

La asta amîndoi Lorrimorii se ridicară în picioare cu o rapiditate incredibilă, dar nu trebuiră decît să se uite la fețele celor ce veneau în urma fetei pentru a-și da seama că era adevărat.

- Iar ei, toți oamenii ăia spun... suspina, incapabilă să articuleze cuvintele, teribil de *înspăimântată... spun că... celălalt tren, Canadianul,* cursa regulată, nu se află decît la jumătate de oră în urma noastră și se va ciocni de... se va ciocni... Nu înțelegi?

Lorrimorii, urmați de toți cei din vagonul-restaurant, porniră spre vagonul-cupolă. Eu și Emil ne uitam unul la altul.

- Cum putem avertiza celălalt tren? l-am întrebat.

- Spune-i conductorului, are un radio.

Am pornit în grabă, dar am luat-o apoi la fugă. Am ajuns la oficiul lui George. Nimeni. Mi-am continuat drumul alergînd cît puteam și l-am întîlnit în vagonul cu scaune rabatabile. își dădu imediat seama că-i vorba de ceva rău și mă împinse în spațiul strîmt și zgomotos de deasupra tampoanelor.

- Ce s-a întîmplat? răcni la mine.

- Vagonul particular al familiei Lorrimore a fost decuplat... Este undeva, în urmă, pe linie, și se apropie *Canadianul.*

Se mișcă mai repede decît aș fi crezut că poate să o facă cineva într-un tren în mers și vorbea deja în căștile radioului cînd am ajuns și eu în biroul lui.

- Vagonul particular era la locul lui cînd am oprit la Cartier, spunea el. Am coborît din tren acolo și am văzut cu ochii mei. Ești sigur că nu se vede nimic? Tăcu, ascultînd. Bine, atunci sună-i pe cei de la biroul *Canadianului* și avertizează conductorul să nu părăsească gara Cartier, da? Eu o să opresc trenul nostru și o să ne întoarcem după vagonul pierdut. Să vedem ce s-a întîmplat. Ar fi bine să informezi la Toronto și Montreal. N-or să găsească treaba asa prea veselă într-o dumninică seara, nu? își ridică privirea spre mine, care rămăsesem în ușă. Am să las pe cineva aici lîngă radio. Anunță-l după ce-i faci pe cei din *Canadian* să înțeleagă situația.

După care își scoase căștile și mi le dădu mie.

- Vorbește cu dispecerul din Schreiber, îmi spuse, este o gară în fața noastră. El poate să ia direct legătura prin radio cu *Canadianul* care vine în urma noastră. îl poți auzi pe dispecer fără să faci nimic. Ca să vorbești, apasă pe butonul ăsta. îmi arătă și dispăru.

Mi-am pus căștile și m-am așezat pe scaunul lui, ca să aud aproape imediat o voce fără trup.

- Ești acolo?

- Da, am răspuns, după ce am apăsat pe butonul indicat.

- Spune-i lui George că am luat legătura cu *Canadianul* și că va opri în gara Cartier. în urma lui vine un tren de marfă al companiei *Canadian Pacific,* dar am luat legătura la timp cu Sudbury și n-o să plece din gara respectivă. Nimeni nu s-a bucurat. Spune-i lui George să ia vagonul ăla și să elibereze dracului drumul.

- Bine, i-am răspuns după ce în prealabil am apăsat din nou pe buton.

- Cine ești? întrebă vocea.

- Unul din membrii personalului de deservire. Am auzit un „îhî", după care se lăsă liniștea.

Marele Transcontinental începu să reducă viteza și curînd se opri foarte lin. Aproape în aceeași clipă, George apăru din nou în ușă.

- Spune-i dispecerului că am oprit și ne întoarcem, îmi ordonă după ce i-am transmis toate mesajele. Sîntem la 11,2 mile de Cartier, între Benny și Stralak, ceea ce înseamnă că ne aflăm în plină pustietate, unde nu este nici picior de om. Rămîi aici, da? Și dispăru din nou, de data asta spre agitația din coada trenului.

I-am transmis mesajul dispecerului și am adăugat:

- Acum ne întoarcem cu viteză redusă.

- Să mă anunțați cînd ati găsit vagonul.

- Da.

Afară era un întuneric de smoală, nici o lumină în pustietatea asta. Am aflat după aceea, de la un grup ce discuta aprins în vagonul-restaurant, că George a stat singur pe marginea îngustă a platformei din spate

a vagonului-cupolă, cu o lanternă de mînă cu care cerceta linia ferată. Și am mai aflat că avea un walkie-talkie prin care să dea mecanicului de tren instrucțiuni cînd să reducă și mai mult viteza și cînd să oprească.

A găsit vagonul familiei Lorrimore la circa o milă și jumătate de Cartier. Trenul s-a oprit, iar el a sărit din vagonul-cupolă și s-a dus să se uite la legăturile de cuplare. A trecut un timp destul de lung, după părerea mea, între momentul în care luminile au început să pîlpîie în biroul lui George, trenul pornind cu o viteză extrem de redusă înapoi, și momentul în care s-a oprit din nou și s-a produs o zguduitură bruscă. După care am pornit înainte încet, apoi mai repede, iar luminile au încetat să mai pîlpîie și la scurtă vreme după asta în ușa biroului apăru George cu o expresie sumbră, pierindu-i orice urmă de bună dispoziție.

- Ce s-a întîmplat? l-am întrebat.

- Nimic, zise violent, tocmai asta-i problema. întinse mîna și-i dădu-i căștile. începu să vorbească.

- George la aparat. Am recuperat vagonul lui Lorrimore cam la trei mile vest de Cartier. Nu era nimic în neregulă la mecanismul de cuplare. Ascultă ce i se spune de la celălalt capăt. Păi tocmai asta spun și eu. Ce dracu' au făcut cei din gara Cartier? Cineva a decuplat vagonul în gara Cartier și a găsit o modalitate să-l împingă afară din gară, în întuneric, înainte de a-i da drumul. Frînele nu erau puse. Spune-le celor din Cartier să trimită imediat pe cineva de-a lungul căii ferate să se uite după vreo frînghie sau ceva de genul ăsta, da? Țeava de încălzire nu a fost spartă, a fost deșurubată. Exact asta spun și eu. Valva era închisă. Nu este un nenorocit de accident, nici vreo afurisită de defecțiune mecanică; cineva a decuplat în mod deliberat vagonul. Dacă fata lui Lorrimore n-ar fi descoperit, *Canadianul* ar fi intrat în el. Nu, poate că nu

cu o viteză foarte mare, dar cu 25, 30 de mile la oră *Canadianul* poate să provoace destule necazuri. Ar fi făcut zob vagonul. S-ar fi putut chiar ca mecanicii care îl conduc să-și piardă viața sau chiar s-ar fi putut să deraieze. Le spui să înceapă cercetările?

își scoase căștile de la urechi și se holbă la mine furios.

• - Știi să decuplezi un vagon de altul?

- Nu, firește că nu.

- Pentru asta trebuie să fi lucrat la căile ferate. Este o crimă ce s-a întîmplat. Acum o sută de ani, continuă furios, s-a invenat un sistem care împiedică vagoanele decuplate să alunece înapoi pe șine pentru a nu se ciocni de ceva. Frînele acționează în mod automat în cazul cînd vagonul scapă de pe șine. Sistemul ăsta n-a funcționat. Frînele n-au intrat în acțiune. Vagonul ăsta a fost decuplat intenționat, în timp ce trenul era staționat. Nu înțeleg deloc. Ce s-a urmărit?

- Poate cineva care nu-i iubește pe Lorrimori, îi sugerai.

- O să-l găsim pe ticălos, spuse fără să asculte. Nu pot exista prea mulți oameni în Cartier care să se priceapă la trenuri.

- Ați avut situații de sabotaj? l-am întrebat.

- Nu așa ceva. Și nu des. O dată sau de două ori, demult. Dar a fost vorba de vandali. Copii care aruncă cu pietre de pe vreun pod. Alții care fură, nu?

Se simțea jignit de această trădare comisă de unul dintre ai lui. O lua ca un afront personal. într-un fel îi era rușine, așa cum îi este cuiva atunci cînd unul dintre concetățenii săi se poartă urît în străinătate. L-am întrebat despre sistemul său de comunicare cu mecanicul locomotivei.

De ce s-a dus personal pînă la el pentru a-i spune

să oprească trenul, dacă avea un walkie-talkie?

- Are paraziți cînd vorbim în timpul mersului, chiar și cu viteză foarte redusă. Este mai bine să vorbești direct.

Pe scala radioului se aprinse o lumină, iar George își puse căștile.

- George la aparat, spuse, după care tăcu și ascultă, își privi ceasul și se încruntă. Da, bine, am înțeles, își scoase căștile, clătinînd din cap. Nu se vor duce de-a lungul căii ferate să vadă dacă cumva există vreo frînghie decît după ce vor trece *Canadianul* și trenul de marfă. Dacă sabotorul are o fărîmă de minte, pînă atunci nu se va mai putea găsi nimic incriminatoriu.

- Probabil că deja nu se mai poate găsi nimic, am zis eu. A trecut o oră de cînd am părăsit gara Cartier.

- Așa e. în pofida furiei, buna dispoziție îi revenea, în ochi ivindu-se din nou strălucirea ironică. O chestie mai grozavă decît misterele false ale flăcăului ăla, nu?

- Da, am răspuns gîndindu-mă. Țeava de abur este singura care leagă un vagon de următorul? Cu excepția mecanismului de cuplare, bineînțeles.

- Da, așa este.

- Dar electricitatea ... și apa?

- Fiecare vagon își produce electricitatea proprie, îmi spuse clătinînd din cap. Vagoanele au generatoare sub podea... ca dinamul la biciclete... care produc electricitate prin învîrtirea roților. Problema este că, atunci cînd reducem viteza, becurile pîlpîie. Mai există și baterii pentru momentele cînd trenul este oprit, dar ele nu durează decît 45 de minute, dacă nu sîntem conectați la un sistem de-la sol de încărcare al unei gări.

- Și apa?

- Este în acoperiș.

- Zău? am exclamat surprins.

Atunci îmi explică cu răbdare:

- în gările mari avem guri de aprovizionare cu apă la fiecare 85 de picioare, cît este lungimea unui vagon. Cîte una pentru fiecare vagon. Apa urcă sub presiune în rezervoarele din acoperiș și coboară apoi în țevi prin forța gravitației.

Fascinant, m-am gîndit. Și toate astea au făcut ca decuplarea vagonului familiei Lorrimore să fie o treabă relativ ușoară.

- Vagoanele noi, continuă George, sînt încălzite cu electricitate, nu cu abur, așa că ne vom lua adio de la țeava de aburi. Și vor avea tancuri și pentru scurgere, astfel încît reziduurile să nu mai cadă direct pe linia ferată.

- Căile ferate ale Canadei vor fi invidiate de lumea întreagă, am spus politicos.

- Trenurile dintre Montreal și Toronto întîrzie cu cîte trei sferturi de oră, iar locomotivele noi se defectează cu regularitate, chicoti el. Astea vechi, cum este trenul ăsta, sînt o minune.

Luă din nou în mînă căștile, l-am făcut semn de rămas bun și m-am întors în vagonul-restaurant, unde misterul real îl uzurpase cu atîta ușurință pe cel al lui Zak, deși unii erau siguri că toată treaba asta face parte din intriga subiectului.

Xanthe își revenise remarcabil și chiar era foarte bine dispusă aflîndu-se în centrul atenției tuturor, iar Filmer îi spunea lui Mercer Lorrimore că ar trebui să dea în judecată Căile Ferate și să le ceară milioane de dolari despăgubiri pentru neglijență.

Nell stătea la masă cu un cuplu în jur de 40 de ani, care, așa cum mi-a spus mai tîrziu, erau proprietarii unuia dintre cai, Redi-Hot.

Bărbatul îmi făcu semn și comandă coniac pentru

el, vodcă cu gheață pentru soție și... Nell ce dorește?

- O Coca, te rog.

M-am îndreptat spre bucătărie, unde știam că este Coca, dar i-am făcut semne disperate lui Nell în legătură cu restul. Emil, bucătarii, Oliver și Cathy își terminaseră treaba și toți ieșiseră din serviciu. Nu puteam să fac nici un fel de minuni ca să apară whisky-ul și vodca Smimoff. Nell le spuse ceva tovarășilor ei de masă și veni spre mine, înăbușindu-și rîsul.

- Da, este foarte nostim, am intervenit eu, dar ce dracu' fac acum?

- Ia o tavă și adu băuturile de la bar. Am să le explic eu că trebuie să plătească pentru ele.

- N-am putut să te văd singură nici măcar cinci minute astăzi, m-am plîns.

- Cînd ești într-o parte, eu sînt în cealaltă.

- Aș putea foarte ușor să te urăsc pentru asta.

- Și mă urăști?

- Nu încă.

- Dacă ai să fii un chelneraș bun, am să-ți dau un bacșiș.

Și se întoarse la loc cu un mers în care i se simțea satisfacția, iar eu, cu o înjurătură, dar nu serioasă, i-am dus Coca și un pahar, după care am plecat spre bar pentru celelalte băuturi. După ce m-am întors, altcineva a cerut același lucru, treabă pe care am făcut-o din nou, și din nou.

Singura persoană nemulțumită de ceea ce făceam a fost barmanul, care s-a plîns că eu trebuia să fiu în timpul meu liber, iar pasagerii ar fi trebuit să vină la bar să-și cumpere singuri băuturile; îl privam de bacșișuri. Ceea ce mi s-a părut corect și i-am oferit să facem fifty-fifty, ceea ce a acceptat, știind că dacă n-aș fi fost eu să fac toate cursele astea, pasagerii nu s-ar fi deranjat să-și ia singuri de băut.

Sheridan Lorrimore, care era la o masă mai depărtată de cea a părinților săi, îmi ceru să-i aduc imediat un scotch dublu. Avea o voce pătrunzătoare, iar sora lui, aflată la două mese mai departe, își întoarse capul, în semn de dezaprobare.

- Nu, nu trebuie să bei, îl avertiză ea.

- Vezi-ți de treburile tale. își întoarse lent capul spre mine și vorbi în direcția cravatei mele: Un scotch dublu, de două ori.

- Nu i-l aduce, interveni din nou Xanthe.

Stăteam nehotărît. Sheridan se ridică, devenind tot mai furios. întinse o mînă și mă împinse violent de un umăr. '

- Du-te! Fă așa cum' îți spun. Du-te și adu-mi băutura. Mă împinse din nou destul de puternic și în timp ce mă îndepărtam, l-am auzit spunînd: La naiba, trebuie să-i îmboldești pe oamenii ăștia.

Am.intrat în vagonul-cupolă îndreptîndu-mă spre bar, furios pe Sheridan nu pentru purtarea lui revoltătoare, ci pentru că făcea să fiu remarcat. Filmer stătea cu spatele spre mine, este adevărat, dar destul de aproape ca să audă.

în ușa barului apăru Mercer Lorrimore și, atunci cînd m-a zărit, se îndreptă spre mine.

- îmi cer scuze pentru fiul meu, zise pe un ton obosit și în clipa aceea am avut convingerea că-și ceruse astfel scuze de nenumărate ori pînă acum. Scoase portofelul, extrase o bancnotă de 20 de dolari pe care mi-o oferi.-

- Vă rog, nu, am zis. Nu este nevoie.

- Ba da, ba da, ia-i.

Mi-am dat seama că s-ar simți mai bine dacă i-aș lua, ca și cum banii ar fi scuzat într-un fel gestul. Mi-a trecut prin minte că ar trebui să înceteze să mai cumpere iertări pentru fiul său și mai bine i-ar plăti în

schimb un tratament mental. Dar poate că o făcuse.

Nu aprobam ceea ce făcea, dar dacă refuzam să-i iau banii aș fi ieșit și mai mult în evidență, așa că i-am luat și după ce a plecat i- am dat barmanului.

- Ce s-a întîmplat? m-a întrebat el curios, băgînd fără nici o ezitare bancnota în buzunar. După ce i-am povestit, mi-a spus că ar fi trebuit să păstrez banii și chiar să-i încarc triplu la notă. Ca și cum s-ar fi putut simți de trei ori mai virtuos!

Nu m-am întors în vagonul-restaurant, ci m-am dus în salon, unde, din nou, vederea vestei mele galbene îi trezi pe cîțiva însetați, iar eu am făcut toate eforturile să-i potolesc. Barmanul era acum numai zahăr și miere, făcîndu-se foarte util și plîngîndu-se că în ritmul ăsta o să terminăm rapid gheața urcată la bord la Sudbury.

Am dus cîteva pahare și sus, în cupolă, unde se făceau tot felul de speculații pe marginea ihcidentului. Cînd coboram scara, le-am văzut spatele lui Mercer și Bambi, și ale lui Filmer și Daffodil, care treceau prin salon îndreptîndu-se spre ușa vagonului particular.

Mercer se dădu deoparte ca să-i lase pe Bambi și pe ceilalți doi să treacă înainte, prin joncțiunea zgomotoasă dintre cele două vagoane, apoi el privi înapoi și, zărindu-mă, îmi făcu un semn.

- Adu-mi un bol cu gheață, te rog, spuse cînd am ajuns lîngă el. în salon.

- Da, domnule.

Cînd i-am dat comanda, barmanul îmi spuse că nu mai are decît șase cuburi de geață. Știam că mai este gheață în frigiderul din bucătărie, așa că am pornit de-a lungul vagonului-restaurant ca să aduc gheața.

Nu mai era multă lume în restaurant, deși Xanthe se afla încă vivazi de doamna Young, care o asculta și o alina. Nell era vizavi de Sheridan Lorrimore, care

îi povestea cum și-a făcut recent armonică un Lamborghini, lovindu-se de un copac, și cum a comandat altul nou.

Am luat o pungă cu gheață și un bol din bucătărie, m-am întors la bar, le-am așezat pe tavă și m-am dus în salon. Cei patru stăteau în fotolii, Bambi vorbind cu Daffodil, iar Mercer cu Filmer.

- Găsești pahare și coniac în dulapul din sufragerie, mi se adresă Mercer. Și Benedictină. Adu-le aici, te rog.

- Da, domnule.

Filmer nu-mi acordă nici un fel de atenție. Am găsit tot ce mi-a cerut și m-am întors în salon.

- Voting Right va participa la Cupa crescătorilor, dacă cîștigă la Winnipeg? întreba Filmer.

- Nu concurează la Winnipeg, răspunse Mercer. Concurează la Vancouver.

- Da, mă refeream la Vancouver.

Daffodil îi spunea plină de entuziasm lui Bambi, a cărei răceală n-o descuraja, că ar trebui să încerce nu știu ce cremă nouă, foarte bună pentru riduri.

- Lasă totul pe masă, mi se adresă Mercer. Ne servim noi.

- Da, domnule, i-am răspuns și m-am regras în timp ce el comitea erezia supremă de a pune gheață în cel mai fin Remy Martin.

Mercer m-ar recunoaște oriunde în tren, dar nu și vreunul dintre ceilalți trei. Nu întîlnisem privirea lui Filmer nici măcar o singură dată în tot cursul zilei; avusesem mare grijă pentru asta. Și aveam impresia că atenția îi era exclusiv concentrată asupra a ceea ce tocmai realizase, o cunoștință în termeni de vizită cu Mercer Lorrimore.

În salon muzica era dată tare, iar vreo două perechi încercau să danseze, poticnindu-se cu chicoteli tot

timpul din cauza permanentei mișcări a podelei. în bar, un grup juca poker în liniște și într-o mare concentrare. Erau mii de dolari în joc, îmi spuse barmanul.

. între bar și vagonul-restaurant erau trei cușete, iar într-una din ele, ușa era deschisă, se afla un steward care deservea un vagon de dormit, îmbrăcat exact ca mine.

- Bună, îmi spuse cînd m-am oprit în ușa lui. Ai venit să mă ajuți?

- Sigur, i-am răspuns. Ce trebuie să fac?

- Ești actorul, nu-i așa?

- Este secret.

- N-am să suflu o vorbă.

Era cam de vîrstă mea, poate ceva mai mare, cu o înfățișare plăcută și veselă. îmi arătă cum să acționez mecanismul ingenios pentru a strînge scaunele de peste zi ș\să le bag sub un pat pe care-l trăgeam din perete. în clipa respectivă, cădea din tavan complet înfățat și cu scăriță. îndreptă puțin cearșafurile și așeză pe fiecare pernă cîte o bomboană de ciocolată ambalată, însemnînd de fapt urarea de noapte bună.

Mai are de aranjat numai o cușetă, îmi spuse, și ar fi trebuit să termine demult dacă nu întîrzia atît în celălalt vagon de dormit, care este tot în grija lui.

Am dat din cap - și în minte îmi țîșniră mai multe gînduri deodată. în vagonul acela era dormitorul lui Filmer. în clipa aceea Filmer era cu Lorrimorii. Ușile cușetelor nu se închideau decît prin interior, ca să asigure intimitatea. Nu exista nici o modalitate de a împiedica pe cineva să intre dacă încăperea respectivă era goală. M-am dus în celălalt vagon de dormit și am deschis ușa sălașului lui Julius Apollo Filmer.

Capitolul 9

În virtutea faptului că a plătit dublu, poate chiar triplu, Filmer avea o întreagă cușetă dublă numai pentru el.

Numai patul de jos fusese pregătit pentru noapte, cel de sus era încă în plafon. După toate calculele mele, putea să mai rămînă la familia Lorrimore cel puțin 15 minute, așa încît m-am hotărît să las ușa deschisă pentru cazul în care ar apărea pe neașteptate - aș fi putut motiva că pur și simplu verificam dacă totul este în ordine pentru noapte; uniforma pe care o purtam îmi oferea multiple avantaje.

Cușeta era mică, așa cum era și de așteptat, dar spațiul devenea confortabil ziua, cînd patul era ridicat. Am descoperit într-o despărțitură îngustă două costume, iar alte două jechete erau atîrnate pe umerașe, în cuierele special amenajate de pe perete. Am scotocit rapid prin toate buzunarele, dar n-am găsit decît o notă de plată pentru repararea unui ceas, pe care am pus-o înapoi, în buzunarul interior unde o găsisem.

Nu era nici un fel de sertar, așa că lucrurile personale se aflau probabil în valiza de lîngă perete. Cu un ochi spre coridor mi-am încercat norocul și nu m-am mirat să o găsesc încuiată. Nu-mi mai rămăseseră prea multe locuri unde aș fi putut să scotocesc.

Sus, deasupra spațiului în care se aflau costumele, într-o nișă foarte mică, își ținea obiectele de toaletă personale. Jos, sub cele două costume, i-am descoperit geanta-diplomat. Am scos imediat capul pe ușă, cercetînd cu prudență coridorul într-o parte și în alta. Nimeni.

M-am lăsat în patru labe, pe jumătate afară, în coridor, pe jumătate înăuntru - cu scuza pregătită, dacă era nevoie, că-mi căutam o monedă pe care o scăpasem - , am tras geanta cu pricina - și era din piele de crocodil neagră, cu încuietori din aur, așa cum văzusem bine la cursele de la Nottingham.

N-aveam să mă aleg însă decît cu știința faptului că era acolo, întrucît combinațiile folosite la încuiat erau simplu de descoperit, dar numai dacă aveai la dispoziție cîte două ore pentru fiecare din cele-două încuietori, ceea ce nu era cazul meu. Era numai o supoziție că geanta putea conține ceea ce-i dăduse Horfitz lui Filmer, la Nottingham, și oricît de mult mi-ar fi plăcut să arunc o privire asupra conținutului, în clipa asta nu puteam risca mai mult. Am împins geanta la loc, am închis ușa și am pornit-o înapoi spre distracția din vagoanele din spate.

Era de-acum aproape miezul nopții. Familia Young era în picioare în vagonul-restaurant, gata să meargă la culcare. Xanthe, totuși, alarmată de plecarea prietenei ei de-abia găsite, se agățase practic de doamna Young și, ușor isterică, spunea că nu poate să se culce în vagonul particular, o să aibă coșmaruri, era prea speriată ca să se ducă acolo, era sigură că cine

a decuplat vagonul o să încerce să o facă din nou în toiul nopții și vor muri cu toții cînd *Canadianul* va intra în plină viteză în vagon, pentru că trenul era încă în urma noastră, nu-i așa, nu-i așa?

Da, așa era.

Doamna Young încerca din răsputeri să o liniștească, dar nu putea să nu-i respecte temerile. Fusese categoric pe punctul de a-și pierde viața. Degeaba îi spusese că nebunul care a făcut-o a rămas în urmă, la Cartier, temerile lui Xanthe nu puteau fi spulberate. Doamna Young apelă la Nell întrebînd-o dacă fata n-ar putea dormi în altă parte.

După ce-și consultă dosarul de la piept, Nell le spuse că mai există un pat într-o secțiune, dar nu este izolat decît printr-o draperie și nu are nici un fel de facilități, Xanthe nefiirîd obișnuită cu așa ceva.

- Nu-mi pasă, interveni hotărîtă Xanthe. Am să mă culc pe podea sau pe fotoliile din salon, sau oriunde. Am să dorm pe patul acela... Vă rog, lasă-mă să mă culc acolo.

- Nu văd de ce nu, spuse Nell. Și lucrurile pentru noapte?

- Eu nu mă duc înapoi în vagonul ăla să le iau. Nu!

- Bine, zise Nell. Atunci mă duc eu și i le cer mamei tale.

Doamna Young rămase cu Xanthe, care din nou tremura ușor, pînă cînd, în sfîrșit, apăru Nell cu un mic pachet și cu Bambi.

Bambi încercă să-și determine fiica să se răzgîndească, dar, așa cum era de prevăzut, fără nici un succes. După părerea mea, era puțin probabil ca Xanthe să mai doarmă vreodată în vagonul acela, avînd în vedere reacția ei. Fata, Bambi și familia Young trecură pe lîngă mine, fără să-mi arunce însă nici o pri-

vire,. și o luară pe coridorul de lîngă bucătărie, îndreptîndu-se spre vagonul în care se aflau secțiunile deschise, eu știind că era cel de dinaintea vagonului lui Filmer.

După o vreme, Bambi și Nell se întoarseră singure, iar Bambi, după ce-i mulțumi sobru lui Nell, se îndreptă spre fiul ei, care nu făcuse nimic să-și liniștească sau să-și ajute sora și care stătea singur la masă.

- Haide, Sheridan, vino, i se adresă cu un ton lipsit de severitate, dar și de afecțiune. Tatăl tău te roagă să vii cu mine.

Sheridan îi aruncă o privire încărcată de ură, care păru să n-o deranjeze cîtuși de puțin. Așteptă răbdătoare pînă cînd se ridică și p urmă. Impresia-mea era că Bambi se autoeducase să nu-i pese de Sheridan, astfel încît să nu fie rănită de el.

Și ea, la fel ca Mercer, trebuie să fi suferit ani de zile din cauza comportării băiatului în public, dar și-a impus să se detașeze de lucrul ăsta. Ea nu a încercat să cumpere tolerarea grosolăniei lui de către victime, așa cum a făcut Mercer - în schimb a ignorat-o.

Nell, urmărindu-i cu privirea cum se îndepărtează, oftă și spuse:

- Știi, nu a sărutat-o pe Xanthe de noapte bună, nici măcar nu a îmbrățișat-o ca să o liniștească. Iar Mercer este atît de amabil și drăguț.

- Nu te mai gîndi la ei.

- Da... îți dai seama că la următoarea oprire presa se va arunca asupra trenului ca leii asupra prăzii?

- Ca leoaicele.

- Poftim?

- Leoaicele, ele vînează în grup. Masculul rămîne deoparte, urmărește totul, și-și ia apoi din pradă partea leului.

- Nu vreau să știu asta.

- Următoarea noastră oprire va fi de 15 minute la White River, în toiul nopții. După întîrziere, cred că vom ajunge la ora 4,5 și vom pleca la 4,20.

- Iar după asta?

- Cu excepția unei opriri de trei minute într-o haltă, mîine dimineață la 10,50 vom face la Thunder Bay o escală de 25 de minute.

- Știi întreg traseul și orarul pe dinafară?

- Emil mi-a zis să-l învăț. A avut dreptate cînd mi-a spus că întrebarea care-mi va fi cel mai frecvent pusă va fi *„Cînd ajungem ia...?"* și că, dacă aș fi un chelner adevărat, ar trebui să știu răspunsurile.

- Emil este un drăguț.

Am privit-o surprins. Nu m-aș fi gîndit să spun că -Emil este drăguț. Mic, curat, vesel și generos, da.

* - Drăguț? am întrebat-o. .*

- Speram să nu gîndești așa.

- Nu erai sigură? am întrebat-o curios. Sînt atît de... ambivalent?

- Ei bine... în voce se simțea o umbră de stînjeneală. N-am avut de gînd să intru într-o astfel de discuție, sincer, îți spun. Dar dacă vrei să știi, există ceva în ce te privește care este secret... ultraprivat... ca și cum n-ai vrea să fii cunoscut prea bine. Așa că pur și simplu mă întrebam. îmi pare rău...

- Ar trebui să te acopăr de sărutări devoratoare.

- Nu este genul tău, izbucni ea în rîs.

- Așteaptă și ai să vezi. Și prin minte îmi trecu gîndul că doi oameni nu vorbesc așa cînd nu se cunosc decît de puțină vreme decît dacă se plac și între ei s-a instalat imediat o încredere reciprocă.

Stăteam în micuțul hol dintre bucătărie și restaurant, iar ea continua să țină strîns la piept dosarul de care nu se despărțea. Ar trebui să-l pună jos înainte

ca un fapt cu adevărat devorator să poată avea loc.

- întotdeauma ai glume în priviri și nu le spui niciodată, zise ea.

N-am mai putut sta însă mult de vorbă pentru că petrecăreții din vagonul din spate începură să treacă spre cușetele lor. M-am retras imediat în bucătărie și auzeam cum Nell este întrebată la ce oră va fi micul dejun.

- între șapte și nouă și jumătate, am auzit-o răspunzîndu-le. Somn ușor la toată lumea. Și își băgă capul în bucătărie. La fel și ție, somn ușor, o șterg în pat.

- Noapte bună, i-am urat zîmbind.

- Tu nu te duci la culcare?

- Da, curînd...

- Cînd totul va fi... sigur?

- Poți să spui și așa.

- Ce anume așteaptă de la tine *Jockey Club* să faci?

- Să văd nenorocirea înainte să se producă.

- Dar asta-i practic imposibil.

- Hm... N-am prevăzut că într-adevăr cineva o să decupleze vagonul lui Lorrimore.

- Ai să fii concediat pentru asta, zise sever, așa că, dacă te culci, somn ușor.

- Tor te-ar săruta, am zis. Tommy nu poate să o facă.

- Am să consider că au făcut-o. Și dispăru, strîngînd dosarul la piept, un obicei și în același timp o modalitate de apărare.

M-am întors la bar și mi-am omorît timpul cu barmanul. Jucătorii de poker păreau hotărîți să nu se ridice de acolo toată noaptea; din salon se auzeau încă rîsete, iar în observator iubitorii naturii rămăseseră fermi pe poziție. Barmanul căscă și-mi spuse că

o să închidă în curînd barul pentru că după miezul nopții alcoolul era interzis.

Am auzit vocea lui Daffodil înainte să o văd, așa încît, atunci cînd Filmer trecu prin fața ușii barului, m-am aplecat sub tejghea ca și cum aveam ceva de aranjat acolo. Am avut impresia că nu și-au aruncat decît în treacăt privirea înăuntru prin ușa deschisă, în timp ce Filmer spunea: „... cînd ajungem la Winnipeg". „Vrei să spui Vancouver" se auzi vocea lui Daffodil. „Da, Vancouver". „întotdeauna le încurci..." Vorbiseră tare ca să se audă reciproc, unul mergînd în fața celuilalt, și vocile li se pierdură pe măsură ce se depărtau.

Dîndu-le timp să-și ureze noapte bună, cușeta lui Daffodil fiind una dintre cele trei care se găseau imediat după bar, i-am urmat și eu mișcîndu-mă încet. Nu se mai zăreau cînd am intrat în Vagonul-restaurant și se părea că Filmer s-a dus direct la culcare, pentru că de sub ușa cușetei sale răzbătea o dîră^ subțire de lumină, dar nu și Daffodil, am descoperit. în loc să se destindă în patul din cușeta de lîngă bar, mă luă prin surprindere venind spre mine dinspre vagonul de dormit amplasat înaintea celui al lui Filmer, diamantele ei aruncînd mici flăcări strălucitoare la fiecare pas. M-am retras ca să-i fac loc să treacă, dar se opri lîngă mine.

- Știi unde doarme domnișoara Lorrimore? mă întrebă.

- în vagonul din care tocmai veniți, doamnă.

- Da, dar unde anume? Le-am promis părinților că am să mă asigur că totul este în ordine în ce o privește.

- Stewardul din vagonul de dormit trebuie să știe, am asigurat-o. Vreți să mă urmați?

Stewardul din vagonul de dormit moțăia, dar era îmbrăcat. îi arătă.politicos unde doarme Xanthe, dar

draperia era bine trasă, iar cînd Daffodil o strigă, nu primi nici un răspuns. Stewardul îispuse că este sigur că doarme deja, pentru că o văzuse întorcîndu-se de la baie și urcîndu-se în patul ei suspendat.

- Probabil că așa trebuie să fie, zise Daffodil, scăpînd de problema altcuiva. Noapte bună și vă mulțumesc pentru ajutor.

Am privit-o cum se îndepărtează într-un nor de bucle și un val de parfum, apoi m-am îndreptat spre vagonul următor, unde se afla cușeta mea. Ușa biroului lui George, care nu era departe de cușeta mea, era larg deschisă, și am constatat că se află în incintă, îmbrăcat, dar sforăind ușor în scaunul în care era. Se trezi tresărind, ca și cum un al șaselea simț intrase în acțiune în clipa cînd m-am oprit în ușa lui.

- Este ceva în neregulă? întrebă.

- Nimic de care să am cunoștință.

- A, tu erai.

- îmi pare rău că te-am trezit.

- Nu dormeam... Ei bine, ațipisem. Sînt obișnuit cu asta. De o viață sînt pe calea ferată, nu?

- Dragoste mare, nu?

- Să fii sigur de asta. Se frecă la ochi și căscă. Pe vremuri, familii întregi lucrau la căile ferate. Și tata, și bunicul au fost feroviari. Fiii mei însă stau la birouri, în orașe mari, cu computerele în față. Și surîse ironic. Acum conduc și căile ferate tot din spatele birourilor, nu? Stau bine mersi în scaunele lor din Montreal, luînd decizii și n-au auzit nici măcar o singură dată cum șuieră trenul în noapte cînd străbate preeria. Acum șefii se deplasează pretutindeni cu avionul, nu? Se putea citi în privirea lui sclipitoare că acela care nu a fost feroviar pe roți nu poate să fie decît un prost. Știi ce, continuă el, sper să mor în tren, pe calea ferată.

- Nu prea curînd, totuși.

- In nici un caz înainte de White River.

I-am urat noapte bună și am intrat în cușeta mea, unde am. găsit patul pregătit și o ciocolată pe pernă. Am mîncat ciocolata. Foarte bună.

Mi-am scos vesta și pantofii, dar, la fel ca George, mă simțeam încă la datoria, așa că am stins lumina și iivam întins peste așternuturi privind afară în noapte, gîndindu-mă la lupta pentru apărarea binelui, a cinstei, a moralității, dreptății și ordinii - numiți-o cum vă place. O bătălie lungă, care parcă nu se termină niciodată.

Am oprit la White River fără nici un incident. L-am văzut pe George pe peron, în luminile gării, îndreptîndu-se către coada trenului. Se pare că Lorrimorii erau încă cu noi, pentru că se întoarse fără grabă și fără să fie alarmat, iar după o vreme trenul porni mai departe spre vest.

Am dormit vreo două ore și o bătaie ușoară în ușă mă trezi cînd afară era încă întuneric; s-a dovedit a fi Emil, complet îmbrăcat și tot numai scuze.

- Am ezitat să te trezesc. Dacă iei lucrurile în .serios, atunci este vremea să pregătim mesele pentru micul dejun.

- Sigur că le iau în serios.

El zîmbi cu satisfacție evidentă.

- Este mult mai ușor în patru.

M-am spălat, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat în zece minute. Cînd am ajuns, Oliver și Cathy erau deja acolo, complet treji. Bucătăria era plină de mirosuri ademenitoare, iar Angus zise cu larghețe că n-o să bage de seamă, dacă mîncăm o felie sau două din pîinea lui cu struguri sau din plăcintă. în schimb, Simone ne admonesta să nu-i atacăm cornurile pentru că n-o să-i ajungă. Totul era ca la școală.

Am așezat mesele, r.m acius apă proaspătă și pe

fiecare masă am pus cîte o garoafă. La 7,15, primii mîncăcioși atacaseră deja ouăle Benedict, iar eu turnam ceai și cafea de parcă toată viața mea numai asta făcusem.

La 7,30, cînd ziua se îngîna cu noaptea, am făcut o scurtă oprire în micuța gară Schreiber.

De aici a vorbit dispecerul seara trecută cu George și cu mine, am reflectat privind pe fereastră. Și în timp ce mă uitam spre micul orășel, l-am văzut pe peron pe George, care fu întîmpinat de un bărbat ce ieșise din gară. Vorbiră o vreme, apoi George se întoarse în tren și am pornit din nou la drum.

Un drum spectaculos - în tot timpul micului dejun, linia ferată a mers de-a lungul țărmului de nord al Lacului Superior, atît de aproape, încît uneori aveai impresia că trenul atîrnă deasupra apei. Călătorii scoteau tot felul de exclamații de uimire.

Apăru și Filmer, se așeză și îi comandă lui Oliver ouă și cafea, fără să se uite la el. Apăru imediat și familia Young și se pșezară zîmbind la masă cu Filmșr. M-am întrebat dacă primul lui gînd o fi fost la Ezra Gideon, prietenul scump al familiei Young, dar pe față nu i se putea citi nimic altceva decît politețe.

Xanthe apăru și ea căscînd, ciufulită și îmbrăcată în hainele din ziua precedentă, și se lăsă să cadă în scaunul de lîngă Filmer. Curios că acesta nu făcu nici o încercare de a salva scaunul pentru Daffodil, dar se făcu ecoul interesului manifestat de doamna Young pentru felul în care a dormit Xanthe.

Ca un buștean, a reieșit, deși se părea că regretă că nu putea raporta o noapte de coșmaruri. Domnul Young părea plictisit, ca și cum obosise de subiect, în timp ce doamna își păstra expresia liniștitoare și dulce fără nici un efort vizibil.

Așteptam cu nerăbdare crescîndă să apară Nell,

ceea ce făcu într-un tîrziu, îmbrăcată într-o fustă neagră dreaptă, cu bluză oliv și cercei discreți de aur. își pietănase părul peste cap și-l prinsese cu o clamă de baga - arăta distinsă și competentă, dar nici pe departe nu te îmbia să o strîngi în brațe.

Persoane pe care nu le-am identificat pe loc o invitară amabile la masa lor, iar ea se așeză cu un zîmbet încîntător pe care îl scăpă de vreo două ori și în direcția mea. îi comandă lui Cathy cornuri și cafea, pe care i le-am dus eu cu promptitudine, în timp ce ea rămase cu ochii în jos, ignorîndu-mi intenționat existența, l-am pus în față untul, gemul și pîinea, și i-am turnat cafeaua în ceașcă. în timpul ăsta, Nell le spunea tovarășilor de masă ce bine că tot drumul pînă la Vancouver personalul de deservire ales este de cea mai bună calitate.

Știam că este un joc, dar aș fi strîns-o cu mare bucurie de gît. Nu voiam să fiu cîtuși de puțin remarcat. M-am îndepărtat și am privit înapoi, întîlnindu-i ochii care rădeau. Mi-am dat seama că era un schimb de priviri ce mi-ar fi trezit imediat interesul dacă l-aș fi interceptat și mi-am zis că sînt pe punctul de a pierde controlul asupra a ceea ce se presupune că trebuie să fac și că ar fi bine să fiu mai atent. Nu fusesem obligat să o servesc eu, însă eu îi luasem tava din mînă lui Cathy. Tentația va fi căderea ta, Tor!

Cu excepția lui Xanthe, Mercer a fost singurul Lorrimore care a apărut la micul dejun, iar el nu a venit să mănînce, ci să-i ceară lui Emil să ducă micul dejun în vagonul său particular. Emil și Oliver au făcut acest lucru, deși, la întoarcere, Emil spuse că speră să nu i se ceară să o mai facă și la prînz sau cină, pentru că îi consuma prea mult timp.

Daffodil apăru ultima, cu buclele strălucitoare perfect aranjate și se așeză vizavi de masa la care. se

aflau Filmer și familia Young, interesîndu-se cum a dormit Xanthe. Singurii care nu s-au obosit, se pare, să se intereseze de acest lucru au fost chiar cei din familia ei.

Cînd am trecut pe lîngă masa lor, conversația revenise la călătorie, iar acum Xanthe le spunea că găsește plicticoase cursele de cai și n-ar fi venit sub nici o formă în călătoria asta dacă n-ar.fi convins-o tatăl ei.

- Cum a reușit? se interesă curios Filmer.

- Oh! Se opri brusc tulburată și evită un răspuns. L-a determinat și pe Sheridan să vină.

- Dar de ce n-ați vrut nici unul să veniți? Asta era vocea lui Daffodil, din spatele meu.

- îi place să fim acolo unde să ne poată avea sub ochi, spuse ea. Era o anume notă de nemulțumire și amărăciune în vocea fetei, dar, după mine, și recunoașterea realistă a faptului că tatăl știa el ce știa. Și judecînd după purtarea de pînă acum a lui Sheridan, cel mai sigur loc pentru fiul său era sub ochii tatălui care suferă de atîta vreme.

Conversația se pierdu, iar eu m-am oprit să umplu din nou ceștile familiei Unwin, unde toți vorbeau de faptul că Upper Gumtree este superior calului Premiere, al lui Mercer, care urma să fie adus la Winnipeg cu mijloace rutiere de transport.

Intră George Burley, care vorbi o vreme cu Nell; drept rezultat, Nell se deplasă de la masă la masă repetînd ce-i spusese George.

- Ne vom opri ia Thunder Bay mai mult decît era prevăzut, pentru că va avea loc o anchetă .în legătură cu decuplarea vagonului familiei Lorrimore. Vom sta acolo cam o oră și jumătate, pentru că nu vom porni decît după trecerea cursei regulate, a *Canadianului,* care va fi în fața noastră tot drumul pînă la Winnipeg.

- Și prînzul? întrebă domnul Young, care, deși un

slăbănog, avea obiceiul să mănînce toată porția lui, precum și jumătate din cea a soției.

- Vom pleca din Thunder Bay pe la unu fără un sfert, deci vom lua prînzul imediat după ce pornim. Și o cină mai pe îndelete, înainte de a ajunge la Winnipeg. Totul se potrivește perfect. Zîmbea liniștitor. Veți putea să vă dezmorțiți ceva mai mult timp picioarele la Thunder Bay, iar unii dintre dumneavoastră își vor putea vizita caii.

M-am restras și i-am ajutat pe Oliver și Cathy să facă ordine în bucătărie. Cu puțin înainte de ora 11 ne-am oprit în portul care se afla în mijlocul Canadei, pe o linie ferată paralelă cu cea pe care circulam, dar ceva mai departe de clădirea gării.

Imediat dinspre gară se îndreptară spre noi, traversînd cele două linii ferate care se interpuneau între trenul nostru și peron, un grup de bărbați hotărîți, anchetatorii, unii cu aparate de fotografiat, alții cu blocnotes-uri în mîini.

George coborî din tren ca să-i întîmpine pe cei cu blocnotesuri, iar ceilalți se' împrăștiară și începură să facă fotografii. Unul dintre cei cu bioc-notes-uri se urcă în tren și apăru în vagonul-restaurant, invitînd pe toți cei care au văzut ceva sau pe cineva suspect în seara anterioară să spună tot ce știe, dar, firește, nimeni nu spuse nimic, pentru că nu știa nimic.

Anchetatorul își încercă norocul cu ce-i din vagonul-cupolă, după cît se pare cu același rezultat, și de acolo probabil că s-a dus să vadă familia Lorrimore, care, în afacă de Xanthe, se afla în vagonul particular. Reapăru în restaurant cu o mulțime de curioși după el și ceru să vorbească cu Xanthe. O identifică cu ușurință, pentru că toate privirile se îndreptară spre ea.

Doamna Young îi strînse ușor mîna lui Xanthe încurajînd-o, în timp ce aceasta, pe jumătate copil, pe

jumătate tînără femeie, începu să tremure întorcîndu-se cu gîndul la pericolul prin care trecuse.

- Nu, spuse ea în liniștea care se lăsase, toți urmărindu-i cu atenție cuvintele, nimeni nu mi-a sugerat să mă duc în vagonul nostru... Pur și simplu voiam să mă duc la baie. Și aș fi putut... aș fi putut să-mi pierd viața.

- Era cineva în salonul vagonului-cupolă cînd ai intrat pe acolo? o întrebă anchetatorul, un tip de vîrstă mijlocie, cu ochi pătrunzători și cu voce clară și puternică.

- O mulțime de oameni. Vocea lui Xanthe era mult mai firavă decît a lui.

- îi cunoșteai?

- Nu, vreau să spun că erau cei care merg în această călătorie. Erau mulți. începuse să vorbească mai tare, ca să o audă toți cei de față. Cîțiva aprobară dînd din cap.

- Din cîte știi acum, nu era nici un străin?

- Nu.

- Vreți să spuneți că este posibil șă decuplezi un vagon aflîndu-te în tren? întrebă inteligent doamna Young. Nu trebuie să te afli la sol ca să faci acest lucru?

Investigatorul își îndreptă întreaga atenție spre ea și toți se aplecară ușor în față ca să-i audă răspunsul.

- Este posibil. Lucrul ăsta poate fi făcut, de asemenea, și în timp ce trenul este în plin mers și de aceea vrem să știm dacă în vagonul-cupolă se afla cineva care nu vă era cunoscut nici unuia dintre dumneavoastră.

Se lăsă o tăcere lungă, plină de respect și de înțelegere.

- Cred că eu îi cunosc din vedere pe majoritarea pasagerilor noștri, interveni Nell. I-am identificat pe toți

în gara din Toronto, cînd am făcut împărțirea cușetelor. Ieri-seară n-am văzut pe nimeni care să-mi trezească vreun semn de întrebarea.

- Nu cumva credeți, întrebă doamna Young, sesizînd implicația, că vagonul a fost decuplat de cineva dintre noi?

- Investigăm toate posibilitățile, răspunse anchetatorul fără emfază. Privi în jur, la șirurile de fețe îngrijorate, și expresia lui întrucîtva severă se mai îmblînzi. Vagonul particular a fost în mod deliberat decuplat, continuă el, dar opinia noastră preliminară este că a fost un act răuvoitor comis de cineva în gara Cartier, ultimul loc unde ați oprit înainte ca domnișoara Lorrimore să constate lipsa vagonului. Dar trebuie să întrebăm și să cercetăm dacă sabotorul s-ar fi putut afla în tren, pentru cazul în care vreunul dintre dumneavoastră ar fi observat ceva neobișnuit.

Atunci interveni un bărbat din spatele celor prezenți:

- Eu mă aflam în vagonul-cupolă cînd a trecut Xanthe și pot să vă spun că nimeni altcineva nu a făcut drumul ăsta. Vreau să spun că toți știm că după vagonul-cupolă nu se mai află decît cel al familiei Lorrimore. Dacă cineva, cu excepția celor din familia Lorrimore, ar fi trecut spre vagon și s-ar fi întors, ei bine, am fi remarcat.

Alte aprobări prin simpla înclinare a capului. Oamenii remarcau tot ce avea legătură cu familia Lorrimore.

Urmăream scena din bucătărie, de la capătul vagonului-restaurant, stînd exact în spatele lui Emil, Oliver și Cathy. Puteam vedea clar fața tulburată a lui Xanthe și pe Filmer alături^ de ea. Nu mi s-a părut prea interesat de anchetă. își întorsese capul lui frumos frezat și se uita pe fereastră. Nu avea nici pic de

tensiune în el. Cînd era încordat se simțea rigiditate în mușchii gîtului, rigiditate pe care o văzusem, pierdut în mulțime, în cursul scurtului său proces de o zi și pe care o mai observasem de cîteva ori de atunci, ca la Nottjngham. Cînd Filmer este încordat, se vede.

Chiar în clipa aceea, mușchii gîtului îi deveniră rigizi. Am privit pe fereastră să văd la ce se uită, dar nu prea nimic demn de remarcat - nu se vedeau decît pasagerii spectatori scurgîndu-se în drum spre gară pentru a trimite vederi acasă.

Filmer se întoarse și se uită la Xanthe, și la anchetator, schiță un mic gest de nerăbdare, ceea ce păru să declanșeze o reacție din partea anchetatorului care spuse că, dacă cineva își amintește vreun detaliu util, oricît de mic, este rugat să-i comunice lui sau unuia dintre colegii săi, iar acum toată lumea este liberă să meargă unde dorește.

Se auzi un suspin general de ușurare cînd se termină investigarea faptelor din viața reală. Zak ar fi găsit competiția prea rigidă; de altfel el n-ă apărut pentru această scenă, n-a fost prezent nici unul dintre actori.

Călătorii s-au dus să-și ia pe ei trenciuri, pentru că afară părea să sufle un vînt rece, dar Filmer coborî pe ușa de la capătul din spate al vagonului-cupolă fără nimic altceva care să-l apere de vînt, în afară de cămașa elegantă și haina lui aristocratică din tweed. Se opri nehotărît, în timp ce ceilalți începură să traverseze cele două perechi de șine de cale ferată ce despărțeau trenul nostru de gară, apoi porni înainte, în direcția locomotivei.

L-am urmărit prin tren, ținînd cu ușurință ritmul cu mersul lui lent. Inițial am crezut că nu vrea decît să ia puțin aer, mergînd pe jos spre vagonul în care se afla cușeta lui, dar trecu de vagonul respectiv și de urmă-

toarele două. Am continuat să-l urmăresc - devenise un obicei pentru mine.

La căpătui celui de-al treilea vagon, imediat ce trecu de biroul lui George Burley, se opri pentru că dinspre gară venea cineva în întîmpinarea lui - un bărbat sfrijit, îmbrăcat într-un pardesiu scurt, cu guler de blană, cu părul argintiu flurutîndu-i în dezordine în vînt.

Se întîlniră în spațiul 'dintre fereastra biroului lui George și ușa deschisă de la capătul vagonului, și, deși la început păreau să fie în termeni moderați, întrevederea se deteriora rapid.

Riscam să mă vadă, dacă încercam să mă apropii mai mult ca să aud ce-și spun, dar, pe măsură ce discuția avansa, îi auzeam cum răcnesc unul la altul, așa că puteam să ascult prin ușa deschisă fără să-i văd sau să fiu văzut.

Filmer răcnea furios:

- Am spus înainte de Vancouver!

- Ai spus înainte de Winnipeg, iar eu am făcut-o, așa că vreau banii, spuse bărbatul pirpiriu cu un mîrîit.

- Uuu! se auzi trilul lui Daffodil care tropăia spre ei în blana de *cincila,* cu cizme cu tocuri înalte. Mergem să-l vedem pe Laurentide Ice?

Capitolul 10

Dracu' s-o ia! am rostit în gînd cu năduf, continuînd o vreme în aceeași notă. Am văzut prin fereastra lui George cum Filmer făcu mari eforturi să-i vină în întîmpinare cu un zîmbet, părăsindu-l pe bărbatul cu față scofîlcită și palidă, care se întoarse în gară.

înainte de Winnipeg, înainte de Vancouver.

Julius Apollo Filmer le încurcase din nou. *,A'i spus înainte de Winnipeg, iar eu am făcut-o, așa că vreau banii".* Grele cuvinte, pline de amenințare.

Ce anume înainte de Winnipeg? Ce făcuse?

într-adevăr ce?

Să fi decuplat vagonul familiei Lorrimore? mi-am zis. Filmer nu manifestase nici un fel de interes și nici un pic de încordare - evident, nu fusese implicat. Dar ar fi fost la fel de calm, mi-am dat în continuare cu presupusul, dacă nu se aștepta ca vagonul lui Lorrimore să fie decuplat înaintea nici unuia din cele două orașe, de asta eram sigur. Cultivase în schimb cunoștința cu Mercer, plan care ar fi avut un sfîrșit abrupt,

dacă Lorrimorii ar fi ieșit din peisaj, ceea ce s-ar fi întîmplat pe loc, dacă *Canadianul* ar fi plonjat cu toată viteza în vagonul lor.

Dacă nu era vorba de vagonul lui Lorrimore, ce altceva se întîmplase?

Ce s-a întîmplat înainte de Winnipeg care în mintea lui Fijmer trebuia să se întîmple înainte de Vancouver? în ce mod bărbatul scofîlciț își cîștigase deja banii? Supozițiile erau nesfîrșite.

Ar fi putut jefui pe cineva, ar fi putut mitui vreun îngrijitor de la grajduri sau ar fi putut otrăvi vreun cal, ca să nu mai poată participa la curse...

Să otrăvească un cal care urma să participe la cursele de la Winnipeg în loc de unul care să concureze la Vancouver? După furia din glasurile lor, greșeala fusese dezastruoasă.

Numai Flokati și Upper Gumtree urmau să concureze la Winnipeg. Laurentide Ice concuca la Vancpuver împotriva lui Voting Right și Sparrowgrass... Putea fi atît de prost Filmer, încît să încurce numele cailor, bașca cele ale orașelor? Nu, nu se putea: Oftînd, i-am urmărit pe soții Young trecînd prin dreptul ferestrei în drum, am presupus, spre vagonul cailor. Curînd după ei trecură soții Unwin. Mi-ar fi plăcut să verific imediat starea cailor, dar m-am gîndit că, dacă este ceva în neregulă cu vreunul dintre ei, o să aflu destul de curînd. * '

Aș fi vrut să-l fi' fotografiat pe tipul cu fața palidă, dar dorința de a auzi ce vorbesc a fost mai mare.

Dacă a făcut ceva cailor sau legat de cai, atunci trebuie să fi călătorit cu noi în tren. Nu se putea să ne iasă pur și simplu în întîmpinare la Thunder Bay. Iar dacă fusese în tren și coborîse împreună cu ceilalți călători, cei care mergeau să vadă cursele, traversînd împreună cu ei șinele pentru a merge spre gară, Fii-

mer l-ar fi putut zări pe fereastră... și vederea lui să-i fi produs încordarea mușchilor gîtului... iar dacă Filmer nu l-a plătit încă, indiferent ce- o fi făcut... atunci o să se întoarcă în tren...

Am părăsit biroul lui George, intrînd, două uși mai încolo, în cușeta mea; am scos din sacul de voiaj al lui Tommy binoclul prevăzut cu aparat de fotografiat cu lentile telescopice și m-am așezat lîngă fereastră așteptînd reîntoarcerea feței palide.

în schimb însă, după o vreme, apărură în raza mea de vedere Filmer și Daffodil, îndreptîndu-se în diagonală spre gară, și aproape imediat după ce au trecut șinele ferate se ivi o locomotivă trăgînd după ea un șir lung de vagoane. Paralel cu trenul nostru opri *Canadianul.*

în loc să am o perspectivă clară a gării, în fața mea nu era decît fereastra întunecată, ce nu-mi spunea nimic, a unei cușete similare cu a mea.

Furios și frustrat, am pus binoclul la locul lui, în sacul de voiaj, și fără nici un plan am pornit înapoi spre vagonul-restaurant. Dacă lucrurile or să meargă tot așa, se vor împlini cele mai sumbre temeri ale lui Bill Baudlaire și mai ales ale lui John Millington. *„Ți-am spus eu că ar fi trebuit să fi trimis un fost polițist...* îmi răsuna în urechi vocea lui.

Cînd am ajuns în dreptul ușii lui Julius Apollo, mă' fulgeră un gînd:

Canadianul va rămîne acolo unde oprise timp de 25 de minute, cît era programat în mod obișnuit. Timp de 25 de minute... hai să zicem 22 de acum înainte... Filmer o să fie în gară. Doar n-o să ocolească trenul pentru a se întoarce în cușeta lui?

Sau o s-o facă?

Nu, n-o s-o facă. De ce ar face-o? De-abia plecase. Aveam la dispoziție 20 de minute să văd cum

mă descurc cu combinațiile încuietorilor genții-diplomat.

Dacă m-aș fi gîndit puțin, probabil că n-aș mai fi avut curajul să o fac, așa că am deschis pur și simplu ușa, am verificat coridorul să văd facă e cineva și am intrat, închizînd ușa după mine.

Geanta neagră era tot jos, sub costumele atîrnate în spațiul destinat acestui scop. Am tras-o afară, m-am așezat pe unul dintre scaune și am început, ca în vis, să mă ocup de încuietoarea din dreapta. Dacă intra cineva, ce scuză aș putea găsi? Absolut nici una.

Rotițele combinației din dreapta erau fixate la 1-3-7. Am pornit metodic mai departe - 1-3-8, 1-3-9, 1-4-0, încercînd să deschid după fiecare schimbare de număr.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept și simțeam că nu am aer. Eram obișnuit cu securitatea pe care ți-o dădea distanța în munca mea și, în trecut, cu multe pericole fizice, dar niciodată nu fusesem confruntat cu un asemenea risc.

1-4-1, 1-4-2, 1-4-3... încercam mereu încuietoarea și mă uitam la ceas. Nu trecuseră decît două minute, dar aveam impresia că trecuse parcă o viață. 1-4-4, 1-4-5... Existau 1.000 de combinații posibile... în 20 de minute aș putea reuși să încerc 150 de combinații... Mai făcusem lucrul ăsta și înainte, dar nu sub presiune, cînd mătușa Viv pusese o încuietoare cu cifru la o valiză nouă, uitînd apoi cifrul... îmi curgea sudoarea pe față, degetele începuseră să-mi alunece în graba mea pe micile rotițe... 1-5-0, 1-5-1...

Cu un clic încuietoarea se deschise.

Era incredibil, nu-mi venea să cred. De-abia începusem. Acum ar trebui să fiu la fel de norocos cu cealaltă.

Am încercat și am tot încercat, și nimic. Curajul mă

părăsi. Am răsucit rotițele din stînga la numerele inițiale, 7-3-8, și am încuiat-o la loc pe cea din dreapta.

Am șters metalul cu mîneca, după care am pus geanta la loc așa cum o găsisem și, tremurînd ca o frunză, am pornit spre vagonul-restaurant, regretînd deja înainte să ajung acolo că nu am rămas în cușeta lui Filmer pînă cînd pornea *Canadianul.*

Nell stătea singură la o masă în restaurant, lucrînd la interminabilele ei liste și m-am așezat vizavi de ea, fiindu-mi rușine de mine însumi.

- Bună, zise ea, ridicîndu-și privirea.

- Bună.

. - Pari încins, constată cercetîndu-mă cu privirea. Ai alergat?

- Un fel de-a spune. Nu aveam de gînd să mă confesez că-mi pusesem inima la încercare stînd pe loc. Cum merg treburile?

Privi disprețuitoare spre *Canadian.*

- Tocmai voiam să mă duc în gară, cînd a sosit ăsta.

Ăsta, ca și cum pricepuse aluzia, începu să se pună încet în mișcare și, în 2o de secunde, puteam vedea din nou gara. Majoritatea pasagerilor, inclusiv Filmer și Daffodil, traversară imediat șinele ca să se urce în tren. Printre ei, îndreptîndu-se spre vagoanele celor ce mergeau ca spectatori, se afla fața palidă.

Dumnezeule! mi-am zis..Am uitat de el. Am uitat că voiam să-l fotografiez. Mi se împrăștiase mintea.

- Ce s-a întîmplat? mă întrebă Nell urmărindu-mi figura.

- Tocmai am primit o notă proastă. O notă foarte proastă.

- Probabil că aștepți prea mult de la tine, îmi zise calmă. Nimeni nu este perfect.

- Notele proaste sînt tocmai pentru imperfecțiune.

- Cît de mare este catastrofa?

Am început să gîndesc la rece. Față-scofîlcită era în tren și mi se putea ivi un alt prilej. Am putut decodifica una dirr încuietorile genții lui Filmer și, dacă am timp, s-ar putea să o decodific și pe cealaltă. Corectură: dacă am curaj, s-ar putea s-o decodific și pe cealaltă.

în clipa aceea apărură Zak și Emil, Emil gata să aranjeze mesele pentru prînz, iar Zak cu o exasperare teatrală întrebînd dacă actorii vor juca scena următoare înainte de masă, așa cum era inițial prevăzut, și dacă nu, atunci cînd? Nell își privi ceasul și se gîndi o secundă.

- N-ai putea să o amîni pînă la ora cocktail-urilor de după-amiază?

- La ora aceea ar fi trebuit să jucăm scena următoare, obiectă el.

- Păi... n-ați putea ^să le jucați pe amîndouă o dată?

Acceptă morocănos și se depărta spunînd că ar trebui să repete. Nell zîmbi dulce spre spatele celui care se depărta și mă întrebă dacă am remarcat vreodată cît de important este totul pentru actori. Totul, cu excepția lumii reale, firește.

- Pisicuță! am gratulat-o eu.

- Dar am niște gheruțe atît de mici și de indulgente.

Sosiră Oliver și Cathy, și, împreună cu Emil, începură să așeze mesele. M-am ridicat și am început să-i ajut, iar Nell, urmărindu-mă cum strîng în formă de nuferi șervetele roz, zise:

- Ei, poftim, profunzimi nebănuite...

- Ar trebui să mă vezi la spălatul vaselor... Afirmații infantile de suprafață a ceea ce amîndoi consideram că ar putea deveni brusc serios.

Ca de obicei, pasagerii veniră devreme în restaurant și m-am pierdut în peisaj, în uniforma corespunzătoare, evitînd ochii lui Nell.

Din discuții reieșea că pasagerii nu se bucuraseră în mod deosebit de escala lor în gară, deoarece dăduseră peste ziariști, care reușiseră să o aducă din nou pe Xanthe pe punctul de-a face o criză de isterie, și-l întrebaseră pe Mercer dacă era înțelept să facă paradă de privilegiul bogăției cu vagonul său particular și să atragă necazuri atașîndu-l la tren. Indignarea în numele lui plutea în strat gros în aer. Toată lumea știa că s-a îmbarcat în acest tren de dragul hipismului canadian.

Lorrimorii sosiră, toți patru, în murmure de simpatie, dar cei doi tineri se despărțiră imediat de părinții lor, apoi unul de altul.

Părinții se așezară la masa lui Filmer și Daffodil, Xanthe se îndreptă direct spre doamna Young, iar Sheridan puse mîna pe Nell, care în clipa aceea stătea în picioare, spunîndu-i că trebuie să stea cu el la masă, fiind singura ființă umană decentă din întreg afurisitul ăsta de tren.

Nell, nesigură de valoarea complimentului pe care i-l făcuse, se așeză totuși vizavi de el, chiar dacă numai temporar. Menținerea lui Sheridan pe o linie dreaptă sau chiar cu ușoare valuri, intrase acum în categoria controlului crizelor.

Sheridan avea o înfățișare care se potrivea cu numele lui Julius Apollo: era înalt, chipeș, cam blonduț, un copil al soarelui. Răceala, aroganța, lipsa de bunsimț și de control, acestea constituiau tragedia. Un minipsihopat, mi-am zis în gînd, și poate nu chiar atît de *mini,* dacă Xanthe considera că ar fi trebuit să fie la închisoare.

Familia australiană Unwin, care se aflau la masă

cu rivalii lor, proprietarii lui Flokati, era îngrijorată de o apatie pe care o sesizaseră la Upper Gumtree datorită faptului că în tren calul lor fusese hrănit numai cu comprimate și fîn de înaltă calitate, iar proprietarii lui Flokati ciripeau veseli că într-o călătorie atît de lungă, fără mișcare, fînul bun era cel mai indicat. Fînul calmează.

- Doar nu vrem să se urce pe pereți, zise doamna Flokati.

- Upper Gumtree părea cam somnoros, remarcă doamna Unwin cu dezaprobare.

Se părea că toți proprietarii profitaseră de prilejul de a-și vedea caii în timpul opririi trenului și, deși am fost foarte atent, nimeni n-a vorbit de nici un fel de necaz.

Upper Gumtree s-ar putea să reînvie spectaculos a doua zi dimineață, după părerea mea, cînd o să primească ovăz, o să iasă la aer* curat și o să facă mișcare. Pînă la cursa lui mai erau 48 de ore. Dacă față-scofîlcită i-a dat lui Upper Gumtree vreun tranchilizant, efectele se vor vedea cu mult înainte de cursă.

Gîndindu-mă bine, am considerat tot mai puțin probabil să facă lucru ăsta - ar fi trebuit să treacă mai întîi de zmeoaică, de Leslie Brown. Totuși, era de presupus că-și părăsise probabil și ea cîteodată postul - măcar să mănînce și să doarmă.

- Ți-am cerut, dacă poți, să-mi aduci un cuțit curat, am auzit vocea lui Daffodil, care mi se adresa mie. Pe-al meu l-am scăpat pe jos.

- Sigur, doamnă. Am revenit brusc la realitate și înțelegînd șocat că mi se adresase deja o dată, i-am adus imediat cuțitul cerut. Dădu pur și simplu din cap, atenția fiindu-i concentrată din nou spre Filmer, care - am remarcat cu ușurare - nu dăduse nici o atenție

incidentului. Dar cum am putut oare să încetez să mă mai concentrez, cînd eram atît de aproape de el? Numai cu o zi în urmă vecinătatea lui îmi făcuse pulsul s-o ia razna.

Pornisem din nou la drum, de-a lungul unei infinități nelocuite de stînci, lacuri și conifere, drum ce părea să ducă la capătul lumii. De îndată ce am terminat cu servitul prînzului și cu strînsul meselor, am părăsit bucătăria și am pornit spre partea din față a trenului. *

George, pe care îl căutam în primul rînd, era în biroul lui, mîncînd un sandviș și bînd o Coca fără zahăr.

- Cum au mers lucrurile la Thunder Bay? l-am întrebat.

- N-au descoperit nimic ce să nu le fi spus și eu. Nu era nimic de văzut. Sînt de părere că, indiferent cine a decuplat vagonul particular, era în el cînd s-a plecat din Cartier.

- în vagonul particular? am exclamat surprins.

- Exact. Țeava de abur ar fi putut fi deconectată în gară, nu? Apoi trenul părăsește gara Cartier cu sabotorul în vagonul familiei Lorrimore. La mai puțin de o milă de gară, sabotorul nostru trage de maneta care produce decuplarea. Apoi vagonul mai rulează o vreme înainte de a se opri, iar el coboară și se întoarce la Cartier.

- Dar de ce să facă cineva lucrul ăsta?

- De nebun. Există în lumea asta oameni care fac lucruri rele, pentru că asta-i face să se simtă importanți, în viața lor de zi cu zi nu reușesc să facă nimic, așa că dau foc... distrug... scriu sloganuri pe ziduri... își lasă amprenta pe ceva, nu? Și distrug trenuri. Pun bolovani de beton pe liniile ferate. Am văzut cu ochii mei. Puterea asupra altora, iată despre ce este vorba.

O nemulțumire împotriva Lorrimorilor, cel mai probabil. Exercitarea puterii asupra lor, asupra averii lor. Asta cred anchetatorii ăia.

- Hm, dacă așa stau lucrurile, sabotorul nu s-ar fi întors la Cartier, ci ar fi căutat o poziție avantajoasă, undeva, ca să poată urmări dezastrul.

George păru uluit.

- Păi... să știi că așa cred și eu.

- Piromanii ajută adesea la stingerea incendiilor pe care le-au provocat.

- Vrei să spui că ar fi așteptat, pe undeva, pe aproape... ca să dea o mînă de ajutor? Să ajute chiar victimele?

- Sigur, ce putere mai mare decît să știi că tu ai provocat dezastrul?

- N-am văzut pe nimeni cînd m-am întors după vagon.

- Deci, ce au de gînd anchetatorii să facă?

în privire îi apăru luminița aceea veselă, familiară.

- Să scrie lungi rapoarte, nu? Să ne spună să nu mai atașăm niciodată vagoane particulare la tren. Să mă învinăvățească pe mine că n-am putut preveni cele întîmplate, cred.

Nu părea deloc îngrijorat de idee.

L-am lăsat acolo să reflecteze și am pornit spre vagonul-restaurant central, unde toți actorii stăteau în fața ceștilor cu cafea și se uitau peste indicațiile de scenă tipărite pe niște foi, murmurînd cîte ceva, iar uneori exclamîmd chiar cu voce tare.

Zak își ridică ușor privirea spre mine, dar ar fi fost o lipsă de tact să-i conturb, așa că am trecut mai departe, traversînd vagonul cu scaune rabatabile, apoi vagoanele de dormit și ajungînd la vagonul-cupolă din față. Era o mulțime de oameni acolo, dar nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenție.

în cele din urmă am bătut în ușa vagonului în care erau transportați caii și, după inspecția și formalitățile de care ar fi făcut mîndră orice țară de dincolo de Cortina de Fier, am fost admis din nou de domnișoara Brown în „Sfînta Sfintelor".

Mîzgălind iarăși numele lui Tommy Titmousse pe lista ei, am fost curios să văd cît de mult se lungise și am constatat că nici măcar Mercer nu fusese lăsat să intre fără să semneze. Am întrebat-o pe femeia-dragon dacă a intrat în vagon cineva care să nu fie nici îngrijitor, nici proprietar și s-a înfoiat ca un curcan, spunîndu-mi că l-a verificat cu conștiinciozitate pe fiecare vizitator cu lista pe care o avea și numai cei îndreptățiți au intrat.

- Dar nu-i cunoașteți pe toți după înfățișare.

- Ce vrei să spui?

- Să presupunem, de exemplu, că vine cineva și spune că este domnul Unwin. Dumneavoastră verificați dacă numele este pe lista dumneavoastră și-i dați drumul, nu?

- Da, firește.

- Și dacă nu este domnul Unwin, deși spune că este?

- Pur și simplu îmi cauți nod în papură, spuse ea supărată. Nu pot refuza proprietarii. Li s-a dat dreptul de vizită, dar nu sînt obligați să prezinte pașaportul. Și nici soții sau soțiile.

M-am uitat pe lista vizitatorilor. Filmer apărea de două ori, Daffodil o singură dată. Semnătura lui Filmer, mare și bătătoare la ochi, era aceeași de ambele dați. Deci față-scofîlcită nu putuse intra sub numele lui Filmer, ceea ce nu însemna că nu putuse să-și dea numele altcuiva.

I-am dat lista lui Leslie Brown și am pornit sub ochiul ei de vultur să mă uit la cai. Se balansau lin în

ritmul roților de tren, stînd de-a curmezișul boxelor, privindu-mă curioși, mulțumiți după cît se părea. Nu aș fi zis că Upper Gumtree părea mai somnoros decît vreunul dintre ceialți - avea ochii la fel de strălucitori și a ciulit urechile cînd m-am apropiat.

îngrijitorii, cu excepția unuia care dormea pe niște baloți de fîn, nu se aflau în acest vagon, probabil din cauza lui Leslie, deși m-aș fi așteptat, ca iubitori ai animalelor, să găsesc mai mulți tolăniți pe baloturile de fîn în timpul zilei.

- Ce se întîmplă noaptea în tren? am întrebat-o pe Leslie Brown. Cine păzește caii?

- Eu, îmi răspunse arțăgoasă. Mi-au oferit o cușetă sau cam așa ceva, dar eu îmi iau treaba în serios. Am dormit aici noaptea trecută și la fel am să fac și după Winnipeg și Lake Louise. Nu știu de ce ești atît de îngrijorat că ar putea să se strecoare cineva pe lîngă mine. Se încruntă, suspiciunile mele nefăcîndu-i nici o plăcere. Cînd mă duc la baie, las aici pe unul dintre îngrijitori și încui ușa vagonului în urma mea. Nu lipsesc niciodată mai mult de cinci minute. Și insist ca unul dintre îngrijitori să fie aici tot timpul. Sînt foarte conștientă de nevoia de securitate și te asigur că toți caii sînt bine păziți.

I-am privit fețișoara încăpățînată și am fost sigur că în sufletul ei este convinsă de ceea ce spune.

- Cît despre grajdurile de la Winnipeg și cele din Calgary, ele sînt responsabilitatea altcuiva, adăugă rituos. Nu pot fi făcută eu răspunzătoare pentru ce li se întîmplă cailor acolo.

Lăsa să se înțeleagă destul de clar că nu se putea avea încredere în nimeni altcineva că-și face datoria așa cum și-o face ea.

- Vă distrați vreodată, domnișoară Brown? am întrebat-o."

- Ce vreți să spuneți? Și ridică surprinsă din sprîncene. Tot ce vedeți aici mă distrează. Și cuprinse dintr-o mișcare circulară a mîinii tot interiorul vagonului. Este distracția vieții mele. Și nu era ironică, vorbea foarte serios.

- Ei bine, atunci e perfect, am zis cu voce slabă.

Dădu de două ori scurt din cap, ca și cum asta punea punct problemei, ceea ce fără îndoială că așa și era, numai că eu continuam să caut puncte slabe în apărarea ei. Am mai dat o dată roată vagonului, văzînd lumina soarelui pătrunzînd prin fantele înguste ale ferestrelor ce nu se deschideau, adulmecînd mirosul dulceag al finului și izul ușor fetid al cailor... în acest spațiu larg, plin de căldură și prietenos se aflau animale care valorau multe milioane de dolari canadieni; valorau și mai mult dacă unul dintre ele cîștiga la Winnipeg sau la Vancouver. L-am admirat îndelung pe Voting Right. Dacă mama lui Bill Baudlaire avea dreptate, în acest animal, a cărui înfățișare nu se distingea prin nimic, zăceau germenii latenți ai măreției.

Poate că avea dreptate. O să aflăm la Vancouver.

I-am aruncat o ultimă privire evaluatoare lui Laurentide Ice, care îmi răspunse cu răceală, i-am mulțumit dragonului plin de entuziasm pentru cooperare și am pornit înapoi, străbătînd încet coridoarele și uitîndu-mă după față-palidă.

Nu l-am văzut nicăieri. N-am dezarmat și m-am consultat separat cu trei dintre stewarzii care se ocupau de vagoanele în care dormeau cei care călătoreau în calitate de spectatori și care, la început, cînd l-am descris pe față-palidă, s-au încruntat, dar pînă la urmă am reușit să-i determin să-l anunțe pe George Burley dacă dau peste cineva care corespunde descrierii făcute și să-i spună numele și numărul cușetei.

Sigur, așa or să facă, au zis, dar nu este oare

ciudat ca un actor să ceară lucrul ăsta? Zak, am improvizat eu pe loc la discuția cu primul dintre cei trei, crede că omul respectiv are o față interesantă și vrea să-l întrebe dacă-l poate folosi într-o scenă. A, da, asta are o logică. Dacă vor da peste el, îl vor anunța pe George.

Cînd m-am întors la George^ i-am relatat ce am făcut și ce le-am cerut celor trei. George se încruntă.

- Eu am văzut un asemenea tip în gară la Thunder Bây. Dar probabil că am văzut cîțiva ca el în toată această adunătură din tren. De ce vrei să dai de el?

I-am explicat ce le-am spus celor trei, că Zak vrea să-l folosească într-o piesă.

- Dar tu, de ce îl vrei *tu?* •

M-am uitat la el, iar el la mine. Mă întrebam cîtă încredere aș putea avea în el și aveam impresia stânjenitoare că știa ce gîndesc.

- Ei bine, am spus în cele din urmă, a stat de vorbă cu cineva care mă interesează.

- Te interesează... pe linie profesională?

-Da.

Nu mă întrebă cine este și nici eu nu i-am spus. în schimb, eu l-am întrebat dacă a vorbit cu vreunul dintre proprietarii aflați în tren.

- Firește că am vorbit, îmi răspunse. întotdeauna îi salut pe pasageri, nu? Cînd se îmbarcă. Le spun că sînt conductorul, le comunic unde este biroul meu, le spun că dacă au vreo problemă să vină cu ea la mine.

- Și o fac? Au făcut-o?

- Majoritatea plîngerilor, spuse el chicotind, ajung la domnișoara aia a ta, Richrhond, iar ea vine cu ele la mine.

- Domnișoara Rochmond... am repetat.

- Este șefa ta, nu? Fata aia înaltă, cu părul strîns la spate, astăzi, nu?

- Nell.
- Exact. Nu este șefa ta?
- Colegă.
- Bine, atunci. Genul de probleme care le-au avut pînă acum unii dintre proprietarii din acest tren a fost un robinet care nu se închide bine și picură întruna, un transperant care nu vrea să stea tras la una dintre cușete și o doamnă care a crezut că una dintre valize i-a fost furată, pentru a se descoperi că fusese pusă în altă cușetă. Majoritatea proprietarilor au trecut pe coridor, mergînd să-și vadă caii. Cînd m-au văzut, s-au oprit și au stat de vorbă.
- Ce au spus? Ce anume au spus?
- Nimic altceva decît lucruri la care te-ai aștepta. Vorbesc despre vreme, despre călătorie, despre peisaj, întreabă la ce oră ajungem la Sudbury sau Thunder Bay, sau Winnipeg, chestii din astea.
-• Ți-a pus cineva vreun fel de întrebare sau te-a surprins prin ceva?
- Pe mine nu mă mai surprinde nimic, fiule. Avea acea strălucire de ironie. Ce te-ai aștepta să mă întrebe?

Am ridicat neputincios și frustrat din umeri.
- S-a întîmplat ceva ce n-ar fi trebuit, înainte de Thunder Bay?
- Păi, decuplarea vagonului familiei Lorrimore, nu?
- în afară de asta.
- Tu crezi că s-a întîmplat ceva?
- Ceva s-a întîmplat și nu știu ce, iar eu tocmai de asta sînt aici, ca să previn asemenea lucruri.
- Dacă se manifestă, ai să recunoști lucrul respectiv? mă întrebă după ce se gîndi puțin.
- Poate.
- Cum ar fi dacă cineva pune ceva în mîncare, nu? Mai devreme sau mai tîrziu se îmbolnăvesc toți.

- George! Mă lăsase cu gura căscată. Chicoti satisfăcut.

- Cu mulți ani în urmă am avut un chelner care a făcut asta. A pisat pumni întregi de drajeuri laxative și le-a amestecat în sosul de ciocolată turnat peste înghețată, după care a stat și a privit cum o mănîncă pasagerii, care, bineînțeles că s-au îmbolnăvit cu toții de diaree. Au avut niște dureri de stomac îngrozitoare. O femeie a trebui dusă la spital.

- M-ai speriat de moarte, i-am spus sincer. Unde țin nutrețul pentru cai? Se holbă la mine, dispărîndu-i încet zîmbetul acela permanent.

- De asta te temi? Să nu se întîmple ceva cailor?

- Este o posibilitate.

- Tot nutrețul e în vagonul în care se află caii, în afară de cîțiva saci de concentrate care se află în vagonul de bagaje. Sînt cai pentru care a fost adusă o hrană specială, trimisă de antrenorii lor. Unul din îngrijitori are un set întreg de pungi separate cu etichete pe care scrie *‚Puminică seara", ‚Luni dimineața"* și așa mai departe. Mi le-a arătat.

- Pentru care cal sînt?

- Hm... cel care aparține acelei doamne Daffodil Quentin, cred. îngrijitorul mi-a spus că unul dintre caii ei a murit recent de colici sau ceva de genul ăsta, pentru că a mîncat ce nu trebuia, iar antrenorul nu dorește să se întîmple și alte accidente, așa încît a pregătit singur hrana pentru cal.

- Ești uluitor, George.

începu imediat să chicotească din nou.

- Nu uita rezervorul de apă, nu? Poți ridica cu ușurință capacul... Pot fi drogați toți caii deodată, turnînd iute în apă o ceașcă de mai știu eu ce, nu?

Capitolul 11

Leslie Brown susținu cu încăpățînare că nimeni n-ar fi putut să se apropie nici de hrană, nici de apă.

- Cînd au umplut îngrijitorii gălețile ultima dată? o întrebă el.

- în cursul dimineții. Fiecare îngrijitor umple găleata pentru calul său, atunci cînd dorește să facă lucrul ăsta. Toți fuseseră în vagon, îngrijindu-se de caii lor. Rezervorul pentru apa de băut fusese umplut, continuă ea, la o gură de apă de la rețeaua de aprovizionare a orașului în primele douăzeci de minute ale opririi noastre la Thunder Bay, operațiune pe care o supraveghease personal.

George aprobă dînd din cap și preciza că întregul tren fusese reaprovizionat cu apă în punctul respectiv.

- înainte de Thunder Bay, ar fi putut să pună cineva ceva în apă?

- Categoric nu. Ți-am spus de nu știu cîte ori că eu sînt tot timpul aici.

- Și de unde știi totuși că poți avea deplină în-

credere în toți îngrijitorii? Nu-i cunoști pe toți, nu?

Deschise gura, dar o închise imediat, uitîndu-se aspru la mine.

- Mă aflu aici pentru a-i supraveghea. Nu l-am cunoscut pe nici unul dintre ei înainte de ziua de ieri. Nu știu dacă vreunul dintre ei poate fi mituit să otrăvească apa. Asta vrei să-ți spun?

- Este adevărat, am spus eu zîmbind. Era de neîmblînzit.

- Scaunul meu, după cum vezi, se află lîngă rezervorul de apă. Acolo stau și supraveghez. Nu cred... repet, sunt convinsă că nimeni n-a pus nimic în apă.

- Mda, am zis împăciuitor. Dar i-ai putea întreba pe îngrijitori, nu-i așa, dacă a văzut vreunul ceva în neregulă?

- Am să-i întreb, dar n-au văzut nimic.

- Și, doar așa, pentru cazul că se întîmplă ce-i mai rău, și se dovedește că cineva s-a „ocupat" de cai, cred că am să iau probe de apă din rezervor și din gălețile cailor. N-ai nici o obiecție la asta, domnișoară Brown, nu?

îmi răspunse mormăind că nu. George se oferi să meargă să aducă ceva ce ar fi putut fi folosit drept recipient pentru probele de apă și se întoarse imediat cu niște sticle de plastic în care fusese sos de roșii și pe care i le făcuse cadou bucătarul chinez, recuperîndu-le de la gunoi și spălîndu-le bine.

După ce am luat probele respective, am scris pe eticheta de sos proveniența fiecăruia - *Rezervor, Voting Right, Laurentide Ice și Upper Gumtree* -, după care le-am pus într-o pungă de plastic pe care Leslie o avea întîmplător la îndemînă. I-am mulțumit pentru amabilitatea cu care ne-a răspuns la întrebări și pentru ajutor, și împreună cu George ne-am retras.

- Ce crezi? mă întrebă George.

- Cred că acum nu mai este atît de sigură pe cît spune că este.

- Va fi de două ori mai atentă de acum înainte, chicoti el.

- Doar dacă nu este deja prea tîrziu.

Am ajuns în biroul lui, unde îmi spuse că are de rezolvat niște hîrtii înainte de a ne opri, destul de curînd, pentru zece minute, în gara Kenora.

- Vom fi acolo la cinci și douăzeci, preciza el. Ne aflăm cu treizeci de minute în urma cursei regulate, a *Canadianului.*

Nicăieri în drumul meu spre și dinspre vagonul cu cai nu l-am zărit pe tipul cu fața palidă. M-am retras în cușeta mea, unde am rămas o oră privind peisajul monoton și încercînd să-mi imaginez pentru ce altceva ar fi putut plăti Filmer să fie făcut.

Totul era pe dos - de obicei știi ce crimă s-a petrecut și cauți criminalul, mai curînd decît să cunoști criminalul și șă încerci să afli ce crimă a comis, ca acum.

Mi-am petrecut scurta oprire în orășelul Kenora pe scările de la ușa vagonului, urmărindu-l pe George, care coborîse, cum a străbătut o bună bucată în sus și în jos de-a lungul trenului, verificînd atent și găsind totul în ordine.

Vagonul familiei Lorrimore era încă ferm cuplat la tren. în spatele locomotivei, doi hamali încărcau un mic vraf de cutii. Am coborît și pe scara ușii situată de partea cealaltă, m-am uitat în sus și în jos, dar aici n-am văzut nici o mișcare.

George urcă, închise ușile și am pornit din nou la drum.

îmi doream din toată inima să am puterea de a pătrunde în mintea lui Filmer pentru a vedea ce zece acolo, ce pune la cale. Mă simțeam orb și mi-aș fi dorit să am harul previziunii.

în lipsa unor asemenea calități de superman, nu-mi rămîneau totuși decît metodele banale, observarea și răbdarea, amîndouă părînd inadecvate.

M-am dus în vagonul-restaurant, unde am constatat că Zak poziționase deja cîțiva dintre actori la mese pentru scena dublă de la ora la care urmau să se servească cockteil-urile.

Convenise cu Nell ca după această scenă actorii să părăsească din nou restaurantul (toți, cu excepția lui Giles-criminalul), deși nu le plăcea să fie alungați tot timpul și se plîngeau de asta.

Emil, care așeza fețele de masă, îmi spuse că numai vinul este inclus în ceea ce plătiseră pasagerii pentru călătorie, orice altă băutură trebuind să fie plătită, și poate că ar fi bine ca eu să servesc doar vin. El, Oliver și Cathy se vor ocupa de restul.

Perfect pentru mine, i-am spus, punînd pe mese scrumierele și vasele pentru flori.

Emil mi-a zis că aș putea să pun și paharele de vin. Pe fiecare masă pahare pentrw vin roșu și pentru vin alb.

Au început să sosească pasagerii și să se așeze pe locurile de acum previzibile. Deși, după mine, Bambi Lorrimore și Daffodil Quentin-se potriveau precum sarea cu căpșunile, cele două femei stăteau din nou vizavi una de alta, destinate acestei poziții de atracția dintre bărbații lor.

Cînd au pus paharele de vin pe masa lor, Mercer și Filmer discutau despre creșterea cailor de rasă în lume, în timp ce Daffodil îi spunea lui Bambi că la Winnipeg există o minune de magazin de bijuterii.

Xanthe continua să se cramponeze de doamna Young, în timp ce domnul Young părea teribil de plictisit.

Sheridan înnodase o prietenie cu actorul-criminal

Giles, lucru ușor bizar, care putea avea consecințe ciudate.

Proprietarii lui Upper Gumtree și cei al calului Flokati păreau animați de o curiozitate comună - dacă pritenia ad-hoc va rezista și după ce cursa va fi evenimentul știrilor de miercuri seara.

Pe majoritatea pasagerilor îi știam numai vag, după înfățișare sau după nume.

Le aflasem numele numai în măsura în care aveau cai în vagonul destinat special acestui scop sau într-un fel se ciocniseră de Filmer, ceea ce reprezenta numai aproape jumătate dintre ei. în general, toți erau destul de plăcuți și amabili, deși mai existau și excepții.

Lunga scenă a lui Zak începu cu o impresionantă desfășurare de forțe de îndată ce toată lumea din vagon fu servită cu cockteil-uri.

Un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma tradițională complet roșie a Poliției Regale canadiene Călare, năvăli în vagon și, cu o voce care făcu să înceteze orice conversație, zise să are niște informații serioase pentru noi.

Se urcase în tren la Kenora, relată el, pentru că trupul unui îngrijitor de cai din acest tren, și anume Ricky, fusese descoperit lîngă liniile ferate în apropiere de Thunder Bay. Purta tricoul cu emblema *Trenului Hipismului* și avea actele în buzunar.

Pasagerii părură îngroziți. Prezența impresionantă a lui Mountie (denumirea membrilor Poliției călare) domina întreaga scenă și părea, fără nici o îndoială, autentic. A aflat, continuă să-și debiteze rolul, că îngrijitorul fusese atacat mai devreme, la Toronto, cînd dejucase încercarea de răpire a unui cal, dar insistase să-și continue totuși călătoria după ce fusese bandajat de o anume domnișoară Richmond? Corect?

Nell confirmă sobră.

Printre proprietarii de cai se instala rapid neîncrederea. Mercer Lorrimore se distra de glumă. în ziua de astăzi, cînd membrii Poliției Călare fac o anchetă, nu umblă îmbrăcați ca la paradă.

- Dar ne aflăm în Manitoba, au dreptul ăsta, se auzi glasul lui Mercer acoperind unele vociferări. Am trecut granița cu Ontario acum cîteva clipe, teritoriul Poliției călare începe exact de la această graniță.

- Dumneata, de colo, pari să le știi pe toate, zise Mountie al nostru. Ce știi despre îngrijitorul ăsta mort?

- Nimic, răspunse amuzat Mercer.

Mi-am aruncat privirea spre Filmer. Avea o expresie aspră pe față, gîtul rigid, ochii înguști. M-am gîndit o fracțiune de secundă la Paul Shacklebury, rîndașul omorît.

Rîndaș în Anglia... îngrijitor de cai în Canada, aceeași treabă. Ce o fi știut Paul Shacklebury despre Filmer? Aceeași veche întrebare care n-avea răspuns.

- Și de ce a fost ucis? întrebă Mountie. Ce știa el?

Gura lui Filmer nu mai era decît o linie subțire. Răspunsul la întrebare probabil că se află acum în capul lui cu tunsoare impecabilă și-mi era la fel de inaccesibil ca Alpha Centauri.

Zak sugeră că Ricky îl identificase pe unul dintre cei ce încercaseră să răpească animalul. Poate că hoții se urcaseră în tren, conțină el, poate că se aflau printre călătorii care merg să asiste la curse, așteptînd o altă șansă să pună mîna pe prada lor.

Mușchii gîtului lui Filmer se destinseră încet și mi-am dat seama că, timp de o clipă, trebuie să fi bănuit că scena îl viza în mod anume pe el. Mavis și Walter Bricknell îl implorară pe Mountie să aibă grijă de siguranța prețiosului lor cal. Mountie nu le dădu atenție.

- Mă voi ocupa și de moartea lui Angelica Standish, continuă el. Două morți legate de același tren!

Nu poate fi o simplă coincidență. Care era legătura dintre Angelica și Ricky?

Interveni Zak subliniind că el este însărcinat cu investigația în legătură cu Angelica.

- Nu mai este, îi replică Mountie. Ne aflăm acum în provincia Manitoba, nu în Ontario. Exclusiv teritoriul lui.

Scena investigării morții lui Angelica de către Zak fusese amînată de incidentul cu vagonul Lorrimorilor, după care eșuase complet din cauza opririi prelungite la Thunder Bay.

Pasarea anchetei în legătură cu moartea lui Angelica reprezentantului Poliției călare rezolva clar lucrurile, iar Mountie ne zise că motivul pentru care Steve, managerul și iubitul lui Angelica, nu apăruse în gară Ja Toronto a fost că era mort în propriul apartament, unde capul îi fusese zdrobit prin lovituri repetate cu un ciocan.

Tot auditoriul primi vestea unui alt carnagiu făcînd ochii mari. Se pare că numitul Steve, continuă Mountie, dormea sus în momentul în care a fost omorît, iar poliția din Ontario dorește să o ancheteze pe Angelica Standish ca suspectă.

- Dar este moartă! interveni Mavis Bricknell.

După o scurtă pauză, Donna spuse că ea și Angelica au stat de vorbă vreo două ore între Toronto și Sudbury, iar Donne era sigură că Angelica nu-l putea omorî pe Steve; era pierdută fără el.

- Poate, zise Mountie, dar dacă era atît de tulburată și de supărată, de ce s-a mai urcat în tren să facă această călătorie? Oare nu cumva pentru a fugi pentru că-și omorîse iubitul?

Giles-criminalul se interesa cu calm dacă a fost găsită vreo armă, după ce a fost ucisă Angelica.

- Și, interveni Pierre, ucigașul lui Angelica n-o fi

fost plin de sînge? în compartimentul toaletei era sînge peste tot.

Zak și Mountie făcură un schimb de priviri. Mountie dezvălui strîngînd din dinți că pe linie, în apropiere de locul unde trebuie să fi fost omorîtă Angelica, s-a găsit, rulată, o foaie de plastic plină de sînge, care ar fi putut fi folosită ca un poncio, și se fac cercetări pentru grupa de sînge și amprente.

Donna întrebă dacă nu este posibil ca Steve și Angelica să fi fost omorîți cu același ciocan? Asta ar scoate-o din cauză pe Angelica, nu-i așa?

Nu putea crede că o persoană atît de drăguță ca Angelica putea fi amestecată într-o escrocherie legată de asigurări.

- Poftim? Ce escrocherie cu asigurări?

M-am uitat în mod involuntar la Daffodil, dar dacă fusese vreo fluturare de gene o pierdusem.

Confuză, Donna mărturisi că nu știe ce fel de escrocherie cu asigurări.

Angelica nu făcuse altceva decît să menționeze că Steve era amestecat într-o asemenea chestie și se temea că de aceea pierduse trenul. Iar ei nu i-a venit la îndemînă să o întrebe mai multe.

Sheridan Lorrimore, spunînd cu voce ridicată că Angelica era o ticăloasă, se întinse spre pistolul care se vedea proeminent într-un toc agățat de coapsa lui Mountie. Polițistul, simțind mișcarea, se întoarse iute și-l prinse de încheietură, reacție rapidă mai degrabă de atlet decît de actor.

- Pistolul ăsta este al meu, domnule, zise el, îndepărtîndu-i destul de mult mîna și numai după aceea eliberîndu-i încheietura. Și, ca să știe toată lumea, nu este încărcat.

Fu un hohot general. Sheridan, și așa nepopular, se făcu din nou de rîs.

Mountie, netulburat, spuse că o să continue cercetările în ceea ce privește moartea lui Ricky, cît și a lui Angelica, și poate că va avea informații noi pentru toată lumea la Winnipeg.

Ieși împreună cu Zak, iar Donna trecu o vreme de la o masă la masă pentru a spune tuturor că sărmana Angelica fusese într-adevăr foarte bună, nu putea fi o criminală, iar ea, Donna, era teribil de tulburată de această idee.

Vărsă chiar o lacrimă sau două adevărate. Era, fără îndoială, o actriță foarte bună.

- Ce-ți pasă ție? o întrebă cu grosolănie Sheridan. N-ai cunoscut-o decît ieri-dimineață, iar pînă la prînz era deja moartă.

Donna îl privi șovăind. Băiatul părea să creadă cu adevărat în moartea lui Angelica.

- Păi... există oameni pe care-i cunoști de la prima vedere. Și mișcîndu-se cu delicatețe, dispăru, cu umerii căzuți într-o poziție de durere neconsolată, spre bucătărie. Sheridan trase cîteva înjurături în surdină, făcîndu-i pe cei care stăteau cu el la masă să se simtă foarte stînjeniți.

Emil și echipa lui, inclusiv eu, începu să așeze mesele pentru cină.

în timp ce spălam vasele, după terminarea „bătăliei", la sugestia mea că s-ar putea ca mîncarea pe care o servisem la cină să fi fost otrăvită cu vreo substanță care poate chiar în clipa aceea afectează sănătatea tutoror pasagerilor, Angus se amuză. Absolut imposibil, mă asigură el.

Remarcasem, cu siguranță, că toate ingredientele fuseseră aduse proaspete în tren, nu?

El personal gătește aceste feluri, nu le aduce preambalate.

L-am asigurat și eu cu sinceritate că am fost im-

presionat de priceperea și rapiditatea lui, considerînd rezultatele minunate.

- Voi, actorii, vă gîndiți la cele mai imposibile lucruri pentru obiectul unei intrigi, zise el cu indulgență.

Toată lumea a coborît din tren la Winnipeg, după ce străbătusem o mie patru sute treisprezece mile pe calea ferată, de la Toronto și pînă aici.

Caii au fost descărcați și încărcați, cu ajutorul unor rampe, în două vehicule cu boxe speciale care îi așteptau; toată operațiunea fusese supravegheată de îngrijitori și de Leslie Brown, care, după ce i-a văzut instalați, s-a urcat într-un autobuz care a pornit în urma lor spre hipodrom.

Un șir de autobuze aștepta în spatele gării pentru a-i duce pe călătorii-spectatori spre mai multe moteluri, iar un autocar nou, cu geamurile întunecate, era tras într-o parte pentru proprietari. Cîțiva dintre aceștia, ca Lorrimorii și Daffodil, și Filmer, își aranjaseră transportul separat, în limuzine cu șoferi.

După ce a coborît toată lumea, personalul de deservire a strîns și a pus bine, sub lacăt, tot ceea ce putea fi deplasat, după care s-a alăturat actorilor în ultimul autobuz care aștepta. Printre noi se afla și reprezentantul Poliției călare, înalt și impunător chiar și fără uniforma roșie cu bumbi și fireturi aurii, pe care o ducea acum în sacul de voiaj.

George apăru ultimul, cu o geantă plină de documente, uitîndu-se peste umăr înapoi spre tren, ca și cum s-ar fi întrebat dacă n-o fi uitat ceva. S-a așezat pe un scaun vizavi de mine, de partea cealaltă a culoarului central al autobuzului, spunînd că vagoanele vor fi trase pe o linie secundară pentru, două zile, locomotiva va fi luată și folosită în altă parte, lîngă vagoane urmînd să se intaleze un punct de pază.

Cît timp vor sta pe această linie secundară, vagoanele nu vor fi încălzite și luminate, urmînd să revină la viață poimîine, cu numai o oră înainte de a pleca.

Proprietarii de cai și unii dintre actori urmau să stea la *Westin Hotel,* care avea - Nell spusese acest lucru tuturor în timpul cinei - o sală de bal, tot confortul și o piscină închisă pe acoperiș.

O sală pentru micul dejun era rezervată special pentru oaspeții sosiți cu trenul și aici va fi dezvăluită, în fiecare din cele două dimineți, cîte o frîntură din istoria-enigmă, în rest, program de voie.

Fuseseră făcute aranjamente pentru transportul spre și de la hipodrom. Urma să ne reîmbarcăm cu toții miercuri, iar cockteil-urile și cina urmau să fie servite de îndată ce trenul se punea în mișcare.

Am hotărît să nu stau în același hotel cu nici unul dintre grupurile de proprietari, actori, spectatori sau personal de deservire și am întrebat-o pe Nell dacă nu știe un asemenea loc. După matură chibzuință, îmi spuse că există un singur loc unde nu cazase pe nimeni, iar ăsta este *Sheraton.* Care însă este la fel ca *Westin* - scump.

- Nu-i nimic, am să găsesc eu ceva.

Nu am mers mult cu autobuzul și, după ce a oprit, descărcîndu-și toți pasagerii, mi-am luat sacul de voiaj și am dispărut. Am întrebat în stînga și în dreapta, și am pornit hotărît spre singurul hotel unde nu stătea nimeni dintre pasagerii aduși în Winnipeg de *Trenul Hipismului.*

în trendul meu gri al companiei *VIA,* încheiat pînă la gît, n-aveam nici un cusur pentru recepționerii de la *Sheraton.* Singura problemă, mi-au spus, era aceea că nu aveau nici un loc. Era seara tîrziu și tot orașul era plin.

- Vreo anexă? le-am sugerat.

Doi dintre ei se consultară în șoaptă o vreme. Deși nu mai aveau camere pentru o singură persoană, mi-au spus, în cele din urmă, că totuși cineva decomandase în ultimul moment un apartament. Cu o expresie de îndoială mi-au spus că nu credeau că aș fi interesat de acest apartament.

- Ba da, sînt, le-am zis și le-am întins cu vioiciune cartea mea de credit *American Express.* Așa că Tommy-chelnerur și-a pus cu grijă vesta galbenă pe umeraș și a comandat vin la room-service, iar după un duș bun a dormit opt ore zdravene, fără nici măcar să-l viseze pe Filmer.

Dimineață i-am telefonat doamnei Baudlaire, ascultîndu-i vocea de fetiță.

- Mesaje pentru omul invizibil, zise bine dispusă. Ăăă... mai ești invizibil?

- în mare parte cred că da.

- Bill zice că Val Catto ar vrea să știe dacă mai ești încă invizibil pentru vînat. înțelegi cumva ce vrea să spună?

- Da, iar răspunsul este afirmativ. Vă rog să le spuneți că vînatul are un aliat în tren, care călătorește cu pasagerii-spectatori, așa cred cel puțin. L-am văzut o singură dată și voi încerca să-l fotografiez.

- Dumnezeule!

- De asemenea, vă rog să-i întrebați dacă anumite numere, pe care am să vi le spun, au vreo semnificație în viața vînatului.

- Incitant. Dă-i drumul.

- Ei bine... mai întîi sînt trei numere pe care nu le știu. Să zicem trei semne de întrebare, după care urmează 1-5-1.

- Trei semne de întrebare și apoi 1-5-1, exact?

- Exact. Știu că nu sînt numerele de înmatriculare ale mașinii lui și nici ale celei în care călătorește de obicei, dar să vadă dacă nu se potrivesc cumva cu datele nașterii sau cu orice altceva le-ar trece lor prin minte. Vreau să știu care sînt primele trei numere.

- Am să-i spun lui Bill imediat după ce terminăm convorbirea. Mi-a dat cîteva răspunsuri la întrebările tale de ieri ca să ți le transmit.

- Grozav.

- Răspunsurile sînt că domnul și doamna Young, proprietarii lui Sparrowgrass, sînt vizitatori frecvenți și bine primiți în Anglia, și sînt invitați de *Jockey Club* la multe întîlniri prilejuite de curse. Au fost prieteni cu Ezra Gideon. Val Catto nu știe dacă ei sînt la curent cu faptul că Ezra i-a vîndut doi cai lui J. A. Filmer. Are vreun sens pentru tine treaba asta?

-Da.

- Mă bucur că înțelegi despre ce vorbesc. Ce zici de asta? Făcu o pauză pentru a trage aer în piept. Sheridan Lorrimore a fost dat afară, exmatriculat, de la Universitatea Cambridge, în luna mai, din cauza unui scandal care a fost mușamalizat. în acest moment, Mercer Lorrimore se află în Anglia, unde a rămas și s-a dus la cursele din iulie de la Newmarket, dar cei de la *Jockey Club* și-au dat seama că era mai supărat și mai sumbru decît de obicei și au înțeles că era ceva legat de fiul său, deși el n-a spus ce anume. Val Catto încearcă să vadă ce poate să afle la Cambridge.

- Perfect!

- Sheridan Lorrimore! exclamă ea șocată. Sper că nu este adevărat.

- Ba da, am spus pe un ton sec.

- Dumnezeule!

- Cît de bine îl cunoașteți? am întrebat-o.

- Nu-l cunosc deloc. Dar nu este bine, nu, ca o persoană aparținînd familiilor noastre de aur să fie subiectul ziarelor de scandal. Este o rușine pentru întreaga țară. Sper din toată inima să nu transpire nimic, indiferent ce o fi făcut.

- Indiferent ce o fi făcut?

- Da, îmi răspunse cu fermitate. De dragul familiei lui. De dragul mamei lui. O cunosc pe Bambi Lorrimore. Este o femeie mîndră. Nu merită să fie făcută de rușine de fiul ei.

Nu eram prea sigur în legătură cu asta. Nu știam în ce măsură era răspunzătoare de comportarea fiului ei. Poate însă că nu prea mult. Poate că oameni ca Sheridan se nasc, așa cum te-ai naște fără brațe.

- Mai ești acolo? mă întrebă doamna Baudlaire.

- Sigur că sînt.

- Bill spune că vagonul Lorrimorilor a fost detașat de tren duminică seara. Este adevărat? Se face mare tapaj în legătură cu asta. Au fost știri la televiziune, iar ziarele de dimineață sînt pline. Bill spune că, după cît se pare, a fost acțiunea vreunui nebun, ale cărui motive nu sînt cunoscute, dar vrea să știe dacă ai vreo informație despre toată treaba asta.

I-am povestit ce s-a întîmplat, cum Xanthe era .cît pe-aci să calce în gol.

- Spuneți-i lui Bill că vînatul a stat relaxat și complet liniștit atît în timpul incidentului, cît și al anchetei care a avut loc la Thunder Bay, ieri-dimineață, și sînt sigur că nu el a pus la cale decuplarea vagonului. Cred că a pus totuși ceva la cale, împreună cu aliatul-, său din tren, și sînt de părere că Bill ar trebui să aibă grijă să fie foarte bine păziți caii care au fost transportați cu trenul.

- Am șă-i spun.

- Spuneți-i că există posibilitatea vagă ca apa de

băut a cailor să fi fost contaminată în tren, înainte să ajungem la Thunder Bay. Dar părerea mea este că, dacă s-ar fi întîmplat așa ceva, caii ar fi dat niște semne pînă acum. N-am putut să-i verific în dimineața asta, dar dacă o fi ceva în neordine cu ei, Bill o să afle destul de repede. Oricum, am luat patru probe din apa de băut pe care le voi aduce la curse în după-amiaza asta.

- Dumnezeule mare!'

- Spuneți-i lui Bill că am să ajung eu într-un fel la el. Spuneti-i că vor fi într-un pachet cu numele lui pe el.

- Stai puțin să scriu o parte din toate astea. Să nu închizi.

După o pauză, repetă tot ce-i spusesem și tot ce întrebasem.

- Este bine? întrebă la sfîrșit.

- Perfect. în general, cînd vă convine cel mai bine să vă sun? N-aș vrea să vă deranjez.

- Sună-mă oricînd. Am să fiu la post. O zi bună. Și să rămîi invizibil.

Am izbucnit în rîs, iar ea închise înainte să o pot întreba ceva despre sănătate.

Pe sub ușa camerei de zi îmi fu strecurat un exemplar al unui ziar din Winnipeg, pe care l-am ridicat să văd ce au publicat despre tren. Povestea nu se întindea chiar pe toată pagina întîi, dar începea aici, cu fotografiile lui Mercer și Bambi, și continua în interior, cu o poză oficială a lui Xanthe, în care părea mult mai în vîrstă decît cei cincisprezece ani menționați în material.

Mi-am zis ironic că publicitatea suplimentară făcută transcontinentalului hipismului și misterului nu a dăunat cîtuși de puțin întregii afaceri. Winnipeg-ul era plin de cei veniți să vadă cursele, a căror contribuție la

economia locală era destul de considerabilă.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei hoinărind prin Winnipeg. O singură dată am văzut un cuplu de proprietari într-un magazin în care se vindeau sculpturi eschimose, dar n-am dat nas în nas cu nimeni care să mă cunoască.

Nu mi-am irosit timpul încercînd să văd ce face sau unde se duce Filmer, pentru că am descoperit imediat că *Westin Hotel* era amplasat deasupra unei intrări într-un centru comerical subteran care se ramifica precum vizuina unui iepure în toate direcțiile.

în Canada, comerțul se defășura în mare măsură în subteran datorită climei.

Filmer putea să intre și să iasă din *Westin fără* ca măcar să adulmece aerul proaspăt, și probabil că așa făcuse.

La ora șase am luat unul dintre autobuzele expres pentru hipodrom și am început să dau tîrcoale, căutînd vreo modalitate de a face să-i parvină lui Baudlaire probele de apă. Sarcina mi-a fost ușurată. O fată de vîrstă lui Xanthe apăru lîngă mine, în timp ce mă plimbam încet de-a lungul tribunei principale, spunîndu-mi:

- Bună. Eu sînt Nancy. Dacă ăsta e pentru Clarrie Baudlaire i-l duc eu dacă vrei.

- Unde este *ea?* am întrebat-o.

- la masa cu tatăl ei, acolo sus, lîngă o fereastră, din restaurantul clubului. Și-mi arătă spre o porțiune din tribuna principală. Mi-a spus că-i aduci niște sticle și m-a rugat să cobor să le iau eu. Corect?

- Absolut.

Era o fată drăguță, cu pistrui, l-am dat pachetul și am urmărit-o dispărînd în mulțime, fiind din ce în ce mai sigur că ceea ce transporta ea nu era deloc dăunător.

Bill Baudlaire n-ar lua cina atît de calm împreună cu fiica lui, dacă în grajdurile hipodromului ar fi în evoluție vreo criză în care să fie implicați mai mulți cai.

Am hotărît să nu mă duc în restaurantul clubului, sub pretextul că Tommy n-ar face-o, iar în acel moment nu doream decît să fiu Tommy în timpul lui liber. Așa că am făcut cîteva pariuri în sume pe care și le-ar fi putut permite și Tommy, și am mîncat foarte bine la barul de jos, după care m-am plimbat prin jur, cu programul curselor în mînă și cu binoclul atîrnat de gît, așa cum făceam de obicei.

Ziua se stinse aproape imperceptibil, electricitatea luînd cu discreție locul soarelui. Prima cursă, la șapte, urma să aibă loc sub lumina reflectoarelor.

în mulțimea din jur am văzut nenumărate fețe pe jumătate familiare, entuziaștii pasageri-spectatori din tren. Singurul om de care eram interesat totuși, ori era extrem de alunecos, ori nu era acolo.

Toate tehnicile de depistare a cuiva pe care le cunoșteam mi-au fost inutile: omul cu fața palidă, păr grizonat și scurtă cu guler de blană era mai invizibil decît mine.

Am zărit-o pe Nell. Cobora de la restaurant cu doi dintre proprietarii care voiau să vadă mai de aproape cursa ce urma. M-am plasat în așa fel, încît să-i pot urmări și, după terminarea cursei, au început să discute animat despre rezultate.

Mi-am ales atunci o poziție de'unde bănuiam că aș putea fi văzut de ea și, ca să-i atrag atenția, am făcut și un ușor semn cu programul.

Nell observă programul, mă observă pe mine și făcu ochii mari, iar la scurt timp după aceea se despărți de cei doi proprietari și rămase pe loc așteptîndu-mă. Cînd, fără să mă grăbesc, am ajuns lîngă ea, îmi zîmbi mînzește.

- Nu ești oare unul dintre chelnerii din tren? mi se adresă.

- Ba da.

- Ai găsit unde să dormi?

- Da, mulțumită ție. Cum este la *Westin?*

- Hotelul este perfect, dar cineva ar trebui să-l strîngă de gît pe bogătanul... pe arogantul... pe nesuferitul ăla de Sheridan. în voce îi vibra disprețul, permițînd brusc descărcarea unor emoții cu grijă controlate. Este insuportabil. Este o pacoste pentru ceilalți. Toți au plătit o adevărată avere ca să meargă în călătoria asta și au dreptul să fie lăsați să se bucure de ea.

- S-a întîmplat ceva?

- Da, la micul dejun. Se vede clar că amintirea îi' displăcea. Zak a dat drumul la următoarea scenă a enigmei, iar Sheridan a răcnit de trei ori la el să înceteze. M-am dus la Sheridan să-l rog să păstreze liniștea, iar el m-a înșfăcat de încheietură și a încercat să mă așeze pe genunchi; atunci m-am dezechilibrat, am căzut, iar în cădere m-am prins de fața de masă pe care am tras-o odată cu mine și tot ce era pe masă a aterizat pe podea. îți poți imagina ce era acolo. Eu eram în genunchi, peste tot era numai suc de portocale, farfurii sparte, mîncare împrăștiată și cafea, iar Sheridan răcnea cît îl ținea gura că este vina mea, pentru că sînt neîndemînatică.

- Și îmi închipui, am intervenit eu constatînd acum în expresia feței ei mai mult resemnare decît indignare, că Bambi Lorrimore s-a făcut că nu observă, că Mercer a sărit să te ajute să te ridici și să- ți ceară scuze, iar doamna Young s-a interesat dacă ai pățit ceva.

- Ai fost acolo! exclamă privindu-mă uluită.

- Nu, mi-am imaginat numai.

- Ei bine... exact așa s-a întîmplat. A apărut un chelnerca să strîngă toată mizeria și, în timp ce era în genunchi, adunînd resturile, Sheridan a strigat că acesta a rînjit batjocoritor la el și o să ceară să fie concediat. Se opri și se uită la mine. Și presupun că poți să-mi spui iarăși ce s-a întîmplat, nu?

Mă tachina, dar eu i-am răspuns:

- Presupun că Mercer l-a asigurat pe chelner că n-o să fie concediat, că l-a luat deoparte și i-a dat douăzeci de dolari.

- Ba ai fost acolo! exclamă rămînînd aproape cu gura căscată.

- Nu. Și mie mi-a dat douăzeci de dolari cînd, aseară, Sheridan m-a împins în vagonul-restaurant.

- Dar este îngrozitor!

- Mercer este un om amabil, prins într-o dilemă fără ieșire. Bambi a devenit intenționat opacă față de această dilemă, iar Xanthe caută mîngîiere oriunde în altă parte.

- într-o zi animalul ăsta de Sheridan va face ceva pentru care tatăl său nu va putea să plătească, zise Nell, opinie ce semăna mult cu a mea.

- Este un om foarte bogat, am spus eu.

- N-au nici o legătură nici cu datele nașterii, nici cu numerele de telefon, cu adresa, trecută sau prezentă, nici cu conturile din bancă și nici cu asigurarea.

Ascultam vocea doamnei Baudlaire, miercuri dimineața, dîndu-mi vești proaste.

- Val Catto se ocupă acum de numerele cărții de credit a vînatului tău. Și vrea să știe pentru ce face toate aceste cercetări. Cît de important este?

Am oftat în surdină, dezamăgit de rezultate.

- Este imposibil de spus. Ar putea să fie zadarnic, dar ar putea în același timp să ne rezolve toate problemele. Nimic sau lozul cel mare, sau poate ceva între. Vă rog să-i spuneți brigadierului că 1-5-1 reprezintă combinația care deschide încuietoarea dreaptă a unei genți-diplomat din piele de crocodil neagră. Iar în stînga avem trei necunoscute. Puteți să-i transmiteți că i-aș fi recunoscător pentru instrucțiunile lui?

- Pot, tinere, sigur că da. Dar de ce nu furi pur și simplu geanta respectivă?

- M-am gîndit și eu la asta, am spus rîzînd, dar este mai bine să n-o fac. Sau, oricum, nu încă. Dacă numerele respective au vreo logică, atunci calea asta este cea mai sigură.

- Val ar prefera probabil să nu fii arestat.

Sau poate ucis, mi-am zis eu în gînd.

- îndrăznesc să spun că dacă aș fi arestat, mi-aș pierde slujba.

- Atunci n-ai mai fi invizibil?

- Exact.

- Iar eu mă tem că mai am cîteva vești proaste pentru tine.

- Ce anume?

- Bill spune că probele de apă pe care le-ai trimis nu conțin decît ceea ce sînt, apă chioară.

- Asta-i o veste bună de fapt.

- A, da? Perfect atunci.

- Cred că am să vă telefonez din nou în seara asta înainte să părăsim Winnipeg-ul, i-am spus după o scurtă reflecție.

- Perfect, așa să faci, mă aprobă ea. Cu cît te îndepărtezi mai mult spre vest, cu atît decalajul de timp este mai mare și-mi ia mai mult ca să obțin răspunsurile lui Catto.

Doamna Baudlaire nu-l putea suna pe brigadier cînd la el era miez de noapte și nici în mijlocul nopții la ea. Toronto, unde locuia doamna, era cu cinci ore în urma Londrei, cu șase în urma Winnipeg-ului și cu opt în urma orei la Vancouver. Cînd la Vancouver se lua micul dejun, la Londra oamenii începeau să se întoarcă acasă de la lucru. Derutant pentru porumbeii călători, nu?

- Noroc, îmi ură doamna Baudlaire. Vorbim mai tîrziu.

Mă obișnuisem de acum cu disparițiile ei bruște.

Am pus receptorul în furcă și am început să mă întreb cum o fi arătînd și cît de bolnavă o fi. Am să mă întorc la Toronto ca să o cunosc, am hotărît pe loc.

Am plecat din nou cu autobuzul la curse și am constatat că, peste noapte, pe hipodromul de la Assiniboia Downs se instalase tot tacîmul de la Woodbine: standuri unde se vindeau tricouri, stegulețe și tot ceea ce putea să susțină hipismul canadian.

Mi-am petrecut din nou cea mai mare parte a după-amiezei căutîndu-l pe față palidă și am ajuns la concluzia că nici pe departe interesul pentru curse nu a fost cel care l-a determinat să se îmbarce în această călătorie cu transcontinentalul special.

Spectatorii care veniseră cu trenul erau toți ușor de identificat, pentru că li se distribuiseră rozete mari, în alb și roșu, pe care erau tipărite cu litere aurii cuvintele *Pasager al Trenului Hipismului.*

Am constatat că aceste rozete nu le fuseseră date numai pasagerilor-spectatori, pentru că m-am întîlnit cu Zak, care purta și el una, iar el mi-a spus că toată lumea a primit, inclusiv proprietarii de cai.

- A mea unde este?

- N-am știut de ele, i-am spus.

- Păcat, mi-a replicat Zak, pentru că rozetele îți dau dreptul să intri gratuit pe hipodrom, să primești gratuit programul curselor și mîncare. Erau un cadou din partea hipodromului, mă informă, exprimîndu-și părerea că Nell trebuie să aibă una și pentru mine.

L-am întrebat cum a decurs în dimineața aceea scena din povestea misterioasă, pentru că Nell îmi relatase ce se întîmplase cu o zi înainte.

- Mult mai bine fără ticălosul ăla de Sheridan.

- El n-a fost?

- Am determinat-o pe Nell să-i spună lui taică-său că, dacă Sheridan vine la micul dejun, n-o să jucăm

scena și a mers. N-a apărut nici un Sheridan. De fapt, zîmbi el, nici un Lorrimore. Dar sînt toți aici, adăugă uitîndu-se în jur, inclusiv Sheridan. Coborau dintr-o limuzină cînd am ajuns noi cu autobuzul; de fapt, în autobuz ne-au dat rozetele. Apropo, tu cum ai ajuns aici?

- Cu transportul în comun.

- Păcat.

Bateriile îi funcționau mediocru, nici foarte încărcate, dar nici complet moarte. Sub claia de păr cîrlionțat, fără machiajul care-i accentua trăsăturile purtate permanent în tren, părea mai tînăr și mai comun. La curse era prezent David Flynn, nu Zak.

- Toți actorii sînt aici? l-am întrebat.

- Sigur, trebuie să știm ce se întîmplă astăzi aici, ca să putem vorbi despre asta proprietarilor diseară. Nu uita, în definitiv, este vorba despre un mister care se petrece în lumea hipismului.

Uitasem complet. Misterul real în care eram băgat pînă în gît tindea să depășească ficțiunea.

- Pe cine ai de gînd să pariezi în cursa noastră? mă întrebă. Părerea mea este că o să cîștige Premiere. Tu ce zici?

- Upper Gumtree, am răspuns eu.

- Se zice că este pe jumătate adormit, obiectă el.

- Ba arată foarte bine.

Mă privi strîmb. Se depărta cu o oarecare suplețe în mers și, ceva mai tîrziu, l-am zărit cu brațul în jurul umerilor Donnei, ceea ce, după cît știam eu, nu era prevăzut în scenariu.

Majoritatea proprietarilor coborîră din restaurant ca să asiste la pregătirea cailor pentru participarea în cursa cea mare, iar cei cu inima ușoară purtau toți rozete.

Nu și Filmer.

în schimb, Daffodil și-o prinsese în decolteu. Doamna Young fusese "mai puțin îndrăzneață, prinzînd-o pe rever. Cei doi membri ai cuplului Unwin, amîndoi cu rozetele în piept, își manifestau încîntarea evidentă față de Upper Gumtree, care într-adevăr avea o mină bună, nepărînd cîtuși de puțin somnolent.

Antrenorul lui Upper Gumtree nu venise din Australia și nu era prezent nici jocheul lui obișnuit, fuseseră găsiți înlocuitori canadieni.

Cuplul Unwin radia de fericire și bătea pe toată lumea pe spate, inclusiv calul, iar doamna, cu accentul ei foarte pregnant, i se adresă în auzul tuturor jocheului numindu-l „fiule", deși călărețul arăta mult mai bătrîn decît proprietarul calului.

în următoarea boxă lucrurile se petreceau mult mai calm. Mercer Lorrimore, neînsoțit de membrii familiei sale, discuta amabil cu antrenorul, sosit din Toronto, și dădu mîna cu jocheul, același care călărise și la Woodbine.

Premiere, favoritul, se purta ca un cal obișnuit să se facă toată ziua caz de el, aproape la fel de capricios și de arogant ca Sheridan.

Proprietarii calului Flokati se purtau ca Mavis și Walter Bricknell, agitîndu-se nervoși, ceea ce avea să influențeze și calul, dacă o mai țineau tot așa. Sărmanii domn și doamnă Floketi, pentru ei faptul că erau proprietarii calului era o agonie, nu o bucurie.

Domnul și doamna Young, la fel ca Mercer Lorrimore, își aduseseră concurenții de la Winnipeg, doi - Soluble și Slipperclub -, cu furgonul.

Calul lui Daffodil Quentin, Pampering, fusese adus împreună cu alți cinci cai, ai căror proprietari făceau parte din grupul din tren și care toți erau prezenți, cu rozetele prinse în piept și cu fețe zîmbitoare.

în definitiv, acesta era unul dintre evenimentele

cele mai importante ale călătoriei lor. Aflasem că pînă acum Comisia pentru Hipism din Manitoba le oferise nu numai o primire cu șampanie și un prînz extraordinar, ci, de asemenea, fiecăruia, ca amintire, o fotografie în grup a tuturor proprietarilor de cai din această călătorie. în clipa aceea, m-am gîndit, trăiau de fapt aceste amintiri.

Camerele de televiziune care împînzeau locul înregistrau totul, atît pentru telejurnale, cît și pentru programul de două ore, anunțat de numeroase afișe ce va fi prezentat de la o Coastă la alta după înregistrarea și a ultimei etape, cea de la Vancouver.

Concurenții ieșiră pe pistă în sunetele fanfarei și aclamațiile publicului.

Culorile lui Mercer Lorrimore, roșu și alb, la fel ca acelea ale rozetei, intrară pe exterior. Albastrul-pal și verdele-închis, culorile lui Daffodil, pătrunseră pe interior.

Upper Gumtree, cu oranj și negru, pe mijloc, conducînd plutonul în formă de săgeată al celor unsprezece cai. Urmăream spectacolul din partea cea mai de sus a tribunei centrale.

Privite prin binoclul-aparat de fotografiat, culorile de pe pista de jos îmi apăreau, în soarele rece,'puternice și luminoase, ceea ce făcea posibilă urmărirea cu ușurință a cursei.

Curînd, săgeata dispăru într-o linie zigzagată, Premiere alergînd în exterior, Pampering pe interior, iar Upper Gumtree încă în frunte.

Caii familiei Young, despărțiți la plecare, ajunseră totuși unul lîngă altul și așa parcuseră întreaga cursă, ca niște gemeni.

După primul tur, Upper Gumtree era încă în frunte, dar aproape flancat de Premiere; Pampering era pe culoarul interior.

Cînd ajunseră la curbă, depunînd toate eforturile pentru culorile Canadei, țîșni întregul pluton, apărură de partea cealaltă în grup compact și, îndreptîndu-se spre finiș, se părea că vor încheia tot grupați.

Cînd ajunseră însă în linie dreaptă se răspîndiră, Premiere țîșnind în frunte, urmat de perechea familiei Young, în timp ce Upper Gumtree făcea eforturi disperate să reducă decalajul față de Pampering, care se afla mult înaintea lui.

Mulțimea aclama în delir. Pariurile fuseseră făcute pe Premiere. Strigătele de încurajare puteau fi auzite pînă la Montreal. Și din nou autoritățile hipismului canadian avură parte în acest turneu de un alt finiș strălucitor, care provocă delir, iar Mercer fu din nou pe locul al doilea.

Familia Unwin fu cea care, într-o atmosferă de extaz, îl conduse pe Upper Gumtree în cercul învingătorilor. Cei doi Unwin, din Australia, care îmbrățișau și sărutau pe oricine, era destul de aproape pentru asta, inclusiv calul.

Unwin-ii au fost cei fotografiați de o parte și de alta a învingătorului, a cărui spinare era acoperită cu un covor triumfător de flori.

Unwin-ii au primit trofeul, cecul și discursurile președintelui hipodromului și ale ștabilor *Jockey* C/ub-ului; și ei vor avea cele mai frumoase amintiri.

încîntat pentru ei, am coborît binoclul prin care urmărisem toată scena, văzînd inclusiv lacrimile de pe obrajii doamnei Unwin, și acolo, jos, în fața tribunei centrale, era tipul cu fața palidă, care privea în sus, spre ferestrele restaurantului.

Aproape tremurînd din cauza grabei, am dus din nou binoclul la ochi, l-am găsit, am activat încadrarea automată și am apăsat pe buton, auzind clicul ușor al diafragmei. îl aveam în buzunar!

Fusese singura mea șansă. înainte chiar ca filmul să-și schimbe poziția, tipul își coborî privirea, uitîndu-se în altă parte, astfel încît nu-i mai vedeam decît creștetul și părul alb; și în răstimp de două secunde se îndreptă spre tribună și dispăru din raza mea de vedere.

Am coborît cît am putut de repede, ceea ce de fapt era destul de încet, pentru că toată lumea făcea același lucru. Odată ajuns jos, n-am mai zărit nicăieri fața palidă. Toată lumea era în mișcare și oricum era greu să depistezi pe cineva.

Cursa asta fusese momentul culminant al programului și, deși în program mai era prevăzută încă una, nimeni nu părea prea interesat.

Un număr foarte mare de rozete, șepci de baseball, tricouri și baloane, toate în alb și roșu, se îndrepta spre porțile de ieșire.

Cuplul Unwin cu tot anturajul dispăruse în restaurant, fără îndoială pentru un alt pahar de șampanie și pentru presă, și probabil că toți ceilalți proprietari de cai erau acolo.

Dacă față palidă cercetase ferestrele restaurantului, în speranța de a-l vedea pe Filmer sau de a fi văzut de acesta, s-ar putea ca Filmer să coboare să vorbească cu el și atunci aș putea avea șanse să-i fotografiez împreună, ceea ce s-ar putea dovedi util cîndva. Dacă pur și simplu am să aștept, poate că o să se întîmple.

Și am așteptat pur și simplu.

Filmer coborî în cele din urmă, dar cu Daffodil. Fața palidă nu s-a apropiat de ei. S-au urcat în limuzina cu șofer și au fost duși Dumnezeu știe unde! Iar eu am început să reflectez la timp și la cît de puțin îmi mai rămăsese la Winnipeg. Era deja aproape șase și nu mai aveam posibilitatea să găsesc un laborator

fotografic deschis în seara aceea; și mai trebuia să mă întorc și la'Sheraton, de unde să-mi recuperez bagajul și să fiu înapoi în tren la șapte treizeci sau ceva după.

Am intrat la toaleta pentru bărbați și am scos filmul din aparat scriind un scurt bilet care să-l însoțească. Am învelit după aceea filmul și biletul împreună într-un șervețel și am ieșit afară pentru a încerca să-l găsesc pe Baudlaire, zicîndu-mi că acum n-ar mai fi riscant să-i vorbesc întîmplător, pentru că Filmer nu mai era acolo să poată vedea.

Toată după-amiaza îl zărisem din cînd în cînd de la distanță, iar acum, cînd aveam nevoie de el, chica lui morcovie nu se vedea nicăieri.

M-am întîlnit cu Zak și Donna, care se oferiră să mă ducă în oraș cu autobuzul lor, dar exact în clipa aceea l-am zărit nu pe Bill Baudlair, ci pe cineva care ar fi putut să meargă printre proprietarii de cai, ceea ce Tommy nu putea face.

- Cînd pleacă autobuzul? l-am întrebat pe Zak, pregătindu-mă să-l părăsesc.

- în douăzeci de minute... De acolo, din față. Are o pancartă pe el.

-Am să vin... Mulțumesc.

Am luat-o la picior, fără însă să alerg, și am ajuns-o din urmă pe Nancy.

- Nancy? am strigat-o cînd eram de acum în spatele ei. Se răsuci surprinsă și se uită la mine întrebător.

- Ăăăă... ieri ai luat de la mine niște sticle pentru fiica lui Bill Baudlaire.

- O, da, zise recunoscîndu-mă cu întîrziere.

- Știi cumva unde l-aș putea găsi acum?

- Este sus, în restaurant, bea cu cîștigătorii.

-Ai putea... poți să-i mai dai ceva din partea mea?

- De-abia am coborît ca să iau puțin aer, zise strîmbînd din năsucul plin de pistrui. Pff, bine. Sînt sigură că și el ar fi vrut să o fac, dacă mi-o ceri tu. Se pare că ești în relații bune cu el. Ce vrei să-i duc de data asta? I-am înmînat pachețelul ambalat în șervețelul de hîrtie. Ceva instrucțiuni? mă întrebă.

- Este un bilețel înăuntru.

- Exact ca-n filmele de capă și spadă.

- Mulțumesc. Și... dă-i-l, te rog, discret.

- Ce este în el?

- Un film, cu poze de la evenimentul de astăzi. Se vedea pe ea că nu știa dacă să fie dezamăgită sau nu. Să nu-l pierzi.

Strîmbîndu-se la mine, porni să urce spre intrarea în restaurant, iar eu m-am îndreptat spre ieșire, descoperind autobuzul pe care scria *Trenul Hipismului și al Misterului,* și m-am urcat în el.

Actorii îl susținuseră în bloc pe Premiere, dar erau totuși mulțumiți că fuseseră pe larg intervievați la televiziune, făcîndu-se astfel o mare publicitate, dacă mai era nevoie, transcontinentalului.

Tocmai în publicitate și succes constă pericolul, m-am gîndit eu. Cu cît ochii Canadei, Australiei și Angliei erau mai ațintiți asupra trenului, cu atît Filmer și-ar putea dori mai mult să-l discrediteze. S-ar putea... s-ar putea.

De fapt, eu nu făceam altceva decît să încerc să previn ceva ce s-ar putea să nu se întîmple.

Autobuzul mă lăsă într-un loc convenabil în oraș. Am ajuns rapid la Sheraton și de acolo i-am dat un telefon doamnei Baudlaire.

- M-a sunat Bill acum zece minute, de la hipodrom, îmi spuse ea. Mi-a zis că i-ai trimis un film, dar n-ai precizat unde să-ți trimită fotografiile.

- Vă sună din nou?

- Da, i-am spus că urma să vorbesc cu tine.

- Perfect. Pe film nu este decît o singură fotografie. Restul este gol. Vă rog să-i spuneți lui Bill că omul din fotografie este aliatul vînatului nostru. Aliatul lui din tren. Și întrebați-l dacă-l cunoaște. Sau dacă-l cunoaște cineva. Și dacă există ceva despre el ce ar trebui să știu eu, îl rog să vă spună dumneavoastră, iar dumneavoastră mie.

- Dumnezeule! exclamă ea. Stai puțin să pun pe hîrtie. Se opri și scrise tot. în esență, deci, cine este, ce face și alte informații despre el care ți-ar putea fi utile.

-Da.

- Și vrei să-ți trimită și o copie după fotografie?

- Da, vă rog. Rugați-l să facă tot ce e posibil să ajungă la Nell Richmond, la *Chateau Lake Louise,* pînă mîine seară sau poimîine dimineață.

- Cam greu, comentă ea. Poșta este de-a dreptul imposibilă.

- S-ar putea ca totuși cineva să plece la Calgary cu avionul mîine dimineață, i-am sugerat eu. Ar putea să fie acolo cînd ajunge trenul nostru. Sosim la Calgary la doisprezece și patruzeci, și plecăm la treisprezece și treizeci de minute. Știu că timpul e strîns, dar dacă este posibil, rugați-l pe Bill să adresese plicul conductorului trenului, George Burley. Am să-l previn de asta pe George.

- Scumpe tinere, lasă-mă să scriu totul pe hîrtie. Am așteptat să o facă. Acum să mă verific, spuse cînd termină. Ori George Burley în tren, ori Nell Richmond la *Chateau Lake Louise.*

- Perfect. Am să vă sun în curînd.

- Stai puțin, am un mesaj pentru tine de la Val Catto. A spus... Stai așa să-ți redau exact cuvintele lui... *,Povada furată nu poate fi folosită în tribunal, dar*

faptele aflate pot fi verificate." Adică uită-te, dar ține-ți mîinile departe.

-Da.

- Și mi-a mai spus să-ți reamintesc de moto-ul lui.

- E-n regulă.

- Care este moto-ul lui? mă întrebă curioasă, dornică evident să-l afle.

- *„Gîndește înainte de a acționa, dacă ai timp."*

- Drăguț, zise încîntată. Mi-a spus să te anunț că face mari eforturi să afle numerele necunoscute și să nu faci nimic ce te-ar pune în pericol de a fi arestat.

- Bine. ,

- Sună-mă mîine din Calgary. Pînă atunci se va face noapte în Anglia. Val va avea la dispoziție o zi întreagă să se ocupe de numere.

- Sînteți minunată!

- Și am să-ți pot spune și cînd ai să-ți primești fotografiile.

Se auzi un clic și gata, nu mai era acolo, iar mie nu-mi venea să cred că m-am putut îndoi vreodată de capacitatea ei de a fi folosită drept curea de transmisie.

Trenul fusese tras în gară, încălzit și pulsa tot, cu locomotiva atașată, caii și îngrijitorii la bord și cu noile provizii de mîncare și gheață la locul lor.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi întors la un prieten vechi, familiar și aproape agreabil. M-am schimbat în cușeta mea, în uniforma lui Tommy, și m-am prezentat în vagonul-restaurant, unde Emil, Oliver și Cathy mă primiră ca și cum aș fi fost un membru acceptat al echipei.

Am început să așezăm mesele, iar la bucătărie activitatea era în toi. Călătorii reveniră cu mult înainte de ora opt, bine dispuși, Mercer fiind însoțit de un

hamal care transporta o cutie cu vin de cea mai bună calitate pentru a toasta pentru victoria familiei Unwin. Cît despre Unwin-i, ei nu mai conteneau să repete ce grozav, pur și simplu ce extraordinar, că unul dintre caii aflați în trenul nostru a cîștigat o cursă, ceea ce face ca totul să fi meritat, intrînd în restaurant într-o stare de exuberanță, aprobați și aplaudați de ceilalți.

Filmer, am observat în timp ce aranjam paharele, zîmbea amabil în toate direcțiile, cînd probabil că ultimul lucru pe care și-l dorea era enormul succes înregistrat de întreaga operațiune-transcontinental.

Daffodil își schimbase toaleta, îmbrăcîndu-se într-o rochie roșie, strălucitoare, și nepurtîndu-i nici o ranchiună lui Pampering pentru faptul că terminase cursa pe locul al cincilea. Era la fel de prietenoasă ca și pînă acum cu Bambi, care părea și mai rece, îmbrăcată în turcoaz-pal, cu perle.

Mercer îl aborda pe Emil și-și exprimă îngrijorarea că s-ar putea ca vinul să nu fie suficient de rece, dar Emil îl asigură că înconjurase toate cele douăsprezece sticle cu pungi de gheață; pînă cînd o să pornească trenul din gară, vor fi numai bune.

Familia Young, al cărui cal, Slipperclub, terminase pe locul al treilea, fu îmbrățișată de cei doi Unwin, extraordinar de bucuroși, și fu invitată la masa lor, lăsîndu-i pe sărmanii Flokatis să caute consolare cu alții ale căror speranțe fuseseră spulberate în ultima curbă. Sheridan era și el acolo, iar Xanthe, bosumflată că fusese abandonată de doamna Young, sfîrși alături de Giles-criminalul care, bănuiam eu, în viața reală prefera băieții.

Trenul porni din Winnipeg la ora douăzeci și douăzeci de minute, și mi-am folosit întreaga energie și atenție pentru a fi un chelner excepțional, deși în permanență conștient de prezența aceea de rău-augur

așezată la trei mese mai încolo de bucătărie. Nu i-am întîlnit niciodată privirea și nu cred că m-a remarcat prea mult, dar totuși și eu, și Emil, și Oliver, și Cathy eram treptat și inevitabil tot mai recunoscuți de pasageri. Unii au început să ne întrebe dacă am fost la curse și dacă am pariat pe învingător. •

Atmosfera de veselie se menținu în tot timpul cinei, precum și în cursul scurtei scene jucate de Zak, care a explicat că Mountie, cel din Poliția călare, rămăsese la Winnipeg pentru cercetări, după care lucrurile s-au încins în vagonul-cupolă, cu dans și hohote de rîs.

Nell îmi spuse în trecere că Rose și Cumber vor să dea o petrecere similară la Chateau Lake Louise.

- Cine? am întrebat nedumerit.

- Cumber și Rose. Domnul și doamna Young.

-Oh!

- Am petrecut cea mai mare parte a zilei cu ei. Zîmbi scurt și-și continuă drumul. Am observat că nu mai strîngea la piept nici un dosar.

Mercer și Bambi îi invitară din nou pe Filmer și Daffodil în vagonul lor particular, dar de data asta Oliver fu cel care le duse bolul cu gheață. După o vreme, Mercer se întoarse să ia și familiile Unwin și Young, și petrecerea continuă pretutindeni fără nici un fel de incidente.

După miezul nopții, Nell spuse că se duce la culcare și am condus-o la cușeta ei, care era aproape vizavi de a mea. Se opri în cadrul ușii.

- Totul merge bine, nu crezi? mă întrebă.

- Absolut. Ai muncit foarte mult.

Ne-am uitat unul la altul, ea în negru și alb, eu în vesta mea galbenă.

- Sincer, cîți ani ai? mă întrebă.

- Douăzeci și nouă.

- într-o zi am să-ți străpung apărarea.

- A ta este pe jumătate înfrîntă.

- Ce vrei să spui?

Am dus mîinile la piept, încercînd să o imit.

- Nu mai strîngi nici un dosar.

- Oh... păi... n-aveam nevoie de el în seara asta. Nu era derutată. în privire îi străluceau lumini jucăușe. Nu poți, zise ea.

- Ce nu pot?

- Să mă săruți.

Doream s-o fac. Văzuse clar lucrul ăsta.

- Dacă vii în cușeta mea, pot, i-am replicat. Dar ea clătină din cap, zîmbind.

- N-am de gînd să-mi pierd credibilitatea în trenul ăsta riscînd să fiu surprinsă ieșind din cușeta chelnerului.

- Să stăm de vorbă pe coridor este aproape la fel de rău.

- Da, ai dreptate. Așa că noapte bună.

- Noapte bună, i-am răspuns cu regret, iar ea intră imediat în cușetă și închise ușa.

Oftînd, m-am îndreptat spre biroul lui George, pe care l-am găsit la datorie, așa cum mă așteptam, îmbrăcat, sforăind ușor.

- Intră, mă invită complet treaz într-o clipă, la loc. Cum mai merge?

- Pînă acum toate bune. M-am așezat și i-am spus că probele de apă din vagonul cailor nu fuseseră altceva decît apă curată.

- Asta o să-i placă zmeoaicei, nu?

- Ai fost la curse?

- Nu, am rude în Winnipeg, am fost să le vizitez. Știa totuși că Upper Gumtree cîștigase. Ar trebui să vezi petrecerea din vagonul din față. Toți îngrijitorii de cai sînt beți. Zmeoaica este sobră și supărată, pentru că au încercat să-i dea o găleată de bere calului.

Cîntă cît îi țin gura în vagonul cu scaune rabatabile și este o minune că n-au scos trenul de pe șine, cu toată zbînțuiala și băutura de acolo.

- Presupun că nu este prea ușor să scoți trenul de pe șine, am zis eu gînditor.

- Nu este ușor? Ba să fii sigur că da. E suficient să iei curbele cu viteză prea mare.

- Știi... să presupunem că unul dintre pasageri dorește ca trenul să nu ajungă cu bine și în siguranță la Vancouver, ce ar putea să facă?

Mă privi cu ochi strălucitori, perplex.

- în afară de a ne pune ceva în apa cailor? Să facă ceea ce fac în piesă, aș zice eu. Să arunce pe cineva din tren, nu? Asta ar pune destul de repede capăt petrecerii, nu? Și rîse. Poți să arunci pe cineva de pe podul Stoney Creek, e un pod cu o curbă foarte periculoasă peste trecătoarea Roger. Este foarte mult pînă jos, peste trei sute de picioare. Și dacă nu mori din căzătură, de urși sigur nu scapi!

- Urși! am exclamat.

- Urșii grizzly, nu? Munții Stîncoși nu sînt o curte cu animale domestice. Aici este natura în toată sălbăticia ei. La fel și urșii, omoară oamenii fără nici o problemă. Și-și apleacă într-o parte capul, gîndindu-se. Sau ai putea arunca pe cineva în Connaught Tunnel. Tunelul ăsta este lung de cinci mile și nu are nici o lumină. în el trăiesc o specie de șoareci orbi, care se hrănesc cu cerealele care cad din belșug din vagoanele de marfă.

- Frumos! am exclamat.

- Sau există un rezervor de vin sub podeaua vagonului-restaurant, continuă cu plăcere crescîndă. S-au decis să nu-l folosească în această călătorie pentru a nu-i stînjeni pe pasageri cînd se umblă la el. Este destul de mare ca să fie ascuns un om înăuntru.

Mi-am dat seama că imaginația lui avea o dimensiune mult mai înfricoșătoare decît a mea.

- Să ascunzi un corp în rezervorul pentru vin s-ar putea într-adevăr să-i deranjeze pe călători, am zis eu politicos.

George izbucni în rîs.

- Sau ce-ai zice de cineva viu și legat fedeleș, aruncat acolo?

- Și răcnind cît îl țin puterile?

- Cu căluș în gură.

- Dacă vom constata că lipsește cineva, am promis eu, acolo vom căuta. M-am ridicat pregătindu-mă să plec. Unde exact este podul Stoney Creek? l-am întrebat oprindu-mă în ușă.

Ochii îi străluciră, amuzîndu-se.

- Cam la o sută de mile de Lake Louis. Sus, în munți. Dar nu-ți face probleme, cînd îl vom traversa va fi noapte.

I

Capitolul 13

Toată lumea a supravieţuit nopţii aceleia, deşi dimineaţă erau mai mulţi mahmuri la micul dejun.

Afară, peisajul cu stînci, lacuri şi conifere, care părea să nu se mai termine, lăsase în mod spectaculos locul preeriilor întinse, nu galbene, pentru că grîul fusese deja strîns, ci verzi-cenuşii, pregătindu-se pentru iarnă.

în timpul micului dejun ne-am oprit scurt în oraşul Medicine Hat ! 1 D situat într-o vale care arăta mult m comună decît denumirea sa.

Călătorii îşi potriviră zeloşi ceasurile, dîndu-le în urmă cînd Nell le spuse că acum funcţionăm după ora Montana. Dar unde erau munţii? întrebaseră ei.

- O să-i vedem după-amiază, le spuse ea şi le împărţi programul tipărit al zilei, care promitea „evoluţii

1. Pălărie fermecată (într-o traducere aproximativă).

teribile în piesa-mister", ce vor avea loc ia ora unsprezece și treizeci de minute, urmate de un prînz luat ceva mai devreme. O să ajungem la Calgary la ora doisprezece și patruzeci de minute, unde va fi detașat vagonul în care sînt transportați caii, și vom pleca la treisprezece și treizeci de minute, îndreptîndu-ne spre Munții Stîncoși. La Lake Louis, proprietarii de cai vor coborî și vor fi transportați cu autobuzul la *Chateau,* un hotel uriaș, amplasat Re malul lacului „într-un peisaj înzăpezit, de o frumusețe x;are îți taie respirația". Cocktail-uri și „descoperiri uluitoare" vor fi oferite la ora optsprezece și treizeci de minute într-o sală de conferințe particulară din hotel. O zi plăcută!

Cîțiva pasageri întrebară dacă acum ne aflăm înaintea sau în urma *Canadianului,* trenul care face regulat acest traseu.

- Ne aflăm în fața lui, le-am răspuns.

- Dacă ne prăbușim, interveni domnul Unwin glumind, va fi alături de noi să ne dea o mînă de ajutor.

Xanthe, care stătea lîngă el, nu rîse.

- Aș fi vrut să fim în spatele lui, m-aș fi simțit mai sigură, zise ea.

- în spatele *Canadianului* sînt trenuri de marfă, îi replică înțelept domnul Unwin, iar în fața noastră sînt tot trenuri de marfă. Nu sîntem singuri pe liniile astea ferate.

- Nu, presupun că nu. Părea că se mai îndoiește încă și spuse că a dormit mult mai bine în patul suspendat decît ar fi făcut-o în vagonul particular al familiei.

I-am adus lui Xanthe pîinea prăjită și crenvurștii comandați din meniu și i-am umplut ceașca de cafea. Domnul Unwin, întinzîndu-mi ceașca-pentru a i-o umple a doua oară, mă întrebă dacă am pariat pe calul său la Winnipeg.

- Mă tem că nu, domnule, am spus eu cu regret. Am așezat ceașca pe tavă și am turnat cafeaua cu mișcări lente și scurte. Dar vă felicit, domnule.

- Ai fost la curse? mă întrebă Xanthe fără prea mare interes.

- Da, domnișoară.

I-am servit și am trecut la masa următoare, unde conversația părea să se învîrte în jurul poveștii pline de mister a lui Zak mai degrabă decît să se refere direct la cai.

- Eu cred că antrenorul a omorît-o pe Angelica. Și pe îngrijitor.

- De ce s-o facă?

- Pentru că voia să se căsătorească cu Donna pentru banii ei. Angelica știa ceva ce făcea imposibilă căsătoria, așa că el a ucis-o.

- Ce să știe?

- Poate faptul că el este deja căsătorit.

- Cu Angelica?

- Ei bine... de ce nu?

- Bine, dar de ce l-a omorît și pe îngrijitor?

- L-a văzut pe ucigaș descotorosindu-se de plasticul pătat de sînge.

Izbucniră în rîs. Le-am turnat cafeaua și am trecut mai departe. Am făcut același lucru pentru Daffodil, care avea un loc gol în dreapta. Daffodil, trăgînd cu voluptate din țigară, stătea la masă numai cu prietenii lui Flokatis.

Nici urmă de Filmer.

Am cercetat cu privirea întreg restaurantul, dar nu l-am văzut nicăieri.

- Poți să-mi aduci niște vodcă? îmi ceru Daffodil. Cu gheață și lărhîie.

- Am să întreb, doamnă, i-am răspuns.

M-am dus la Emil și el îi explică civilizat că bar-

manul nu intră în serviciu decît la ora unsprezece și, ca atare, barul este închis.

Daffodil primi vestea proastă fără să vorbească, dar stinse țigara cu cîteva mișcări violente și scrîșnind din dinți. Cei doi Flokatis 6 priviră șovăitori și o întrebară dacă-i pot fi de folos cu ceva. Ea clătină din cap. Părea supărată și pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar hotărîtă să se controleze.

- Mai toarnă-mi niște cafea, mi se adresă mie, iar celor doi Flokatis le spuse: Cred că am să cobor din tren la Calgary. Cred că am să mă întorc acasă.

Mișcările încete mi-au salvat ziua, altminteri aș fi vărsat lichidul negru pe mîna ei.

- Oh, nu! exclamară cei doi Flokatis, dezamăgiți pe loc. Oh, nu, să nu faceți asta. Calul dumneavoastră a alergat splendid ieri, chiar dacă nu a ajuns decît al cincilea. Al nostru a fost aproape ultimul... și noi ne continuăm voiajul. Nu puteți renunța. Și, în afară de asta, îl aveți pe Laurentide Ice pentru Vancouver.

- Nu este din cauza a ceea ce s-a întîmplat ieri, zise uitîndu-se la ei ca și cum s-ar fi amuzat.

- Dar atunci, de ce?

Daffodil nu le spuse. Poate că nu a vrut sau nu a putut. Pur și simplu a strîns și mai tare din buze și a scos altă țigară.

întrucît cei doi Flokatis au refuzat încă o cafea, numai puteam sta să ascult. Am trecut la masa de vizavi și am ciulit cît am putut urechile, dar cei doi Flokatis n-au reușit, după cît se pare, să obțină nimic altceva din partea lui Daffodil decît reafirmarea unei hotărîri tot mai puternice de a se întoarce acasă.

Nell stătea de vorbă cu cîțiva pasageri spre capătul unde se afla bucătăria.

Am luat cana de cafea aproape goală și m-am îndreptat spre bucătărie făcînou-i un gest discret spre

culoar, unde veni imediat, ridicînd întrebător din sprîncene.

- Daffodil Quentin, am spus privind în cana de cafea, este atît de supărată, încît se gîndește să părăsească trenul. A spus asta celor doi Flokatis, nu mie... așa că tu nu știi, bine?

- Supărată de ce? întrebă Nell alarmată.

- Nu le-a spus.

- Mulțumesc. O să văd ce pot face.

Datoria ei era să calmeze sentimentele jignite și să păstreze zîmbetele pe fețe. Se întoarse în restaurant, iar eu am intrat în bucătărie să-mi termin misiunea. Cînd am intrat din nou în restaurant cu cana plină de cafea, Nell stătea în picioare lîngă Daffodil și asculta.

Nell apelă la familiile Young și Unwin de la mesele alăturate, iar Daffodil dispăru printre cei ce încercau să o convingă să se răzgîndească.

Am fost nevoit să aștept o vreme pentru a afla ce s-a întîmplat, dar în cele din urmă, toată micuța ceată, cu Daffodil în mijloc, plecă în vagonul-cupolă, iar Nell reveni pe culoar să-mi povestească, în episoade, în timp ce eu mă opream în dreptul ușii în du-te-vino-ul permanent ca să strîng resturile micului dejun.

- Cumber și Rose, spuse Nell, precum și familia Unwin mi-au relatat că totul a fost în regulă seara trecută, s-au distrat de minune în vagonul particular al Lorrimorilor. în cele din urmă Daffodil a spus că, după ce s-a terminat petrecerea, a avut un diferend cu domnul Filmer. N-a dormit toată noaptea și nu știe ce să facă, dar n-o mai distrează deloc să-l ducă pe Laurentide Ice la Vancouver și nu mai poate suporta restul drumului. Cei doi Young au convins-o să se ducă cu ei în vagonul-cupolă să se mai gîndească, dar, sincer, eu cred că vorbește serios. Este foarte supărată.

- Oh! am exclamai, ducînd ultimele resturi în bu-

cătărie și cerîndu-mi mii de scuze că nu pot să ajut la spălatul vaselor.

- Cum o fi reușit domnul Filmer să o supere în asemenea măsură pe Daffodil? exclamă Nell. Se vedea clar că ea se simte bine, iar el este un bărbat atît de amabil. Se împăcau atît de bine, toată lumea credea asta. Domnul Unwin crede că este o ceartă între îndrăgostiți.

- A zis el așa ceva? Am chibzuit puțin, după care m-am hotărît. Cred că am să fac o recunoaștere în tren. Tu vezi dacă se mai întîmplă ceva.

Poate că Daffodil îi făcuse avansuri și fusese grosolan respinsă. Sau poate că nu!

- Domnul Filmer nu a venit la micul dejun, spuse Nell. Toată treaba asta este foarte îngrijorătoare. Iar aseară toată lumea era atît de fericită!

Dacă părăsirea trenului de către Daffodil, ar fi cel mai rău lucru care ni s-ar întîmplă, am scăpa ușor, m-am gîndit eu. Am părăsit-o pe Nell, pornind pe coridor și ajungînd destul de repede în fața cușetei lui Filmer, care era închisă. M-am dus la însoțitorul vagonului, aflat în plină activitate de strîngere a paturilor, pentru a-i cere relații.

- Domnul Filmer? Se află încă în cușeta sa, după cîte știu. A fost puțin cam dur cu mine, spunîndu-mi să mă grăbesc. De obicei nu este așa. Mînca ceva și avea și un termos cu el. Dar lucrul ăsta nu este ceva neobișnuit, sînt călători cărora le place să mănînce în cușetă.

Am dat ușor din cap și am plecat mai departe, dar mi-a trecut prin minte că, dacă Filmer și-a luat mîncare și un termos în cușetă pentru micul dejun, trebuie să fi știut de la Winnipeg că are nevoie de ele, ceea ce înseamnă că totuși cearta de azi-noapte a fost premeditată, nefiind provocată de Daffodil.

George era în biroul lui, completîndu-și raportul.

- 'mneața, spuse radios.

- Care mai este situația în tren?

- Stewarzii care se ocupă de vagonul de dormit din față amenință să demisioneze din cauza mizeriei pe care au găsit-o la baie. Și chicoti. Am mai cumpărat niște dezinfectante suplimentare de la Winnipeg. Știi, îi apucă răul de tren.

Am clătinat din cap față de indulgența lui și mi-am continuat drumul, uitîndu-mă ca întotdeauna după față palidă, dar ținta mea principală fiind caii. Leslie Brown, cu ochii duși în fundul capului de nesomn, mă privi cu* numai jumătate din beligeranta ei obișnuită.

- Intră, mă invită dîndu-se la o parte din ușă pentru a-mi face loc. Ca să fiu cinstită, mi-ar prinde bine puțin ajutor.

Pentru că tocmai trecusem pe lîngă cîțiva îngrijitori livizi la față, zăcînd în secțiunea lor, am presupus inițial că este vorba pur și simplu de ajutor fizic pentru îngrijirea cailor, dar se dovedi că nu despre asta era vorba.

- Șe întîmplă ceva ce nu înțeleg, continuă ea încuind ușa în spatele meu și conducîndu-mă în spațiul central, unde scaunul ei zăcea lîngă rezervorul de apă.

- Ce anume? am întrebat-o.

îmi făcu un semn, fără nici un cuvînt, spre partea din față a vagonului. Am înaintat pînă la ultimul spațiu dintre boxe, iar acolo, într-un fel de cuib făcut din baloturi de fîn, unul dintre îngrijitori, pe jumătate culcat, pe jumătate în fund, era încovrigat ca un făt, gemînd ușor. M-am întors la Leslie Brown.

- Ce este cu el?

- Nu știu. S-a îmbătat aseară, toți s-au îmbătat, dar asta nu pare a fi o mahmureală normală.

- I-ai întrebat pe ceilalți?

- Nu-și amintesc prea multe despre noaptea trecută, spuse ea suspinînd. Nu le pasă de el.

- De ce cal se ocupă? .

- De Laurentide Ice.

Aș fi fost surprins, cred, dacă ar fi spus un alt nume.

- Este calul al cărui antrenor i-a trimis pungi separate cu mîncare, cu instrucțiuni precise pe ele cînd să-i fie date, pentru că un alt cal al doamnei Quentin a murit, nu demult, din cauză că a mîncat ceea ce nu trebuie, nu? Ea dădu din cap în semn de aprobare. Iar băiatul ăsta a fost tot timpul cu calul său, în grajduri, la Winnipeg?

- Da, firește, i-au pus să facă mișcare și au avut grijă de ei, și toți s-au întors la tren, ieri, după curse, în furgonul cu care au fost transportate animalele, în timp ce trenul era garat încă pe linie secundară. Eu am venit cu ei. Nu s-a întîmplat nimic cu nici unul dintre cai, te asigur.

- Asta-i bine. Laurentide Ice este în stare bună?

- Poți să vezi și singur.

Am dat o raită în jur, uitîndu-mă la fiecare cal. într-adevăr, toți păreau sănătoși, chiar și Upper Gumtree și Flokatis, care ar fi avut scuze să pară obosiți și puțin apatici după eforturile făcute la curse.

Cei mai mulți dintre ei Își țineau capetele scoase peste ușa boxelor, semn sigur de curiozitate; erau puțini cei care stăteau retrași, un pas sau doi, într-o stare de semireverie.

Laurentide Ice mă cercetă cu ochi strălucitori, într-o stare mentală de departe mai bună decît îngrijitorul lui.

M-am întors spre Leslie Brown și am întrebat-o cum îl cheamă pe băiat.

- Lenny, Leonard Higgs, adăugă după ce consultă o listă.
- Cîți ani are?
- Vreo douăzeci, cred.
- Cum este de obicei?
- La fel ca și ceilalți, cu un limbaj dezgustător și debitînd numai glume murdare. Avea o expresie de. dezaprobare. Fiecare al doilea cuvînt începe cu litera f...
- Cînd a început să geamă și să se contorsioneze așa?
- A zăcut aici toată noaptea. Ceilalți i-au spus că este rîndul lui să doarmă în vagon, dar nu-i adevărat, nu era, numai că el nu putea reacționa, așa că l-au împins pur și simplu în fîn și s-au întors la petrecerea lor. A început să geamă cam acum o oră și nu mi-a răspuns deloc. Era tulburată din cauza stării lui și, după părerea mea, îngrijorată ca nu cumva să fie făcută răspunzătoare pentru asta.

Spre surprinderea ei, mi-am scos vesta galbenă și cravata, și i le-am dat. Dacă o să se așeze puțin pe scaun, i-am sugerat, o să încerc să-l readuc în simțiri pe Lenny. Acceptă supusă.

M-am dus la Lenny și m-am aplecat asupra lui strigîndu-l pe nume. Continuă să geamă, parcă dus de pe lumea asta. M-am așezat atunci lîngă el, pe un balot de fîn, și mi-am apropiat gura de urechea lui,' răcnind ceva.

A tresărit, trăgînd aer în piept, după care a început din nou să geamă, deși mi s-a părut că acum se prefăcea.

- Dacă-ți este rău din cauza berii, i-am-spus hotărît și tare, nu este decît vina ta, dar am să-ți dau ceva ca să te simți mai bine.

Se ghemui și mai mult, băgîndu-și capul între brațe,

ca și cum s-ar fi apărat de o lovitură. Era o poziție a cărei semnificație era imposibil să nu o ghicești, în afară de faptul că se simțea rău din cauza berii, era clar că îi este teamă.

Mi-am descheiat cîțiva nasturi de sus de la cămașă și mi-am suflecat mînecile, după care m-am întins pe podea cu capul la același nivel cu al lui Lenny.

- Dacă-ți este frică, am spus cît se poate de clar, pot să fac și în sensul ăsta ceva. Nu se întîmplă mai nimic. Băiatul mai gemu de vreo două ori, după care se opri, iar după o lungă tăcere, am început eu din nou: Vrei ajutor sau nu? Este o ofertă serioasă. Dacă n-o accepți, probabil că o să se întîmple lucrul de care-ți este teamă, indiferent care o fi el.

După un timp destul de lung, își răsuci capul, pe care continua să și-l țină între brațe, în așa fel încît am putut să-i văd fața.

Era o față osoasă, avea ochii roșii și era nebărbierit, iar ceea ce-i ieși din gura spurcată fu nu un geamăt, ci un mormăit:

- Cine dracu' ești? Avea un accent englezesc și o pornire bătăioasă în cuvinte, în contrast total cu starea lui fizică.

- Fărîma ta de noroc, i-am spus calm.

- Cară-te naibii de aici!

- Așa am să fac. M-am ridicat în picioare. Păcat. Plînge-ți singur de milă și ai să vezi unde te duce asta. M-am îndepărtat și am ieșit din raza lui vizuală, după care am rămas pe loc.

- Așteaptă! mă strigă imediat.

Am așteptat, dar nu m-am întors la el. Am auzit foșnet de fîn și apoi un geamăt adevărat, provocat de mahmureală, în clipa în care s-a ridicat în picioare.

în sfîrșit, apăru, se împleticea, reușind să-și mențină echilibrul numai sprijinindu-se cu amîndouă mîi-

nile de boxa lui Flokati.

Se opri cînd mă văzu. Bălăbănindu-se, clipind din ochi, cu tricoul murdar și rupt, părea un prost jalnic și molîu.

- Du-te înapoi și stai jos, i-am spus neutru. Am să-ți aduc ceva.

Se tot lovea de peretele boxei, dar în cele din urmă reuși să se întoarcă și să se ducă de unde venise, l-am cerut lui Leslie niște aspirine.

- Aspirine n-am, dar ia astea, îmi spuse scoțînd din geantă o cutie de pînză. Cred că sînt bune. Este ceva împotriva acidității.

I-am mulțumit, am umplut un pahar de plastic cu apă și'fti-am întors la Lenny. Stătea pe un balot de fîn, cu capul între mîini, de parcă era un tablou al nefericirii, dar mult mai normal acum.

- Bea și înghite astea.

- Ai spus că poți să mă ajuți.

- Da, dar mai întîi înghite astea.

Era obișnuit în general să facă ce i se spune și probabil că se pricepea destul de bine la treaba pe care o făcea, dacă a fost recrutat să traverseze Canada cu Laurentide Ice.

înghiți pilulele și bău toată apa, dar, cum. era de' așteptat, nu se înregistra nici o schimbare imediată în starea lui fizică.

- Vreau să plec de aici, zise cu o violență inutilă. Să plec din nenorocitul ăsta de tren. Din afurisita asta de călătorie. Și nu am nici un ban. I-am pierdut. S-au dus.

- Bine, pot să te scot eu de aici.

- Chiar așa?

Era surprins.

- Chiar așa.

-Cînd?

- La Calgary, ajungem cam în două ore. Poți să pleci atunci. Unde vrei să te duci?

Se holbă la mine.

- Mă duci de nas, îmi zise.

- Nu. Am să am grijă de tine și am să aranjez să obții un bilet pînă unde vrei să mergi.

Speranța care-i mijea pe față începu să fie întunecată de confuzie.

- Și cu bătrînul Ice ce se întîmplă? Cine o să aibă grijă de el?

Era primul lui gînd, și nu de autocompătimire, ceea ce-mi trezi un licăr de compasiune.

- O să găsim un alt îngrijitor pentru bătrînul Ice, i-am promis eu. Calgary este plin de oameni care se pricep la cai.

Nu era tocmai exact. Calgary pe care-l cunoscusem eu era unul dintre cele șase mari orașe ale Canadei, jumătate cît Montrealul și cu o populație egală cu a celei din Toronto. Timpul mai schimbase poate statisticile, dar probabil nu prea mult.

Era un oraș modern, cu zgîrie-nori, ca o oază strălucitoare în marginea preeriei. Dar asta nu însemna că nu puteam găsi' un îngrijitor pentru Laurentide Ice.

- Poți să-mi spui de ce nu vrei să-ți continui călătoria pînă la Vancouver? Am avut grjijă ca întrebarea să pară foarte firească, dar fu cuprins din nou de panică.

- Nu. Tremura tot. Cară-te. Nu este afurisita ta de treabă.

Fără nici un cuvînt m-am retras din nou, dar de data asta am trecut de Leslie Brown, îndreptîndu-mă spre ușa de ieșire.

- Stai pe loc, m-am adresat lui Leslie cînd am trecut pe lîngă ea. Nu-i spune nimic, bine? Dădu din cap, încrucișîndu-și brațele la piept, peste vesta mea.

- Hei, strigă Lenny în urma mea. întoarce-te!

-

Nu m-am întors. Se tîngui disperat cu voce tare:

- Vreau să plec din trenul ăsta.

Mi-am zis că era un strigăt serios de ajutor. M-am întors încet. Stătea în picioare, între boxa lui Flokati și cea a lui Sparrowgrass, clătinîndu-se ușor, privindu-mă cu ochi hăituiți.

Cînd am ajuns lîngă el l-am întrebat doar atît.:

- De ce?

- O să mă omoare dacă-ți spun.

- Prostii.

- Nu, nu sînt prostii. Vocea îi era ascuțită. Mi-a spus că o să mor.

- Cine ți-a spus?

- El. Tremura. Amenințarea fusese suficient de puternică, încît să o creadă.

- Cine este el? Unul dintre proprietari? Mă privea fără nici o expresie, de parcă nu înțelegea ce spun. Cine este el? l-am întrebat din nou.

- Un tip... Nu l-am mai văzut niciodată pînă acum.

- Ascultă, i-am spus cu o voce liniștitoare, hai să ne întoarcem, să ne așezăm pe fîn și să-mi spui de ce a zis că te omoară. Am făcut un gest cu mîna spre baloții din spatele lui și, cu un fel de acceptare obosită, porni împleticindu-se și se lăsă să cadă pe balotul de fîn.

- Cum te-a amenințat?

- A venit... la grajduri... și a întrebat de mine.

- A întrebat de numele tău? Dădu sumbru din cap. Cînd a fost asta?

- Ieri.izise răgușit. în timpul curselor.

- Continuă.

- Mi-a spus că știe totul despre hrana din pungile etichetate pentru Laurentide Ice. Păi nici nu era un secret, nu?

- Nu, l-am încurajat eu.

- Mi-a spus că știe de ce... pentru că un alt cal al doamnei Quentin a murit... Lenny se opri și arăta de parcă în fața lui se deschisese un abis. A început să spună că eu am făcut-o...

- Ce să faci? Lenny era mut. A spus că tu l-ai otrăvit pe celălalt cal al doamnei Quentin? i-am sugerat eu.

- N-am făcut-o eu. N-am făcut-o. Deveni foarte agitat. N-aș fi făcut niciodată așa ceva.

- Dar tipul ăsta a spus că tu ai făcut-o, nu?

- Mi-a zis că am să ajung la închisoare pentru asta și că *băieților ca tine li se întîmplă lucruri rele acolo, în închisoare".* îl cuprinse din nou un tremur. Știam că așa este. Și a conț*inuat...„Vrei să iei SIDA, pentru că în închisoare ai să o iei, un băiat drăguț ca tine".* în clipa de față numai drăguț nu arăta.

- Și după aceea? l-am îndemnat.

- Păi eu... păi... am spus că n-am făcut-o eu, că n-am fost eu... iar el continua să zică că o să ajung la închisoare și că o să iau SIDA, și o ținea întruna tot așa... iar eu i-am spus... i-am spus... •

- Ce i-ai spus?

- Este o doamnă amabilă, se tîngui el. N-am vrut să... el m-a determinat...

- Doamna Quentin și-a otrăvit calul? l-am întrebat cu multă grijă.

" - Da. Nu! Vezi... ea mi-a dat punga aia cu delicatese... asta a spus că sînt, delicatese... să le dau calului cînd nu mă vede nimeni. înțelegi, nu eu mă ocupam de calul ei, ci un alt îngrijitor. Așa că i-am dat calului delicatesele fără să mă vadă nimeni, i-au plăcut, apoi a fost apucat de colici și a murit... Am vorbit cu ea după aia. Eram înspăimîntat, dar ea a zis că a fost ceva teribil, că nu a avut nici cea mai mică idee că scumpul ei cal o să facă colici și să nu spunem

nimic de asta, a zis ea, și mi-a dat o sută de dolari, iar eu n-am... Nu voiam să fiu învinovățit, înțelegi?

înțelegeam.

- Iar cînd i-ai spus tipului despre delicatese, ce a zis?

Lenny părea distrus.

- A rînjit ca un rechin... cu toți dinții... și a spus... că dacă spun vreun cuVînt despre el cuiva... o să aibă el grijă ca să capăt... ca să iau... SIDA.

Ultimul cuvînt îl rosti în șoaptă.

- Așa te-a amenințat că te omoară? Dădu slab din cap, ca și cum era epuizat. Cum arăta?

- Ca bătrînul meu. L-am urît pe tatăl meu, zise după o scurtă pauză.

- Vorbea ca tatăl tău?

- Nu era britanic, zise clătinînd din cap.

- Canadian?

- Sau american.

- Ei bine, am zis terminînd cu întrebările, am să am eu grijă să nu capeți SIDA. Rămîi în vagon pînă ajungem la Calgary. Doamna Brown o să roage pe unul dintre îngrijitori să-ți aducă lucrurile aici. Vagonul cu cai va fi decuplat de tren, iar caii vor fi transportați cu furgonul la niște grajduri, pentru două zile. Toți îngrijitorii vor merge cu ei, sper că știi asta. Ai să mergi cu ceilalți îngrijitori. Și să nu-ți faci probleme, o să vină cineva să te ia și să aducă un alt îngrijitor pentru Ice. M-am oprit ca să văd dacă a înțeles și se părea că da. Unde vrei să te duci de la Calgary?

- Nu știu, răspunse mohorît. Trebuie să mă gîndesc.

- Bine. Cînd persoana respectivă va veni după tine, spune-i ce vrei să faci. Mă privi cu un fel de uimire.

- De ce-ți bați capul? mă întrebă.

- Nu-mi plac tipii care amenință și-i înspăimîntă pe alții.

Fu scuturat de un tremur.

- Bătrînul meu îi înspăimîntă de moarte pe oameni... și pe mine, și pe mama... și cineva l-a înjunghiat, l-a omorît... a meritat-o. Nimeni, continuă după o pauză, nu i-a ajutat pe cei pe care-i amenința. Se opri din nou, căutîndu-și cuvîntul cu care nu era obișnuit și reuși să-l rostească: Mulțumesc.

Cu cravata la gît și nasturii încheiați corect, Tommy se întoarse în vagonul-restaurant.

Zak tocmai termina o scenă în care bătrînul Ben, îngrijitorul care-i ceruse bani lui Raoul în gara Toronto, fusese adus să depună mărturie (falsă) împotriva lui Raoul pentru faptul că a dopat caii familiei Bricknell, acuzație respinsă de Raoul, care se străduia să pară virtuos și posibil vinovat în același timp.

Simpatia era în general de partea lui Raoul, iar Zak le spuse celor de față că martorul cel mai important va fi prezent la Chateau Lake Louise, în acea seară, pentru a face depoziția zdrobitoare.

-împotriva cui? se auziră întrebări din rîndul spectatorilor.

- Ah, asta numai timpul ne-o va spune, vorbi misterios Zak, îndreptîndu-se spre coridor.

împreună cu Emil, Oliver și Cathy am aranjat mesele pentru prînz și am servit toate cele trei feluri.

Filmer nu apăru, dar Daffodil da - marcată încă și supărată foc, așa cum fusese și la micul dejun. își făcuse deja bagajele, după cît se părea, hotărîtă să părăsească trenul la Calgary.

A reieșit că nimeni nu a putut afla de la ea care anume era problema și începu să capete credit ipoteza privind o ceartă între îndrăgostiți. Am fost atent la

discuții în timp ce am servit vinul, dar toți erau preocupați mai curînd de perspectiva atrăgătoare a celor două zile ce urmau a fi petrecute în munți decît de problemele lui Daffodil.

Cînd la orizont apăru Calgary, i-am spus lui Emil că am să fac tot posibilul să mă întorc să ajut la spălatul vaselor și am pornit de-a lungul trenului, spre biroul lui George.

- Telefonul cu cartea de credit funcționează în Calgary?

- Da, funcționează.

îmi arătă cu un gest telefonul și, deoarece trenul începuse să reducă viteza, îmi spuse că am la dispoziție cincizeci de minute. El, ca de obicei, o să coboare ca să verifice totul.

Mi-a răspuns doamna Baudlaire, care după voce părea o fetiță de șaisprezece ani, fără nici un fel de probleme.

- Fotografia este pe drum, zise ea fără nici un preambul. Dar nu va ajunge la Calgary la timp. Cineva' va merge după-amiază de la Calgary la Chateau Lake City și fotografia va fi remisă domnișoarei aceleia, Richmond.

- Asta-i grozav. Mulțumesc.

- Dar n-am nici un cuvînt de la Val Catto despre numerele tale.

- Ei, asta este.

- Altceva? mă întrebă ea.

- Da. Trebuie să vorbesc direct cu Bill.

- Păcat. îmi făcea plăcere.

- Oh, vă rog, și mie. Numai că este vorba de mai mult decît de un mesaj sau întrebări și răspunsuri. Este lung... și complicat.

' - Tinere, nu te scuza. Bill era încă la Winnipeg acum zece minute. îl sun imediat. Ai un număr?

- Da, și-i citi numărul de pe aparatul din tren. Vreți să-i spuneți că cu cît mă sună mai repede, cu atît mai bine?

- Vorbim mai tîrziu, zise și închise telefonul.

Am așteptat neliniștit zece minute bune înainte ca telefonul să sune.

- Unde ești? am auzit vocea profundă a lui Bill.

- în tren, în gara Calgary.

- Mama spune că este urgent.

- Da, dar în principal pentru că acest telefon celular se află în oficiul conductorului și nu funcționează decît în orașe mari.

- Am înțeles. Dă-i drumul.

I-am spus despre plecarea lui Daffodil și despre criza lui Lenny, despre ceea ce ea nu a spus și el a făcut.

- Am înțeles eu bine? zise în cele din urmă Bill. Acest Lenny Higgs a spus că Daffodil Quentin l-a făcut să-i dea calului să mănînce ceva din care cauză calul a făcut colici și a murit?

- O supoziție puternică în ceea ce privește cauza și efectul, dar care nu poate fi dovedită, aș zice eu.

- Da. I-au făcut autopsie și n-au putut descoperi ce i-a provocat colicii. A fost al treilea cal care i-a murit. Asigurătorii au fost foarte suspicioși, dar au fost nevoiți să plătească.

- Lenny spune că ea i-a zis că n-ar face niciodată rău scumpilor ei cai, dar i-a dat o sută de dolari ca să-și țină gura. Bill mîrîi. S-ar putea însă să fi făcut lucrul ăsta pentru că-i murise deja doi cai și s-o fi temut, în mintea ei, ca lumea să nu gîndească exact ce a gîndit.

- Așa cred și eu. Deci, cum stăm în clipa asta?

- Avînd în vedere experiența trecută, sînt de părere - iar asta-i doar o presupunere - că noaptea

trecută, după miezul nopții, vînatul nostru i-a spus lui Daffodil că îngrijitorul ei i-a dezvăluit totul și că va face acest lucru public, iar el va avea grijă ca ea să fie pusă sub interdicție, și asta în cel mai bun caz, dacă nu-i vinde... sau nu-i cedează partea ei din proprietatea asupra lui Laurentide Ice.

- Îl cunoști mai bine decît mine, zise Bill sumbru, dar și eu cred că s-ar putea să ai dreptate. O să știm lucrul ăsta cu siguranță dacă va cere să schimbe înregistrarea de parteneriat înainte de Vancouver.

- Mda, am fost eu de acord. Ei bine, dacă voi, Comisia pentru hipism din Ontario, sînteți de acord să-i acordați lui Daffodil beneficiul îndoielii în legătură cu caii ei... și, firește, voi o cunoașteți mai bine decît mine, dar eu am impresia că nu a fost intenționat rea, ci mai curînd proastă... vreau să spun că are ceva imatur, cu toți cei cincizeci de ani ai ei... știi, nu vreau să o scuz dacă este vinovată, dar explicînd cum ar putea simți ea în legătură cu asta...

- Văd c-ai ajuns să o cunoști remarcabil de bine.

- Păi... pur și simplu am observat..

- Hm, mi-a spus mie Catto că observi și remarci lucruri, zise sec.

- Ei bine, nu știu care este părerea ta, dar eu cred că dacă îl îndepărtăm pe Lenny Higgs, nu va mai putea fi amenințat și nici nu va mai putea fi o amenințare pentru Daffodil, iar dacă dumneavoastră i-ați putea spune în vreun fel că Lenny Higgs a dispărut și că nu va dezvălui nimic, indiferent despre ce este vorba... dacă v-ați împăca cu conștiința dumneavoastră să faceți lucrul ăsta... atunci nu mai este nevoie să cedeze partea ei și, în cazul ăsta, vom fi dejucat cel puțin una din schemele putrede ale vînatului nostru.

Respiră profund, ca un șuierat. Eu așteptam.

- Lenny Higgs este încă în tren? mă întrebă în cele din urmă.

- Dacă nu intră în panică, se duce cu ceilalți îngrijitori și cu caii la grajdurile unde urmează să fie cazate animalele, l-am spus că o să vină cineva să-l ia și să aibă grijă de el, că o să-i dea un bilet gratuit pînă unde vrea să meargă.

- Acum, stai puțin...

- Este cel mai mic lucru pe care-l putem face. Dar, după părerea mea, trebuie să știm care este destinația lui ultimă, chiar să-i găsim o slujbă, pentru că în schimb o să vrem să depună mărturie împotriva tipului care l-a amenințat. Dacă vrem lucrul ăsta, este bine să nu fim nevoiți să-l căutăm în lumea largă. Și dacă trimiteți pe cineva să-l ajute, dați-i o copie după fotografia pe *care* ați făcut-o pentru mine, pentru că sînt aproape sigur că el este omul care l-a amenințat pe Lenny. Precis Lenny o să înceapă să tremure ca varga, dacă este el.

Capitolul 14

Din nefericire, mai era încă o cantitate apreciabilă de vase de spălat, așa că nu m-am mai simțit vinovat că plecasem. Am dat o mînă de ajutor, dar în același timp tot ieșeam cu paharele și șervetul în mînă în salonul-restaurant ca să văd pe fereastră ce se întîmplă afară.

Daffodil, însoțită de Nell, împreună cu Rose și.Cumber Young (el cu cele două valize ale ei în mînă), era ajutată să coboare din vagonul-cupolă de personalul gării. Buclele lui Daffodil erau ridicate în vîrful capului ca întotdeauna, dar umerii îi erau prăbușiți sub haina de *cincila,* iar expresia feței era mai curînd de copil pierdut, decît aceea a unei porniri nestăvilite spre răzbunare.

- Ștergi paharele'alea sau nu? mă întrebă Cathy. Era o fată drăguță, cu ochi strălucitori, dar în acel timp și obosită.

- Cu intermitențe, i-am răspuns. Iritarea ei momentană dispăru.

- Atunci mișcă-te odată intermitent, altminteri n-am să ajung să cobor în stație înainte să plecăm.

- Bine, am zis, ștergînd și lustruind cu aplicațiune cîteva pahare.

- Cît o să te țină zelul ăsta? mă întrebă rîzînd Cathy.

- Pînă la sfîrșit, cred.

- Dar scena ta cînd este?

- A... păi tocmai ăsta-i necazul. Exact la sfîrșit. Așa că am să șterg farfurii pînă la Vancouver.

- Ești criminalul? mă tachina ea.

- Categoric nu.

- Data trecută cînd am avut un actor care s-a dat drept chelner, el era criminalul.

- Criminalul, am luminat-o eu, este acel pasager căruia tu-i dai cele mai bune porții. Bărbatul acela singur și arătos, care se poartă frumos cu toată lumea.

- Este unul dintre proprietari, făcu ea ochii mari.

- Este actor. Și să nu-l trădezi.

- Firește că n-am s-o fac. Avea o expresie ușor visătoare totuși, ca și cum i-aș fi dat o veste bună. Nu-mi plăcea să o dezamăgesc, pe ea sau pe oricare altă fată, în ce privește șansele pe lîngă superbul Giles; o să descopere și singură destul de curînd.

Odată terminată povestea, Cathy coborî alergînd spre desfătările gării, iar în locul ei l-am ajutat eu pe Emil și pe Oliver să strîngă și să încuie totul, pentru că, după debarcarea la Lake Louise, trenul va fi din nou tras pe linie moartă pentru două zile.

Cei cîțiva pasageri care coborîseră în gară la Calgary reveniră la timp în tren, inclusiv famiiia Young. De Filmer nici urmă și nici de fața palidă. Restaurantul se umplu cu cei care preferau să stea pur și simplu aici și de la ei am auzit că vagonul cu cai fusese

detașat de tren și locomotiva îl remorca spre locul de debarcare, astfel încît eram temporar blocați pe loc.

Canadianul, cursa care efectua regulat acest traseu, sosi la treizeci și cinci de minute după noi, opri pe a treia linie de la trenul nostru, iar pasagerii aduși își dezmorțeau acum puțin picioarele ca și ai noștri. După cum reieșea din discuții, se părea că în percepția generală *Canadianul* se transformase dintr-c amenințare într-un prieten. Călătorii din ambele trenuri se amestecară și începură să facă schimb de impresii, iar conductorii celor doi bolizi stăteau de vorbă.

La scurt timp după ce locomotiva noastră fu reatașată trenului, am pornit din nou, iar călătorii se îndreptară acum spre vagonul-cupolă pentru a admira peisajul montan.

Spre surprinderea mea, Filmer era printre cei care traversau vagonul-restaurant spre cel cu cupolă, și chiar în spatele lui se afla Nell, care, uitîndu-se la mine peste umărul lui, îmi spuse că are un mesaj pentru mine din partea lui George Burley,

M-am retras mult între două mese, lăsîndu-l pe Filmer și pe ceilalți din spatele lui Nell să treacă, iar cînd Filmer era de-acum destul de departe ca să mai poată auzi ceva din conversația noastră, m-am întors spre Nell cu o privire întrebătoare.

- Este o chestie cam încurcată, îmi relată Nell. Cînd George a revenit în oficiul său, telefonul suna, la celălalt capăt al firului fiind o femeie care voia să vorbească cu un anume domn Kelsey. George, după ce și-a consultat listele, i-a spus că nu este nici un Kelsey în tren. Atunci i s-a spus că mesajul să-mi fie transmis mie, ceea ce a și făcut..

Trebuie să fi fost doamna Baudlaire, m-am gîndit eu. Nimeni altcineva nu avea numărul ăsta. Bill, cu vocea lui profundă, n-ar fi putut fi luat drept femeie.

- Care este mesajul? am întrebat-o.

- Nu știu dacă l-am preluat corect. Se încruntă. Nu are sens, dar... 049. Ăsta-i tot mesajul - 049. Oricum, văd că pari destul de fericit, zise uitîndu-se la fața mea.

De fapt, eram totodată îngrozit de cît de aproape fusese Filmer să audă totul.

- Da, păi... te rog nu spune nimănui altcuiva de mesaj și, dacă poți, te rog să uiți totul.

- Nu pot.

- Mă temeam eu de asta. Mă chinui să găsesc, dacă nu o explicație, cel puțin un sens rezonabil. Este ceva legat de granița dintre Canada și America, i-am spus eu, de paralela 49.

- Aha! Nu era deloc sigură de asta, dar păru dispusă să lase lucrurile așa cum erau.

- în cursul serii cineva o să aducă la Chateau o scrisoare pentru tine. în ea este o fotografie. Este pentru mine, de la Bill Baudlaire. Te rog să ai grijă să-mi parvină.

- Bine, e-n regulă. Să uită scurt la dosarul pe care îl avea cu ea. Apărură vreo doi pasageri și așteptă pînă cînd trecură. La Chateau Lake Louise, continuă ea după ce pasagerii se îndepărtaseră suficient, personalul din tren va coborî la Banff, orașul de dinainte de Lake Louise. Proprietarii stau toți la Chateau. La fel și tu. Tu unde vrei?

- Să fiu cu tine!

- Vorbesc serios.

- Mai este vreun alt loc?

- Mai există un fel de sat lîngă gară, cam la o milă de Chateau, dar acolo nu sînt decît cîteva magazine și închid în perioada asta a anulai, pregătindu-se pentru iarnă. O mulțime de locuri sînt închise la munte. Hotelul *Chateau* se află pe țărmul lacului, spuse după

o scurtă pauză. Este foarte frumos acolo.

- Este mare?
- Uriaș.
- Bine. Am să stau acolo și am să risc.
- Ce să riști?
- Să fiu dezbrăcat de vesta mea.
- Dar acolo n-ai s-o porți, mă asigură ea.
- Nu... metaforic vorbind.

Puse dosarul pe masă și scoase lista ca să scrie.

- Tommy Titmusse, i-am spus eu. Zîmbi și spuse pe litere:
- T. Titmuss. Așa merge?
- Perfect.
- Cine ești în realitate?
- Așteaptă și ai să vezi!

îmi aruncă o privire rece, dar nu-mi răspunse, pentru că apărură alți pasageri care începură să-i pună întrebări. Am plecat spre vagonul-cupolă ca să văd cît de hotărît pare să se fi instalat Filmer, întrebîndu-mă dacă ar fi sigur să încerc să arunc o privire în geanta lui sau să mă supun ordinului de a nu risca să fiu arestat. Dacă n-ar fi sperat că mă voi uita în geantă, brigadierul nu mi-ar fi transmis numărul. Dar dacă mă uit și sînt prins, întreaga operațiune ar fi dată peste cap.

Filmer nu se zărea nicăieri. Am m-ai cercetat încă o dată cu atenție, dar nici urmă de el. Nu era nici în salon, nici la bar, unde împătimiții pocherului erau în plină activitate, insensibili la frumusețea peisajului. Nu mai rămăsese decît vagonul lui Lorrimore... Acolo trebuie să fie, împreună cu Mercer, Bambi, Sheridan, Xanthe și familia Young, admirînd apropierea piscurilor înzăpezite.

Am luat-o nehotărît înapoi spre cușeta lui Filmer, întrebîndu-mă dacă lipsa de entuziasm de a intra în

cușetă era numai prudența sau adevărată frică, și m-am temut că de frică era vorba.

Trebuie să o fac, pentru că altfel am să regret toată viața. Traversam spațiul înghețat de deasupra tampoanelor care legau vagoanele între ele, simțind cum inima îmi bate ca un ciocan, tot mai conștient de frica ce mă cuprinsese, cu gura uscată, deschizînd ușă după ușă, fiecare pas ducîndu-mă tot mai aproape de riscanta acțiune.

Cușeta lui Filmer era prima din vagonul de dormit de după bucătărie. Eram tocmai pe punctul de a pune mîna pe clanța ușii cînd stewardul vagonului, îmbrăcat exact cum eram și eu, apăru din cușeta lui, aflată în celălalt capăt al condorului, mă văzu, îmi făcu un semn cu mîna și porni spre mine. Ușurat, am luat-o încet spre el, salutîndu-l și întrebîndu-l cum se descurcă.

îmi era cunoscut, fiind tipul care-mi 'spusese despre micul dejun luat în intimitate de Filmer, care-mi arătase cum să strîng și să desfac scaunele și paturile prinse în tavan, cel care avea grijă și de vagonul în care ne aflam noi, precum și de cele trei cușete, inclusiv cea a lui Daffodil, din vagonul-cupolă. Toată după-amiaza nu avusese nimic de făcut și era dornic să stea de vorbă, și prietenos, ceea ce-făcu imposibil să scap de el și să mă întorc la treaba mea necurată.

îmi vorbi de Daffodil și de mizeria pe care o făcuse în cușeta ei.

- Mizerie?

- Dacă vrei să știi părerea mea, zise dînd din cap, a avut în valiză o sticlă de vodcă... Erau numai cioburi peste tot. Sticla de vodcă spartă. La fel și oglinda de deasupra chiuvetei. Cioburi pretutindeni. Cred că a aruncat cu sticla în oglindă și s-au făcut țăndări amîndouă.

- O pacoste pentru tine să cureți locul, i-am zis. Păru surprins.

- N-am curățat. Este așa cum l-a lăsat. Ca să vadă și George. Nu știu dacă compania o s-o oblige să plătească. Nu m-ar mira să n-o facă.

L-am văzut privind peste umărul meu spre cineva care intra în vagon dinspre restaurant.

- Bună ziua, domnule, l-am auzit spunînd. Nu veni nici un răspuns. Am întors capul și am apucat să-i zăresc spatele lui Filmer, care intra în cușeta lui.

Dumnezeule mare! m-am gîndit îngrozit. M-ar fi surprins acolo cu geanta deschisă, răsfoind printre hîrtiile lui. Aproape că mi se făcu rău.

Mai mult am simțit decît l-am văzut pe Filmer ieșind din cușetă și îndreptîndu-se spre noi.

- Vă pot fi de ajutor cu ceva, domnule? îl întrebă stewardul, trecînd de mine și ducîndu-se în întîmpinarea lui.

- Da. Cum procedăm cu bagajele la Lake Louise?

- Lăsați asta pe seama mea, domnule. Noi strîngem bagajele tuturor pasagerilor și le transportăm la *Chateau.* Le veți găsi în camera dumneavoastră de la hotel, domnule.

- Bine, spuse Filmer și se întoarse în bîrlogul lui, închizînd ușa. Nu-mi aruncase nici măcar o privire.

- Am făcut același lucru cu bagajele și la Winnipeg, îmi spuse resemnat stewardul. Ai crede că deacum au învățat.

- Poate or să învețe pînă la Vancouver.

După o vreme l-am părăsit, întorcîndu-mă în cușeta mea, unde am respirat de cîteva ori adînc și am mulțumit tuturor îngerilor păzitori din ceruri pentru salvarea mea, și în special îngerului în vestă galbenă care avea în grijă vagonul de dormit. Afară, munții promiși deveniră realitate, peisajul fiind o adevărată

încîntare. Trenul reduse viteza, opintindu-se să urce, avînd nevoie de două ore pentru a străbate cele șaptezeci de mile dintre Calgary și Banff.

Cînd am oprit la Banff, în partea mai largă a văii, întreaga grandoare maiestuoasă a munților, ale căror piscuri erau acoperite de zăpadă și învăluite de nori, mă făcu să înțeleg, la fel ca pe majoritatea călătorilor, puternica atracție pe care o exercită misterioasele înălțimi înghețate.

Cu Filmer sau nu, m-am trezit zîmbind de încîntare, bucurîndu-mă pînă în adîncul sufletului.

Trenul se scinda în două și, pufăind și opintindu-se, locomotiva remorcă vagoanele cu călătorii-spectatori și toată partea din față pe o linie secundară, după care se întoarse pentru a prelua numai vagoanele proprietarilor - trei vagoane de dormit, vagonul-restaurant, vagonul-cupolă și cel al Lorrimor-ilor. Mai scurt și mult mai ușor, urcă cu o viteză bună încă trei sferturi de oră.și trase triumfător în fața gării orașului Lake Louise.

Cu mare veselie pasagerii coborîră și se îmbarcară într-un autobuz care-i aștepta, în timp ce bagajele le erau transportate cu un cargonet special. O fracțiune de secundă am sperat că și geanta-diplomat a lui Filmer să fie transportată în acest mod, dar cînd coborî din tren, avea geanta cu el.

I-am spus lui Nell că am să merg pe jos de la gară la hotel pentru ca să ajung după ce toată lumea va fi fost cazată, și holul liber.

Mi-a zis că aș putea oricum să merg cu autobuzul separat al personalului de deservire, dar i-am dat ei sacul meu de voiaj și, cu trenciul gri regulamentar încheiat pînă la gît, m-am bucurat să respir aer proaspăt și să admir strălucirea aurie a soarelui de după-amiază tîrzie.

Cînd am ajuns în holul marelui hotel *Chateau,* era plin de tinere cupluri zîmbitoare de japonezi aflați în luna de miere.

Nell stătea prăbușită într-un fotoliu din hol, ca și cum n-ar mai fi avut energia să se ridice din nou, și m-am așezat lîngă ea fără să-și dea seama de prezența mea.

- Este aranjată toată lumea? am întrebat-o. Oftă profund și nu făcu nici cea mai mică încercare de a se mișca.

- Apartamentul pe care-l rezervasem pentru Lorrimori a fost dat altcuiva cu o jumătate de oră înainte să sosim. Tipii nu s-au mișcat, administrația nu și-a cerut scuze, iar Bambi nu este deloc încîntată.

- îmi imaginez.

- Pe de altă parte, stăm cu spatele la cea mai grandioasă priveliște de pe pămînt.

M-am răsucit, privind peste spătarul fotoliului, și, printre japonezii care mișunau, am văzut munții în alb și negru, un lac de un albastru-turcoaz, brazii verzi, toate părînd un peisaj pictat, teribil de aproape și încadrat de ferestre.

- Oooo! am exclamat impresionat.

- N-o să fugă, zise după o vreme Nell. Mîine o să fie tot acolo!

- Este uluitor, am spus întorcîndu-mă la loc în scaun.

- De aceea oamenii vin aici de generații întregi, ca să privească.

- Mă așteptam totuși la mai multă zăpadă.

- O să fie pînă la genunchi de Crăciun. Camera ta este într-una dintre aripi, îmi zise întinzîndu-mi un cartonaș cu numărul camerei pe el. Nu trebuie decît să te înregistrezi la recepție, iar ei or să-ți dea cheia. Geanta ta trebuie să fie deja în cameră. Majoritatea actorilor

se află în aripa asta. Nici unul dintre proprietari însă.

- Și tu?

Nu mi-a spus unde este camera ei și nici eu n-am întrebat-o.

- Unde o să mănînci? mă întrebă șovăind. Vreau să spun... ai să mănînci cu actorii în salon? Am negat, clătinînd din cap. Dar nici cu proprietarii... continuă ea.

- Este demult o viață singuratică, am spus eu.

M-a privit deodată cu atenție sporită și mi-a trecut prin minte că îi spusesem deja prea mult.

- Vrei să spui, mă întrebă încet, că asta faci tot timpul? Joci un rol? Nu doar în tren?

- Nu, am zîmbit spre ea. Că lucrez singur, asta am vrut să spun.

- Ești vreodată tu însuți? mă întrebă străbătută de un ușor fior.

- în zilele de duminică și luni.

- Numai atunci?

- Ei bine... da.

- Nu pari nefericit de faptul că ești singuratic, constată ea.

- Firește că nix A fost în principal opțiunea mea. Dar nu și atunci cînd am o alternativă ademenitoare care se ascunde în spatele unui dosar.

în clipa aceea, armura zăcea pe genunchii ei, fiind' in afara orelor de serviciu. își trecu mîna peste dosar, încercînd să nu izbucnească în rîs.

- Mîine, spuse retrăgîndu-se în înțelepciune, însoțesc un autobuz cu pasageri pe care-i duc să vadă un ghețar, apoi să ia prînzul la Banff, după care urcăm cu telefericul în munți. Lorrimorii au mașină particulară cu șofer.

- Mai are și altcineva?

- Nu, de cînd a plecat doamna Quentin, nu.

- Sărmana Daffodil, am spus eu.

- Sărmană? exclamă Nell. Știi că a spart oglinda din cușeta ei?

- Da, am auzit. Domnul Filmer merge în această excursie cu autocarul?

- Nu știu încă. A dorit să afle dacă există aici o sală de gimnastică, pentru că îi place să exerseze ridicînd greutăți. Autocarul este la dispoziția tuturor celor care doresc să meargă. Nu știu decît în momentul în care vom pleca.

Asta ar fi însemnat să supraveghez îmbarcarea și plecarea, ceea ce era cam dificil, întrucît aproape jumătate din ei mă cunoșteau deja și n-aș putea să rămîn multă vreme invizibil pentru ei.

- Au coborît cei doi Unwin și se îndreaptă spre mine, zise Nell.

M-am ridicat fără grabă și m-am îndreptat spre recepție, unde m-am trecut în registru. în spatele meu îi auzeam pe cei doi australieni spunîndu-i lui Nell că ies să facă o plimbare pe malul lacului și că este cea mai grozavă călătorie pe care au făcut-o pînă acum. Cînd m-am răsucit, cu cheia în mînă, ieșeau deja prin ușile de sticlă spre grădină. M-am oprit din npu lîngă Nell, care acum se ridicase în picioare.

- Poate că am să te mai văd, i-am spus.

- Poate, fu răspunsul.

- Dacă se întîmplă ceva ciudat...

- Ești în camera 662, zise ea dînd din cap.

- Ce faci după Vancouver? am întrebat-o.

- După curse, am rezervare direct înapoi spre Toronto la „ochiul roșu special".

- Ce este ochiul roșu special?

- Cursa aeriană de noapte.

- Așa de repede?

- De unde era să știu că n-o să-mi doresc asta?

- Deocamdată este perfect.

- Vezi să nu-ți treacă prin minte idei care să-ți depășească statutul actual.

Se depărta cu o sclipire malițioasă în ochi, iar eu am pornit mulțumit spre etajul al șaselea din aripa unde nu era nici urmă de proprietari.

După cum aveam să constat, camera mea era în fundul coridorului, alături de cea a lui Zak.

Ușa lui era larg deschisă, iar în prag erau Donna și Pierre.

- Vino încoace, mi se adresă Donna zărindu-mă. Tocmai revedeam scena din seara asta.

- Și ne aflăm într-un afurisit de impas, interveni și Pierre. Așa că avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

- Dar s-ar putea ca Zak să nu... am început eu.

- Zak acceptă sugestii și de la cimpanzei, zise chiar el, apărînd în ușă.

- Bine. Doar să-mi scot trenciul, stau în camera alăturată.

Am intrat în camera mea, de unde se deschidea aceeași grandioasă priveliște a munților, lacul, copacii și ghețarul, dar parcă era chiar mai spectaculoasă decît în hol, pentru că mă aflam mult mai sus. M-am schimbat într-un trening și m-am întors în camera lui Zak.

Impasul se datora absenței unui actor pe care trebuiau să-l găsească aici, dar care a trimis în schimb scuze.

- Scuze! fumega Zak. Și-a rupt azi-dimineață un nenorocit de braț și nu poate să vină. Un braț rupt este oare o scuză?

Ceilalți, întreaga trupă, era înclinată să creadă că nu.

- Urma să joace rolul soțului lui Angelica, continuă Zak.

- Bine, dar cu Steve cum rămîne. El ce are? am întrebat.

- Steve era iubitul și partenerul ei de afaceri. Ei au fost omorîți de Giles, pentru că tocmai descoperiseră că acesta deturnase tot capitalul, iar afacerea era falimentară. Acum apare soțul lui Angelica să întrebe unde sînt banii ei, pentru că ea nu-și schimbase testamentul și el era moștenitorul. A hotărît să facă singur cercetări în legătură cu moartea ei, pentru că, după părerea lui, nici Poliția călare canadiană, nici eu, n-am făcut o treabă prea bună. Iar acum el nu este aici!

- Ei bine, am intervenit eu, de ce nu descoperi că, de fapt, soțul lui Angelica este Raoul, care așteaptă moștenirea, ceea ce-l motivează mult mai mult, pentru că el nu știe că Giles a deturnat banii, nu? Nimeni nu știe. Iar Raoul este singurul liber să se căsătorească cu Donna, pentru că Angelica este moartă, ceea ce o să-i deruteze complet pe Bricknelli. Și ce-ai zice de faptul ca Raoul să dezvăluie că Bricknelli înșiși și-au otrăvit caii, nu Raoul, dar ei neagă lucrul ăsta și sînt foarte încîntați ca el să fie considerat vinovat de totul, acum, că știu că nu se poate căsători cu fiica lor, pentru că este probabil un ucigaș și va merge la închisoare. Și ce-ați zice dacă, de fapt, calul familiei Bricknell era cel care urma să fie răpit, dar de către Giles, cum ați putea dezvălui mai tîrziu, pentru a-l vinde și a părăsi țara de îndată ce ar fi ajuns în siguranță la Vancouver.

Rămăseseră cu gurile căscate.

- Nu știu dacă asta are de fapt logică, spuse în cele din urmă Zak.

- N-are nici o importanță, nu cred că spectatorii vor remarca.

- Ticălos cinic ce ești...

- Nu văd de ce nu, interveni Donna. Iar eu pot să fac o scenă drăguță cu lacrimi, cu Pierre.

- De ce? o întrebă Zak.

- Pentru că-mi place să joc scene cu lacrimi.

Fură cu toții de acord și începură să treacă în revistă dezvăluirile spectaculoase (primite de Zak dintr-o sursă din afară) referitoare la căsătoria lui Angelica cu Raoul, cu cinci ani în urmă, de care nici unul nu și-a dat seama în gară la Toronto, pentru că, zice Raoul neconvingător, pentru că amîndoi erau prea șocați să-l găsească pe celălalt acolo, întrucît el voia să fie cu Donna, iar ea cu Steve.

Se despărțiră imediat ca să se îmbrace în hainele personajelor și am aflat de la Zak, mult mai tîrziu, că toată scena, jucată cu cel mai înalt potențial al vocii lor, a fost un succes nebun. A apărut la ușa mea cu cîte o sticlă în fiecare mînă, whisky pentru el și vin roșu pentru mine, și se prăbuși într-un fotoliu, epuizat, cu aerul de a fi purtat cu noblețe pe umeri povara întregii lumi și de a fi supraviețuit cu curaj.

. - Ai mîncat ceva? mă întrebă căscînd. Nu jte-am văzut la masă.

-'Am cerut să mi se aducă ceva aici.

Se uită la programul de la televizor cu care-mi omorîsem timpul. Ne-am cinstit prietenește și l-am întrebat dacă oamenii din grup sînt în general mai fericiți fără Daffodil Quentin.

- Drăguța aia cu bucle Mont Blanc? zise el. O, sigur. Toți erau foarte bine dispuși. Tipul ăla care obișnuia să stea tot timpul cu ea și-a revărsat întreg farmecul asupra lui Bambi Lorrimore, iar imbecilul ăla de fiu al ei nu a deschis gura nici măcar o dată. Iar australienii ăia plutesc încă în nori...

îmi descrise reacțiile unora dintre spectatori la scena prezentată, după care declară că se bazează pe mine

în ce privește o altă intrigă sclipitoare pentru scena din seara următoare. Ca să nu mai vorbim, adăugă el, de deznodămîntul și finalul ce se vor desfășura în ultima noastră seară petrecută în tren. Misterul trebuie dezlegat înainte de dineul de gală de proporții epice, cuprinzînd cinci feluri ce vor fi pregătite de Angus.

- Dar n-am făcut altceva decît să spun și eu ce mi-a trecut prin minte, am protestat.

- Mintea ta ne-a prins foarte bine, zise el căscînd. Și, ca să ți-o spun pe-a dreaptă, aveam nevoie de o minte proaspătă.

- Bine atunci.

- Deci, cît să-ți dau?

- Nu vreau bani, am replicat surprins.

- Nu fi prost.

- Hm, cîștig mai bine decît Tommy. M-a privit pe deasupra paharului cu whisky.

- Nici nu mă surprinde.

- Așa că mulțumesc mult, dar nu.

Clătină din cap și renunță. Oferta fusese făcută onorabil și refuzată realist. Indiferent ce sumă mi-ar fi dat, ar fi scos-o din buzunarul lui, ceea ce era imposibil de acceptat.

- Apropo! Nell mi-a zis să-ți dau asta. Se scotoci în buzunar de unde scoase un plic pe care mi-l întinse. Pe plic scria *„A/e// Richmond"* și *fotografii, a nu se îndoi".*

- Mulțumesc, începusem să cred că n-o să mai ajungă.

L-am deschis și am găsit trei fotografii identice, dar nici'o scrisoare. Fotografia era clară, contrastul bun. Subiectul, luat de deasupra, privea în sus și lateral, undeva mai jos de locul unde se afla aparatul de fotografiat, așa încît ochii nu i se vedeau clar, dar obrajii colțuroși, nasul subțire, orbitele înfundate ale ochilor,

maxilarul ascuțit, linia părului care se retrăgea spre tîmple, toate puteau fi clar identificate la prima vedere, I-am întins una lui Zak care o privi curios.

- Cine este? mă întrebă.

- Asta-i problema. Cine este? L-ai Văzut în tren?

- Arată dur, zise privind încă o dată mai bine fotografia. Este vreun agitator sindical?

- Ce vrei să spui? am replicat uimit.

"- Nu știu. Așa arată. Nu vezi, atîta forță și agresivitate, într-un astfel de rol l-aș distribui.

- Adică așa vezi tu un agitator sindical?

- Da, spuse și zîmbi. Dacă în scenariu ar fi prezentat ca unul care creează probleme. Nu, nu l-am văzut în tren și nici în altă parte. Este unul dintre pasagerii care merg să vadă cursele?

- Nu sînt sigur, dar l-am văzut în gară la Thunder Bay și, de asemenea, la cursele de la Winnipeg.

- Stewarzii care se ocupă de vagoanele de dormit trebuie să știe.

- Am să-i întreb.

- De ce-l cauți?

- Deoarece creează probleme.

- Exact ce ți-am spus, zise dîndu-mi înapoi fotografia, zîmbind.

Ne-am urat noapte bună reciproc, iar eu m-am retras.

A doua zi de dimineață, devreme, am sunat-o pe doamna Baudlaire, care părea să se fi trezit odată cu cocoșii. Am rugat-o să-i spună lui Bill că am primit fotografiile.

- Perfect. Ai primit mesajul meu cu numerele?

- Da, mulțumesc foarte mult.

- Val a sunat și le-a transmis de la Londra, părea foarte încîntat. A spus că n-a avut în schimb succes în legătură cu indiferent ce o fi făcut Sheridan Lorrimore

la Cambridge. Nimeni nu vorbește. Părerea lui este că asta se datorează banilor dați pentru construirea noii biblioteci la fostul colegiu al lui Sheridan. Cît de imorali pot fi oamenii de știință! Iar Bill mi-a spus să-ți transmit că au făcut ocolul grajdurilor la Winnipeg arătînd fotografia în stînga și în dreapta, dar nimeni n-a știut cine este tipul, ci numai că a fost acolo și a întrebat de Lenny Higgs. Mi-a mai spus că se vor mai interesa pe lîngă toți cei din lumea curselor, la Ontario, și că poate or s-o tipărească în publicațiile de specialitate de la o Coastă la asta.

- Grozav!

- Bill vrea să știe ce nume folosești în tren. Am ezitat, iar ea se simți imediat ușor jignită, întrebîndu-mă: Nu ai încredere în noi?

- Firește că am. Dar nu am încredere în toți cei aflați în tren.

- Oh, înțeleg.

- Ati făcut foarte bine că ati lăsat mesajul pentru Nell.

- Atunci e bine.

- Cum vă mai simțiți?

- O zi bună, tinere, îmi spuse și închise.

Am ascultat tăcerea cu regret. Cu gîndul la ea, m-am îmbrăcat ca să ies. Am luat-o pe scările de incendiu și am găsit o ieșire discretă, astfel încît să nu dau nas în nas cu cei din tren, care acum se îndreptau spre micul dejun.

Cu pălăria bine trasă pe ochi, cu jacheta mea albastră încheiată cu fermoar pînă la gît, am găsit o poziție convenabilă de unde să țin sub observație ușa centrală de ieșire din hotel.

Apoi am dat o raită prin jur și am revenit la post cu puțin înainte să înceapă îmbarcarea în autocar pentru excursia la Banff. Sub jachetă aveam atîrnat la gît

binoclul cu camera de fotografiat ascunsă în el, pentru orice eventualitate.

Apăru un autocar mare, ultramodern, cu geamuri opace, care opri, foarte bine pentru mine, astfel încît vedeam pe oricine iese din hotel și se urcă în autocar. La foarte scurtă vreme după ce șoferul se duse la recepție să-și anunțe sosirea, apăru Nell, îmbrăcată într-o jachetă călduroasă, pantaloni și cizme, păstorindu-și turma, toată numai zîmbete. Se părea că majoritatea pasagerilor mergeau în această excursie, dar nu chiar toți.

Filmer nu apăru. îmi dorisem din toată inima să apară fără geanta-diplomat și să plece ceasuri întregi, astfel încît să-mi dea șansa de a găsi o cale să pătrund în camera lui. Dar, după cît se părea, dorința n-a ajutat la nimic. Filmer a rămas hotărît acasă.

Ieșiră din hotel Mercer, Bambi și Sheridan, fără să arate nici pe departe ca o familie fericită și lipsită de orice griji, gata să se distreze și se urcară într-o limuzină mare, care demară imediat.

Xanthe nu era cu ei și nu era nici în autocar. Rose și Cumber Young se îmbarcaseră fără ea.

Nell, verificînd o listă din dosarul ei și privindu-și ceasul, decise că nu mai sînt clienți pentru autocar. Se urcă și ea, închise ușa, iar eu am urmărit autocarul depărtîndu-se.

Capitolul 15

Am pornit să mă plimb, gîndindu-mă la darurile ce-mi fuseseră făcute.

Lenny Higgs. Combinația încuietorilor genții-diplomat. Prietenia lui Nell. Doamna Baudlaire. Șansa de ă inventa scenarii pentru Zak.

Ultimul fu cel care-mi acapara mintea în timp ce mă plimbam pe poteca din jurul lacului, iar planurile care începură să mi se contureze în legătură cu scenariul aveau multe lucruri în comun cu sfîrșitul conversației mele cu Bill Baudlaire, care mă tulburase.

După ce fusese de acord să găsească un înlocuitor pentru îngrijitorul lui Laurentide Ice, mi-a relatat că încercase să vorbească cu Mercer Lorrimore, la Assiniboia Downs, dar n-a prea avut succes.

- Despre ce să vorbiți? l-am întrebat eu.

- Despre vînatul nostru. Am fost șocat cînd am descoperit cît de mult s-a împrietenit cu Lorrimorii. Am încercat să-l iau deoparte pe Mercer și să-i amintesc de proces, dar a fost foarte scurt cu mine. Dacă un

om a fost găsit nevinovat, a spus el, chestiunea este încheiată. După cît se pare gîndește bine despre oricine, ceea ce e o virtute, dar nu este înțelept. Vocea lui Bill devenise și mai profundă din cauza deziluziei. Vînatul nostru se poate face extraordinar de plăcut, știi doar, dacă își pune lucrul ăsta în gînd, și tocmai asta face cu siguranță acum. Pe sărmana Daffodil Quentin a făcut-o practic să-i mănînce din palmă și mă întreb ce o fi acum în capul ei.

„Este *o virtute, dar nu este înțelept',* îmi răsuna în minte ecoul cuvintelor lui în liniștea munților. Mercer era un om care vedea binele acolo unde nu exista nici urmă. Care își dorea să vadă bunătatea întruchipată în fiul său și care ar fi dat oricît pentru a-și vedea visul împlinit.

Aerul era rece, coborînd ca un val de pe culmile înghețate, dar soarele de toamnă încălzea încă suficient ca să facă plăcută plimbarea, iar cînd am ajuns într-un loc unde fusese plasată o bancă de unde se deschidea panorama uluitoare a lacului, a hotelului *Chateau* și a munților care se înălțau în spatele lui, m-am oprit și m-am așezat o vreme, admirînd priveliștea de ilustrată, și am trecut pe planul doi gîndurile la Filmer.

Distingeam siluete plimbîndu-se în grădina hotelului pe malul lacului, și-mi trecu prin cap, fără grabă, ideea că aș putea să folosesc binoclul pentru a vedea dacă vreuna dintre siluetele alea este Julius Apollo. Nu că mi-ar fi fost de prea mare ajutor faptul că s-ar fi aflat acolo.

în spatele perdelei de copaci se auziră pași ușori, care se opriră pe loc. Era o femeie. Mi-am aruncat privirea, lipsită de curiozitate, spre ea, și am văzut din spate o pereche de blugi, o scurtă albastră, un fular alb și o căciuliță albă cu două pampoane roșii. Apoi,

cînd se întoarse, am văzut că este Xanthe Lorrimore.

• Păru dezamăgită că găsește banca ocupată.

- Vă deranjează dacă mă așez și eu? mi se adresă ea. Este un drum lung și simt că mă dor picioarele.

- Nu, firește că nu.

M-am ridicat și am șters picăturile de apă de pe bancă pentru a se așeza.

- Mulțumesc.

Se lăsă să cadă cu nepăsarea adolescentină, iar eu m-am așezat din nou pe locul meu, cu o distanță între noi de vreo două picioare. Ea se încruntă ușor.

- Parcă v-am mai văzut. Faceți parte dintre cei care au venit cu transcontinentalul?

- Da, domnișoară, am recunoscut eu, știind că n-are nici un rost să neg, pentru că o să mă vadă din nou în vagonul-restaurant și atunci o să mă remarce și mai mult. Fac parte din personalul de deservire.

- Oh! Avu pornirea automată să se ridice, dar, după o secundă, hotărî că-este prea obosită și se relaxa. Ești unul dintre chelneri? mă întrebă rar, păstrînd distanța.

- Da, domnișoară Lorrimore.

- Cel care mi-a spus că trebuie să plătesc pentru Coca-Cola, nu?

- Eu sînt, îmi pare rău.

Fata ridică din umeri și-și îndreptă privirea spre lac.

- Da, totul în trenul ăsta este foarte special, zise cu o voce din care răbufnea nemulțumirea, dar eu nu simt altceva decît plictiseală.

Avea un păr castaniu, bogat, aproape drept, doar ușor ondulat la vîrfuri, care-i cădea pe umeri, o piele albă, fină, și niște sprîncene minunate.

Avea să fie o frumusețe, mi-am zis, numai dacă va avea grijă ca expresia de acreală a gurii să nu-i strice

doar fața, ci și viața.

- Uneori mi-aș dori să fiu săracă, așa, ca tine. Totul ar fi mai simplu. își ridică privirea spre mine. Presupun că zici că trebuie să fiu nebună să spun lucrul ăsta. Făcu o pauză. Mama ar spune oricum că n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Am vrut să mă ridic.

- Plec, dacă doriți, i-am spus politicos.

.- Nu, nu pleca. Fu neașteptat de vehementă, ceea ce o surprinse chiar și pe ea. Vreau să spun... că nu am pe nimeni altcineva cu care să stau de vorbă. Adică... totul este în regulă.

- înțeleg.

- Da? Era încurcată. De fapt trebuia să plec cu autocarul. Părinții mei cred că sînt în el. Aș fi fost cu Rose... cu doamna Young... și cu domnul Young. Dar el... Aproape că se opri, dar nevoia ei copilărească de a vorbi era puternică, spulberînd orice discreție. El nu este niciodată atît de amabil cu mine cum este ea. Cred că s-a plictisit de mine. Cumber, nu-i așa că e un nume stupid? De fapt îl cheamă Cumberland. Este un loc, undeva în Anglia, unde părinții lui au fost în luna de miere, zise Rose. Albert Cumberland Young, ăsta este numele lui întreg. Rose i-a spus Cumber cînd s-au cunoscut pentru că a considerat că este mai drăguț, dar el nu este deloc drăguț, știi? Este rece și aspru. Se întrerupse și privi spre Chateau. De ce își petrec toți japonezii ăia luna de miere împreună?

- Nu știu, i-am răspuns.

- Poate că toți au să-și boteze copiii Lake Louise.

- Ar putea chiar mai rău.

- Cum te cheamă? mă întrebă.

- Tommy, domnișoară Lorrimore. •

Nu făcu nici un comentariu. Nu se simțea perfect în largul ei în compania mea, prea conștientă de ceea

ce eram. Dar, mai presus de orice, dorea să vorbească.

- Îl știi pe fratele meu, Sheridan? Am dat din cap că da. Necazul cu Sheridan este că sîntem prea bogați. Este convins că este mai bun decît oricine altcineva pentru că este atît de bogat. Ce crezi de asta? mă întrebă după ce făcu o scurtă pauză. Era în parte o provocare, în parte o întrebare disperată și i-am răspuns cu toată înțelegerea:

- Cred că este foarte greu să fii foarte tînăr și foarte bogat.

- Sincer, crezi asta? Era surprinsă. Toată lumea vrea să fie așa.

- Dacă poți avea totul, uiți ce înseamnă să ai nevoie. Iar dacă ți se oferă totul, n-ai să înveți niciodată să faci economie.

- N-are nici un rost să economisești. Bunica mi-a lăsat milioane. La fel și lui Sheridan. El crede că le merită. Crede că poate face tot ce-i place pentru că este bogat. După părerea mea, este groaznic să ai atîta bănet.

- Poți să renunți la bani dacă gîndești că este groaznic.

- Tu ai face lucrul ăsta?

- Nu, i-am răspuns cu regret.

- Ei, vezi!

- Dar aș renunța la o parte.

- Am tutori care nu m-ar lăsa să o fac.

Am zîmbit ușor. Eu îl avusesem pe Clement Cornborough. Tutorii, îmi spusese cîndva auster, au menirea să păstreze și să sporească averile, nu să permită să fie risipite, și nu, nu vor permite unui băiat de cincisprezece ani să întemeieze o fermă pentru caii de curse retrași din activitate.

- De ce crezi că este greu să fii bogat? Este ușor.

- Tocmai ați spus că dacă ești sărac, viața ar fi mai simplă, i-am replicat neutru.

- Am spus, dar cred că nu serios. Nu știu dacă chiar serios. De ce este greu să fii bogat?

- Prea multe tentații. Ai la dispoziție prea multe lucruri care să te corupă.

- Te referi la droguri?

- Orice. Prea multe perechi de pantofi. Trufie.

își ridică picioarele pe bancă și-și înconjură genunchii cu brațele privindu-mă pe deasupra lor.

- Nimeni nu ar crede conversația noastră. Ți-ai dori să fii bogat?

Era o întrebare la care nu se putea răspunde. Așa că am spus evaziv:

- Nu mi-ar plăcea să sufăr de foame.

- Tatăl meu spune că nu ești mai bun pentru că ești mai bogat, ci ești mai bogat pentru că ești mai bun.

- Așa este.

». - întotdeauna spune lucruri de genul ăsta. Uneori nu le înțeleg.

- Fratele dumneavoastră, Sheridan, am zis cu prudență, nu pare să fie fericit.

- Fericit! N-a fost niciodată fericit. Nu l-am văzut fericit în toată viața lui. Exceptînd cînd rîde uneori de oameni. Șovăi o clipă. Părerea mea e că dacă rîde, trebuie să fie fericit. Numai că el îi disprețuiește, deaia rîde. îmi doresc să-l fi iubit pe Sheridan și să-l fi plăcut. îmi doresc să fi avut un frate grozav, care să aibă grijă de mine și să iasă cu mine. Ar fi fost minunat. Numai că Sheridan nu este așa, firește, pentru că totul se sfîrșește cu necazuri. A fost îngrozitor în călătoria asta. Mult mai rău decît de obicei. Vreau să zic că te pune într-o situație stînjenitoare. Se încruntă, neplăcîndu-i gîndurile ce-i treceau prin cap.

- Spunea cineva, am început fără să las să transpară cîtuși de puțin profunda mea curiozitate, că a avut un mic necaz în Anglia.

- Un mic necaz! N-ar trebui să-ți spun, dar ar fi trebuit să ajungă la închisoare, numai că au renunțat la acuzații. Părerea mea este că i-a cumpărat tata... și, oricum, de aceea Sheridan face acum ce spun părinții mei, pentru că l-au amenințat că altfel îl lasă să fie judecat.

- Mai poate fi încă acuzat și judecat? am întrebat-o fără nici un accent special.

- Ce înseamnă termen de prescripție?

- O limită în timp dincolo de care cineva nu mai poate fi considerat vinovat pentru o anumită încălcare minoră a legii.

- în Anglia?

- Da.

- Ești englez, nu?

- Da.

- I-a spus *‚Ai grijă, termenul de prescripție nici măcar nu se întrezărește".*

- Cine i-a spus?

- Un procuror, cred. Ce a vrut să spună cu asta? Că Sheridan este... este...

- Vulnerabil?

Fata dădu din cap și continuă:

- ...pentru totdeauna?

- Poate pentru un timp îndelungat.

- Douăzeci de ani? Timp de neimaginat, după vocea ei.

- Trebuie să fi fost ceva rău.

- Nu știu ce a făcut, spuse deznădăjduită. Știu numai că lucrul ăsta a distrus întreaga vară. A distrus-o complet. Iar eu ar fi trebuit să fiu acum la școală, dar m-au determinat să vin în călătoria asta ca să nu mă

lase singură acasă. Nu chiar singură, ci cu servitorii. Și asta pentru că vara mea, Susan Lorrimore, are șaptesprezece ani, a fugit în vara asta cu fiul șoferului lor și s-au căsătorit, ceea ce a provocat un adevărat cutremur în familie. Și îmi dau seama de ce a făcut-o; au lăsat-o singură în casa aia uriașă, ei plecînd în Europa, iar ea s-a plictisit de moarte; și, oricum, fiul șoferului lor pare să fie deștept și drăguț, iar ea mi-a trimis o vedere în care-mi scrie că nu regretă nimic. Mama este speriată de moarte că aș putea să fug și eu cu cineva...

Se opri brusc, mă privi puțin speriată și țîșni în picioare.

- Am uitat... am uitat cine ești...

•- Este în regulă, am spus ridicîndu-mă și eu. Sincer!

- Cred că am vorbit prea mult. Era îngrijorată și șovăia. N-ai să...

- Nu. Nici un cuvînt!

- Cumber mi-a spus să mă controlez ce vorbesc, zise cu resentiment. Nu știe ce înseamnă să trăiești într-un mausoleu, fiecare uitîndu-se încruntat la celălalt, iar tata încercînd să zîmbească. Tu ce ai face dacă ai fi în locul meu? mă întrebă înghițind în sec.

- L-aș face pe tatăl tău să rîdă.

- Vrei să spui... zise nedumerită... să-l fac fericit?

- Are nevoie de dragostea dumneavoastră, i-am spus făcînd un gest cu mîna spre poteca ce ducea înapoi la hotel. Dacă vreți să o luați înainte, am să vin și eu după aceea..

- Vino cu mine, zise ea.

- Nu. Este mai bine.

într-o stare emoțională, în care nu aveam cum să o ajut, se depărta, privind înapoi de două ori înainte să dispară la o curbă. M-am așezat din nou pe bancă,

deși acum se făcuse mai rece, și am început să mă gîndesc la ce mi-a spus, simțindu-mă cuprins de recunoștință, așa cum mi se întîmplase și cum o să mi se întîmple întotdeauna pentru faptul că o avusesem pe mătușa Viv.

Lucrurile nu stăteau prea rău în ce o privește pe Xanthe, m-am gîndit eu. însingurată, îngrijorată, înțelegînd numai pe jumătate lumea adultă, avînd nevoie de alinare, ea își dorea în esență exact același lucru după care tînjea Mercer însuși - o familie unită, în bună înțelegere. Nu se gîndise să-și înfrunte părinții aruncîndu-se în brațele unui chelner, ci dimpotrivă. Și nici nu încercase să mă pună pe mine într-o situație dificilă. Speram că o să învețe să trăiască eu banii ei și m-am gîndit că dacă și-ar petrece vreo lună de zile servindu-i pe alții într-o echipă cu Emil, Oliver și Cathy, pentru ea ar fi cea mai bună educație.

După o vreme am privit din nou cu binoclul întregul *Chateau* și grădinile lui, dar Filmer nu era nicăieri, ceea ce nici nu mă surprindea. în cele din urmă am pornit înapoi spre hotel și am făcut un ocol, trecînd pe la poalele ghețarului.

Mi-am amintit că unul dintre pasageri a spus în tren, în cunoștință de cauză, că Laurentide Ice era numele uneia din cele mai întinse calote de gheață care acoperea cea mai mare parte a Canadei cu douăzeci de mii de ani în urmă. Daffodil aprobase dînd din cap și precizase că soțul ei îi dăduse calului acest nume, pentru că era interesat de preistorie și că ea o să-l boteze pe următorul ei cal Cordilleran Ice, după .denumirea calotei de gheață care acoperise cîndva Munții Stîncoși. Poate că în clipa asta calc pe preistorica pătură de gheață Cordilleran Ice, dar dacă ghețăriile mișcă mai repede decît istoria, poate că nu.

întors la *Chateau,* am urcat în camera mea și am

pus pe hîrtie o schiță pentru noua scenă a misterului și de-abia terminasem cînd Zak bătu la ușă, interesîndu-se de ea. Ne-am dus în camera lui, unde se strînseseră deja actorii pentru repetiție. M-am uitat în jur la cele șapte fețe și am întrebat dacă mai beneficiem sau nu de serviciile lui Ben, care lipsea.

- Nu, mi-a răspuns Zak. S-a întors la Toronto. Are vreo importanță?

- Nu, nu tocmai. Ne-ar fi putut fi util ca mesager, dar cred că puteți numai să evocați existența unui mesager. Dădură din cap că da.

- Perfect, zise Zak uitîndu-se la ceas. în două ore și jumătate intrăm în scenă. Ce facem?

- în primul rînd, am început eu, Raoul declanșează o ceartă cu Pierre. Raoul este furios pentru faptul că s-a descoperit că este soțul lui Angelica și spune că știe sigur că Pierre are datorii de mii de dolari din cauza jocurilor, și că știe, de asemenea, cui datorează acești bani, și că tipul respectiv este cunoscut pentru bătăile pe care le administrează celor ce nu-și onorează datoriile. Pierre și Raoul mă aprobară.

- Am să dau și unele detalii, interveni Raoul. Am să spun că datoriile provin din pariuri ilegale făcute la cursele de cai și mi s-a spus că a pariat pe caii familiei Bricknell, bine?

- E bine? mă întrebă Zak.

- Da. Apoi Raoul îi reproșează lui Pierre că singura lui șansă de a obține banii e să se căsătorească cu Donna, iar Walter intervine zicînd că dacă Donna este atît de proastă să se mărite cu Pierre, el n-o să-i dea nici o centimă. N-o să-i plătească el datoriile lui Pierre. în acest punct, în salonul unde se servesc cockteil-urile intră țipînd Mavis Bricknell, anunțînd că toate frumoasele ei bijuterii i-au fost furate.

Literalmente toți săriră în sus. Mavis izbucni în rîs

și începu să bată din palme.

- Cine le-a furat? întrebă ea.

- Fiecare lucru la timpul potrivit, am zîmbit eu. Raoul îl acuză pe Pierre, Pierre îl acuză pe Raoul, și încep să se ia la bătaie, dînd frîu liber întregii lor uri reciproce. în sfîrșit, intervine Zak, oprește totul, și zice că vor merge cu toții să caute bijuteriile atît în camera lui Raoul, cît și în cea a lui Pierre. Zak, Raoul, Pierre și Mavis ies din scenă. Aprobară toți. Asta înseamnă, am continuat eu, că în sala de cockteil-uri mai rămîn Donna, Walter Bricknell și Giles. Donna și Walter încep să se certe din nou din cauza lui Pierre, Donna varsă cîteva lacrimi și, în clipa aceea, din public se ridică Giles în apărarea Donnei, spunînd că fata a trecut printr-o experiență dureroasă și părerea lui este că are nevoie de puțină înțelegere. în acel moment se întorc Zak și ceilalți. Nu au găsit bijuteriile. Giles începe să o aline și pe Mavis. Mavis spune că trăia pentru colecția ei, că iubea fiecare piesă. Este distrusă. Și o vreme continuă tot așa.

- Minunat! exclamă Mavis.

- Walter, am continuat eu, zice că el nu pune nici un preț pe bijuterii. Bijuteriile lui sînt caii. El trăiește pentru caii săi. Afirmă cu emfază că mai bine ar muri decît să nu poată merge să-și admire caii participînd la curse. S-ar sinucide dacă n-ar putea avea cai.

Walter se încruntă, dar aprobă hotărît. Pînă acum nu avusese prea multe de spus; asta-i oferea o scenă a lui, chiar dacă era dificil să o facă să fie convingătoare.

- Walter spune apoi că Raoul îi strică plăcerea și bucuria pe care i-o dau caii, și strică pentru toată lumea această călătorie, și anunță concedierea oficială a antrenorului său. Raoul protestează și spune că nu merită să fie concediat. Walter spune că Raoul

este probabil un criminal și un hoț de bijuterii, și-l păcălește cu propriii lui cai. Furios, Raoul încearcă să-l atace pe Walter. Îl împiedică Zak, care le cere să se potolească. El spune că va organiza cercetarea tuturor dormitoarelor ca să vadă dacă pot fi găsite bijuteriile, că se va consulta cu detectivul hotelului și va chema poliția dacă este nevoie. Toată lumea arată ca și cum nimeni nu dorește intervenția poliției. Sfîrșitul scenei.

Am așteptat comentariile lor critice și sugestii de schimbări, dar au fost foarte puține, I-am dat crochiul lui Zak, care mai trecu o dată peste el împreună cu actorii în cauză, și începură să murmure cu toții căutîndu-și cuvintele proprii.

- Și mîine ce se întîmplă? întrebă în cele din urmă Zak. Cum o să ieșim din toate astea?

- N-am pus încă pe hîrtie, i-am răspuns.

- Dar trebuie să o ai în cap, nu? N-ai putea să o scrii în seara asta? Am dat de două ori din cap că da. Perfect, continuă el. Atunci ne întîlnim cu toții aici, mîine, după micul dejun. Va trebui să repetăm de două sau chiar trei ori să fim siguri că totul o să iasă bine. Și nu uitați, mîine o să jucăm în vagonul-restaurant, unde nu este prea mult spațiu pentru harță și bătaie, așa că dezlănțuiți-vă în seara asta.

- Mîine Pierre este împușcat, le-am spus eu.

- Oh, Dumnezeule! exclamă Pierre.

- Dar nu fatal. Poți continua să vorbești.

- Din ce în ce mai bine.

- Numai că o să ai nevoie de ceva sînge.

- Grozav, zise Pierre. Mult?

- Ei bine, am zis, izbucnind în rîs, am să te las pe tine să hotărăști unde vei fi lovit de glonț și cît sînge crezi că pot suporta pasagerii, dar la sfîrșit trebuie să rămîi în viață.

Voiau să știe ce mai am în cap, dar nu le-am spus; s-ar fi putut să dezvăluie din greșeală ce urma să se întîmple dacă ar fi știut, iar ei au protestat că sînt prea profesioniști ca să facă așa ceva. N-am avut totuși încredere în mințile lor care improvizau tot timpul și au renunțat.

Urmărisem repetiția care mi s-a părut destul de bună, dar a fost nimic în comparație cu jocul lor în salonul pentru cockteil-uri, am aflat după aceea de la Zak. A venit pe la ora unsprezece în camera mea, la fel ca seara trecută, pentru a-și bea whisky-ul cîștigat pe merit.

- Ăștia doi, Raoul și Pierre, mi-a povestit el, au dat .un adevărat spectacol. Știi, amîndoi au luat lecții de luptă și cascade pe scenă la Școala de artă dramatică. Și au repetat înainte scena luptei, care a fost o grozăvie. Păcat că a trebuit să o opresc. Jumătate din public s-a trezit cu cockteil-urile vărsate, cu Pierre și Raoul rostogolindu-se și bătîndu-se pe podea, la picioarele lor, și a trebuit să le dăm gratis încă un rînd de cockteil-uri. Scumpa de Mavis a arborat o tragedie de mare clasă cînd a anunțat furtul bijuteriilor, iar mai tîrziu a vorbit cu un patos imens despre amintirile fericite pe care le-a pierdut odată cu bijuteriile. Jumătate din cei prezenți în salon aveau ochii în lacrimi. Minunat! Apoi Walter și-a jucat destul de bine scena, avînd în vedere că mi se plînsese că nici un om cu mintea întreagă nu s-ar sinucide, pentru că nu poate să se ducă să vadă cursele de cai. Iar după aceea, nici nu-ți vine să crezi, unul dintre pasageri m-a întrebat de unde ne-a venit ideea că s-ar putea sinucide cineva, dacă n-ar mai putea merge la curse.

- Și tu ce i-ai răspuns? l-am întrebat cu o tresărire de îngrijorare.

- Că mi-a trecut mie prin cap. Atunci el m-a privit

ceva mai relaxat și m-a întrebat „Cum ți-a trecut?".

- Eu cunosc pe cineva care a făcut exact lucrul ăsta, nu demult, i-am spus atunci lui Zak, gîndindu-mă. Acum treisprezece zile... o viață!

- Asta-i o nebunie! exclamă el.

- Mda... Cine te-a întrebat?

- Nu-mi amintesc. S-ar putea să fi fost domnul Young.

S-ar putea să fi fost el, într-adevăr. Ezra Gideon fusese prietenul său.

Sau Filmer. Erza Gideon fusese victima lui.

- Ești sigur? l-am întrebat. își mai scormoni creierii și spuse:

- Da, domnul Young. Stătea cu drăguța aia de soție a lui, de lîngă care s-a ridicat, a traversat salonul și a venit pînă la mine ca să mă întrebe.

- A mai reacționat altcineva? am întrebat pe un ton firesc, după ce mi-am băut vinul din pahar.

Atenția lui Zak, alertă aproape în permanență, deveni intuitivă.

- Să miros eu oare ceva ce seamănă cu *Hamlet?*

- Ce vrei să spui? l-am întrebat, deși știam exact ce voia să spună.

- în piesa asta, eu întruchipez conștiința regelui, nu? Am dreptate? La asta te-ai gîndit?

- într-un mod mai indulgent.

- Și mîine?

- Și mîine, i-am confirmat.

- N-ai de gînd să ne bagi pe vreunul dintre noi în belea, nu? Să fim dați în judecată pentru calomnie sau mai știu eu ce?

- îți promit că nu.

- Poate că n-ar trebui să te las să scrii" scenariul pentru mîine.

- N-ai decît să faci ceea ce crezi tu că este cel mai

bine. Şi am luat de pe masă scenariul pe care-l terminasem, întinzîndu-i-l. Citeşte-l mai întîi şi pe urmă hotărăşti.

Lăsă paharul pe masă şi începu să citească.

Ajunse pînă la sfîrşit, după care îşi ridică spre mine o faţă zîmbitoare.

- Este grozav! Toate ideile mele iniţiale, plus ale tale.

- Perfect.

Mă simţeam foarte uşurat că-i plăcuse şi-l consideram generos.

- Şi *Hamlet* unde este?

- în iubirea prea mare, dar lipsită de înţelepciune.

- Ăsta-i *Othello.*

- îmi pare rău.

- Mi se pare destul de nevinovată, dar...

- Tot ce urmăresc să fac, l-am întrerupt eu, este să deschid cîţiva ochi. Să avertizez un cuplu în legătură cu calea pe care păşeşte. înţelegi, eu nu pot să mă duc pur şi simplu la ei şi să le spun, nu? N-ar accepta aşa ceva din partea lui Tommy. Probabil că n-ar accepta din partea nimănui. Dar dacă văd ceva jucat... pot învăţa din asta.

- Ca mama lui *Hamlet.* Şi sorbi din paharul cu whisky. Pe cine doreşti să avertizezi şi în legătură cu ce?

- Mai bine nu ştii, pentru că atunci nu este vina ta.

-s Pentru ce te afli de fapt în trenul ăsta? mă întrebă încruntat.

- Ştii pentru ce. Ca toată lumea să fie fericită şi să-i demasc pe cei răi.

- Şi scena asta îţi va fi de folos?

- Aşa-sper.

- Bine. Nu mă opun demascării celor răi. O să dăm tot ce putem. Ceilalţi or să adore unghiul ham-

letian al problemelor.

- Nu... te rog să nu le spui, m-am alarmat eu.

- De ce naiba nu?

- Vreau ca pasagerii să creadă că orice asemănare a intrigii cu propriile lor vieți este o pură coincidență. Nu vreau ca după-aceea actorii să le spună că totul a fost deliberat.

- Ne întoarcem la calomnie? întrebă zîmbind cam strîmb.

- Nu. Nu există nici un risc în această privință. Doar că... nu vreau să mă identifice ca unul care știe atît de multe lucruri despre ei. Dacă-i întreabă cineva pe actori cine este autorul intrigii, aș prefera să spună că tu.

- Și să mă bage pe mine în rahat? Era totuși binedispus.

- Nimeni nu poate să aibă nici cea mai mică suspiciune în ce te privește. în afară de demascarea ticăloșiei, succesul înseamnă pentru mine să mă ascund în spatele lui Tommy pînă la capăt și să termin această călătorie fără să fiu demascat.

- Ești vreun spion?

- Agent de securitate, asta-i tot.

- Pot să te folosesc ca personaj în viitoarea mea intrigă? în viitorul mister pe care îl voi prezenta în tren?

- Ești invitatul meu.

Rîse, căscă, lăsă jos paharul și se ridică.

- Ei bine, amice, indiferent cine oi fi, a fost o plăcere să te cunosc și am avut ce să învăț de la tine.

La șapte dimineața Nell mă sună în cameră.

- Ești treaz?

- Complet.

- A nins din nou peste noapte. Munții sînt albi.

- îi văd din pat.
- Dormi cu draperiile date la o parte?
- întotdeauna. Tu nu?
- Ba da.
- Ești îmbrăcată.
- Da, sînt. Ce legătură are asta?
- Are, cu apărarea, chiar și la telefon.
- Te urăsc!
- Asta este, nu le poți avea pe toate.

- Ascultă, spuse aspru, înăbușindu-și rîsul. Fii înțelept. Te-am sunat ca să te întreb dacă după-amiază, cînd ne vom îmbarca, vrei să te duci tot pe jos la gară sau mergi cu autobuzul pentru personal?

'- Cu autobuzul, cred, am spus după ce am chibzuit două secunde.

- Autobuzul ăsta pleacă din fața anexei pentru personal la ora cincisprezece și treizeci și cinci de minute, ia-ți și bagajul cu tine.

- Perfect, mulțumesc.

- întreg trenul, cu cai și cu spectatori cu tot, vine de la Banff și urmează să sosească în gară la Lake Louise la ora șaisprezece și cincisprezece minute. Pasagerii au timp suficient să se îmbarce, să meargă în cușetele lor și să despacheteze înainte de a părăsi Lake Louise, la șaisprezece și treizeci și cinci de minute, fix. *Canadianul* vine în spatele nostru, ca înainte, și pleacă din Lake Louise la ora șaptesprezece și zece minute, așa încît trebuie să avem grijă ca toată lumea să se îmbarce devreme și trenul să poată pleca la timp.

- Am înțeles.

- Urmează să spun toate astea pasagerilor la micul dejun, precum și faptul că la șaptesprezece și treizeci de minute servim șampanie și aperitive tuturor celor aflați în vagonul-restaurant, iar la șase vom avea

soluția misterului, după care cockteil-urile pentru cine dorește, urmate de banchetul de gală. Iar actorii revin pentru poze și discuții la un coniac. Totul pare un infern.

- O să meargă totul cum trebuie, am liniștit-o rîzînd.

- După asta am să mă duc la mănăstire.

- Sînt și locuri mai frumoase.

- Cum ar fi unde?

- în Hawaii.

Urmă o tăcere bruscă, după care spuse:

- Trebuie să fiu înapoi la birou.

- Putem să luăm și biroul.

Ea chicoti.

- Am să mă interesez de transport.

- Atunci s-a făcut, da?

- Nu, nu știu... o să-ți spun la Vancouver.

- Vancouver înseamnă mîine dimineață.

- După cursă, atunci.

- Și înainte de „ochiul roșu special".

- Nu renunți niciodată?

- Depinde de semnale, i-am răspuns.

Capitolul 16

Filmer a rămas strîns agățat de geantă în cursul transferului de la *Chateau* la gară. Din mijlocul membrilor personalului am urmărit cum Filmer și majoritatea pasagerilor au coborît din autobuz și au verificat dacă bagajele li se aflau printre cele aliniate, așteptînd să fie urcate în tren de hamali. Lorrimorii, care au sosit separat în limuzina lor cu șofer, aveau și bagajele cu ei, șoferul coborîndu-le din mașină.

în clipa aceea, a trecut, tîrîndu-se, un tren de marfă care părea să nu se mai sfîrșească.

O sută două vagoane cu cereale, numără Cathy. O groază de pîine.

Gîndul îmi zbură la doamna Baudlaire, cu care vorbisem exact înainte să părăsesc hotelul.

- Bill mi-a spus să te anunț că Lenny Higgs a început să tremure ca varga cînd a văzut fotografia și că acum se află în siguranță; a fost angajat un nou îngrijitor pentru Laurentide Ice cu aprobarea, telefonică, a antrenorului său. Antrenorului i s-a spus că

Lenny a dispărut. Bill a plecat de la Winnipeg și s-a întors la Toronto. S-a consultat cu colonelul și au convenit că Bill trebuie să o vădă pe doamna Daffodil Quentin cît mai repede posibil. Are vreo logică totul?

- Sigur că da.

- Bine atunci.

- Bill mai vine la Vancouver?

- Da, așa cred. Luni seara, cred, ca să fie acolo pentru cursa de marți. Mi-a spus că va fi înapoi la Toronto miercuri. Toate schimbările astea de fus orar nu fac bine nimănui.

- Canada este uriașă.

- Cinci mii cinci sute paisprezece kilometri de la o Coastă la alta, spuse prompt.

- Spuneți-mi în mile, i-am replicat rîzînd.

- Va trebui să-ți faci singur calculele, tinere.

Le-am făcut mai tîrziu, din pură curiozitate: trei mii patru sute douăzeci și șase de mile și un sfert.

Mă chestiona dacă mai am și alte întrebări, dar nu-mi trecea prin cap nici una, așa că i-am spus că o voi suna din nou, dimineață, de la Vancouver.

- Somn ușor, mi-a urat vioaie.

- Și dumneavoastră la fel.

- Da, spuse și am sesizat o oarecare rezervă în vocea ei, ceea ce m-a făcut să înțeleg că, probabil, nu doarme bine niciodată.

- Atunci vise ușoare, i-am urat din nou.

- Asta-i mult mai ușor. Noapte bună. Ca de obicei, nu-mi dădu răgaz să-i răspund.

Din depărtare răsuna fluieratul trenului și locomotiva uriașă intră în gară. Nefiind nici un fel de linii secundare la Lake Louise, trenul scurt se întorsese la Banff, unde rămăsese două zile, George Burley ocupîndu-se de el. Acum se întorcea cu trenul complet; coborî în gară, cu fața lui rotundă și veselă, salutîndu-i

pe pasageri ca pe niște prieteni pe care nu-i mai văzuse demult.

Cu o ușurare vizibilă și cu multă bucurie toți se urcară în vagoanele familiare, Lorrimorii - un cuartet sumbru care se urcă pe platforma vagonului particular - fiind singura notă tristă. Nell se îndreptă spre ei ca să-i mai înveselească puțin. Mercer se opri, vorbi cu ea, zîmbi; ceilalți pur și simplu intrară în vagon. De ce s-o mai obosi cu ei, m-am gîndit eu. Nici măcar un mulțumesc n-o să obțină.

Filmer se urcă în tren prin ușa deschisă de la capătul din urmă ai vagonului său de dormit și, prin fereastra cușetei, l-am zărit mișcîndu-se. își puse haina pe umeraș, se spălă pe mîini, lucruri obișnuite. Ce îl face oare pe unul să fie bun, pe altul să fie rău? Pe unul să caute să construiască, pe altul să amenințe și să distrugă? Ironia crasă era că omul cel rău se poate simți mai satisfăcut și mai împlinit decît omul cel bun.

Am intrat în cușeta mea, mi-am aruncat bagajul pe un scaun și mi-am scos .trendul, sub care se afla vesta familiară.

Tommy nu mai avea de trăit decît doar o singură noapte. O cină și un mic dejun. Păcat, mi-am zis, începuse să-mi placă.

După ce porni trenul, apăru George, care mă salută cu un chicotit de încîntare.

- Sîntem norocoși că avem căldură în tren, nu? îmi zise.

- De ce? am întrebat. Era foarte cald.

- N-au putut să pornească boilerul. Părea să considere lucrulăsta drept o glumă bună. Și știi de ce? Am clătinat din cap. N-au avut combustibil.

- Ei bine... nu înțeleg nimic... au umplut rezervorul, nu?

- Sigur că da, numai că fusese umplut cu două

zile în urmă, cînd am coborît la Banff. Sau cel puțin așa am crezut noi. Am cercetat și n-am descoperit decît cîteva picături pe fundul rezervorului, ceea ce nu se prea întîmplă, nu?

Se uita la mine cu o privire luminoasă, care părea că așteaptă ceva.

- A furat cineva combustibilul? l-am întrebat, iar George chicoti.

- Fie l-a furat din rezervor, fie nu l-a încărcat niciodată și a deschis gura de aprovizionare ca să inducă în eroare.

- Era mult petrol pe pămînt?

- Nu ești un detectiv prost, nu? Da, era.

- Atunci ce crezi?

- Cred că n-au pus în rezervor cantitatea suficientă de combustibil, probabil doar atît cît să ne depărteze binișor de Lake Louise, apoi au deschis puțin vana ca să ne convingă că petrolul s-a scurs accidental de-a lungul căii ferate. Numai că n-au făcut treaba ca lumea. Au deschis vana prea mult. În voce îi vibra rîsul. Ce-ar mai fi ieșit dacă trenul rămînea fără căldură acolo sus,-în munți! Caii ar fi înghețat. Ce panică ar mai fi stîrnit!

- Nu pari prea îngrijorat.

- Păi nu s-a întîmplat, nu?

- Da, ai dreptate.

- Am fi umplut oricum rezervorul din nou la Revelstoke. Asta ar fi dat peste cap banchetul ăsta al vostru, nu? Dar n-ar fi murit nimeni. Mă îndoiesc că s-ar fi înregistrat fie și cîteva degeraturi, pentru că nu sîntem în ianuarie.

- Foarte îngrijorător, totuși.

- Da, așa este. I-am lăsat pe toți zumzăind ca un cuib de viespi la Banff, încercînd să afle cine a făcut lucrul ăsta.

Eu nu eram defel tot atît de lipsit de îngrijorare ca el.

- S-a mai întîmplat și altceva în trenul ăsta? Este, de exemplu, apă în boiler?

- Nu-ți face probleme, m-a liniștit George. Am verificat apa. Robinetul de sus curge. Rezervorul este plin, exact așa cum trebuie să fie. Boilerul n-o să explodeze.

- Și locomotiva?

- Am verificat fiecare centimetru, peste tot, bine? Trebuie să fie vorba de vreun borfaș ordinar care a furat petrolul.

- La fel ca borfașul ordinar care a decuplat vagonul Lorrimorilor?

- Sînt-de acord cu tine că trenul ăsta special îi poate atrage pe psihopați, pentru că publicitatea ar fi mult mai mare, ceea ce i-ar încînta în mod deosebit, dar nu există nici o legătură vizibilă între cele două incidente. Oamenii fură orice, nu numai combustibil, continuă el chicotind. Odată, cineva a furat opt dintre scaunele îmbrăcate în piele albastră din vagonul-restaurant. Asta s-a întîmplat la Mimico, Toronto, cînd trenul era tras pe liniile secundare.

Se întoarse la hîrtiile împrăștiate pe biroul din fața lui, iar eu am pornit spre vagonul-restaurant.

N-am făcut decît doi pași, cînd mi-am amintit de fața palidă, am scos fotografia din buzunar și m-am întors la George.

- Cine este? mă întrebă încruntîndu-se ușor. Da, s-ar putea să fie în tren. Era în gară la Banff, în zona liniilor secundare... își stoarse creierii încercînd să-și amintească. Astăzi după-amiază? exclamă el brusc. Da. Asta este. Cînd a fost atașat restul de tren. Înțelegi, caii au sosit de la Calgary în dimineața asta, aflîndu-se în primul vagon al trenului de marfă. Au

lăsat vagonul cu caii pe o linie secundară. Apoi locomotiva noastră a recuperat întîi vagonul în care se aflau caii, pe urmă pe cele în care erau călătorii-spectatori... Se concentra. Omul ăsta se afla jos, bătînd în ușa de la vagonul cailor cu un băț, iar cînd zmeoaica a venit și l-a întrebat ce vrea, el i-a spus că are un mesaj pentru îngrijitorul calului sur; zmeoaica i-a spus să aștepte și s-a întors cu un îngrijitor, numai că el a zis că nu este ăsta, iar îngrijitorul respectiv i-a spus că celălalt fusese lăsat la Calgary, și îi luase el locul. Atunci, omul tău din fotografie a luat-o din loc. N-am văzut unde s-a dus. Vreau să spun că nu era considerat important lucrul ăsta.

- Tipul arăta furios sau cum?

- N-am remarcat. Mă aflam acolo ca să o întreb pe domnișoara Brown dacă este totul în regulă în vagonul cailor, înainte să plecăm, iar ea a spus că da. Mi-a spus că toți îngrijitorii sînt în vagon cu caii lor, ocupîndu-se de ei, așa cum fuseseră toată ziua, și că vor rămîne acolo pînă după ce vom porni. A avut grijă de cai, și ea, și îngrijitorii.

îmi întinse fotografia, dar i-am spus să o păstreze și l-am rugat să verifice, dacă are timp, printre stewarzii vagonului de dormit al călătorilor-spectatori pentru a afla dacă față palidă a călătorit sau nu tot drumul de la Toronto printre pasageri.

- Ce a făcut? A făcut deja ceva?

- L-a amenințat pe un îngrijitor, înfricoșîndu-l în asemenea hal, încît acesta a părăsit trenul.

- Nu-i chiar o crimă, nu? Se holba la mine cu luminițe jucăușe în privire. N-o să stea prea mult la închisoare pentru asta.

Trebuia să fiu de acord cu el. L-am lăsat să se delecteze pe seama greșelilor omenești și am pornit din nou spre vagonul-restaurant, trecînd pe lîngă ste-

wardul prietenos din vagonul de dormit. Se relaxa din nou pe coridor, admirînd perspectivele schimbătoare ale giganților înzăpeziți.

- Nu mă întîlnesc prea des cu asemenea priveliști, mi se adresă în chip de salut. în mod curent nu trec spre vest mai departe de Winnipeg. Este superb, nu?

Am fost de acord cu el. Era, într-adevăr.

- La ce oră începi să cobori paturile? l-am întrebat.

- De îndată ce toți pasagerii au plecat în vagonul-restaurant. Jumătate din ei sînt acum în cușete, schimbîndu-se. Tocmai am dus prosoape suplimentare pentru doi dintre ei.

- O să-ți dau o mînă de ajutor la făcutul paturilor mai tîrziu, dacă vrei.

- Sincer? Era surprins și încîntat. Ar fi grozav.

- Dacă faci mai întîi cușetele din vagonul-cupolă, cînd te întorci, prin vagonul-restaurant, am să te urmez și atunci le putem face pe astea de aici.

- Nu ești obligat, să știi.

- Este o schimbare plăcută în comparație cu așteptatul în picioare lîngă o masă.

- Și scena ta, zise el zîmbind cu înțelegere. Cînd o joci?

- Mai tîrziu.

- Bine atunci. Mulțumesc foarte mult.

- Cu plăcere, i-am răspuns, și într-o clipită am ajuns în micul hol dintre ușa bucătăriei și mese, unde Emil, Oliver și Cathy erau ocupați cu despachetarea panarelor de șampanie.

Am luat un șervet și am început să șterg cu sîrg. Ceilalți trei zîmbiră. La bucătărie activitatea era în toi, Angus ca de obicei părînd să aibă șase mîini și toate ocupate deodată, iar Simone, bosumflată.

Ca de obicei, pasagerii au venit în restaurant cu

mult înainte de ora stabilită, mulțumiți doar să stea și să aștepte. Oricum, peisajul de afară le fura ochii și nu-și mai băgau limba în gură minunîndu-se în fața măreției naturii; numai căderea întunericului îi făcu să-și întoarcă atenția spre altceva.

Este păcat că trenul străbate cefe mai frumoase priveliști ale Canadei în timpul nopții, se plînseră lui Nell majoritatea pasagerilor. Nell le spuse că îi pare sincer rău, dar că nu ea a stabilit traseul și orarul, și și-a exprimat speranța că toată lumea văzuse munții la Lake Louise, ceea ce, firește, așa se întîmplase. Mulți chiar și urcaseră pînă în vîrful Muntelui de Sulf, cu telefericul. Alții rămăseseră la poale. Filmer, stînd de data asta la masă cu ultrabogații proprietari ai lui Redi-Hot, povestea încîntat că nu, el nu a fost în excursia făcută cu autocarul, a preferat să facă gimnastică în sala de la Lake Louise.

Filmer intrase în vagonul-restaurant venind dinspre vagonul-cupolă nu dinspre cușeta lui, și avea pe față un zîmbet special, care-mi dădea fiori de-a lungul șirei spinării. De cîte ori Julius Apollo arăta încîntat de el însuși, ca acum, asta însemna în mod sigur necaz.

Lorrimorii sosiră în grup, așezîndu-se împreună la o masă, tinerii arătînd răzvrătiți, iar părinții sumbri. Xanthe, era clar, nu-l făcuse încă pe Mercer să rîdă. Rose și Cumber Young stăteau la masă cu proprietarii lui Upper Gumtree, familia Unwin, iar cei doi Flokati erau la masă cu proprietarii lui Wordmaster. Este interesant, mi-am zis, cum proprietarii de cai sînt atrași unul spre altul, ca și cum. ar aparține unei frății unite prin legături naturale.

Poate că Filmer înțelesese lucrul ăsta. Poate că de aceea făcuse atîtea eforturi să ajungă în acest tren în calitate de proprietar, ca proprietar avea un anumit stat, asta-i conferea credibilitate, îi dădea o bază de

putere. Dacă asta urmărise, atunci reușise. Toată lumea din tren îl cunoștea pe domnul Julius Filmer.

Emil destupă sticlele de șampanie. Angus transferă antreurile apetisante din cuptor pe tăvi și am ieșit cu toții din bucătărie într-o mică procesiune: eu și Emil turnam șampania, iar Oliver și Cathy, slujindu-se cu abilitate de clești, împărțeau pretutindeni antreul preferat.

Nell se uita la mine și rîdea pe înfundate. Și avea și de ce. Umpleam paharele cu o față serioasă și plină de concentrare; chiar și pe al lui Giles, care stătea alături de ea, gata de acțiune.

- Mulțumesc, spuse Giles cu o voce plictisită după ce i l-am umplut.

- Plăcerea a fost de partea mea, domnule, i-am replicat.

Giles dădu din cap, iar Nell își înăbuși rîsul ducînd paharul la gură, dar cei care stăteau vizavi de ei nu observară nimic neobișnuit.

Cînd am ajuns la Lorrimori, Xanthe era vizibil neliniștită, l-am umplut paharul lui Bambi și m-am adresat lui Xanthe:

-Pentru dumneavoastră, domnișoară?

îmi aruncă o'privire scurtă.

- Poți să-mi aduci o Cola?

- Sigur, domnișoară.

Am turnat șampanie pentru Mercer și Sheridan, și m-am dus la bucătari după Cola.

- Trebuie să plătești pentru ea, îi spuse Xanthe repezit tatălui ei cînd m-am întors.

- Cît costă? mă întrebă Mercer. I-am spus și mi-a plătit, adăugînd: Mulțumesc.

- Cu plăcere, domnule.

Părea preocupat, la fel ca și soția lui, și asta mai mult decît în mod obișnuit.

Am trecut la masa următoare, sperînd ca între zîmbetul lui Filmer, și expresia de preocupare a lui Lorrimore să nu existe nici o legătură, deși în sinea mea mă temeam că da.

După ce antreurile lui Angtis au fost devorate și paharele cu șampanie umplute din nou, apăru Zak.

- în primul rînd, începu el, trebuie să anunț că o cercetare minuțioasă a dormitoarelor din hotelul *Chateau* s-a soldat fără nici un rezultat, nici urmă de bijuteriile lui Mavis Bricknell.

Se exprimă compătimire pentru Mavis, călătorii prinzîndu-se cu însuflețire în joc. Mavis acceptă totul cu recunoștință.

în restaurant năvăli Raoul, furios pe Walter Bricknell, care și așa arăta deja destul de supărat.

Era prea mult, răcni Raoul cît îl țineau puterile. Era și așa destul de rău că Walter l-a concediat din slujba de antrenor, cînd el nu făcuse nimic ca să merite lucrul ăsta, iar acum descoperise că Walter trimisese o scrisoare, de la *Chateau,* autorităților din domeniul hipismului, prin care le-a informat că iubitul său cal, Calculator, nu va concura în numele său, al lui Walter, la Vancouver, și că Raoul nu va fi creditat ca antrenor.

- Nu este drept, răcni el. Am pregătit pînă în ultimul minut calul pentru cursa asta. Am cîștigat cinci curse cu.el pentru tine. Mă înșeli. Ești al naibii de nerecunoscător. Am să mă plîng la *Jockey Club.*

Walter părea de piatră. Raoul avu o nouă ieșire. Walter spuse că face ce vrea, Calculator este al lui. Dacă vrea să-l vîndă... sau să-Idea... asta este numai treaba lui și a nimănui altcuiva.

- leri ai spus, răcni Raoul, că dacă n-ai putea avea cai, că dacă n-ai putea participa la curse, te-ai sinucide. De ce n-o faci, sinucide-te!

Toți cei de față îl priveau șocați pe Walter, neve-

nindu-le să creadă ce auzeau.

Zak îl invită pe Walter să se explice. Walter replică că nu este treaba lui. Ba îl privește tot ce se întîmplă în tren, îi răspunse Zak.

- Am putea să știm, îl întrebă Zak pe Walter, cine urmează să fie noul proprietar al lui Calculator?

Nu, nimeni nu are dreptul să-l întrebe. Mavis, nedumerită, îl întrebă. Walter fu brutal cu ea, ceea ce nu plăcu nimănui. Walter își dădu seama de lucrul ăsta, dar spuse că nu poate face nimic, asta este, o scapă de Calculator, și pentru că animalul este trecut numai pe numele lui, nu și pe al lui Mavis, nici ea nu poate face nimic. Mavis începu să plîngă.

Donna sări în apărarea mamei ei, și-l atacă verbal pe tată.

- Tu să taci din gură, o apostrofă Walter, ai făcut deja destul rău.

Pierre își puse brațul protector pe după umerii Donnei și-i spuse lui Walter să nu vorbească așa cu fiica lui. El, Pierre, va împrumuta bani ca să-și plătească datoriile, iar de data asta va munci cu adevărat din greu și va economisi pînă va plăti tot, și n-o s-o lase pe Donna să ia o centimă de la tatăl ei; iar după ce-și va achita datoriile, o să se căsătorească cu Donna, iar tatăl ei nu poate face nimic pentru a-i împiedica.

- Oh, Pierre! exclamă Donna, ascunzîndu-și fața la pieptul lui. Pierre, în cămașă albă ca zăpada, o îmbrățișa, o mîngîie pe păr, și arăta foarte chipeș și protector. Publicul îl răsplăti cu aplauze.

- Oh, Dumnezeule! exclamă Cathy de lîngă mine, nu-i așa că-i drăguț?

- Sigur că este (se referea la Pierre).

Stăteam în micul hol urmărind totul din umbră și, printr-un capriciu răutăcios al sorții, toți cei care mă interesau în cel mai-înalt grad stăteau cu spatele la

mine, neputînd să le văd expresiile fețelor. Gîtul lui Filmer care nu era prea departe, era rigid de încordare, iar Cumber Young, ceva mai încolo, sărise în picioare cînd Raoul îi spusese lui Walter să se sinucidă, și se potoli cu greu numai cînd Rose îi spuse imperios ceva. Mercer, aflat imediat după jumătatea salonului, pe partea dreaptă, stătea cu capul plecat, fără să urmărească acțiunea. Dar era clar că aude totul. Actorii erau pe punctul de a face toți laringită, atît de tare vorbeau ca să fie siguri că sînt auziți în fiecare colțișor, oricît de îndepărtat.

Mavis îl aborda din nou pe Walter, la început furioasă, apoi rugătoare, și în cele din urmă spunîndu-i că o să-l părăsească pentru că era clar că ea nu mai contează pentru el. Se pregătea să plece, cînd Walter, rănit peste măsură, îi șopti la ureche ceva ce o făcu să înțepenească pe loc.

- Poftim? exclamă ea. Walter îi șopti din nou la ureche. Spune că este șantajat, declamă Mavis cu voce ridicată. Cum te poate șantaja cineva cerîndu-ți să scapi de un cal?

Filmer stătea de parcă ar fi avut o vergea în loc de coloană. Mercer își întoarse capulsă se uite la Walter, pentru că stătea cu spatele la Filmer, m-am întrebat dacă nu s-o fi așezat intenționat așa, ca să nu-l vadă pe prietenul său de dată recentă. Stătea lîngă Sheridan și vizavi de Bambi. Xanthe se afla vizavi de fratele ei, amîndoi pe partea dinspre culoar.

Walter, sub presiune, spuse tare că da, era șantajat și prin însăși natura șantajului nu putea spune despre ce este vorba... refuza categoric să mai scoată un cuvînt despre asta. Are motive destule și întemeiate, și era și așa destul de furios, și de supărat că-și pierde calul, fără să se mai ia cineva de el.

- Și cine va deveni proprietarul lui? întrebă Zak.

Pentru că, indiferent cine va fi, numele va apărea In programul curselor de la Vancouver și va fi clar că ea sau el este șantajistul.

Mai mulți spectatori aprobau dînd din cap. Walter spuse că nu așa stau lucrurile. Șantajistul nu i-a cerut decît să dea calul. '

- Cui? insistă Zak. Spune-ne. O să aflăm oricum în curînd. O să știm la cursele de marți.

- îi dau calul lui Giles, spuse înfrînt, în sfîrșit, Walter.

Urmă o consternare generală Mavis protestă. Giles era un tip foarte amabil, manierat, dar de-abia îl cunoșteau, spuse ea.

Interveni plin de amărăciune Raoul, Walter ar fi trebuit să-i dea lui calul. A muncit atît de mult cu el...

Giles spuse că Walter a fost cel care l-a întrebat dacă vrea calul, iar el firește, a spus da. După cursa de marți va decide în legătură cu viitorul lui Calculator.

Walter părea împietrit. Giles fusese teribil de amabil.

Brusc, Donna se desprinse din brațele lui Pierre și declamă înnebunită:

- Nu, tati, n-am să te las să faci asta. înțeleg ce se întîmplă... și n-am să permit.

Walter îi porunci să tacă. Donna nu-l ascultă. Era vina ei că taică-său era șantajat și n-o să-l lase să dea calul.

- Taci din gură! îi porunci din nou Walter.

- Eu am furat bijuteriile mamei, spuse cu durere și nefericire. Le-am furat ca să plătesc datoriile lui Pierre. L-au amenințat că o să-l omoare în bătaie dacă nu plătește. Bijuteriile acestea urmau oricum să-mi revină mie cîndva, așa este trecut în testamentul mamei... Așa că, de fapt, le-am furat de la mine însămi... dar el a bănuit...

- Cine a bănuit? întrebă Zak.

, - Giles. M-a văzut ieșind din camera mamei. Cred că arătam speriată... poate că aveam și un aer de vinovăție. Aveam bijuteriile într-o geantă. Și cred că după aceea, cînd a venit mama să spună că i-au fost furate, atunci a bănuit... Mi-a zis să i le dau lui că altfel voi fi arestată, iar părinților mei n-or să le placă lucrul ăsta...

- Puneți mîna pe el! răcni Zak, văzîndu-l pe Giles că vrea să o șteargă. îl intercepta Raoul, un tip masiv, care-i răsuci brațul la spate. Giles mimă durere. Zak îl invită atunci pe Walter să vorbească.

Walter, tulburat, spuse că Giles l-a amenințat că va dovedi public că Donna a furat bijuteriile dacă nu-i dă lui calul. Chiar dacă Walter refuză să aducă acuzații fiicei sale, a continuat Giles, toată lumea va ști că ea este hoțul.

Walter mărturisi că Giles i-a spus: „Ce înseamnă un cal în comparație cu reputația fiicei tale?" Așa că și-a dat seama că nu are de ales.

Donna plîngea. Mavis plîngea. Jumătate din spectatori plîngeau.

Filmer era rigid. La fel Mercer, Bambi și Sheridan - toți țepeni în scaunele lor.

- Nu a fost înțelept să-ți iubești fiica atît de mult, interveni Raoul. A furat bijuteriile. N-ar fi trebuit să o ascunzi. Uite unde ai ajuns așa. Ai ajuns pe mîinile unui șantajist și gata să-ți pierzi calul pe care-l iubești. Și crezi că s-ar fi oprit aici, doar la un singur cal? Mai ai încă doi în grija mea, nu uita.

- încetează, interveni Mavis, în apărarea lui Walter acum. Este un om minunat dacă a fost în stare să renunțe la tot ce avea el mai scump pentru a-și salva fiica.

- Este un prost, îi replică Raoul.

în cursul acestui schimb de replici, Zak veni pînă •în micuțul hol, ca și cum urma să primească un mesaj, și se întoarse în mijlocul vagonului deschizînd un plic și citindu-i conținutul.

- Este de la Ben, spuse el, cel care ceruse bani, își aminteau? Toată lumea își amintea. Ben, continuă Zak, a părăsit trenul pentru că îi era frică, dar a lăsat această scrisoare, cerînd să fie deschisă după plecarea lui. Zak citi cu voce tare conținutul scrisorii: •

,Știu cine l-a ucis pe Ricky. Știu cine l-a aruncat din tren. Ricky îmi spusese că știa cine o omorî se pe fata aceea, Angelica și mai nu știu cum. Îl văzuse pe criminal cu plasticul plin de sînge făcut ghemotoc. în clipa aceea nu știa că este un ucigaș. Omul ăsta călătorise în vagonul unde se aflau îngrijitorii și se afla pe platforma care leagă două vagoane de dormit și împingea afară, printr-o gaură, plasticul făcut ghem, pînă cînd a căzut, iar în clipa aceea l-a văzut pe Ricky care se uita la el. Ricky nu a mai dat importanță lucrului ăsta pînă cînd i s-a spus ce a pățit Angelica aia și mai nu știu cum, și despre plasticul mînjit de sîngele ei, și atunci i s-a făcut frică și mi-a spus mie. Apoi a fost aruncat din tren. Știu cine a fost, știu cine a făcut-o, dar nu am spus nimic. Nu voiam să sfîrșesc și eu de-a lungul liniei de tren. Dar acum mă aflu în siguranță, am să vă spun, este frumosul ăla pe care-l strigau Giles în gara Toronto. L-am văzut și acolo, ca și Ricky. El a fost."

Zak se opri din citit, iar Giles, zbătîndu-se în strînsoarea lui Raoul, răcnea că astea sînt numai prosti. Minciuni! Scorneli! Raoul dădu semne că e pe punctul de a-i rupe brațul lui Giles pentru că a omorît-o pe Angelica, soția lui, chiar dacă se separaseră.

Cum ar fi putut un îngrijitor ca Ben să născocească așa ceva? se întrebă Zak, fluturînd sus scrisoa-

rea. Este timpul, continuă el, ca totuși cineva să percheziționeze cușeta lui Giles, după bijuterii și orice altceva incriminatoriu.

- N-aveți-nici un drept. N-aveți nici un mandat de percheziție. Iar omul ăsta îmi rupe brațul.

- I-ai omorît soția, la ce te-ai fi așteptat? îi replică Zak. Și să știi că nu-mi trebuie nici un fel de mandat. Sînt șeful detectivilor Căilor Ferate, nu uita asta. în tren, investighez și percheziționez acolo unde îmi place.

Trecu grăbit pe lîngă mine, de-a lungul coridorului, oprindu-se lîngă capătul din fund al bucătăriei, .unde lăsase un sac de sport plin cu materiale de recuzită, și reapăru curînd.

Intre timp, ceilalți actori discutau aprins despre demascarea lui Giles ca ucigaș și șantajist. Zak se opri cu sacul, din întîmplare, mi se păru mie, lîngă masa de vizavi de Lorrimori. Cei de la masa respectivă adunară grămadă paharele și farfuriile făcîndu-i loc, iar Zak desfăcu niște fermoare și răsturnă sacul pe fața de masă roz.

Fără ca nimeni să fie surprins, apărură bijuteriile. Se apropie Mavis cu bucuria ușor umbrită de faptul că știa cine le furase. Priviri pline de reproș șl tot tacîmul. Zak dădu la iveală în clipa aceea, din sac, un teanc de hîrtii.

- Aaaa! exclamă el. Gil se zbătea, dar zadarnic.

- Uite că avem aici motivul pentru care a fost ucisă Angelica, spuse Zak. Iată aici o scrisoare către Giles, în care îl acuză că, Steve, iubitul și partenerul de afaceri al lui Angelica, în calitatea lui" de agent, nu cumpărase caii pe care susținea că i-a cumpărat și pentru care Angelica și Steve îi dăduseră banii. Steve spune că dacă Giles nu prezintă motive bine întemeiate, se duce la poliție.

- Minciuni, răcni Giles.

- Este totul aici, negru pe alb, spuse Zak fluturînd scrisoarea pe care, după aceea, o cercetă toată lumea, împreună cu cea de la Ben. Erau scrise citeț. Giles a furat banii lui Angelica și ai lui Steve, continuă Zak, iar cînd l-au amenințat că-l vor demasca, i-a omorît. Apoi l-a omorît și pe îngrijitor, care știa prea multe. După care l-a șantajat pe Walter Bricknell, care ținea prea mult la fiica lui. Acest Giles este demn de tot disprețul. Voi vorbi cu conductorul trenului să aranjez să fie arestat și coborît la Revelstoke, unde Vom opri peste două ore.

Și porni din nou spre micul hol. Giles se eliberă în sfîrșit din mîinile lui Raoui, smulse pistolul pe care Zak îl purta într-un toc, la șold, și începu să-l agite.

- Lasă-l jos, îl avertiză Zak. Pistolul ăsta este încărcat!

- Este numai vina ta, răcni Giles la Donna, n-ar fi trebuit să spui nimic. Ai stricat totul, iar acum am să termin și cu tine.

îndreptă arma spre Donna. Pierre sări în fața ei ca să o salveze. Giles îl împușcă pe Pierre, care, așa Cum transpiră după aceea, alesese, romantic, să fie lovit jn umăr. își duse o mînă pe cămașa albă ca zăpada, care se înroși brusc toată, după care se prăbuși artistic.

Publicul rămăsese fără suflare. Donna îngenunche înnebunită lîngă Pierre, avînd un moment de mare dramatism. Giles încercă să scape și fu oprit, nu prea delicat, de Zak și Raoul. în scena intră George Buriey, chicotind nonstop și agitînd o pereche de cătușe de recuzită. Așa cum s-a exprimat Zak mai tîrziu, a fost un adevărat triumf!

Emil spuse că mai este șampanie suficientă ca fiecare să mai primească o jumătate de pahar, așa că, împreună cu el, am început să turnăm la toată lumea, în timp ce Oliver și Cathy strîngeau farfuriile pentru antreuri, pregătind mesele pentru banchet.

Mi-am aruncat scurt privirea spre Filmer. Era palid, cu fruntea scăldată în sudoare. O mînă, care zăcea pe masă, avea pumnul încleștat. Lîngă el, proprietarii lui Redi-Hot vorbeau plini de înflăcărare cu Zak, care stătea în picioare lîngă masa lor, fiind de acord că Pierre se putea îndrepta, devenind un om bun. Zak îmi adresă un zîmbe* și se dădu într-o parte pentru a-mi face loc să umplu paharele celor doi proprietari ai lui Redi-Hot. Cu o voce aspră și hîrîită, Filmer îl întrebă:

- De unde ți-a venit ideea acestei istorii?

Ca și cum' ar fi luat-o drept un compliment, Zak îi răspunse:

- Am născocit-o.

- Trebuie să o fi luat de undeva.

Era categoric și supărat. Comesenii săi îl priviră surprinși.

- întotdeauna le născocesc, replică dezinvolt Zak. De ce... nu v-a plăcut?

- Șampanie, domnule? m-am adresat eu lui Filmer. Am devenit foarte îndrăzneț, mi-am zis eu în gînd.

Filmer nu m-a auzit. Doamna Redi-Hot îmi întinse paharul lui, pe care i l-am umplut. Puse paharul înapoi, dar el nici nu remarcă.

- A fost o poveste grozavă, spuse ea. Ce criminal revoltător de vicios. Și tot timpul a fost atît de amabil și de drăguț...

îl ocoli pe Zak, stabilind un scurt contact vizual prin care i-am transmis mulțumirile mele pentru discreția de care a dat dovadă, iar el le acceptă amuzat.

La masa următoare, Rose Young protesta în discuția ei cu Cumber, susținînd că trebuie să fi fost o simplă coincidență ideea sinuciderii după ce ți-ai pierdut cel mai scump cal... iar Ezra își vînduse calul, insistă ea, nu-l înstrăinase pentru că fusese șantajat.

- De unde știi că nu a fost? o întrebă Cumber.

Cei doi Unwin ascultau cu gura căscată. Le-am umplut discret paharele, fără să fiu remarcat, atît de mare le era preocuparea.

- Cine are acum calul lui Ezra, asta aș vrea să știu, nu renunță Cumber. Și o să fie destul de ușor să aflu. Vorbea tare, destul de tare ca să audă și Filmer, dacă asculta.

Emil mi-o luase înainte, servindu-i el pe Lorrimori, care reprezentau un tablou grăitor. Mercer stătea cu brațele pe masă și cu capul plecat. Bambi, cu o lucire de lacrimi în ochii ei reci, își pusese o mînă peste unul din pumnii lui Mercer, mîngîindu-i articulațiile dege-

telor cu o afecțiune plină de alinare. Expresia lui Xanthe trăda întrebarea care o chinuia: *„Ce naiba s-a întîmplat cu toți?',* iar Sheridan n-avea nici o expresie. Nu trufaș, nu arogant, nici măcar alarmat, absolut nici o expresie.

Mulți dintre pasageri, inclusiv actori, stăteau în picioare pe culoarul dintre mese, continuînd să discute înfocați pe marginea personajelor, cînd apăru stewardul care avea în grijă vagonul de dormit, croindu-și drum să pregătească paturile în vagonul-cupolă.

Dădu ușor din cap spre mine și-mi zîmbi, iar eu i-am răspuns și m-am gîndit Ch problema mea cea mare poate fi faptul că piesa a avut un asemenea succes, încît s-ar putea ca unii mai impresionați de subiect să nu rămînă la mese, așteptînd cina.

Am pornit înapoi spre bucătărie, unde Angus atinsese noi culmi ale măiestriei lui, cu speranța, mai ales, că reacțiile fizice ale lui Filmer n-or să-l determine să se ridice și să plece.

Nu se mișcă. Rigiditatea trupului său cedă lent. Impactul piesei începea să-și piardă efectul și poate chiar credea că Zak născocise totul.

Am aranjat cele două mese cele mai apropiate de bucătărie, totul în mod automat.

Stewardul se întoarse, în sfîrșit, din vagonul-cupolă, iar eu mi-am părăsit postul, pornind după el.

- Ești sigur? mă întrebă peste umăr. Par să aibă destul de multă treabă în vagonul-restaurant.

- Este un moment bun, l-am asigurat eu. Mai sînt cincisprezece minute pînă la cină. Ce-ai zice dacă aș începe de la capătul ăsta, și pur și simplu să mă opresc și să mă întorc dacă am să mă simt vinovat.

- Perfect. Îți amintești cum să pliezi scaunele? Și ciocăni în ușa cușetei lui Filmer. Toți sînt în vagonul-restaurant, spuse el, dar trebuie să bați mai întîi la

ușă, pentru orice eventualitate.

- Perfect.

Am strîns, destul de încet, scaunul din cușeta lui Julius Apollo. Stewardul mă bătu pe umăr și plecă spunînd că el o să înceapă de la celălat capăt, așa cum făcea de obicei, și poate ne întîlnim la mijloc.

- Și mulțumesc mult, adăugă el.

I-am făcut un semn cu mîna. De fapt, eu eram cel care-i mulțumea, dar n-avea de unde să știe. Am lăsat ușa deschisă și am coborît patul lui Filmer, netezind cearceaful de dedesubt, îndoind un colț al celui de deasupra, așa cum mi se arătase.-

Am scos geanta-diplomat a lui Filmer de sub costumele de haine agățate pe umerașe și am pus-o pe pat.

0-4-9-1-5-1. Degetele îmi tremurau din cauza grabei. Am deschis pe rînd cele două încuietori. Am ridicat capacul, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, iar respirația mi se oprise.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost pașaportul lui Filmer. L-am cercetat scurt, apoi mai îndeaproape, recăpătîndu-mi respirația într-un fel de acces de rîs mut. Numărul pașaportului lui Filmer era H 049151. Ura pentru brigadier!

Am pus pașaportul pe pat și m-am uitat prin celelalte hîrtii fără să le mișc sau să le schimb ordinea. Cele mai multe erau prospecte despre călătorie, cîteva tăieturi din ziare cu materiale despre curse, apoi un articol decupat dintr-un ziar local din Cambridge despre construcția unei noi biblioteci la unul dintre colegii, mulțumită generozității filantropului canadian Mercer P. Lorrimore.

Dumnezeule! am exclamat în gînd.

Sub extrasul din ziar era prinsă o scrisoare, mai precis, fotocopia unei scrisori. Am citit-o rapid, simțind

cum mi se furișează pe coloană senzația pericolului și cum parcă mă aprind tot.

Era scurtă. Bătută la mașină. Nu avea adresă, dată, antet sau semnătură. Textul era următorul:

‚Așa cum mi s-a cerut, am examinat cadavrele celor șapte pisici găsite pironite în cuie, eviscerate și decapitate în curtea colegiului. N-am putut constata nimic altceva decît pură răutate intenționată. După opinia mea, nu au fost sacrificii în numele vreunui cult. Pisicile au fost omorîte de-a lungul unei perioade de circa trei săptămîni, ultima ieri. Toate, cu excepția ultimei, fuseseră ascunse sub frunze și atacate, după moarte, de insecte și rozătoare. Toate au fost vii în timpul în care au fost pironite și eviscerate. Majoritatea, dacă nu toate, au fost vii în timpul decapitării. Am procedat cu rămășițele așa cum mi-ați cerut."

Vedeam cum îmi tremură mîinile. Am cercetat din vîrful degetelor următoarele cîteva foi de hîrtie, nefiind nimic interesant, și apoi, tocmai la fund, am dat peste o hîrtiuță galbenă, lipită în colțul unui document intitulat *‚Act de transfer".* Pe hîrtiuță scria următoarele: *„Va trebui să semnezi tu acest act, nu Ivor Horfitz, dar cred că putem să păstrăm discreția".*

Tocmai parcurgeam cu privirea conținutul actului *„...întreaga parcelă de pămînt înregistrată ca SF90155, pe partea vestică a...",* cînd am auzit vocea colegului meu, care venea spre mine de-a lungul coridorului.

- Tommy... unde ești?

Am închis într-o secundă geanta și am băgat-o sub cearceaf.

Pașaportul era încă la vedere. L-am împins și pe el sub pernă, și am ieșit pe coridor în grabă, închizînd ușa după mine.

- Stai acolo de secole, îmi zise, dar cu indulgență. Nu reușeai să cobori patul?

- Am izbutit în cele din Urmă, am zis cu inima în gît.

- Bine. Am venit pentru că nu ți-am dat nici o ciocolată. îmi întinse o cutie de bomboane mari, ambalate în staniol. Pune cîte una pe fiecare pernă.

- Da.

- Te simți bine? mă întrebă curios.

- Oh, da. Numai că a fost foarte cald în cușetă.

- Este adevărat. Și se întoarse la treaba lui, spre celălalt capăt al vagonului, fără să bănuiască nimic. Cu inima bătîndu-mi ca niște baroase, m-am întors în cușeta lui Filmer, am luat pașaportul de sub pernă, l-am pus în geantă, am încuiat-o, nemaiamintindu-mi pozițiile la care găsisem fixate rotițele combinației cînd mă apucasem de treabă și, sperînd că Filmer nu le-o fi fixat în mod deliberat la anumite numere, am pus geanta înapoi de unde o luasem, am îndreptat patul și am pus ciocolata acolo unde-i erajocul.

Am ieșit din cușetă, am închis ușa și am făcut doi pași spre ușa următoare.

- Hei, tu, am auzit vocea furioasă a lui Filmer de foarte aproape din spatele meu. Ce căutai acolo?

M-am întors. Arătam nevinovat... dar mă simțeam înțepenit.

- V-am pregătit patul pentru noapte, domnule.

- Aaa, zise dînd din umeri.

Eu i-am întins cutia cu ciocolată.

- Doriți o ciocolată suplimentară, domnule?

- Nu, nu vreau, îmi răspunse și intră imediat în cușeta lui.

Mă simțeam fără nici o putere. Mă așteptam să iasă explodînd că am umblat în lucrurile lui.

Nimic... nu s-a întîmplat nimic. Am aranjat a doua și a treia cușetă cu mișcări automate și cu un sentiment de totală irealitate.

De două ori fusesem pe punctul de a fi descoperit. Mi-am dat seama că nu prea gustam riscurile de a fi spion.

Stewardul, care fusese mult mai rapid, aproape că terminase restul.

- Mulțumesc mult, zise vesel. îți rămîn îndatorat.

- Cu plăcere, oricînd.

- Ți-ai jucat scena? mă întrebă el. Am dat din cap că da.

- A ieșit bine, adăugă cînd Filmer ieși din cușetă și strigă:

- Hei, tu de colo.

Stewardul porni spre el.

- Da, domnule?

Filmer îi spuse ceva, vocea fiindu-i acoperită, pentru mine, de zgomotul roților, după care intră înapoi în cușetă.

- Nu se simte prea bine, îmi spuse stewardul întorcîndu-se. Mi-a cerut ceva pentru stomac.

- Și ai ceva?

- Da, sigur. Am cîteva medicamente ușoare.

L-am lăsat cu misiunea lui și m-am întors la vagonul-restaurant, unde Emil mă întîmpină cu sprîncenele ridicate și-mi puse în brațe o tavă cu farfurioare pe care se aflau pătrate de pare *de foie gras,* cu o felie subțire de trufă neagră deasupra.

- Ti-am simțit lipsa. Avem nevoie de tine, îmi zise Emil. '

Am început să servesc de la masa la care se aflau proprietarii lui Redi-Hot. Am întrebat-o pe doamnă dacă domnul Filmer se întoarce.

- Să-i las farfurioara cu *foie gras?*

Ea păru puțin nedumerită.

- Nu mi-a zis dacă se întoarce. A plecat în grabă... m-a călcat chiar pe picioare.

- Lasă aici pateul, interveni domnul. Dacă nu se întoarce, am să-l mănînc eu.

Zîmbind, am lăsat pateul pe locul domnului Filmer și am trecut la masa familiei Young, unde Cumber încetase să mai vorbească despre Ezra Gideon, dar părea sumbru și preocupat. Rose își luă pateul în primire și încercă să facă în așa fel, încît să nu lase ca proasta dispoziție a lui Cumber să strice familiei Unwin masa.

Cathy îi servea pe Lorrimori, care stăteau într-o tăcere posomorîtă, cu excepția lui Xanthe, care zise exasperată:

- Pentru Dumnezeu, se presupune că asta este o petrecere, nu?

Și așa era pentru restul pasagerilor. Fețele erau luminoase, zîmbitoare, euforia întregii călătorii făcîndu-i să se distreze. Era ultima noapte în tren și erau hotărîți să profite de asta.

Apăru pe culoar Nell, înmînînd amintiri: brățări de. argint făcute din micuțe vagoane strălucitoare pentru femei, un presse-papiers din onix, în formă de locomotivă în miniatură, pentru bărbați. Fermecătoare cadouri, primite cu încîntare. Xanthe își prinse imediat brățara, uitînd să mai fie posomorîtă.

Eu și Emil începurăm să strîngem ambalajele de la cadouri.

- Domnișoara Richmond ar fi putut să aștepte pînă după cină, zise el.

Toată lumea aprecie felurile servite la masă, dar bulgării de mere care pluteau într-un piure de căpșuni stîrniră chiar curiozitate. Șase persoane, inclusiv Rose Young, întrebară cum se prepară și m-am interesat la Angus, care, tras la față și obosit, explică totuși îndatoritor:

- Spune-le că este piure de mere date pe răză-

toare, zahăr, frișca, albuș bătut, toate combinate în ultimul minut înainte de a fi servite. Foarte simplu.

Rose, apreciindu-le delicioase, după ce le-am transmis informația, îmi ceru să-l aduc pe bucătar ca să-l felicite.

Angus fu prezentat de Emil în aplauze prelungite. Rose spuse că ar trebui să mulțumească și celorlalți membri ai personalului din vagonul-restaurant, care munciseră atît de mult în. tot cursul călătoriei. Toată lumea bătu din palme. Bătu și Xanthe, am remarcat eu. Aveam mari speranțe pentru Xanthe. Am reușit să mă opresc în dreptul lui Nell și să-i șoptesc la ureche:

- Xanthe dorește să se distreze. N-ai putea să o salvezi?

- Care-i problema cu ceilalți? mă întrebă ea încruntîndu-se.

- Poate-ți spune Xanthe, dacă știe.

Nell îmi aruncă o privire foarte pătrunzătoare.

- Și vrei ca eu să-ți spun ție, nu?

- Fiindcă m-ai întrebat, da, te rog.

- într-o zi ai să-mi explici toate astea.

- Curînd.

M-am întors la bucătărie cu ceilalți ca să rezolvăm vrafurile de farfurii murdare și să mîncăm și noi ce mai rămăsese, ceea ce nu era prea mare lucru. Angus scoase o sticlă de whisky dintr-un dulap și trase un gît zdravăn direct din ea, fără să se mai obosească să ia un pahar. în afară de Simone, care oricum dispăruse, toți cei aflați în bucătărie ne-am simțit foarte bine. N-aș fi vrut să pierd lucrul ăsta nici măcar pentru un cîmp plin cu ciuperci, mi-a trecut atunci prin minte.

Cînd totul a fost spălat, șters și pus la locul lui, l-am lăsat pe Angus, care începuse să pregătească pesmeții pentru micul dejun.

Am ieșit în- micul hol privind cum vagonul-restau-

rant se golește încet, toată lumea îndreptîndu-se spre salonul din vagonul-cupolă, unde urma distracția și muzica. Am început să strîng împreună cu Emil șervetele și fețele de masă, pentru a pune altele curate pentru micul dejun. Apăru curînd Nell și se așeză obosită la masa la care eu eram în plină activitate.

- Xanthe nu știe ce i-a aruncat pe părinții ei într-o asemenea stare de proastă dispoziție. Zice că s-ar putea să fi fost ceva ce le-a spus domnul Filmer în salon, înainte de cockteil-uri, dar totul a părut absolut absurd.

- Nu ți-a relatat ce a spus?

Nell dădu din cap că da.

- Xanthe a spus că domnul Filmer l-a întrebat pe tatăl ei dacă nu i l-ar da pe Voting Right, iar tatăl ei a spus că nu s-ar despărți de cal pentru nimic în lume, și amîndoi zîmbeau, așa zice Xanthe. Apoi, domnul Filmer, încă zîmbind, a spus: *„Va trebui să avem o mică discuție despre pisici".* Și asta a fost tot. Domnul Filmer a plecat în vagonul-restaurant. Xanthe spune că l-a întrebat pe tatăl ei ce a vrut să spună domnul Filmer, iar răspunsul lui a fost *‚JMu mă plictisi, iubito".* Nell clătină nedumerită din cap. Oricum, Xanthe se distrează acum în salonul vagonului-cupolă, iar restul familiei s-a retrasîn vagonul lor particular, iar eu sînt al naibii de obosită, dacă vrei să știi.

- Du-te și te culcă atunci.

- Actorii sînt toți în salon făcînd fotografii, zise respingîndu-mi sugestia ca frivolă. Au fost extraordinari astă-seară, nu?

- Strălucitori.

- Cineva l-a întrebat pe Zak cine a încercat să răpească în gara Toronto un cal și care cal anume.

- Și el ce a spus? am zis eu amuzat.

- A spus că atunci i s-a părut o idee bună. Și Nell

izbucni în rîs. Dar au fost nevoiți să schimbe scenariul, pentru că actorul care trebuia să joace rolul hoțului și-a rupt un braț și n-a mai putut veni. Toată lumea a părut satisfăcută. Erau foarte fericiți de felul în care s-a terminat. Donna și Mavis au fost acoperite de sărutări. Mavis purta bijuteriile. Căscă și se gîndi puțin. Domnul Filmer nu a mîncat, nu? Poate că ar trebui să mă duc să văd cum se simte.

Am descurajat-o, spunîndu-i că rezolvă asta medicamentele împotriva acidității. Ce i s-ar fi putut da unui om pentru tratarea unui suflet bolnav, asta era o altă chestiune.

Din punctul lui de vedere, a acționat o fracțiune prea devreme, mi-am zis. Dacă n-ar fi făcut deja amenințarea, piesa n-ar fi avut un asemenea efect catastrofal nici asupra lui, nici a lui Mercer. Mercer ar fi fost avertizat, așa cum am intenționat, și ar fi putut să se gîndească, dar n-aveam cum să prevăd că lucrurile se vor întîmpla așa cum s-au întîmplat. Cred, de asemenea, că este bine că n-am știut de pisici cînd am născocit furtul bijuteriilor. S-ar fi putut să fi fost teribil de tentat să lovesc și mai aproape de țintă. Cai torturați, poate?

- Ce mai pui la cale acum? mă întrebă Nell. Iar ai privirea aia pierdută și distantă.

- N-am pus nimic la cale.

- Nu sînt chiar atît de sigură. Se ridică. În cinstea banchetului era îmbrăcată într-o bluză neagră cu un decolteu în formă de barcă, peste o fustă neagră pînă în pămînt; la gît avea un colier de perle, iar părul îi era prins la spate într-un pieptăn, dar nu împletit, ci cădea în bucle. Eram convins în momentul ăla că nu voiam să o pierd, că pentru mine nu mai era un joc. O cunoșteam de o săptămînă și o zi. Rațiunea îmi spunea că nu era suficient. Instinctul, că da.

- Unde stai la Vancouver? am întrebat-o,

.- La hotelul *Four Seasons,* cu toți pasagerii.

Mi-a zîmbit ușor și s-a depărtat. L-am lăsat pe Oliver să termine de aranjat mesele pentru micul dejun și am plecat să stau de vorbă cu George Burley, trecînd în drum prin fața ușii închise a cușetei lui Filmer.

Stewardul care se îngrijea de vagonul de dormit stătea în cușeta lui cu ușa deschisă. Am băgat capul înăuntru și l-am întrebat cum se simte pasagerul, cel care-i ceruse ceva împotriva acidității.

- A trecut acum cîtîva vreme în susul trenului, după care s-a întors. Nu a spus nimic, a trecut pur și simplu prin fața ușii. Probabil că se simte bine, presupun.

Am ajuns la George, care stătea la masa luL cu hîrtiile ce nu se mai terminau întinse în față.

- Intră, mă invită, iar eu m-am așezat pe scaunul obișnuit. Am arătat fotografia aia. Asta vrei să știi, nu?

- Da.

- Este categoric în tren. Sub numele de Johnson, potrivit listei pasagerilor. Are o cușetă drept înainte și acolo își petrece cea mai mare parte a timpului. Măhîncă în sala vagonului-cupolă din față, dar numai la cină. Era acolo adineaori, cînd am trecut spre locomotivă, dar cînd m-am întors dispăruse. Mănîncă repede, mi s-a spus. Nu vine niciodată la micul dejun sau la prînz. Nu vorbește cu nimeni. Ei?

- Nu-mi place deloc, i-am răspuns.

- Așteaptă pînă ai să auzi ce-i mai rău, chicoti el.

- Ce-i mai rău?

- Adjunctul meu - este unul dintre cei care se îngrijesc de vagonul de dormit din față - spune că l-a mai văzut și înainte.

- L-a mai văzut unde?

- Pe căile ferate.

George mă urmărea atent ca să vadă efectul.

- Pe... vrei să spui că este feroviar?

- Nu poate ști precis. Spune că seamănă cu un mînuitor de bagaje cu care a lucrat el mai demult, pe sectorul Toronto - Montreal. Acum cincisprezece ani. Poate douăzeci. Dacă este el, zice, caută în permanență rîcă, nimeni nu-l plăcea. Poate fi violent. Nu ți-ar plăcea să dai nas în nas cu el. Poate că nu este totuși el. Este mai bătrîn. Și adjunctul meu nu-și amintește numele Johnson, dar este un nume comun, care se uită ușor.

- Un mînuitor de bagaje, am început eu rar, ar ști cum să golească un rezervor de petrol... și cum să decupleze vagonul Lorrimor-ilor?

Ochii lui George străluceau de plăcere.

- Mînuitorii de bagaje călătoresc cu trenurile, nu? Nu sînt proști. La diversele opriri manevrează cantități mici de mărfuri. Dacă trăiești pe lîngă trenuri ajungi să știi cum merg trenurile.

- în trenul ăsta există un mînuitor de bagaje?

- Cum să nu. Nu este întotdeauna în vagonul de bagaje, nu cînd trecem noi pe acolo. Mănîncă și el, nu? Dar în gări este întotdeauna acolo, pentru a descuia ușile. Cel pe care-l avem acum nu este unul dintre cei mai buni. Este puțin cam bătrîn și puțin cam gras. Și chicoti. Mi-a spus că nu l-a văzut niciodată pe tipul ăsta, Johnson, dar el a lucrat întotdeauna pe sectorul Vancouver-Banff, niciodată pe Montreal-Toronto.

- Mînuitorul de bagaje sau adjunctul tău au stat vreodată de vorbă cu Johnson?

- Adjunctul meu spune că singura persoană cu -are vorbește Johnson este unul dintre proprietari, care îi bate în ușă cînd trece să-și vadă calul. A trecut pe acolo în seara asta, nu demult, și s-au cam certat pe

coridor, în fața cușetei ajutorului meu.

- George! A auzit ajutorul tău despre ce e vorba?

- Este important, nu?

George radia tot.

- S-ar putea, foarte important.

- Ei bine, n-a auzit. Și clătină cu regret din cap. Crede că proprietarul i-a spus lui Johnson să nu facă ceva ce acesta voia să facă. Țipau unul la altul, dar ajutorul meu nu a ascultat. Nu era interesant. Oricum, proprietarul s-a întors să plece, iar ajutorul meu l-a auzit pe Johnson spunînd *‚Al dracului să fiu dacă n-am să fac ce-mi place",* a vorbit foarte tare, dar nu crede că proprietarul l-a mai auzit, pentru că dispăruse deja.

- Asta nu-mi este de prea mare ajutor.

- Este mai ușor să pornești un tren la vale decît să-l oprești, nu?

- Hm.

- Asta-i tot ce pot să fac pentru tine.

- Bine. Știm că este în tren și știm că s-ar putea sau nu să-l cheme Johnson. Și mai știm că s-ar putea sau nu să fie feroviar. Iar eu știu categoric că este o persoană violentă. Și se pare că pune ceva la cale, dar nu știmce anume. Ești sigur că nu poate să treacă de zmeoaica din vagonul în care se află caii?

- Nimic nu este sigur.

- Ce-ai zice dacă i-am cere omului care se ocupă de bagaje să stea cu ea, cu caii?

- Crezi că ea ar accepta?

- Spune-i că este pentru siguranța cailor, ceea ce așa și este.

- Nu văd de ce nu, zise chicotind din nou. își privi apoi ceasul. Se apropie Sicamous. Cînd ne oprim, cobor și mă duc pe jos să aranjez cu el. Trei sau cine' minute. Atunci va trebui să dăm ceasurile înapoi cu oră. Și-a amintit cumva domnișoara Richmond a ta s

le spună tuturor pasagerilor?

- Da. Sînt deja toți pe fusul orar al Pacificului.

Spre sfîrșitul cinei am oprit într-o gară mică, numită Revelstoke, pentru o jumătate de oră, deoarece trebuia să se facă reaprovizionarea cu apă a tuturor vagoanelor. La două noaptea urma să facem o scurtă oprire la Kamloops, un oraș mult mai mare. Apoi la North-Bend, la ora cinci și patruzeci de minute, după care urma Vancouver, unde trebuia să ajungem la ora zece și cinci minute, duminică dimineața, la exact o săptămînă din ziua în care pornisem.

Trenul începu să încetinească, apropiindu-se de Sicamous, în timp ce mă aflam încă cu George.

- După asta, deși n-ai să-l vezi, linia ferată merge pe malul lacului Shuswap. Viteza trenului este mai redusă.

Cînd trenul opri, George coborî și se îndreptă spre partea din față, ca să aranjeze lucrurile cu mînuitorul de bagaje.

Afară ningea cu fulgi mari, iar zăpada deja așezată denota instalarea iernii.

M-am întors să văd în ce fază este distracția, dar cei mai mulți se retrăseseră deja. Salonul din vagonul-cupolă era numai pe jumătate plin. Puntea de observare era slab populată.

Pokeriștii, cu mînecile suflecate, își urmăreau banii. Actorii dispăruseră. Nell venea spre mine cu Xanthe, pe care voia să o vadă urcată în siguranță în patul ei suspendat în spatele draperiilor.

- Noapte bună, îmi spuse Nell moale.

- Somn ușor, i-am replicat.

- Noapte bună, mi se adresă și Xanthe.

- Noapte bună, i-am răspuns zîmbind.

Le-am urmărit îndepărtîndu-se pe coridor. Nell se. întoarse, ezită, apoi îmi făcu semn cu mîna.

Se întoarse și Xanthe și-mi făcu semn cu mîna. Am răspuns.

încet, trenul începea să adoarmă.

O să coboare, în sfîrșit, neprețuita pace și liniște în mințile Lorrimorilor - tată, mamă și fiu, am cugetat eu. Asupra lui Filmer, care trebuie că știe acum de la Johnson că plecarea lui Lenny Higgs îl privează de pîrghia ce putea fi folosită împotriva lui Daffodil; care s-ar putea să aibă cel puțin îndoieli în ceea ce privește reacțiile viitoare ale lui Mercer; care trebuie că știe că domnul Young va descoperi în curînd cine a devenit proprietarul cailor lui Ezra Gideon; care-și va da seama că plutește pe un val de dispreț. îi doream mai mult decît o indispoziție stomacală. îi doream remușcări, de fapt ultimul lucru pe care l-ar simți.

Am pornit înapoi prin tren, trecînd pe lîngă oficiul gol al lui George, și am intrat în cușeta mea, unde m-am întins pe pat, îmbrăcat, cu ușa deschisă și lumina aprinsă, intenționînd să mă odihnesc, însă să rămîn treaz, dar absolut nesurprinzător am adormit pe loc.

M-am trezit brusc cînd am auzit pe cineva strigînd: *„George... George..."* Am făcut ochii mari și m-am uitat la ceas. Nu dormisem mult, nu mai mult de zece minute, dar în răstimpul ăsta trenul se oprise. Ceea ce mă făcu să sar rapid din pat. Trenul ar fi trebuit să meargă, nu era prevăzută nici o oprire în răstimp de aproximativ o oră. Am ieșit pe coridor și am găsit un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat într-un costum gri *VIA,* ca al lui George, cercetînd cu privirea oficiul. Se uită la uniforma mea și mă întrebă cu urgență în glas:

- Unde este George?
- Nu știu. Ce s-a întîmplat?
- S-a încins o osie. Era foarte îngrijorat. George

trebuie să comunice prin radio dispecerului să oprească trenul regulat, *Canadianul.*

A, nu, nu iarăși! Am intrat în oficiu, urmîndu-l pe tipul de la *VIA,* care-mi spuse că este adjunctul lui George.

- Știi să folosești radioul? l-am întrebat.

- Conductorul o face.

Am încercat să văd dacă pot să trezesc eu pe cineva, pentru că George intrase deja pe frecvență, dar cînd am apăsat butonul pentru transmisie nu s-a întîmplat nimic, nici măcar un clic, și atunci am văzut de. ce nu funcționa... radioul era complet ud. Alături zăcea o ceașcă goală de cafea.

- Ce zici că s-a întîmplat? l-am întrebat acum alarmat.

- S-a încins un lagăr, care ține o osie laterală sub vagonul în care se află caii. S-a înroșit complet. Nu putem să plecăm pînă cînd nu se răcește ca să-i putem turna lubrifiant.

- Și cît durează asta?

- Prea mult. Pun zăpadă pe el. începu să înțeleagă ce se petrece cu radioul... Este ud...

- Nu funcționează. Și nici telefonul celular; nu aici, în munți. Cum putem opri trenul care vine după noi? Trebuie să mai fie și alte posibilități în afară de radio.

- Da, dar... Părea încordat, enormitatea situației copleșindu-l. Trebuie mers înapoi pe linie și plantate semnale luminoase.

- Semnale?

- Da, semnale luminoase. Ești... mai tînăr decît mine... va trebui să te duci tu... ești mai rapid.

Deschise un dulap din oficiu, de unde scoase trei obiecte, fiecare lung de aproape un picior, cu un vîrf ascuțit de metal la unul dintre capete, restul fiind de formă tubulară, cu niște granule în vîrf.

Arătau ca niște bețe de chibrit supradimensionate, ceea ce și erau într-un fel.

- Le freci de orice suprafață tare, îmi spuse. Cum ar fi o piatră sau de șine. Cînd se aprind, sînt de un roșu luminos... ard timp de douăzeci de minute. înfigi apoi vîrful ascuțit în traversele de lemn, la mijloc, între cele două șine. Mecanicul de la *Canadian* va opri de îndată ce le va vedea. Mintea îi mergea aproape mai repede decît limba. Va trebui să alergi înapoi cam o jumătate de milă, cam de atît are nevoie *Canadianul* ca să oprească. Acum grăbește-te... Cel puțin o jumătate de milă, auzi? Iar dacă mecanicii nu sînt în cabină....

- Ce vrei să spui, l-am întrebat siderat, că nu sînt în cabină?

- Nu sînt întotdeauna acolo. Unul din ei controlează cu regularitate boilerul, celălalt poate fi la baie... Dacă nu sînt acolo, dacă nu văd semnalele și trenul nu se oprește, trebuie să aprinzi un alt semnal și să-l arunci pe fereastră direct în cabină. Iar cînd se întorc, or să oprească.

- Asta-i imposibil! Mă holbam la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

, - Or să fie acolo, or să vadă semnalele. Pleacă. Grăbește-te. Ți-am spus doar ca să știi ce să faci dacă ești nevoit. Aruncă unul prin fereastră. Și scoase un al patrulea semnal din dulap. Mai bine mai ia încă unul, pentru orice eventualitate.

- Ce eventualitate? Ce ar mai putea să fie?

- în caz că apar urși, zise el.

Capitolul 18

Cu o senzaţie de ireal absolut am trecut de capătul trenului şi am pornit de-a lungul şinelor, în direcţia Toronto.

Ţineam un braţ încleştat pe cele patru semnale, iar în cealaltă mînă lanterna lui George, ca să-mi arate calea.

O jumătate de milă. Cît înseamnă o jumătate de milă?

Să mă grăbesc, a spus ajutorul lui George...

Alergam pe mijlocul şinelor, încercînd să calc pe traversele de lemn, pentru că pietrele dintre ele îmi încetineau ritmul.

Urşi... Dumnezeule! Era frig. încetase ninsoarea, dar se aşezase ceva zăpadă... nu însă destulă ca să-mi creeze probleme. Nu mă gîndisem să-mi pun pe mine o haină. Nu conta, mişcarea o să mă încălzească. La fel urgenţa extremă şi îngrijorarea.

Am început să simt că nu este totul imposibil. în definitiv, lucrul ăsta trebuie să fi fost făcut destul de

des în trecut. N-am văzut pericolul la timp și nici nu mormăia; nu era un urs, ci avea două picioare și era o ființă omenească. Probabil că stătuse ascuns după vreo stîncă sau după copaci, în umbra aruncată de lanterna din mîna mea.

I-am văzut mișcarea, la extremitatea cîmpului meu vizual periferic, după ce am trecut de el. Am simțit țîșnirea unui braț, o armă, o lovitură care venea.

De-abia dacă am avut la dispoziție o sutime de secundă pentru a mă feri. M-am aplecat ușor în față, astfel încît lovitura să cadă pe umăr, nu în cap.

Am avut impresia că o să mă dezintegrez, dar nu s-a întîmplat așa. Picioarele, mîinile, mușchii, totul era în acțiune. M-am poticnit, am scăpat semnalele și lanterna din mînă, și am căzut în genunchi, știind că o altă lovitură este pe drum. Să te gîndești înainte de a acționa... eu nu aveam timp. M-am răsucit spre el, sub brațul care balansa pregătindu-se să lovească, și m-am lansat cu capul înainte pentru a-i găsi bărbia agresivă, lovindu-l cu pumnii încleștați și cu forța furiei în gît, în mărul lui Adam. Unul dintre numeroasele lucruri pe care le învățasem în călătoriile mele a fost cum să mă bat urît și necinstit, și niciodată nu avusesem mai multă nevoie de știința asta ca acum.

Gemu, se îndoi de durere și căzu în genunchi, l-am smuls bîta și l-am lovit în cap cu ea, sperînd ca lovitura să fi fost destul de zdravănă, încît să-l amețească, dar nu prea tare, încît să-l omoare. Căzu între șine cu fața în zăpadă. L-am întors cu piciorul și, în lumina aruncată de lanterna aflată pe undeva, pe jos, am văzut trăsăturile scofîlcite ale așa-zisului Johnson.

M-am aplecat, l-am prins de una dintre încheieturi și l-am tîrît fără menajamente peste linia ferată, în umbrele de dincolo de șine. Era greu. Și începusem să resimt și eu efectele loviturii pe care o primisem.

Este posibil să nu-mi fi rupt nimic, dar îmi zdrobise probabil pe undeva niște fibre musculare care-mi trimiteau mesaje dureroase de protest.

Am ridicat lanterna și am început să caut semnalele, simțind cum crește în mine sentimentul urgenței, al timpului care zboară. Am găsit trei semnale, dar nu-l dibuiam pe al patrulea. M-am hotărît să nu mai pierd timpul, deși s-ar putea ca urșii să mă scutească de această grijă. "

Trebuie să fiu cu capul limpede, mi-am zis. Trebuie să mă mișc. Nici vorbă să mă fi îndepărtat jumătate de milă de tren. Am îndreptat lanterna înapoi, de unde venisem, dar trenul nu se zărea din cauza unei curbe pe care nu o remarcasem cînd alergasem.

Timp de o clipă disperată nu-mi puteam aminti din ce direcție veneam - ar fi- prea stupid dacă aș alege în direcția greșită,

Gîndește, pentru Dumnezeu! Am plimbat fasciculul de lumină de ambele părți ale liniei. Copaci, stînci, o linie ferată paralelă, totul exact la fel.

în ce direcție să o iau? Gîndește!

Am pornit-o într-un sens și am simțit că merg în direcția greșită. M-am întors și am luat-o în partea cealaltă. Asta era. Simțeam că asta este. Aveam vîntul în față, iar pînă acum alergasem cu vîntul în față!

Liniile ferate păreau că se întind la infinit. De asemenea, urcam. Simțeam că nu voi reuși. în față se zărea o nouă curbă la dreapta.

Cît timp îți trebuie ca să străbați o jumătate de milă? Am aruncat în fugă o privire spre ceasul de la mînă... Nu-mi venea să cred cînd am văzut că nu trecuseră decît zece minute... poate doisprezece de cînd plecasem.

Să străbați o milă în zece minute era destul de ușor... dar nu pe traverse și pietre alunecoase.

Johnson mă aștepta; nu pe mine personal, ci pe indiferent cine ar fi venit alergînd dinspre tren cu semnale luminoase. Ceea ce însemna că știa că radioul nu merge. Am început să-mi fac griji din cauza lui George, care nu fusese de găsit pe nicăieri.

Poate că Johnosn aranjase osia care se încinsese, urmărea ca trenul să fie avariat, în timp ce el se afla undeva, în spate, în siguranță. Johnson parcă era însă blestemat să nu-i iasă nimic!

Cu o nouă hotărîre, și poate cu conștiința faptului că se poate întîmpla totuși așa ceva, iar mie îmi stă în putere să opresc trenul, *să opresc Canadianul,* am accelerat ritmul.

în cap îmi răsuna vocea lui George, relatîndu-mi despre cearta dintre Johnson și Filmer. Filmer îi spusese lui Johnson să nu mai facă ceva anume; Johnson răcnise că o să facă ce-i place. Filmer trebuie să-i fi spus să nu mai încerce nimic de natură să saboteze Transcontinentalul, dîndu-și seama că oricum se află într-o situație tot mai dificilă, din care s-ar putea să nu mai iasă, dacă se mai întîmpla și ceva dezastruos.

Odată pornit, Johnson nu mai putea fi oprit. Johnson, cel de demult, gata oricînd de harță, fostul feroviar, tipul violent care lansa amenințări.

Trebuie să fi făcut mai mult de jumătate de milă; jumătate de milă nu părea să fie suficient de sigură, trenul însuși era lung de un sfert de milă. M-am oprit și m-am uitat la ceas. *Canadianul* urma să apară în cîteva minute. Nu trebuia să mai întîrzii.

Am luat rapid curba, la o sută de yarzi în față apăru alta, dar trebuia să acționez. Am lăsat lanterna jos, între linii, și am început să frec capătul unuia dintre semnale de oțelul șinei, rugîndu-mă, implorînd, să se aprindă. Se aprinse țîșnind o uriașă flacără roșie, lucru pentru care nu eram pregătit. Cît pe ce să-l

scap jos. Am înfipt semnalul în mijlocul unei traverse.

Flacăra era de un roșu-viu și strălucitor, care putea fi văzut de la o milă, numai cu condiția ca liniile să fie drepte.

Am recuperat repede lanterna și am străbătut în goană următoarea curbă, după care venea o porțiune dreaptă mult mai lungă. Am mai alergat o bună bucată, apoi m-am oprit și am aprins al doilea semnal, înfigîndu-l, la fel ca pe primul, în mijlocul unei traverse din lemn.

Canadianul trebuia să apară din clipă în clipă, pierdusem noțiunea timpului, l-am zărit în depărtare farurile, ca niște vîrfuri de ace. La început mi s-a părut că înaintează încet, apoi mai repede, și n-avea de gînd să se oprească. Nu s-a auzit nici un scrîșnet de frînă trasă brusc.

Cu senzația unei nenorociri îngrozitoare, am aprins iute cel de-al treilea semnal luminos, am ieșit de pe linie și am rămas pe loc agitînd cu putere semnalul.

Canadianul venea cu toată viteza. Nu-mi venea să cred. Era aproape imposibil să arunc semnalul ce-l țineam în mînă pe fereastra locomotivei.

Fereastra era prea mică, prea sus și se deplasa cu treizeci și cinci de mile pe oră.

Era acolo. Acum sau niciodată. Nu se vedea nici un cap privind afară pe fereastră. Am răcnit frenetic *„Stop!"*, dar sunetul se pierdu în noapte. Am aruncat semnalul. L-am aruncat înalt, l-am aruncat prea devreme și am ratat fereastra.

A trecut pe lîngă fereastră, a lovit partea laterală a parbrizului și a căzut pe botul locomotivei și apoi totul a dispărut, tot trenul ăla lung și argintiu trecînd pe lîngă mine cu o viteză constantă, făcînd să se cutremure pămîntul, înghițind sub roți cel de-al doilea semnal luminos pe care-l plantasem în calea lui.

își continua drumul, făcînd curba și dispărînd. Mă simțeam distrus și bolnav, eșecul accentuînd durerea pe care pînă atunci o ignorasem.

Trenurile se vor ciocni, vor deraia într-un haos ucigaș de fiare... Disperat, am ridicat lanterna și am început să alerg în direcția în care dispăruse *Canadianul*. Trebuia să înfrunt ceea ce nu fusesem capabil să previn. Trebuia să ajut, chiar dacă mă simțeam vinovat, nu puteam suporta gîndul că trenul va intra în vagonul Lorrimorilor.

Cineva trebuie să-i fi avertizat, pe ei și pe toți ceilalți, care acum trebuie să fi coborît din Tanscontinental, aflîndu-se la o bună depărtare de calea ferată... toți...

Am făcut curba și în față, lîngă linia ferată, zăcea, încă arzînd, semnalul pe care-l aruncasem în locomotivă. Primul semnal pe care-l plantasem la vreo sută de yarzi în față, înainte de următoarea curbă, dispăruse și el, măturat de *Canadian*.

Nu era nimic. Nici un zgomot, cu excepția vîntului care șuiera. Mă întrebam neajutorat cînd o să aud zgomotul făcut de ciocnirea celor doi bolizi. Simțind tot mai dureros frigul și cu picioare de plumb am trecut pe lîngă semnalul căzut, am Tăcut următoarea curbă și am ajuns la una mai lungă, pe care nici nu știu cum am străbătut-o.

N-am auzit scrîșnet de metal pe metal, deși simțeam cum îmi reverberează în cap.

în față, pe șine, erau două luminițe roșii. Nu strălucitoare și arzînd ca semnalele luminoase, ci mici și insignifiante, ca niște reflectoare.

Mă întrebam împietrit ce puteau să fie și numai după ce am mai făcut cinci pași mi-am dat seama că nu erau reflectoare, ci lumini de poziție, faruri staționare.

Am început să alerg mai repede, aproape neîndrăznind să sper, dar văzînd că erau într-adevăr luminile de poziție din spate ale unui tren. *Canadianul* oprise. Am simțit că mă trec toate sudorile de ușurare, fijnd pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Am alergat cu disperare, de frică să nu pornească din nou. Am ajuns în spatele trenului, după care am coborît de-a lungul lui, îndreptîndu-mă cît mai puteam de repede spre locomotivă.

Lîngă locomotivă se aflau cîțiva oameni, care au văzut că aleargă cineva cu o lanternă în mînă spre ei, iar cînd am ajuns destul de aproape unul răcni autoritar:

- întoarce-te în tren, nu este voie să coborîți aici!

Am încetinit și, aproape fără suflare, am început să vorbesc:

- Aaaa... eu... vin din trenul din față. Și am gesticulat, arătînd cu mîna spre șinele de dinainte, unde nu se vedea absolut nimic, cel puțin nu în raza farurilor *Canadianului.*

- Ce tren? mă întrebă unul cînd am ajuns în sfîrșit lîngă ei.

- Transcontinentalul... încercam să-mi recapăt suflul. Trenul... hipismului... și al misterului.

Tăcere. în cele din urmă unul spuse:

- Transcontinentalul trebuie să fie cu treizeci și cinci de minute înaitea noastră.

- I s-a încins o osie.

Asta însemna mult pentru ei. Asta explica totul.

Oh! Și îmi remarcară uniforma. Tu ai aprins semnalele?

- Da.

- Cît de departe în față se află celălalt tren?

- Nu știu... nu pot să-mi amintesc... cît am alergat.

Se consultară între ei. După uniformă, unul era

conductorul, doi erau mecanicii locomotivei. Mai era încă unul, poate adjunctul conductorului. Hotărîră să înainteze încet.

Și spuseră că ar fi mai bine să mă urc cu ei în cabină. Am urcat împreună cu ei și am asistat la operațiunile de pornire, după care am început să înaintăm la pas de voie, farurile luminoase măturînd calea ferată goală ce se întindea înaintea noastră.

- Tu ai aruncat cu unul dintre semnale? mă întrebă mecanicul.

- Credeam că n-o.să mai opriți.

- Nu eram în cabină, spuse el. Semnalul pe care l-ai aruncat a lovit parbrizul și, dinăuntru, unde verificam o valvă, am văzut dîra luminoasă pe care a lăsat-o în cădere. Foarte bine ai făcut că l-ai aruncat... am venit în fugă în cabină, la timp ca să văd semnalul luminos, cel dintre șine, înainte să trecem peste el. Am avut noroc, să știi. De ce nu ne-a anunțat conductorul prin radio?

- Este stricat.

Scoase cîteva țîțîituri de dezaprobare. înaintam încet, în față apăru o curbă care făcea la dreapta.

- Cred că ne apropiem, le-am spus. Nu mai este mult.

Reduse și mai mult viteza. Mecanicul a condus cu prudență locomotiva în curbă și bine a făcut, pentru că în momentul în care a pus frîna, ne-am oprit la douăzeci de yarzi de vagonul particular al Lorrimorilor.

Numai atunci mi-am adus aminte că Johnson era pe undeva pe lîngă calea ferată. Nu-l zărisem zăcînd inconștient sau mort, în timp ce mă întorceam și, evident, nu-l văzuseră nici cei din cabina *Canadianului.* M-am întrebat o secundă unde o putea fi, dar acum nu-mi mai păsa.

Toți cei din cabina *Canadianului* au coborît, por-

nind să se întîlnească cu omologii lor din Transcontinentalul *Hipismului și Misterului.* Și eu cu ei.

întîlnirea dintre cele două grupuri decurse fără a se face caz de ceva. Cei din Transcontinental păreau să nu se fi îndoit nici o clipă de faptul că trenul din urma lor n-o să oprească la timp. Nu vorbiră de semnale luminoase, ci de osia încinsă.

Lagărul care prindea capătul cel mai lateral al celor șase osii ale vagonului în care se aflau caii se supraîncălzise, pentru că, presupuneau ei, unsoarea din interior se scursese în vreun fel.

Cînd se întîmpla așa ceva, nu este în regulă. Nu l-au desfăcut încă, pentru că, deși nu mai este roșu, este destul de încins ca să-l poți manevra. Continuă să pună zăpadă pe el. încă vreo zece minute, poate.

- Unde este George Burley? am întrebat eu îngrijorat.

Mînuitorul de bagaje din transcontinental îmi spuse că nu l-a putut găsi nimeni, dar că doi stewarzi continuă să-l caute; celorlalți le spuse că a fost bine că se afla în vagonul în care erau caii, pentru că a simțit mirosul de încins al osiei. I se mai întîmplase cîndva lucrul ăsta. Este un miros teribil, spuse el. S-a dus imediat la mecanicul trenului ca să-i spună să oprească.

- Altminteri, continuă omul, osia s-ar fi putut rupe și am fi fost în pericol să deraiem.

Ceilalți dădură din cap. Toți știau despre ce este vorba.

- Ati avertizat vreunul dintre pasageri? am întrebat.

- Poftim? Nu, de ce să-i trezim.

- Dar... s-ar fi putut... să nu oprească... *Canadianul.*

- Cum să nu oprească cînd a văzut semnalele?

Convingerea lor mă uimea și mă înspăimînta. Conducătorul *Canadianului* spuse că o să vorbească el prin radio cu Kamloops și amîndouă trenurile vor opri din nou acolo, unde erau mai multe linii, nu doar una. Și gîndindu-se că toți cei din Kamloops or să fie îngrijorați cînd or să vadă că Transcontinentalul nu sosește, porni înapoi spre trenul său ca să anunțe imediat cum stau lucrurile.

M-am întors, am trecut de vagonul în care se aflau caii, și m-am urcat în tren, unde aproape imediat m-am ciocnit de ajutorul lui George.

- Unde este George? l-am întrebat alarmat.

- Nu-l găsesc, îmi răspunse și el îngrijorat.

- Există un loc unde l-am putea găsi, i-am spus, rugîndu-mă în gînd să fie acolo, și să nu zacă undeva, aruncat de-a lungul căii ferate.

- Unde?

- într-una din cușete. Uită-te pe listă. Cușeta lui Johnson. Se uită la mine de parcă nu înțelegea.

în clipa aceea apăru un alt însoțitor al vagonului de dormit, spunînd că nu l-a găsit.

- Știi unde este cușeta lui Johnson? l-am întrebat nerăbdător.

- Da, chiar lîngă a mea.

- Atunci, hai să ne uităm acolo.

- Nu poți să intri în cușeta unui pasager în toiul nopții! protestă el.

- Dacă Johnson este acolo, o să ne cerem scuze.

- Nu înțeleg de ce crezi că George poate să fie acolo, bombăni el, dar ne conduse și ne arătă ușa. Asta este.

Am deschis-o. George zăcea pe pat, zbătîndu-se între frînghiile cu care era legat fedeleșr cu căluș în gură. Era foarte viu.

Răsuflînd ușurat peste măsură, i-am scos călușul,

care era o bandă adezivă, lată, și bine lipită.

- La dracu', doare, nu? zise George. De ce ți-a trebuit atît de multă vreme?

în oficiul său, George, sumbru, bea ceai fierbinte, refuzînd să se întindă în pat. Era marcat, se vedea după ochii săi, dar nu recunoștea că lovitura primită în cap, care-l făcuse să-și piardă cunoștința, avea acum vreun efect asupra lui.

De îndată ce fu eliberat de frînghii și află despre lagărul încins, insistă să stea de vorbă cu conductorul de pe *Canadian,* în vagonul-cupolă din partea din față a Transcontinentalului, întîlnire la care au participat diferiți membri ai personalului, precum și eu.

Dispecerul din Kamloops, a informat conductorul *Canadianului,* a spus că de îndată ce Transcontinentalul *Hipismului* va putea porni, se va opri la Kamloops. *Canadianul* îl va urma după zece minute. între timp, ei vor alerta un tren de marfă, care vine din urmă. Transcontinentalul va rămîne la Kamloops timp de o oră. *Canadianul* va pleca primul din Kamloops, astfel încît să recupereze cît mai mult posibil din întîrziere și să se înscrie în orar.

Transcontinentalul va porni spre Vancouver după ce vor fi verificate toate osiile. Nu va fi nici o anchetă la Kamloops, pentru că, atunci cînd va ajunge Transcontinetalul, va fi ora trei dimineața, duminică dimineața. Ancheta va fi efectuată la Vancouver.

Toată lumea aprobă dînd din cap, moment în care George se albi tot la față, de parcă n-ar fi trebuit să-și miște capul. Se întoarse mecanicul Transcontinentalului, care spuse că lagărul a fost desfăcut; nu mai avea nici un pic de unsoare, arsese toată. A fost bine verificat, i s-a pus din nou lubrifiant și acum totul era în ordine.

Nu pierdură timpul. Personalul de pe *Canadian* coborî și se îndreptă spre trenul lor, iar Transcontinentalul se puse imediat în mișcare, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. M-am întors cu George în oficiul lui, i-am făcut ceaiul, iar el, amețit, îmi ceru să-i spun totul de la început pînă la sfîrșit.

- Spune-mi mai întîi tu, cum ai fost lovit, am insistat eu.

- Nu-mi amintesc. Pornisem spre locomotivă să-i văd pe mecanici. Primul lucru de care-mi aduc aminte este că zăceam legat fedeleș. Am stat așa o veșnicie. Nu înțelegeam nimic. Mi s-a spus că am fost găsit în cușeta lui Johnson. El a făcut-o, presupun.

-Da. ,

- Unde este el acum?

- Dumnezeu știe. I-am povestit despre atacul lui Johnson asupra mea și cum l-am lăsat acolo, și nu l-am mai văzut nicăieri cînd m-am întors.

- Există două posibilități, spuse George. Ba chiar trei. Fie s-o fi ascuns pe undeva, fie în clipa asta se află la bordul *Canadianului.*

Rămăsesem cu ochii holbați la el. Nu mă gîndisem la asta.

- Și a treia? l-am întrebat.

în privirea lui dezorientată începu să se furișeze o sclipire obosită.

- Muntele unde ne-am oprit este Muntele Squilax. Squilax înseamnă la indieni ursul brun.

- Eu n-ara văzut nici un urs, am spus înghițind în sec.

- Mai bine. Știi ceva? La vagoanele noi, osiile nu se supraîncălzesc cu una cu două, au rulmenți, nu lagăre cu lubrifianți speciali. Numai vagoanele vechi, de tipul celui în care se află caii, sînt vulnerabile. Pun pariu pe ce vrei că Johnson a meșterit și a aranjat

osia respectivă la Revelstoke. Dacă nu ne opream la timp, se putea chiar ca trenul să deraieze. Cum crede oare că o să scape după ce a făcut așa ceva?

- Nu știe că avem o fotografie a lui.

George izbucni în rîs.

- Tu mă omori pe mine, Tommy. Dar la ce s-o fi gîndit ajutorul meu cînd te-a trimis pe tine cu semnalele luminoase? Era treaba lui, nu? El ar fi trebuit să se ducă.

- A zis că eu o să alerg mai repede.

- Ei, da, aici avea dreptate. Dar tu nu făceai cu adevărat parte din rîndul personalului de deservire.

- Uitase.

Am ajuns curînd în Kamloops, unde osiile au fost toate verificate, radioul înlocuit și totul a mers conform planului. De îndată ce am pornit din nou, George a acceptat să se întindă îmbrăcat în patul său și să doarmă, lucru pe care l-am făcut și eu cu două uși mai încolo.

Durerea revine întotdeauna cînd ai timp să te gîndești la ea. Durerea surdă, provocată de lovitura primită de la Johnson, nu mă părăsise nici o clipă, dar era mai suportabilă cînd stăteam în picioare. Nu același lucru puteam spune acum, cînd mă întinsesem la orizontal și simțeam junghiuri ascuțite în umărul stîng, fiind clar că dimineață va fi și mai rău. O să fie un chin să servesc la micul dejun.

în cele din urmă am zîmbit. Transcontinentalul *Hipismului și Misterului,* în pofida lui Johnson și a eforturilor lui Filmer, s-ar putea să ajungă totuși cu bine la Vancouver.

Ar fi trebuit să știu însă că mulțumirea de sine nu miroase nicicînd a bine!

Nu mult după ora șase eram din nou în picioare, probabil din cauza disconfortului. Emil nu s-ar fi supărat dacă aș fi întîrziat, dar m-am gîndit că ar fi mai bine dacă aș merge în vagonul-restaurant. M-am dezbrăcat să mă spăl și să mă bărbieresc, mi-am inspectat în oglindă, așa cum am putut, vînătaia care se întindea pe o bună porțiune a omoplatului stîng. Mai bine oricum decît în cap, mi-am zis resemnat. Să luăm partea bună a lucrurilor.

Mi-am pus o cămașă curată și vesta de schimb, și am decis că în dimineața asta n-am să-mi lustruiesc pantofii, deși nu erau într-o stare prea bună după excursiile din cursul nopții. Mi-am pieptănat în schimb părul. Tommy arăta destul de îngrijit pentru ultima lui apariție, mi-am zis.

încă nu se luminase. Am pornit prin trenul adormit spre bucătărie, unde Angus nu numai că era treaz, dar cînta cît îl țineau rărunchii balade scoțiene, iar mirosul ce umplea aerul era îmbietor. Se vede treaba

că gogoșile îi crescuseră bine peste noapte. împreună cu Emil, Oliver și Cathy am așezat mesele, iar cînd s-a luminat bine afară, am început să turnăm cafeaua și să aducem cîrnăciorii și șunca. Trenul s-a oprit pentru un sfert de oră într-un loc numit North Bend, ultima oprire înainte de Vancouver. Apoi s-a angajat în ceea ce se numește Canionul Fraser. în fața noastră se afla Poarta Iadului.

Aveam impresia că linia ferată este agățată drept de peretele lateral al unei stînci. Privind pe fereastra ușii de la bucătărie, am văzut un torent puternic care își croia drum între pereții stîncoși, rostogolindu-și cu spumă apele. Am constatat cu încîntare că trenul înainta cu circumspecția cuvenită traseului. Dacă ar fi luat cu o viteză prea mare aceste curbe, ar fi zburat în gol. Duceam un coș cu pîine exact în clipa în care intră Mercer Lorrimore. Deși era și Cathy acolo, el se întoarse spre mine și-mi ceru, dacă pot, să-i duc în vagon niște ceai fierbinte.

- Sigur, domnule. Și ceva pîine?

Aruncă o privire vagă spre coșul cu pîine.

- Nu, doar ceai. Pentru trei dintre noi. Dădu din cap, se întoarse și ieși.

Cathy ridică din sprîncene și spuse cu toleranță:

- Porc șovin!

Emil clătină din cap cam nemulțumit de această comandă particulară, dar se asigură că tava din mîna mea era în regulă din punctul lui de vedere, și am pornit în misiune.

Ușa care se încuia, a vagonului Lorrimorilor, era deschisă. Eu am bătut totuși, iar Mercer apăru în cadrul ușii salonului din spate.

- Aici, te rog.

Am intrat, Mercer, îmbrăcat în costum și cravată, îmi făcu semn să pun tava pe măsuța de cafea. Bambi

nu era acolo. Sheridan era tolănit într-un fotoliu, îmbrăcat în blugi, adidași și un tricou pe care scria, pe piept *„fĂVALURI".* îmi era greu să mă uit frumos la el. Nu mă puteam gîndi la altceva decît la -pisici. Iar el avea încă acea față lipsită de orice expresie din seara trecută, ca și cum decisese să nu mai gîndească deloc.

- Ne servim noi, spuse Mercer. Revino după tavă într-o jumătate de oră.

- Da, domnule.

M-am întors în vagonul-restaurant, unde, în absența mea, veniseră Nell și Xanthe.

- Dumnezeule, arăți groaznic! exclamă Nell, apoi, revenindu-și, spuse mai oficial: Ăăă... ce avem la micul dejun? I-am întins meniul. Xanthe spuse că ea vrea tot ce este pe listă.

- Te-a informat George că o să întîrziem? am întrebat-o pe Nell.

- Nu. Ușa lui era închisă. Da? Cît?

- Cam o oră și jumătate. A trebuit să ne oprim peste noapte la Kamloops ca să reparăm radioul lui George și am fost nevoiți să așteptăm *Canadianul,* ca să treacă înaintea noastră.

- Ar fi bine atunci să le spun tuturor. La ce oră ajungem la Vancouver?

- Pe la unsprezece și treizeci de minute, cred.

- Bine, mulțumesc.

Era cît pe-aci să zic *„Ești invitata mea",* dar Tommy nu-și putea permite. Totuși ochii lui Nell zîmbeau. în vagon apăru și Filmer, care se așeză la masa cea mai apropiată de bucătărie, de obicei deloc favorita pasagerilor. Arăta ca și cum petrecuse o noapte proastă.

- Hei, tu, zise brusc cînd m-am apropiat, renunțînd după cît se părea la imaginea lui de tip drăguț și amabil.

- Da, domnule?
. - Cafea.
- Da, domnule.
- Imediat!
- Da, domnule.

I-am transmis Simonei comanda lui Xanthe și am pus cana cu cafea pe o tavă, ducîndu-mă la Filmer.

- De ce ne-am oprit în cursul nopții? mă întrebă.
- Cred că pentru a repara radioul, domnule.
- Ne-am oprit de două ori, spuse pe un ton acuzator. De ce?
- Nu știu, domnule. Cred că numai conductorul vă poate spune.

M-am întrebat ce ar fi făcut, dacă i-aș fi spus: *„Omul dumneavoastră, Johnson, era c/r pe-aci să reușească să distrugă trenul, cu dumneavoastră cu tot în el".* Brusc, îmi trecu prin minte că poate întrebările lui erau determinate de îngrijorare, că voia să i se spună că nu s-a întîmplat nimic periculos. Păru întrucîtva ușurat de răspunsurile mele, iar eu am rezistat tentației de a-i spulbera toată această ușurare, spunîndu-i că radioul a fost stricat în mod deliberat de un sabotor, pentru că m-arfi auzit și pasagerii așezați la masa alăturată.

Și alții au sesizat, după cît reieși, opririle din cursul nopții, dar nimeni nu se plînse serios. Pe nimeni nu' deranja faptul că îl lăsasem pe *Canadian* să ne-o ia înainte. Buna dispoziție generală și atmosfera de petrecere predominau și scuzau orice altceva. Marele Transcontinental al *Hipismului* și *Misterului* a fost așa cum era și de așteptat, spuneau ei, grozav!

Cam după vreo jumătate de oră m-am întors în vagonul Lorrimorilor, ca să recuperez tava și ceștile de ceai. Am bătut la ușă, dar pentru că nu mi-a răspuns nimeni, am intrat în salon. Mercer era acolo, în picioare, uluit. Palid și distrus. Șocat.

- Domnule? am zis.

Ochii i se îndreptară încețoșați spre mine.

- Fiul meu, spuse el.

- Domnule?

Sheridan nu era în salon. Mercer era singur.

- Oprește trenul, spuse el. Trebuie să ne întoarcem!

Oh, Dumnezeule! am exclamat în gînd.

- A ieșit pe platformă... să admire torentul... Nici nu putea să vorbească. Cînd m-am uitat... nu mai era acolo.

Ușa de la platformă era închisă. Am trecut pe lîngă Mercer, am deschis ușa și am ieșit afară. Pe platformă nu era nimeni, așa cum spusese.

Vîntul sufla din plin. Balustrada strălucitoare a grilajului ce închidea platforma pînă la jumătatea pieptului se întindea de la un capăt la altul, ambele portițe de ieșire fiind ferm închise.

Pe partea dreaptă, ici și colo, apele învolburate se rostogoleau bolborosind peste albia stîncoasă la adîncimi de o sută de picioare. Acolo scria clar moarte. Și o moarte rapidă.

M-am întors în salon și am închis ușa. Mercer se clătina mai mult decît ar fi fost normal din cauza mișcării trenului.

- Luați loc, domnule, i-am zis apucîndu-l de braț. Am să-l anunț pe conductor. El știe ce trebuie să facă.

- Trebuie să ne întoarcem. Se așeză cu picioare tremurînde. A ieșit... și cînd m-am uitat...

- Puteți rămîne singur pînă mă duc să-l anunț pe conductor?

- Da, grăbește-te.

M-am grăbit, eu însumi fiind la fel de șocat ca Mercer. Cu o jumătate de oră mai devreme Sheridan nu arăta ca o persoană pe punctul de a se arunca

într-un abis, dar în clipa aceea mi-am dat seama că, de fapt, nu văzusem pe nimeni într-o asemenea situație și atunci de unde să știu eu? Poate că lipsa aceea de expresie să fi fost vreun semn, dacă l-ar fi putut descifra cineva.

Cînd am ajuns la cușeta lui George, am găsit ușa tot închisă. Am bătut și nici un răspuns. Am insistat, strigîndu-l. Dinăuntru se auzi un fel de mormăit. Am deschis ușa și am intrat, găsindu-l tot în pat, îmbrăcat, revenindu-și din somnul profund. Am închis ușa după mine și m-am așezat pe marginea patului și i-am spus că am pierdut un pasager.

- în Canionul Fraser, repetă el. Se ridică în fund, prinzîndu-și capul în mîini. Cînd?

- Acum'vreo zece minute, cred.

întinse mîna după radio privind lung pe fereastră ca să-și revină.

- Nu are sens să ne întoarcem, știi asta. Nu dacă a căzut în apă de la înălțimea asta. Iar rîul este al naibii de rece... Și ai văzut cu cîtă repeziciune curge apa la vale... și mai este și un vîrtej.

- Tatăl lui se va duce, totuși.

De data asta îl contactă pe dispecerul din Vancouver. îi explică că fiul lui Mercer Lorrimore - exact, acel Lorrimore -, fiul lui de douăzeci de ani a căzut din tren în Canionul Fraser, undeva între Poarta Iadului și o milă sau două la sud de Yale. Mercer Lorrimore dorește ca trenul să se oprească pentru a se întoarce să-și caute fiul. El, George Burley, așteaptă instrucțiuni de la Montreal. Dispecerul, uluit, îi spuse să închidă.

Nu mai era-nici o șansă acum să ajungem la Vancouver fără un dezastru. Iar Sheridan era un dezastru de proporții, iar presa va fi ciorchine în gară la Vancouver.

- Cred că ar fi bine să mă întorc la Mercer.

- Da, și spune-i că vin să vorbesc cu el de îndată ce primesc instrucțiuni de la Montreal.

Cînd am ajuns în vagonul-restaurant, le-am găsit acolo pe Nell și Xanthe. I-am șoptit lui Nell la ureche:

- Adu-o pe Xanthe în vagonul lor particular.

îmi cercetă fața întrebător și nu văzu nimic de natură să o liniștească, dar reuși să o determine pe Xanthe să meargă în vagon fără să o alarmeze. Am luat-o înaintea lor și am bătut din nou în ușa deschisă ă vagonului. Mercer ieșea din dormitorul lui și al lui Bambi, cenușiu și cu ochii duși în fundul capului, o față pe care se citea clar nenorocirea.

- Tati! Xanthe mă împinse și se repezi la el. Ce s-a întîmplat?

O îmbrățișa și o conduse apoi în salon. Nici eu, nici Nell nu am auzit ce i-a șoptit, dar amîndoi am auzit-o exclamînd:

- Nu! Nu se poate!

- Ce nu se poate? mă întrebă încet Nell.

• - Sheridan a căzut în canion, de pe platforma din spate.

- Vrei să spui... Era îngrozită... că este mort?

- Așa cred.

- Oh, la dracu'! exclamă Nell. Exact astea erau și sentimentele mele.

Am intra în salon. Mercer spuse aproape mecanic:

- De ce nu ne oprim? Trebuie să ne întoarcem. După voce nu părea să mai aștepte și nici măcar să mai spere să-l găsească pe Sheridan în viață.

- Domnule, conductorul așteaptă instrucțiuni, l-am informat.

Dădu din cap. Era un om rezonabil în majoritatea circumstanțelor. Nu avea decît să se uite pe fereastră ca să-și dea seama că nu-i era de nici un folos să se

întoarcă. Știa că practic era imposibil ca o persoană să cadă accidental de pe platforma vagonului. După expresia lui, era clar că era convins că Sheridan se aruncase intenționat.

Mercer stătea pe canapea, cu Xanthe alături. își sprijinea capul de umărul lui. Nu plîngea, părea gravă, dar calmă. Pentru Xanthe, tragedia nu se petrecuse în această ultimă jumătate de oră, ci toată viața ei. Pentru ea, fratele ei era pierdut chiar și atunci cînd era viu.

- Noi putem să plecăm, domnule Lorrimore? îl întrebă Nell, referindu-se la ea și la mine. Pot să fac ceva pentru doamna Lorrimore?

- Nu, nu... Rămîneți. înghiți în sec. Trebuie să știți ce se decide, ce să spuneți celorlalți... Clătină din cap neajutorat. Trebuie să luăm unele decizii.

In clipa aceea sosi George, care se așeză în fotoliul de lîngă Mercer, punîndu-și mîinile pe genunchi și aplecîndu-se în față, exprimîndu-și regretele și compasiunea.

- Trebuie să ne întoarcem, spuse Mercer.

- Da, domnule, dar nu tot tren. Cei de la Montreal spun că trenul trebuie să meargă la Vancouver, conform programului.

Mercer începu să protesteze, dar George îl întrerupse:

- Domnule, cei de la Montreal spun că deja au început să alerteze toate autoritățile de-a lungul canionului, ca să-l caute pe fiul dumneavoastră. Spun că vor face toate aranjamentele privind transportul, ca să vă întoarceți, dumneavoastră și familia, de îndată ce ajungem la Vancouver. Puteți vedea, și aruncă o privire spre fereastră, că zona este nepopulată, nu? Dar adesea sînt oameni care muncesc de-a lungul rîului. Există un drum care merge paralel cu el și care duce

pînă foarte aproape de canion, precum și o altă cale ferată de cealaltă parte. Există acolo un orășel care se numește... Hope[1]. Este la capătul sudic al canionului, unde albia rîului se lățește și apa curge mai lin. Dacă veți merge la Hope, spun cei de la Montreal, veți fi în zonă dacă apare vreo veste.

- Cum ajung acolo? Există vreun tren care se întoarce?

- Da, dar numai unul pe zi. Este Supercontinentalul, care pleacă de la Vancouver la patru după-amiază și ajunge la Hope la șapte seara.

- Nu-mi folosește la nimic, zise Mercer. Cît de departe este orașul de drum?

- Cam la o sută cincizeci de kilometri, îi răspunse George.

- Am să iau un elicopter, spuse Mercer după ce se gîndi puțin.

Nu avea absolut nici un sens să fii bogat, dacă nu știai cum să te folosești de asta, mi-am zis în gînd.

Stabilirea logisticii întoarcerii îl făcu pe Mercer, vizibil, să se simtă mai bine. George îi spuse că trenul va accelera considerabil viteza odată ieșiți din canion și vom fi la Vancouver în două ore și jumătate. Aranjamentele pentru elicopter urmau să fie făcute de Nell, prin *Merry and Co.* George se ridică și-și exprimă compasiunea pentru doamna Lorrimore.

Eu am strîns ceștile de ceai de pe masă și am întrebat dacă le mai pot fi de folos aducîndu-le ceva, dar Mercer clătină din cap.

- Am să vin eu să-ți spun dacă mai au nevoie de ceva, interveni Xanthe. Părea eficientă și maturizată,

1. Speranța.

de parcă trecuseră ani de la micul dejun și pînă acum.

Ne-am retras toți trei, George grăbindu-se spre oficiul său să stabilească contactele necesare prin radio, iar Nell oftînd profund și întrebîndu-se ce să spună pasagerilor.

- Am să le stric sfîrșitul călătoriei, zise ea.

- încearcă și ai să vezi.

- Ești cinic.

- Destul de des.

Clătină din cap, ca și cum ar fi fost o cauză pierdută, și intră în vagonul-restaurant, unde anunță veștile proaste, care, așa cum era de prevăzut, șocară, dar nu se putea spune că oamenii erau îndurerați. Scena compasiunii dură zece secunde. Cea a exclamațiilor de încîntare în fața frumuseților naturii, toată dimineața.

Filmer nu mai era în vagonul-restaurant ca să-i văd reacția. întîmplarea părea că îl privase de pîrghia pe care o putea folosi împotriva lui Mercer. Sau să creadă oare că Mercer își Va sacrifica unul dintre cai pentru a păstra reputația fiului său mort? Părerea mea era că, dacă crede așa ceva, se înșeală amarnic. Pentru seara asta era prevăzut un cockteil în saloanele hotelului *Four Seasons,* din Vancouver, la care ștabii hipismului urmau să se întîlnească cu proprietarii.

- Va mai avea loc? întrebară cîteva voci îngrijorate.

- Sigur, le răspunse ferm Nell. Totul se va desfășura așa cum s-a stabilit.

Nimeni, nici măcar eu, nu a fost atît de cinic, încît să adauge: *‚$heridan așa ar fi dorit'.*

Am ajutat la debarasare, după micul dejun, la spălarea vaselor și împachetarea întregului echipament, iar cînd am terminat am constatat că Nell strînsese

pentru chelneri o sumă de bani de la pasageri, pe care Emil, Oliver și Cathy o împărțiseră în patru. Emil îmi vîrî în mînă un teanc de bancnote și toți zîmbeau.

- Nu pot să-i iau, am zis.

- Știm că hu ești chelner, spuse Emil, și știm că nu ești nici actor, dar ai muncit pentru ei. Sînt ai tăi. Insistară toți, așteptînd mulțumiri din partea mea.

- Eu... ăăă... nu știu. Bine. Am să cumpăr ceva care să amintească de noi toți. De această călătorie. Vă mulțumesc foarte mult.

Mi-am luat rămas-bun de la toți, inclusiv de la Angus și Simone, privindu-le atent fețele, dornic să le păstrez în memorie. Apoi am pornit pe coridor, ducîndu-l pe Tommy spre dispariție, și, așa cum am făcut deseori în trecut, nu am privit în urmă. Prea multe regrete în această privire înapoi.

în vagoanele de dormit toată lumea împacheta, fiind un du-te vino din cușetă în cușetă, ale căror uși erau deschise. Numai cea a lui Filmer era închisă. Nell era în cușeta ei, cu ușa deschisă, împachetînd.

- Ce ți s-a întîmplat cu brațul ăla? mă întrebă strîngînd o bluză.

- Se vede?

- Foarte clar, mai ales cînd Cathy a dat peste tine fără să vrea.

- Da? Ei bine, nu este grav.

- Să-ți aduc un doctor.

- Nu fi prostuță.

- Cred că acum Mercer n-o să-și mai prezinte calul în cursa de marți. Păcat. Blestematul ăsta de Sheridan! Xanthe spune că ai fost amabil și bun cu ea la Lake Louise, continuă, punînd bluza în valiză. Zice că a învățat mult de la tine.

- S-a maturizat în dimineața asta, am spus eu.

- Da, nu-i așa?

- Dacă mergem în Hawaii, ai să umbli în sarong și cu flori la ureche.

Se opri din împachetat.

- Nu prea merg cu dosarul meu, spuse cu înțelepciune.

Apăru George din oficiul său, spunîndu-i că acum telefonul celular funcționează, dacă vrea să sune la Toronto. M-am dus în cușeta mea, unde m-am schimbat în hainele de stradă ale lui Tommy, după care am împachetat totul. S-o încheia ea călătoria cu trenul, dar nu și ceea ce aveam eu de făcut. Și mai aveam încă multe. O fi Filmer bolnav, dar rechinii bolnavi îi atacă pe înotători! în ușă apăru Nell.

- Nu mai este nevoie de elicopter, spuse ea. L-au găsit deja pe Sheridan. Mort.

- Ar fi bine să-i spui lui Mercer.

- Nu, fă-o tu.

- Eu nu pot. S-o facă George.

George fu de acord și porni imediat ca să se poată întoarce la timp pentru a fi la postul său în clipa în care vom intra în gară.

Nell se relaxa și mă întrebă zîmbind:

- Ce ești de fapt în realitate?

- Un om fericit.

- Mincinosule.

- Nu pot să-ți spun, pentru că șeful meu mă amenință că mă concediază.

• - Cine este șeful tău?

. - Brigadierul Valentine Catto.

- Niciodată nu știu cînd spui adevărul.

Catto, cats[1], îmi trecu prin minte.

1. Pisici.

- Tocmai mi-a venit o idee extraordinară, am spus eu rar.

- Da, se vede pe tine.

Timp, nu era timp suficient.

- Revino pe pămînt. Văd că te-am pierdut, zise Nell.

- Ai la tine, întîmplător, un orar al curselor aeriene internaționale?

- Am cîteva la birou. Ce vrei să știi?

- Dacă este o cursă de la Londra la Vancouver, mîine.

Ridicînd mirată din sprîncene, intră în oficiul lui George, se consultă la telefon și se întoarse.

- *Air Canada* pleacă de la Heathrow la ora trei p.m. și ajunge la Vancouver la ora patru și douăzeci și cinci de minute.

- Consideră-te sărutată.

- Atunci, pentru pasageri, continui să fii chelner, nu?

- Da, așa cred, am zis gînditor. Pentru încă două zile. Pînă la sfîrșit.

- Bine.

Se întoarse George, care ne spuse că toți cei trei Lorrimori au primit cu calm vestea despre Sheridan și că vor merge ia hotel, așa cum era stabilit, urmînd să facă toate aranjamentele necesare de acolo.

L-am întrebat pe George ce are de gînd să facă în continuare. Să se întoarcă la Toronto, firește, poate cu trenul, de îndată ce vor fi terminate diferitele formalități ale *VIA,* ceea ce se va întîmpla mîine. N-ar putea să rămînă să asiste la curse, l-am întrebat, și să se întoarcă marți seara? Nu era sigur. M-am dus la el în oficiu și l-am convins, iar cînd trenul a încetinit, intrînd în gara Vancouver, George surîse din nou ironic.

Roțile se opriră. După șapte zile, aproape la ceas de cînd porniseră. Pasagerii coborîră din hotelul-călător și formară grupulețe, continuînd să rîdă și să vorbească.

Printre ei Zak și ceilalți actori, luîndu-și rămas-bun. Actorii aveau angajament la Toronto și nu rămîneau la curse. Zak m-a zărit pe fereastră și se urcă din nou în tren ca să-și ia rămas-bun.

- Să nu pierdem legătura, îmi zise. Oricînd dorești o slujbă și vrei să scrii scenarii pentru poveștile-mister, anunță-mă.

- E-n regulă.

- La revedere.

Sări din nou din tren și se îndreptă spre clădirea gării, Donna, Pierre, Raoul, Mavis, Walter și Giles urmîndu-l precum meteoriții o cometă.

îl așteptam pe Filmer, care apăru singur, posomorît și preocupat. Era îmbrăcat într-un trenci, iar în mînă avea geanta-diplomat, nu se obosea să fie cîtuși de puțin amabil. în mersul lui era o hotărîre care nu-mi plăcea deloc.

După ce dispăru, am coborît lîngă Nell, care verificase lista celor ce urmau să ia autocarul special pentru a fi cazați la *Four Seasons.* Am privit peste umărul ei și am constatat ușurat că fusese bifat și numele lui Filmer.

- Am terminat cu toți, zise în cele din urmă Nell. Cu excepția Lorrimorilor, firește. Mă duc să-i ajut.

M-am urcat înapoi în tren ca să-mi iau bagajul și, după ce au trecut și Lorrimorii, am pornit, prin tren, spre partea din față. Era tăcut și pustiu. Am coborît din nou și am trecut pe lîngă vagonul de bagaje, luîndu-mi valiza, după care m-am îndreptat spre vagonul în care se aflau caii, unde Leslie Brown stătea aplecată la o fereastră, încă în rolul de zmeoaica.

- La revedere, i-am zis. M-a privit încurcată cîteva secunde, după care m-a recunoscut. Trecuseră trei zile de la Calgary și Lenny Higgs.

- A, da... la revedere.

Vagonul cu cai și îngrijitorii urmau să fie duși pe o linie secundară, de unde vor fi transportați cu mijloace rutiere la Parcul Expoziției.

După cît se părea, doamna Brown mergea cu ei.

- Noroc la curse, i-am urat.

- Nu pariez niciodată, fu răspunsul.

- Atunci... distracție plăcută.

M-a privit ca și cum ar fi fost o sugestie de neimaginat, I-am făcut un semn cu mîna și am pornit spre gară.

Lorrimorii erau asaltați de ziariști și cameramani. Nell reuși să scape toată familia și îi conduse la limuzină, după care se urcă și ea în autocarul pentru proprietari. M-am mai învîrtit puțin, pînă cînd au plecat toți, și am luat un taxi. M-am cazat la *Hyatt* și am telefonat în Anglia.

Brigadierul nu era acasă, în Newmarket. Să încerc la clubul lui din Londra, îmi spuse o voce familiară, și-mi dădu numărul cunoscut.

Am sunat la barul *Hobbs Sandwich,* unde brigadierul, am aflat cu ușurare, tocmai era servit cu primul whisky al serii.

- Tor! Unde ești?

- La Vancouver. Se auzeau clinchet de pahare și murmur de voci. Pot să te sun din nou cînd ai să fii singur? l-am întrebat.

- Este urgent?

- Cam.

- Atunci așteaptă. Mă duc în camera mea și le spun să-mi dea legătura acolo. Nu închide. După o vreme, l-am auzit din nou. Ce s-a întîmplat?

Am vorbit mult. El puncta pauzele pe care le făceam cu mormăituri, ca să știu că mă ascultă, iar în cele din urmă spuse:

- Păi n-ai pretenții prea mari, nu? Doar cîteva miracole!

- Există o cursă *Air Canada* de la Heathrow, mîine după-amiază, i-am spus, și vor avea la dispoziție toată ziua de astăzi și toată ziua de marți ca să găsească informația cerută și o vor putea trimite prin fax.

- Presupunînd, interveni sec, că există un fax la *Jockey Club-u\,* din Parcul Expoziției.

- Am să verific și, dacă nu este, am să fac rost de unul.

- Bill Baudlaire ce spune de toate astea?

- N-am vorbit cu el încă. Trebuia mai întîi să știu reacția dumneavoastră.

- Ce număr de telefon ai? Să chibzuiesc și te sun în zece minute.

- Momentul de gîndire de dinainte de acțiune?

- Sigur, dacă este timp.

Se gîndi timp de două ori zece minute, încît devenisem nervos. Cînd sună telefonul, am tras adînc aer în piept și am ridicat receptorul.

- încercăm, atîta vreme cît și Baudlaire este de acord, firește. Dacă nu găsim informația în timp util, s-ar putea să fim nevoiți să abandonăm.

- E-n regulă.

- în afară de asta, adăugă el, bine lucrat.

- - Am avut o echipă bună.

L-am auzit izbucnind în rîs.

- Flatările nu-ți aduc nici o promovare, să știi.

De-abia așteptam să vorbesc cu doamna Baud-. laire. Am format numărul și am auzit vocea lui Bill.

- Bună ziua, am zis surprins. Tor Kelsey la telefon. Ce mai face mama dumneavoastră? Urmă o lungă și îngrozitoare pauză. Este bolnavă? am întrebat în cele din urmă, îngrijorat.

-A... a murit... azi-dimineață, devreme.

- Oh... nu! Nu era posibil, m-am gîndit. Nu putea fi .adevărat. Am vorbit cu dînsa ieri! i-am spus.

- Știam... știa și ea... că nu era vorba decît de săptămîni. Dar aseară a intervenit o criză.

Rămăsesem fără grai. îi simțeam pierderea ca și cum mi-ar fi fost redată mătușa Viv și luată din nou. îmi dorisem atît de mult să o cunosc.

- Tor?

- Mama dumneavoastră... a fost minunată. îmi simțea, probabil, lacrimile și probabil că mă credea nebun.

- Dacă te ajută cu ceva, spuse el, și ea te consi-

dera la fel. Tu ai făcut ca ultima ei săptămînă să fie o săptămînă bună. își dorea să trăiască pentru a afla ce s-a întîmplat. Unul dintre ultimele lucruri pe care le-a spus a fost... *‚A/u vreau să mă sting înainte să aflu sfîrșitul poveștii. Vreau să-l cunosc pe tînărul ăsta invizibil..."* S-a dus, totuși. Tor?

- îmi pare foarte rău, i-am spus, recăpătîndu-mi controlul. Nici nu știți cît de rău.

- Mulțumesc.

- Nu cred că... Și m-am oprit, simțindu-mă neputincios.

- Ba crezi greșit, replică imediat. Eram aici așteptînd să telefonezi. Am trăda-o amîndoi, dacă n-am merge pînă la capăt. Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să renunțăm. Așa că am să încep prin a-ți spune că am primit un telex de la Filmer, prin care ne informează că este unicul proprietar al lui Laurentide Ice, dar avem de gînd să-l anunțăm că acum Comisia pentru Hipism, din Ontario, îi revocă licența și pentru caii proprii. De asemenea, vrem să-i spunem că n-o să fie admis la prînzul de la Parcul Expoziției, unde o să fie prezent președintele clubului.

- Ăăă... aș prefera să procedați puțin altfel, i-am spus.

- Ce vrei să zici?

Am tras adînc aer în piept și am vorbit îndelung cu el. M-a ascultat la fel cum a făcut brigadierul, cu exclamații intermitente, iar la sfîrșit nu a spus decît atît:

- Aș fi vrut să mai fie în viață ca să audă toate astea.

- Da, și eu la fel.

- Ei bine, sînt de acord. Singura problemă este timpul. Ar fi bine să vorbești tu cu Mercer Lorrimore.

-Dar...

- Nici un dar. Ești acolo. Eu nu pot ajunge decît

mîine după-amiază, tîrziu, avînd în vedere tot ce vrei să fac aici. Vorbește imediat cu Mercer, ca nu cumva să se întoarcă la Toronto.

- Bine, am acceptat cu reticență, dar știam că va trebui să o fac.

- Perfect. Folosește întreaga autoritate de care ai nevoie. Eu și Val te vom susține.

- Mulțumesc... foarte mult.

- Ne vedem mîine, spuse Bill.

Am pus încet receptorul în furcă. Moartea poate fi colosal de nedreaptă, se știe asta, dar furia, furia... Eram furios și în aceeași măsură îndurerat de moartea ei. M-am așezat lipsit de vlagă, simțind durerea sîcîitoare, simțind deznădejdea spre care moartea ei deschisese ușa, sentimentul că nu voi fi la înălțimea următoarelor două zile, chiar dacă eu eram cel ce pusese totul la cale.

Cu efort, am reușit să iau legătura cu hotelul *Four Seasons* și să cer să vorbesc cu Mercer, dar m-am trezit vorbind cu Nell.

- Toate apelurile vin la mine, îmi spuse ea. Bambi s-a întins puțin, iar Mercer și Xanthe au plecat cu elicopterul la Hope, ca să identifice trupul lui Sheridan, care va fi transportat apoi cu un mijloc rutier.

- Totul sună atît de clinic.

- Autoritățile vor să fie sigure.că este Sheridan înainte de a face orice arajament.

- Cînd se întorc, Mercer și Xanthe, știi?

- Pe la șase, se speră.

- Hm... *Jockey Club-u* mi-a cerut să stabilesc o scurtă întîlnire cu el. Crezi că Mercer o să accepte?

- E teribil de îndatoritor cu toată lumea. Aproape prea calm.

- Poți să-l contactezi la Hope?

Nell ezită o clipă.

- Da, cred că da. Am adresa și numărul de telefon al locului unde se duce, dar cred că este o secție de poliție sau o morgă.

- Poți să-i spui că la întoarcerea la hotel,îl va aștepta o mașină care-l va duce direct la o scurtă întîlnire cu cei de la *Jockey Club*? Spune-i. că îi transmit sincerele lor coQdoleanțe și că-l roagă să le acorde puțin din timpul său.

- Cred că pot, zise ea șovăind. Și Xanthe?

- Mercer singur, i-am răspuns hotărît.

- Este important?

- Cred că este important pentru Mercer.

- Bine, zise hotărîndu-se. Xanthe poate să preia telefoanele pentru mama ei, fiindcă eu tot sînt nevoită să merg la cockteil-ul ăla. Brusc, îi trecu un gînd prin minte. La cockteil n-or să fie și unii dintre ștabii *Jockey C/ub*-ului?

- Mercer n-o să vină acolo. lar ei vor să aibă o discuție discretă cu el.

- Bine, atunci, am să încerc să aranjez totul.

- Mii de mulțumiri. Am să sun din nou ca să verific.

Și am sunat la cinci. Elicopterul era în aer, se întorcea, îmi spuse Nell, iar Mercer a acceptat să fie luat cu mașina de la hotel.

- Ești extraordinară.

- Spune-le celor de la *Jockey Club* să nu-l țină mult. Trebuie să fie obosit... și l-a identificat pe Sheridan.

- îmi vine să te sărut, i-am zis. Calea către inima bărbatului trece prin agentul lui de voiaj.

- Presupunînd că acolo dorește să ajungă, spuse rîzînd, după care puse receptorul jos cu un clic delicat. Categoric, nu voiam să o pierd!

Mașina pe care am trimis-o după Mercer l-a adus la *Hyatt,* șoferul spunîndu-i, așa cum îi cerusem, nu-

mărul camerei pentru a urca direct. Sună la ușa apartamentului pe care îl luasem mai mult sau mai puțin în onoarea lui și i-am deschis invitîndu-l să intre. Făcu doi pași, după care se opri cercetîndu-mi nemulțumit fața.

- Ce'înseamnă asta? întrebă cu furie crescîndă, gata să plece.

Am închis ușa în urma lui.

- Lucrez pentru *Jockey Club,* i-am spus. Pentru *Jockey Club-u* britanic. Am fost detașat pe lîngă *Jockey Club-u* canadian pe durata celebrării hipismului canadian prin intermendiul Transcontinentalului.

- Dar ești... ești...

- Numele meu este Tor Kelsey. S-a apreciat că este mai bine să nu călătoresc în tren ca agent de securitate pentru *Jockey Club,* așa că am călătorit dîndu-mă drept chelner.

Mă cercetă cu privirea de sus pînă jos. Se uită la costumul elegant și de calitate de tînăr proprietar bogat, pe care mi-l pusesem cu această ocazie. Privi în jur camera scumpă.

- Dumnezeule! exclamă slab. înainta cîțiva pași. De ce mă aflu aici?

- Lucrez pentru brigadierul Valentine Catto, din Anglia, și pentru Bill Baudlaire, de aici. Ei sînt șefii Serviciilor de securitate ale *Jockey* C/ub-ului. Dădu din cap. îi cunoștea. întrucît ei nu pot fi prezenți acum, m-au învestit cu întreaga lor autoritate să vorbesc cu dumneavoastră în numele lor.

- Da, dar... despre ce?

- Nu vreți să luați loc? Să vă dau ceva... de băut?

M-a privit cu un oarecare umor sec.

- Aveți vreun act de identitate?

- Da. I-am arătat pașaportul. Se uită la mine, la poză și la ocupație: investigator. Mi-l dădu înapoi.

- Da, aș vrea ceva de băut, pentru că te pricepi foarte bine să servești băuturile. Coniac, dacă este posibil.

Am deschis dulapul, pe care cei de la hotel îl aprovizionaseră la cererea mea, și i-am turnat cantitatea care știam că-i place, adăugînd chiar și gheață. Luă paharul schițînd un zîmbet și se așeză într-unui din cele două fotolii.

- Nimeni n-a ghicit nimic în ce te privește. Nici măcar nu și-a închipuit. Sorbi gînditor din pahar. De ce te-ai aflat în tren?

- Am fost trimis din cauza unui pasager. Din cauza lui Julius Filmer.

Puse paharul pe masă, lîngă el, și se holbă la mine.

- Domnule Lorrimore, am început, așezîndu-mă vizavi de el, îmi pare rău de fiul dumneavoastră. Sincer, îmi pare rău. Toți cei de la *Jockey Club* vă transmit condoleanțele lor. Cred totuși că ar trebui să vă spun direct că brigadierul Catto, Bill Baudlaire și eu știm toți despre... incidentul cu pisicile.

Părea profund șocat.

- Nu se poate!

- îmi închipui că și Julius Filmer știe. Făcu un gest de renunțare.

- Cum o fi aflat? se întrebă.

- Se ocupă brigadierul de asta, în Anglia.

- Și cum ați aflat voi?

- De la nici unul dintre cei care au jurat să păstreze tăcerea.

- Nu de la colegiu?

- Nu.

își acoperi fața cu o mînă.

- Este posibil ca Julius Filmer să vă sugereze încă să i-l dați pe Voting Right, ca el să păstreze tăcerea.

își duse mîna spre gît și închise ochii.

- M-am gîndit și eu la asta. Și deschise din nou ochii. Ai văzut ultima scenă din enigma jucată în tren?

- Da.

- Din clipa aceea... n-am mai știut ce să fac.

- Dumneavoastră trebuie să decideți. Dar... aș putea să vă spun cîteva lucruri? .

Făcu un gest vag de consimțire și am vorbit.

M-a ascultat cu o concentrare totală, în cea mai mare parte a timpului urmărindu-mi fața.

Oamenii care în mintea lor resping fiecare cuvînt rostit de un interlocutor nu-l privesc în față, ci se uită în podea.

La sfîrșit știam că va face ceea ce-i cer și i-am fost recunoscător, pentru că nu era ușor pentru, el. Cînd am terminat, mi-a zis gînditor:

- Povestea din tren, misterul, nu a fost o coincidență, nu? Tatăl șantajat din cauza delictului comis de copilul lui, îngrijitorul omorît, pentru că știa prea multe, bărbatul care s-ar sinucide, dacă nu și-ar putea păstra caii de curse... Dumneata ai scris-o?

- Toată partea asta, da. Nu de la început.

- Mi-ai deschis ochii asupra a ceea ce făceam... ceea ce aveam de gînd să fac, zise zîmbind slab. Dar, în primul rînd... i-ai deschis ochii lui Sheridan.

- M-a surprins, am spus eu.

- Da? De ce?

- Pentru că arăta altfel după aceea. Se schimbase.

- Cum ai putut să-ți dai seama de asta? mă întrebă Mercer.

- Este meseria mea.

- Nu există o astfel de meserie, îmi zise uluit.

- Ba da, există.

- Explică-mi.

- Mă uit la lucrurile care nu mai sînt așa cum erau - de obicei și încerc să înțeleg, să descopăr de ce.

- Tot timpul?

- Da, i-am răspuns dînd din cap.

- Ce schimbare ai văzut la Sheridan? mă întrebă după ce sorbi gînditor din pahar.

I-am răspuns după o scurtă ezitare:

- Mi-am dat seama că lucrurile s-au schimbat în mintea lui. Ca și cum vedea ceva dintr-o altă perspectivă. Un fel de revelație. Nu știu dacă ar fi durat.

- Poate că nu. A zis *Jmi pare rău, tati".*

Era rîndul meu să mă holbez la el.

- Asta a spus înainte să iasă pe platformă. înghiți cu dificultate și în cele din urmă continuă: Nu puteam să dorm. Am ieșit în salon cînd s-a crăpat de ziua, iar el era acolo. L-am întrebat ce s-a întîmplat și el mi-a răspuns: *‚Am stricat totul, nu-i așa?"* Toți știam că așa este. Nu era ceva nou. Dar era pentru prima dată cînd o spunea el. Am încercat..! am încercat să-l liniștesc, să-i spun că vom fi toți alături de el, indiferent ce se va întîmpla. Vezi, știa de amenințarea lui Filmer, care spusese în fața noastră, a tuturor, că știa despre pisici. Privea pe deasupra paharului fără să vadă nimic. N-a fost singura dată cînd s-a întîmplat. Sheridan a mai omorît două pisici în același mod în grădina noastră, cînd avea paisprezece ani. L-am dus la doctor. Au spus că este furia adolescenței. Tăcu o vreme. Un psihiatru a spus că Sheridan este psihopat, că nu putea să se abțină să facă ceea ce făcea... dar, de cele mai multeori, a putut. Putea să nu fie nepoliticos, dar credea că faptul că este bogat îi dă acest drept... I-am spus că nu-i așa.

- De ce l-ați trimis la Cambridge?

- Tatăl "meu a învățat acolo și a instituit o bursă, l-au oferit-o lui Sheridan în chip de mulțumiri, ca dar.

Sheridan nu se putea concentra suficient ca să intre altminteri la colegiu. Apoi, directorul colegiului a spus - că nu-l mai pot ține, cu bursă sau fără, iar eu am înțeles, firește că nu puteau. Am crezut că acolo Sheridan o să se simtă bine, cel puțin asta am sperat.

Irosiseră o mare cantitate de speranță pe Sheridan, mi-am zis.

- Nu știu dacă avea de gînd să sară în gol cînd a ieșit pe platformă în dimineața asta. Nu știu dacă a fost doar un impuls. Își dădea frîu liber impulsurilor cu foarte mare ușurință. Impulsuri iraționale... aproape nesănătoase, uneori.

- Era ademenitor acolo, afară. Ușor de sărit.

-Ai simțit și tu asta? mă întrebă Mercer privindu-mă cu recunoștință.

- într-un fel.

- Revelația lui Sheridan a durat pînă în dimineața asta, zise el.

- Da. Am văzut... cînd v-am adus ceaiul.

- Chelnerul...

Clătină din cap, încă surprins.

- V-aș fi recunoscător dacă n-ați spune nimănui despre chelner.

- De ce nu?

- Pentru că mare parte a muncii mele depinde de această anonimitate. Șefilor mei nu le-ar plăcea ca oameni precum Filmer să știe că exist.

Dădu încet din cap, cu înțelegere.

- N-am să spun. Se ridică și-mi strînse mîna. Cît te plătesc?

- Suficient, i-am răspuns zîmbind.

- Mi-aș fi dorit ca și Sheridan să fi fost capabil să-și ia o slujbă. Nu se putea lipi de nimic. Oftă. Cred că tot ceea ce a făcut el în dimineața asta a fost pentru noi. *Jmi pare rău, tati..."* Mă privi în ochi și făcu

o declarație simplă, fără a se apăra, fără a se scuza: Mi-am iubit fiul.

Luni dimineața m-am dus în gara Vancouver pentru a-l susține pe George Burley în anchetele efectuate de Compania Căilor Ferate privind încingerea osiei și sinuciderea.

Eram trecut ca T. Titmuss, din echipa de actori, ceea ce m-a amuzat și mi s-a părut că acoperă mai multe interpretări. George era foarte serios, surîsurile ironice nelăsînd loc decît unei umbre vagi. Era un feroviar cu prestigiu, am fost bucuros să constat asta, tratat cu respect, dacă nu chiar cu deferentă, iar opiniile sale au fost ascultate.

Dădu investigatorilor de la Căile Ferate o fotografie a lui Johnson și spuse că, deși nu l-a văzut cu ochii lui turnînd lichid în radio, poate să spună că în cușeta lui s-a trezit legat fedeleș și cu căluș în gură, că omul ăsta l-a atacat pe Titmuss cînd el, Titmuss, s-a întors să planteze semnalele luminoase pe calea ferată.

- Așa a fost? m-au întrebat, L-ai putea identifica cu certitudine?

- Cu certitudine, le-am răspuns.

Au trecut la moartea lui Sheridan. O treabă tristă, au spus, și în care nu prea aveau multe de făcut. Familia nu adresase Căilor Ferate nici o plîngere. Orice concluzii urmau să fie stabilite de ancheta oficială.

- N-a fost prea rău, nu? zise George după aceea.

- Vei veni în uniformă la curse? l-am întrebat.

- Dacă așa vrei tu.

- Da, te rog. I-am dat un pliant cu-instrucțiuni și un permis pentru intrare, obținut de la Nell.

- Ne vedem mîine, atunci, nu?

- La ora unsprezece, i-am răspuns. Și am pornit pe drumuri diferite.

Cu o oarecare reticență, dar cu multă hotărîre, m-am dus la un doctor recomandat de cei de la hotel. Doctorul era suplu, nu prea tînăr și înclinat să facă glume pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

- Aha, zise cînd mi-am scos cămașa. Te doare cînd tușești?

- De fapt, mă doare cînd fac orice.

Mi-a făcut o radiografie și a reapărut după un timp, ce mi s-a părut interminabil, cu o foaie mare de celuloid pe care o agăță cu un clips în fața unui bec.

- Ei bine, vestea bună este că nu avem nici o coastă ruptă sau vertebră deplasată.

- Grozav.

Eram ușurat și chiar puțin surprins.

- Ce avem' noi aici este de fapt un omoplat fracturat.

- Credeam că așa ceva nu este posibil, am zis holbîndu-mă la el.

- Orice este posibil.

- Și ce putem face?

- Prin bandaj, o imobilizare serioasă. Imobilizarea pe timp de două săptămîni rezolvă totul.

- Și dacă nu facem nimic? I-am întrebat. Se vindecă?

- Probabil. Oasele sînt remarcabile. Mai ales oasele tinere. Ai putea încerca să ții brațul într-o fașă atîrnată de gît. Ar fi totuși mult mai confortabil dacă m-ai lăsa să-ți imobilizez brațul stîng lipit de corp, pe sub cămașă.

Am clătinat din cap, spunîndu-i că vreau să mă duc într-un fel de lună de miere în Hawaii. I

-am cerut diagnosticul scris și radiografia, i-am plătit și am plecat. Pe drum m-am oprit la o farmacie și mi-am luat o fașă care să-mi susțină cotul, făcută dintr-o panglică neagră, lată, pe care am încercat-o pe

loc pentru efect și care păru că-mi ușurează mult durerile, îmi țineam brațul în ea cînd am deschis ușa apartamentului meu, în cursul serii, mai întîi brigadierului, sosit de la Heathrow, apoi lui Bill Baudlaire, descins de la Toronto.

Bill Baudlaire privi în jur, în living, și, adresîndu-se brigadierului, comentă despre dărnicia contului de cheltuieli ce mi-a fost alocat.

- Pe dracu', cont de cheltuieli! zise brigadierul bîndu-mi whisky-ul. își plătește singur toate cheltuielile.

Baudlaire păru șocat.

- Nu poți să-l lași să facă asta, zise el.

- Nu ți-a spus? izbucni în rîs brigadierul. Este bogat precum Cresus.

- Nu... nu mi-a spus.

- Nu spune niciodată nimănui. îi e frică de asta.

Bill Baudlaire, cu părul lui morcoviu și cu pielea pătată, mă privi foarte curios.

- Și atunpi de ce faci treaba asta? mă întrebă el.

Brigadierul nu-mi dădu vreme să răspund.

- Cum vrei să-și petreacă altfel timpul? Să joace table? Jocul ăsta este mai interesant. Nu-i așa, Tor?

Am fost de acord cu el.

Brigadierul zîmbi. Deși mai scund decît Bill Baudlaire, mai bătrîn și mai subțire, cu păr mai rar, părea să ocupe mai mult spațiu în cameră. Cred că eram mai înalt cu vreo trei inci decît el, dar întotdeauna aveam impresia că mă uit la el în sus și nu în jos.

- Atunci la treabă, sugeră el. Strategie, tactici, planul de atac.

Adusese cîteva documente din Anglia, deși mai urmau să sosească și altele, și le întinse pe măsuța de cafea în așa fel, încît, dacă ne aplecam puțin, să le vedem toți.

- Ai bănuit bine, Tor, că scrisoarea despre pisici

era o copie scoasă dintr-un computer, pentru că nu avea antet. Directorul colegiului a primit un telefon de la Mercer azi-dimineață la ora opt... să fi fost miezul nopții aici, împuternicindu-l să ne spună tot, așa cum ai cerut tu. Directorul ne-a dat numele laboratorului de patologie veterinară folosit și ne-a trimis un fax după scrisoarea primită de la ei. Este aceeași cu cea din geanta lui Filmer, Tor? îmi întinse peste masă o hîrtie.

- Identică, cu excepția antetelor.

- Bine. Laboratorul ne-a confirmat că scrisoarea se află în computerul lor, dar că nu știu deocamdată cum a reușit cineva din afară să obțină o copie a ei. Noi continuăm să cercetăm. La fel și ei. Nu le place ce s-a întîmplat.

- N-ai o listă a angajaților, inclusiv a secretarelor temporare? l-am întrebat și-mi întinse o listă cu nume.

- Asta-i tot ce am putut să facem.

Am citit lista. Nici uriul dintre numele de acolo nu-mi era familiar.

- John Millington se ocupă de treaba asta, zise brigadierul. Vorbim cu el la telefon înainte de întîlnirea de mîine. Acum, următoarea chestiune. Și se întoarse spre mine. Actul acela de proprietate pe care l-ai văzut în geantă. Așa cum ai sugerat, am verificat poziția SF90155 în Registrul pentru pămîntur[1] Chicoti cu toată buna dispoziție a lui George Burley. Numai asta singură și ar fi meritat călătoria pe care ai făcut-o.

Și ne explică de ce. Bill Baudlaire zise cu mare satisfacție:

- Atunci îl avem la mînă.

Și comandamentul mixt al șefilor hotărîră în ce ordine vor lansa salvele.

Marți dimineața, Julius Apollo intră într-un salon particular al hipodromului din Parcul Expoziției pentru

a semna și a primi, așa cum credea el, atestatul că este unicul proprietar al lui Lauretide Ice, care urma să concureze în numele său în acea după-amiază.

Era salonul de conferințe al președintelui hipodromului, în care se afla, la un capăt, un birou înconjurat de trei scaune confortabile, iar la celălalt o masă înconjurată de opt scaune similare. Ușa se afla la mijloc, astfel încît în dreapta era biroul, iar în stînga, masa de conferințe. Podeaua era acoperită de un covor cafeniu, pereții cu fotografii de cai, iar fotoliile erau tapisate în piele de un galben-stins, o îmbinare între confort și practic. Nu erau ferestre, dar salonul era iluminat interesant din nișe în plafon.

Cînd intră Filmer, ambii directori ai Serviciilor de securitate stăteau în spatele biroului, iar trei membri importanți ai *Jockey Club-u\w* din Vancouver și Comisiei de Hipism, din Columbia britanică, erau așezați la masa de conferințe. Se aflau acolo pentru a da greutate procedurilor și a depune mărturie după aceea. Hotărîseră însă să asiste ca simpli observatori și să nu întrerupă cu nici o întrebare. Vor lua note, au spus, și vor pune întrebări după aceea, dacă va fi cazul.

Alte trei persoane, și eu, așteptau de cealaltă parte a unei uși închise care ducea din capătul unde se afla masa de conferințe într-un oficiu, iar de acolo din nou afară, în hol.

După ce intră Filmer, m-am dus prin hol și am încuiat ușa în urma lui, băgînd cheia în buzunarul ^enciului meu gri, pe care-l purtam încheiat pînă la git. Apoi m-am întors în oficiu, unde am rămas discret în spatele celor care așteptau.

Pe birou, în fața directorilor, ca și pe masa de conferințe, se găsea cîte un microfon, ducînd ambele la un magnetofon care înregistra. în oficiu, un amplifi-

câtor transmitea discret tot ce se spunea înăuntru.

Bill Baudlaire îl salută cu vocea lui profundă pe Filmer, invitîndu-l să ia loc pe scaunul din fața biroului, și-l întrebă:

- îl cunoașteți pe brigadierul Catto, desigur?

întrucît cei doi se priviseră reciproc de nenumărate ori, spuse că da, îl cunoștea.

- Iar acești domni sînt de la *Jockey Club* și Comisia pentru Hipism de aici, din Vancouver.

- Ce este asta? întrebă cu brutalitate Filmer. Nu vreau decît niște documente. O formalitate.

- Profităm de acest prilej, începu brigadierul, să facem unele cercetări preliminare în legătură'cu unele chestiuni privind cursele și am considerat cel mai potrivit s-o facem acum, cînd la Vancouver se află mulți dintre cei implicați.

- Despre ce vorbiți? spuse Filmer.

- Trebuie să vă explicăm, mai întîi, continuă calm brigadierul, că înregistrăm tot ce se va spune în această cameră în dimineața asta. Nu este vorba de un proces formal sau de o anchetă oficială, dar tot ce se va spune aici poate să fie repetat la orice proces sau anchetă, pe Viitor. Vă rugăm să țineți seama de asta.

- Obiectez, spuse ferm Filmer.

- La absolut orice viitor proces sau anchetă a *Jockey Club-u\u\,* interveni Bill Baudlaire, veți putea firește, să fiți însoțit de un reprezentat al legii. Vă vom da o copie a benzii anchetei preliminare din dimineața asta, pe care o puteți pune la dispoziția avocatului dumneavoastră.

- Nu puteți face asta, zise Filmer. Nu rămîn aici. Cînd ajunse la ușa pe care intrase, constată că fusese încuiată.

- Dați-mi drumul, strigă el furios. Nu puteți face asta.

In oficiu, Mercer Lorrimore trase adînc aer în piept, intră în salon și închise ușa după el.

- Bună dimineața, Julius, spuse el.

- Ce faci aici? Filmer era surprins, dar nu foarte speriat. Spune-le să-mi dea hîrtia și să terminăm cu asta.

- Ia loc, Julius, zise Mercer. Vorbea în microfonul de pe masa de conferințe, vocea lui fiind mult mai puternică decît a lui Filmer. Așază-te pe scaunul de lîngă birou.

- Cercetarea preliminară, domnule Filmer, zise brigadierul, se referă la acțiunile dumneavoastră înainte, în cursul, precum și legate de călătoria *Trenului Hipismului.* Urmă o pauză, așteptînd, probabil, ca Filmer să se așeze. Apoi se auzi din nou vocea brigadierului: Domnule Lorrimore, pot să vă întreb...?

Mercer își drese vocea.

- Fiul meu, Sheridan, spuse calm, care a murit acum două zile, suferea intermitent de o instabilitate mentală care-l împingea să facă uneori lucruri bizare și neplăcute.

Urmă o pauză. Nici un cuvînt din partea lui Filmer. Mercer continuă:

- Spre regretul său profund, un incident de acest gen a avut loc în luna mai. Sheridan a ucis... niște animale. Cadavrele au fost luate din locul unde au fost găsite de un patolog veterinar, care le-a făcut apoi, în particular, autopsie. Din nou se opri. încordarea din vocea lui era clară, dar nu șovăi. Tu, Julius, ai spus familiei mele în tren că știi de acest incident și trei dintre noi... soția mea - Bambi, fiul meu - Sheridan, și eu... toți am înțeles în acea seară că vei folosi actul regretabil al lui Sheridan ca mijloc de constrîngere asupra noastră pentru ca să intri în posesia calului meu, Voting Right.

- Nenorocita aia de piesă! exclamă furios Filmer.

- Da, continuă Mercer. După ce a murit Sheridan, am dat dezlegare directorului colegiului la care a fost fiul meu, Serviciului de securitate al *Jockey Club-ului* și anatomo-patologului veterinar să descopere cum a ajuns această informație în posesia ta.

- Am aflat, interveni brigadierul și repetă ceea ce un John Millington triumfător ne transmisese cu mai puțin de o oră înainte. A fost din pură întîmplare, dintr-un accident. Dumneavoastră, domnule Filmer, aveați un cal, antrenat în Anglia, la Newmarket, care a murit. Ați bănuit că a fost otrăvit și ați insistat să i se facă analize, iar antrenorul dumneavoastră a prelevat cîteva organe și le-a trimis la laboratorul de patologie veterinară. *Coi* de la laborator au trimis o scrisoare antrenorului dumneavoastră, în care au precizat că nu a existat nici o substanță otrăvitoare în organe și, la cerere, v-au trimis și dumneavoastră o copie a scrisorii, între timp, o operatoare nu prea isteață de la laborator a introdus scrisoarea dumneavoastră pe o dischetă particulară, pe care n-ar fi trebuit să o folosească și într-un mod înlănțuit, așa încît ați primit nu numai o copie după scrisoarea destinată dumneavoastră, ci și copii după alte trei scrisori alăturate, scrisori particulare și confidențiale.

Brigadierul făcu o pauză. Știm că așa s-a întîmplat, pentru că atunci cînd unul dintre operatorii noștri a cerut laboratorului să printeze o copie pentru noi, scrisoarea dumneavoastră a ieșit împreună cu celelalte, așa cum erau introduse, una după alta, în același document secret.

Și nu computerul a fost de vină, ci o începătoare, care a crezut că autopsia efectuată pentru a vedea dacă există otravă în organele prelevate de la calul dumneavoastră era, de asemenea, secretă și a intro-

dus-o pe discheta cu mențiunea "Strict secret". Nu pot s-o concedieze, pentru că a plecat singură, cu cîteva săptămîni în urmă,

în amplificatorul din oficiu se auzi vocea lui Filmer, ușor răgușită:

- Astea-s prostii.

- Ați păstrat scrisoarea, continuă brigadierul. Era dinamită, dacă puteați descoperi la cine se referea. Fără îndoială că ați păstrat toate cele trei scrisori, deși celelalte două nu priveau acte criminale. Apoi, într-o zi, ați văzut în ziarul local că Mercer Lorrimore a donat bani pentru o nouă bibliotecă a colegiului. Și n-a fost nevoie decît de o singură întrebare ca să aflați că fiul lui Mercer Lorrimore a părăsit colegiul în grabă, în luna mai. După asta probabil ați constatat că nimeni nu vă spune de ce. Atunci ați fost sigur că scrisoarea se referea la Sheridan Lorrimore. N-ați făcut nimic cu informația dumneavoastră pînă cînd nu ați auzit că Mercer Lorrimore se va afla în Transcontinentalul *Hipismului* și ați văzut un prilej de explorare a posibilității de a-l șantaja pe domnul Lorrimore ca să vă cedeze calul său, pe Voting Right.

- Nu puteți dovedi nimic din toate astea, spuse sfidător Filmer.

- Toți credem, se auzi vocea lui Bill Baudlaire, că dumneavoastră nu acționați decît din dorința de a-i zdrobi pe oameni și de a-i face să sufere. Știm că vă puteți permite să cumpărați cai buni. Știm că pentru dumneavoastră nu este suficient să aveți un cal.

- Scutiți-mă de predici, spuse Filmer. Și dacă nu .puteți dovedi nimic, mai bine tăceți.

- Prea bine, zise brigadierul. Să-l rugăm să intre pe următorul nostru vizitator.

Daffodil Quentin, care stătuse alături de George în oficiu și ascultase cu gura căscată și cu furie eres-

cîndă, deschise teatral ușa și o trînti în urma ei.

- Canalie dezgustătoare ce ești, se auzi vocea ei vehementă în amplificator.

Grozavă fată! mi-am zis în gînd. Era îmbrăcată într-o rochie roșie, cu un cordon lat, negru, strălucitor, și în mînă cu o geantă neagră, mare. De sub buclele ridicate în vîrful capului lansă cu o furie crescîndă atacul, de parcă era un înger al răzbunării.

- Niciodată n-am să-ți dau și nici n-am să-ți vînd jumătate din Laurentide Ice, și poți să ameninți și să intimidezi pînă cînd ai să te înverzești la față. Poți să-l bagi cît vrei în sperieți pe îngrijitorul meu, crezîndu-te Atotputernicul, dar de acum înainte nu mă mai poți intimida pe mine. Iar părerea mea este că ești 'un infam și trebuie să fii băgat într-o cușcă.

Bill Baudlaire, care o convinsese să vină cu el la Vancouver, își drese vocea, care suna de parcă încerca din răsputeri să nu izbucnească în rîs.

- Doamna Quentin, zise adresîndu-se așa, în general, este dispusă să depună mărturie...

- Să fii sigur de asta, îl întrerupse Daffodil.

- ...că ați amenințat-o că o veți acuza că și-a ucis unul dintre propriii cai dacă nu vă dă... partea ei de coproprietar al lui Lurentide Ice.

- Te-ai folosit de mine, interveni Daffodil furioasă. Ți-ai cumpărat accesul în tren și ai fost tot numai zahăr și miere, neurmărind nimic altceva decît să intri în grațiile lui Mercer Lorrimore ca să-l ameninți și să-i iei calul. Mă faci să vărs!

- Nu sînt obligat să ascult toate astea, sări Filmer.

- Ba da, și ai face al dracului de bine să asculți. Este timpul să-ți spună cineva în față ce ticălos dezgustător ești și să-și reverse asupra ta ceva din ura pe care ai semănat-o.

Interveni Bill Baudlaire:

- Avem aici o scrisoare din partea Companiei de asigurări a doamnei Quentin, scrisă ieri, în care se spune că au făcut teste exhaustive pe calul său care a murit de colici și sînt mulțumiți că i-au plătit asigurarea în mod corect. Avem, de asemenea, o notă din partea îngrijitorului Lenny Higgs, în care spune că ați aflat de colici și de pungile cu hrană special etichetate pentru Laurentide Ice de la el, cu prilejul uneia ditnre primele vizite făcute în vagonul în care călătoreau caii. Este dispus să declare sub jurămînt că l-ați amenințat să spună că doamna Quentin i-ar fi dat hrana pe care calul ei a mîncat-o și din cauza căreia a murit apoi de colici. își drese din nou vocea. Așa cum ați auzit, Compania de asigurări este satisfăcută, întrucît nu ceea ce i-a dat ea a fost cauza morții calului. în continuare, Lenny Higgs spune că acela care l-a amenințat, spunîndu-i că va fi trimis la închisoare, unde va contracta SIDA și va muri, este un fost mînuitor de bagaje angajat cîndva de Compania feroviară *VIA,* pe nume Alex Mitchel! McLachlan.

- Poftim? Pentru prima dată în vocea lui Filmer se simțea frica, iar eu am constatat că lucrul ăsta îmi făcea plăcere.

- Lenny Higgs l-a identificat categoric din această fotografie. Urmă o pauză, în Care Bill i-a dat, probabil, fotografia. Omul ăsta a călătorit în tren printre pasagerii-spectatori sub numele de Johnson. în cursul zilei de ieri, fotografia a fost arătată unui număr mare de angajați ai *VIA* la Toronto și Montreal, și a fost identificat de mai mulți ca fiind Alex McLachlan. Ați fost văzut stînd de vorbă cu McLachlan...

- Ba bine că nu, îl întrerupse Daffodil. Ai vorbit, ba chiar te-ai certat cu el la Thunder Bay, și nu mi-a plăcut deloc înfățișarea lui. îl recunosc și eu în foto-

grafie. Te-ai folosit de el ca să-l amenințe pe Lenny, iar mie mi-ai spus că Lenny o să depună mărturie împotriva mea, și n-am știut că l-ai amenințat și l-ai speriat pe sărmanul băiat cu un asemenea lucru teribil. Mi-ai spus că mă urăște și că va fi fericit să spună minciuni despre mine... Enormitatea acestui lucru aproape că o înăbuși. Nu știu cum poți trăi așa. Nu știu cum poate să fie cineva atît de păcătos.

- S-ar putea să nu pară tot atît de interesant, zise brigadierul după o vreme, dar vom trece la o cu totul altă chestiune. Una care va face obiectul unei anchete complete la *Jockey Club,* Portland Square, Anglia, în viitorul apropiat. Mă refer la proprietatea asupra unei parcele de pămînt înscrise în Registrul pămîntului la poziția SF90155.

Brigadierul îmi spuse ulterior că în acest moment Filmer s-a făcut livid și a început să asude.

- Această parcelă de pămînt, continuă vocea lui milităroasă, este cunoscută sub denumirea de Grajdurile West Hillside, Newmarket. Grajdurile respective au fost proprietatea lui Ivor Horfitz și au fost administrate de antrenorul său particular într-o manieră atît de necinstită, încît Ivor Horfitz a fost pus sub interdicția de a mai călca la curse, precum nici în grajdurile pentru cai de curse, toată viața lui. I s-a recomandat să vîndă West Hillside Stables, întrucît nu mai putea pune piciorul acolo și este de presupus că așa a făcut. Totuși, noul proprietar a vrut să vîndă, la rîndul său, și a găsit un cumpărător, dar avocații cumpărătorului au făcut cercetări minuțioase și au descoperit că grajdurile nu au fost niciodată ale lui Horfitz ca să le vîndă. Ele v-au aparținut și vă aparțin încă, legal, dumneavoastră, domnule Filmer.

Se auzi un fel de geamăt din partea lui Filmer.

- Așa stînd lucrurile, vom fi nevoiți să cercetăm

legătura dumneavoastră cu Ivor Horfitz și cu ilegalitățile comise ani de zile la West Hillside Stables. Avem, de asemenea, motive întemeiate să credem că fiul lui Ivor Horfitz, Jason, știe că dumneavoastră sînteți proprietarul grajdurilor și a fost implicat în operarea lor, și că Jason i-a spus treaba asta prietenului său, îngrijitorul de cai Paul Shackebury, care, așa cum vă amintiți, a fost subiectul procesului intentat dumneavoastră pentru instigare la crimă, desfășurat la începutul acestui an.

Urmă o lungă tăcere, după care se auzi vocea lui Daffodil șoptind:

- Nu mai înțeleg nimic din toate astea. Tu înțelegi?

- Au găsit o modalitate de a-l pune sub interdicție pe viață, se auzi la fel de discret vocea lui Lorrimore.

- Oh, Dumnezeule, dar pare atît de îngrozitor!

- Nu pentru el, murmură Mercer.

- Ne vom întoarce acum, se auzi mai puternică vocea lui Bill Baudlaire, la încercarea dumneavoastră de a sabota și avaria trenul. Tuși ușor. Vreți să intrați, domnule Burley?

I-a zîmbit lui George, care ascultase partea cu Horfitz neînțelegînd nimic, iar restul - într-o uluire plină de groază.

- Este rîndul nostru, am spus, scoțîndu-mi trendul și lăsîndu-l pe dulapul din oficiu. După tine.

Am intrat amîndoi. George în uniforma gri, cu cascheta de conductor pe cap. Eu în pantalonii gri ai lui Tommy, cămașă gri cu alb, vesta galben-intens și cravată în dungi.

Julius Filmer văzu în fața lui pe conductor și un chelner pe care de-abia dacă-l remarcase cu toate preocupările lui. Brigadierul și Bill Baudlaire îl vedeau pe chelner pentru prima dată, iar pe fețele lor se citea că, în sfîrșit, se treziseră la realitate.

Deși le spusesem că am lucrat în cadrul personalului de deservire, nu înțeleseseră niciodată pe deplin cît de perfect fusese strălucitul camuflaj.

- Vreți să veniți mai aproape, vă rog? ne invită Bill.

Eu și George am trecut de masa de conferințe și ne-am apropiat de birou.

Cei doi directori erau așezați în spatele biroului, Filmer în scaunul din fața lui. Avea gîtul rigid, ochii întunecați, iar sudoarea îi curgea pe tîmple.

- Conductorul, George Burley, zise Bill Baudlaire, a prezentat ieri Companiei feroviare *VIA* un raport privind trei acte de sabotaj comise împotriva Trenului Hipic. Din fericire, în toate cele trei ocazii au fost evitate dezastrele, dar noi considerăm că toate aceste situații periculoase au fost opera lui Alex McLachlan, care a acționat în urma instrucțiunilor dumneavoastră și plătit de dumneavoastră.

- Nu, spuse Filmer aspru.

- Cercetările noastre nu s-au terminat încă, spuse Bill, dar știm că birourile companiei *VIA,* din Montreal, au fost vizitate, acum trei sau patru săptămîni, de un bărbat răspunzînd în general descrierii persoanei dumneavoastră, care a spus că face cercetări pentru o teză privind motivațiile sabotajului industrial. A cerut numele unor sabotori pe căile ferate pentru a-i intervieva și a vedea ce i-a determinat să acționeze, l-a fost dată o listă scurtă de oameni care demult nu mai lucrau pe căile ferate în nici un fel de capacitate.

Or să cadă capete, spuseseră șefii companiei *VIA.* Această listă, deși se găsea în fiecare gară din țară, n-ar fi trebuit dată nicidecum unui outsider.

- Numele lui McLachlan este pe această listă, observă Bill Baudlaire.

Filmer nu spuse nimic.

în fiecare linie a trupului său, în fiecare tresărire a

feței se vedea că-și dă seama de dezastrul total.

- Așa cum am spus, continuă Baudlaire, McLachlan a călătorit în tren sub numele de Johnson. în prima seară, într-o gară care se numește Cartier, el a decuplat vagonul particular al familiei Lorrimore, lăsîndu-l pe șine fără nici o lumină de poziție. Anchetatorii de la Căile Ferate cred că a așteptat, undeva, în apropiere ca să vadă cum trenul care venea din spate, *Canadianul,* intră cu toată viteza în vagonul Lorrimorilor. întotdeauna, în trecut, a stat, pe undeva, pe aproape ca să vadă consecințele actelor sale de sabotaj, acte pentru care a fost trimis la închisoare. Cînd Trenul *Hipismului* s-a întors să recupereze vagonul Lorrimorilor, s-a urcat pur și simplu în el și și-a continuat călătoria.

- N-ar fi trebuit s-o facă, spuse Filmer.

- Știm asta. Mai știm că în discuții ați confundat în permanență Winnipeg-ul cu Vancouver. I-ați dat instrucțiuni lui McLachlan să avarieze trenul înainte de Winnipeg, cînd de fapt voiați să spuneți înainte de Vancouver.

Filmer rămase siderat.

- Așa este, sări Daffodil, ridicîndu-se în picioare. Winnipeg și Vancouver. întotdeauna le confunda.

- La Banff, continuă Bill Baudlaire, cineva a slăbit robinetul de scurgere al rezervorului de petrol pentru boilerul care furnizează aburul pentru încălzirea trenului. Dacă lucrul ăsta n-ar fi fost descoperit, am fi petrecut o noapte traversînd Munții Stîncoși fără căldură pentru pasageri și pentru cai. Domnule Burley, vreți să ne vorbiți dumneavoastră, care ați fost martor ocular, despre amîndouă icidentele, vă rugăm?

Cu mînia de feroviar tremurîndu-i în voce, George relată despre decuplarea vagonului și lipsa combustibilului. Filmer părea distrus.

- în ultima seară, continuă Baudlaire, ați hotărît să

anulați instrucțiunile pe care i le-ați dat lui McLachlan șl v-ați dus să vorbiți cu el. Ați avut o discuție contradictorie, l-ați spus dumneavoastră să nu mai întreprindă nimic, dar trebuia să știți cu cine aveați de-a face. El este sabotor din fire. Nu i-ați înțeles modul de gîndire. Poate fi pornit, dar nu mai poate fi oprit. Sînteți răspunzător pentru faptul că l-ați urcat în tren, în scopul de a avaria trenul și vom avea grijă ca acuzația să fie bine susținută.

Filmer începu să protesteze slab, dar Baudlaire nu-i dădu nici un răgaz.

- Omul dumneavoastră, McLachlan, l-a atacat pe conductor și l-a lăsat legat fedeleș și cu căluș în gură în cușeta ce-i fusese repartizată sub numele de Johnson. Apoi a scos radioul din uz, turnînd lichid în el. McLachlan considera necesare toate aceste acte, pentru că, într-o gară numită Revelstoke, aranjase deja lagărul unei osii aflate sub vagonul care transporta caii. în urma acestui act se putea întîmpla unul din următoarele două lucruri: dacă personalul trenului nu observa în timp util că osia s-a supraîncălzit, aceasta se putea rupe și provoca avarii, poate chiar deraierea trenului. Dacă era descoperită, trenul trebuia oprit pentru răcirea osiei.. în ambele cazuri, conductorul ar fi trebuit să-l contacteze prin radio pe dispecerul din Vancouver, care să-l anunțe, la rîndul lui, prin radio pe conductorul de pe Transcontinentalul ce făcea cursa regulată, care venea în urma Trenului *Hipismului,* să oprească pentru a nu se produce o coliziune. Este clar?

Era cît se poate de limpede pentru toți cei de față.

-.Personalul trenului a descoperit osia încinsă și mecanicii aU oprit trenul. Nimeni nu l-a putut găsi însă pe conductor, care zăcea legat în cușeta lui Johnson. Nimeni nu putea să intre în contact prin radio cu Van-

couver, pentru că radioul era stricat. Singura soluție rămasă personalului era să trimită un om înapoi, de-a lungul căii ferate, pentru a planta semnale luminoase care să oprească, în vechea modalitate istorică, trenul denumit *Canadianul.* Bill făcu o pauză. McLachlan, fost feroviar, știa că se va întîmplă asta, așa încît, după ce trenul a oprit, a pornit el însuși înapoi, pe calea ferată, înarmat cu uh fel de bîtă, și s-a oprit să-l aștepte pe cel care urma să vină cu semnalele.

Filmer căsca ochii mari, sumbru, auzind toate astea pentru prima dată.

- McLachlan l-a atacat pe omul cu semnalele, dar, din fericire, nu a reușit să-l doboare. Omul acesta, de aici, a fost trimis cu semnalele luminoase. Și făcu un gest din cap în direcția mea. El a reușit să aprindă semnalele și să oprească trenul regulat, *Canadianul.* Făcu o nouă pauză, după care mi se adresă mie: Este corect?

- Da, domnule.

- Mecanicii Trenului *Hipismului* au răcit lagărul cu zăpadă și l-au reumplut cu unsoare, iar trenul și-a continuat drumul. Conductorul a fost găsit în cușeta lui Johnson. De data aceasta, McLachlan nu s-a urcat în tren și va fi emis un mandat de arestare pe numele lui. Dumneavoastră, domnule Filmer, împreună cu McLachlan, sînteți răspunzător pentru tot ce s-a întîmplat.

- I-am spus să nu facă nimic. Vocea lui Filmer era aproape ca un strigăt de protest. Eu n-am vrut să facă asta.

Avocații lui or să moară de plăcere cînd or să audă această recunoaștere, mi-am zis în gînd.

- Atacul lui McLachlan asupra acestui om a fost serios, zise Bill Baudlaire. Luă radiografia și diagnosticul medicului într-o mînă și le flutură în direcția lui

Filmer. McLachlan i-a fracturat acestui om omoplatul. Și el l-a identificat categoric pe McLachlan ca fiind tipul care l-a atacat. Iar conductorul l-a identificat pe McLachlan ca pasagerul cunoscut sub numele de Johnson. Conductorul a fost traumatizat și avem aici un alt raport medical.

Fără îndoială că un avocat bun al apărării ar fi sesizat hibele acestei istorii, dar acum Filmer era prea dezorientat și prea asaltat de conștiința vinovăției. Nu mai putea să gîndească analitic, nu se mai întreba cum a scăpat tipul cu semnalele de McLachlan și a putut totuși să-și îndeplinească misiunea, nu se mai întreba ce anume, în ce privește sabotajul, ținea de conjuctură și ce putea fi fapt dovedit. Imaginea pe care o prezenta Filmer, redus la un morman de carne asudată, era cea mai bună răzbunare pe care fiecare dintre noi - Mercer, Daffodil, Val Catto, Bill Baudlaire, George Burley și eu - și-ar fi putut-o dori. Să faci altora ceea ce au făcut ei prietenilor tăi.

- Vă vom acuza în justiție de toate cele menționate aici, zise cu voce de magistrat brigadierul.

Autocontrolul lui Filmer se dezintegra total. Țîșni ca un nebun de pe scaun, mînat de dorința de a se dezlănțui, de a se descărca pentru înfrîngerea suferită, de a pedepsi pe altcineva pentru necazurile avute, chiar dacă nu putea ajunge nicăieri făcînd lucrul ăsta.

Mă alese pe mine drept țintă. Nu cred că în subconștientul lui să fi existat vreo clipă bănuiala că eu am fost în permanență dușmanul lui real. Mai curînd, dimpotrivă, m-a considerat cel mai puțin important dintre cei prezenți acolo, cel pe care își putea revărsa toată furia fără să fie pedepsit.

Mi-am dat seama în fracțiuni de secundă de intenția lui și văzusem, de asemenea, alarma de pe fața brigadierului, interpretînd-o corect.

Dacă îi răspundeam reacționînd așa cum îmi dicta instinctul, dacă îi făceam iui Filmer ceea ce spusesem că i-am făcut lui McLachlan, nu era bine pentru cazul nostru.

Gîndește înainte de a acționa, dacă ai timp. Gîndul poate fi iute precum săgeata. Aveam timp. Ar fi un avantaj neașteptat pentru noi dacă ar fi exact invers. Avea puterea mușchilor de oțel exersați cu ridicarea greutăților. Putea lovi zdravăn. Ei bine...

Am întors ușor capul într-o parte și mă iovi de două ori, foarte puternic, în obraz și în maxilar. M-am dezechilibrat și m-am prăbușit peste peretele de lîngă mine, ceea ce nu a fost deloc bine pentru omoplatul meu, după care m-am lăsat să alunec pînă am ajuns pe podea, cu genunchii strînși și capul pe perete.

Filmer era deasupra mea administrîndu-mi încă două lovituri zdravene. Ei haideți, băieți, mi-am zis în gînd, este timpul să intre în acțiune cavaleria, iar cavaleria - Poliția Călare - apăru sub întruchiparea lui George Burley și Bill Baudlaire, care îl înșfăcară fără menajamente pe Filmer de brațe și-l traseră înapoi.

Am rămas acolo unde eram, resimțindu-mă întru cîtva după pumnii încasați și urmărind ce se întîmplă. Brigadierul apăsă un buton de pe birou și imediat intrară doi agenți solizi ai securității hipodromului. Unul din ei, spre uluirea plină de furie a lui Filmer, prinse fără menajamente o cătușă de încheietura lui.

- Nu puteți face asta, răcni el.

Flegmatic, agentul prinse cealaltă cătușă de propria-i încheietură. Pentru prima dată vorbi unul dintre ștabii din Vancouver, și o făcu cu o voce autoritară:

- Duceți-l pe domnul Filmer în biroul Serviciilor de securitate și țineți-l acolo pînă la sosirea mea.

Cei doi agenți se mișcau de-parcă erau două tancuri. Filmer, umilit peste măsură, era tîrît între ei de

parcă ar fi fost cineva fără nici o importanță. Ai fi putut chiar să-ți pară rău pentru el, dacă n-ai fi știut de Paul Shacklebury și de Ezra Gideon, față de care el n-a dovedit nici un pic de milă. Daffodil Quentin, cu ochii mari, se apropie și mă privi cu compasiune.

- Sărman băiat, spuse îngrozită, ce lucru absolut teribil!

- Domnule Burley, interveni delicat Bill Baudlaire, vreți să fiți atît de amabil și să o conduceți, în numele nostru, pe doamna Quentin? Dacă o luați la dreapta, veți ajunge la niște uși duble, care dau în salonul de recepție, unde pasagerii și ceilalți proprietari din tren se strîng pentru cockteil-uri și prînz. Vreți să o duceți pe doamna Quentin acolo? Noi ne vom ocupa de tînărul acesta... O să-i dăm un prim ajutor... Și am fi încîntați dacă ați rămîne și dumneavoastră să luați prînzul.

- E-n regulă, Tommy? mă întrebă George.

I-am răspuns că da, iar el chicoti, într-un fel ușurat, și spuse că da, ar fi o plăcere să rămînă la prînz.

O conduse pe Daffodil spre ușă și, înainte de a ieși, ea se opri și se uită înapoi spunînd:

- Sărmanul băiat! Julius Filmer este o bestie.

Reprezentanții *Jockey Club-u\u* din Vancouver se ridicară de la masa de conferințe și începură să-și exprime politicos simpatia pentru mine, spunînd că-l vor da pe Filmer pe mîna poliției, cu un raport în care va fi acuzat de atac fizic la persoană.

• Au m-ai spus că, fără îndoială, va fi nevoie ca, mai tîrziu, să dăm și noi niște declarații. Apoi o urmară pe Daffodil, întrucît erau gazdele- petrecerii. După ce ieșiră, brigadierul opri magnetofonul care înregistrase iotul pînă atunci și izbucni:

- Auzi, sărman băiat, pe dracul Te-ai lăsat pur și simplu lovit, te-am văzut eu.

Am zîmbit jalnic, în semn de recunoaștere a faptului că înțelesese perfect cum stătuseră lucrurile.

- Nu se poate! protestă Mercer apropiindu-se de mine. Nimeni nu s-ar lăsa pur și simplu de bunăvoie să...

- Ba el da, și a făcut-o. Brigadierul se ridică și ocoli biroul. Repede gîndit. Și strălucit!

- Dar de ce? întrebă Mercer.

- Pentru a-l prinde și mai zdravăn pe alunecosul domn Filmer.

Brigadierul veni în fața mea, îmi întinse o mînă și mă trase în picioare.

- Este adevărat? mi se adresă Mercer, nevenindu-i să creadă.

- Hmm!

Am dat din cap și m-am îndreptat puțin, încercînd să nu fac nici o grimasă de durere.

- Nu vă faceți probleme în legătură cu el, zise brigadierul. Pe vremuri călărea tauri furioși și Dumnezeu mai știe ce!

Cei trei bărbați stăteau ca un triumvirat, privindu-mă, în uniforma mea, de parcă aș fi venit de pe altă planetă.

- L-am trimis în tren, spuse brigadierul, ca să-l oprească pe Filmer să facă indiferent ce i-ar fi trecut lui prin cap. Zîmbi fugar. Un fel de meci... un fel de cursă, în care concurează doi cai.

- Se pare că uneori a fost foarte strînsă, aproape gît la gît, spuse Mercer.

- Poate, replică brigadierul după ce chibzui puțin. Dar concurentul nostru era cel care avea avantajul.

împreună cu Mercer Lorrimore am urmărit cursele dintr-o cămăruță învecinată cu salonul mare unde avea loc recepția.

Ne aflam în camera particulară a președintelui hipodromului, unde acesta se putea retrage cu prietenii, săi dacă dorea acest lucru, și era mobilată în consecință, extrem de confortabil, culorile predominante fiind un turcoaz-stins și auriu.

Președintele fusese dezamăgit, dar a înțeles că Mercer nu putea participa la recepția de la prînz atît de curînd după moartea fiului său și i-a oferit în schimb această cameră. Mercer m-a întrebat dacă nu vreau să-l însoțesc, așa că amîndoi am băut șampania președintelui, am urmărit cursele de la fereastra lui și, mai ales, am vorbit despre Filmer.

- Mi-a plăcut de el, să știi, spuse intrigat Mercer.

- Poate fi încîntător.

- Bill Baudlaire a încercat să mă avertizeze la Winnipeg, dar nu l-am ascultat. Am crezut sincer că procesul lui a fost un simulacru și că era total nevinovat. Mi-a povestit singur despre acest proces, mi-a spus că nu poartă nici un resentiment *Jockey Club-u\u* pentru asta.

- Ba, dimpotrivă, l-a amenințat direct în față că va' face tot posibilul să le creeze neplăceri în activitatea lor internațională.

Mercer era confortabil așezat într-unui din uriașele fotolii. Eu eram în picioare, lîngă fereastră.

- De ce a fost judecat, dacă instrumentarea procesului era slabă?

- Ba a fost o instrumentare-beton. Filmer a trimis încă un tip care i-a amenințat și i-a intimidat pe toți cei patru martori ai acuzării, iar betonul s-a făcut fărîme. De data asta... în dimineața asta... am încercat să punem la cale un fel de proces preliminar, unde nu se putea ajunge la martori, și avem totul înregistrat pe bandă, pentru cazul în care cineva retractează ulterior cele spuse.

Mă privi sceptic.

- Crezi că aș putea fi intimidat? Te asigur dă nu. Nu acum, acum nu mai pot accepta așa ceva.

- Dumneavoastră o aveți pe Xanthe, am zis după o pauză. Ezra Gideon are fiice și nepoți. Unul dintre martorii în cazul Paul Shacklebury a dat înapoi din cauza a ceea ce i s-a spus că o să i se întîmple fiicei sale de șaisprezece ani, dacă depune mărturie.

- Dumnezeule! exclamă îngrozit. Sigur va fi trimis la închisoare?

- Oricum, i se va interzice orice acces în lumea hipismului, lucru pe care și-l dorește cel mai puțin. L-a omorît pe Paul tocmai pentru a împiedica să i se întîmple așa ceva. Părerea mea este că trebuie să scăpăm de el de pe hipodroame și de la curse. în ce privește restul... să vedem ce pot face poliția canadiană și Compania feroviară *VIA,* și să sperăm că-l vor găsi pe McLachlan.

Dă Doamne ca McLachlan să nu fi fost mîncat de urși, mi-am zis în gînd. Și nu a fost. O săptămînă mai tîrziu a fost arestat, fiind prins că fura niște unelte dintr-un depozit feroviar din Edmonton, și, în consecință, acuzat, împreună cu Filmer, de gravul delict de a încerca să submineze și să avarieze un tren, în principal pe baza mărturiei unui membru temporar al personalului de deservire îmbrăcat în uniforma Companiei *VIA.*

VIA m-a trecut retroactiv pe lista personalului ei, iar șefii companiei mi-au strîns mîna, felicitîndu-mă. Filmer a fost condamnat la închisoare, în pofida apărării care a susținut că în nici unul dintre cele trei incidente el nu i-a dat instrucțiuni concrete lui McLachlan și că a încercat să-l oprească. S-a dovedit că recrutase cu intenție un sabotor violent.

. Orice posibilă răzgîndire ulterioară a fost consi-

derată drept irelevantă. Filmer nu a descoperit niciodată că eu nu eram chelner, pentru că nu a fost o chestiune la care avocații săi să se fi gîndit măcar să o ridice și a atîrnat mult împotriva lui, în ochii juriului, faptul că atacase un angajat fără apărare al Căilor Ferate, fără a fi provocat, în fața unui număr mare de martori, deși știa că respectivul avea un omoplat fracturat.

Brigadierul a păstrat o mină serioasă în tot timpul procesului. *‚A fost un regal"*, a zis după aceea. *„O adevărată actriță, Daffodil Quentin, nu? Cum i-a convins ea că sărmanul băiat a fost bătut cu brutalitate, motivul nefiind altul decît că el i-a salvat pe ei toți să nu fie uciși în propriile lor paturi? Ce mai, după asta juriul de-abia aștepta să-l găsească vinovat pe Filmer."* McLachlan, la rîndul său, a jurat că aproape îl omorîsem acolo, pe calea ferată.

Eu am susținut că s-a împiedicat, a alunecat și s-a lovit singur de șine. McLachlan nu putea să prezinte nici o radiografie și, spre furia lui, nu a fost crezut. *„Cu oase rupte sau nu, chelnerul ăsta poate să se bată ca un afurisit de tigru"*, a spus el. *‚fiici vorbă ca Filmer să-l poată doborî".* Filmer totuși o făcuse. Și fusese văzut, era o realitate.

În acea marți, cînd se desfășura cursa principală pe hipodromul din Parcul Expoziției, cînd procesul urma să se desfășoare peste luni de zile, iar efectul pumnilor iui Filmer era o realitate, nu o amintire, președintele hipodromului intră în cămăruța sa particulară să ne vadă, pe mine și pe Mercer, și să ne arate că, dacă tragem draperia aflată de-a lungul peretelui din dreapta, putem privi în sala de recepție.

- Ei nu vă pot vedea, ne spuse președintele. Este un geam cu un singur sens. Trase draperia, iar în fața ochilor noștri apăru sala de recepție. Am auzit, că în-

tîlnirea de azi a decurs bine, cu excepția sfîrșitului, spuse privindu-mă întrebător. Domnul Lorrimore și Bill Baudlaire mi-au cerut să vă tratăm ca pe cel mai de vază oaspete... Dar n-ar trebui oare să vă odihniți?

- Nu este nevoie, domnule, și apoi n-aș vrea să pierd pentru nimic în lume marea cursă.

Prin geamul-perete puteai vedea toate fețele devenite atît de familiare în cursul ultimelor zece zile. Familia Unwin, Redi-Hot, Young...

- Pot să vă cer... am început, dar președintele mă întrerupse.

- Poți să ceri lumea întreagă, cum au spus Bill Baudlaire și brigadierul Catto.

- Nu chiar lumea, am spus eu zîmbind. Tînăra aceea de acolo, în costum gri, cu părul blond strîns într-o coadă și cu o expresie îngrijorată...

- Nell Richmond, interveni Mercer.

- V-ar deranja dacă ar veni și ea aici?

- Cîtuși de puțin, spuse președintele, iar după cîteva minute l-am văzut vorbind cu ea. Nu i-a spus totuși ce o așteaptă în camera asta, pentru că, în clipa în care intră și dădu cu ochii de mine, fu surprinsă și, nu pot să neg, bucuroasă.

- Ești pe picioarele tale! Daffodil spunea că tînărul chelner a fost rănit rău. Vocea i se stinse și înghiți în sec. M-am temut...

- Că n-o să mergem în Hawaii?

- Oh! Era un sunet, undeva, între rîs și plîns. Nu cred că-mi placi!

- Străduiește-te.

- Ei bine... Deschise poșeta căutînd ceva în ea, iar cînd își ridică privirea îi văzu pe toți cei din sala de recepție. Ce grozav, i se adresă ea lui Mercer. Amîndoi sînteți cu noi, chiar dacă nu sînteți prezenți acolo. Scoase din geantă o hîrtie împăturită și mi-o întinse.

Trebuie să mă întorc să mă ocup cu distribuirea locurilor la prînz.

Nu voiam să plece.

- Nell...

Vocea mi se păru prea plină de îngrijorare, prea plină de durerea fizică, dar nu mai puteam da înapoi.

Am văzut cum i se schimbă expresia feței. Nu mai era vorba aici de joc.

- Citește asta după ce plec, îmi spuse. Și am să fiu acolo... prin fereastră.

Ieși fără să se uite înapoi și, curînd, reapăru printre ceilalți. Am despăturit cu mișcări încete foaia de hîrtie, nedorind să aflu vești rele și am constatat că este un telex, care spunea următoarele:

Richmond, Hotelul Four Seasons, *Vancouver.*

Confirm că vacanța ta de două săptămîni începe imediat.

Distracție plăcută.

Merry.

Am închis ochii.

- Este atît de grav? mă întrebă Mercer.

Am deschis ochii și m-am uitat încă o dată pe telex. Scria același lucru. I l-am întins să-l citească și el.

- Sper, zise el ironic, că și Val Catto va fi de acord.

- Dacă nu, demisionez.

Am petrecut după-amiaza urmărind împreună cu Mercer cursele preliminare cu interesul celor pasionați. Cînd sosi momentul cursei celei mari, Mercer decise că, indiferent ce s-a întîmplat cu Sheridan, trebuie să coboare să asiste la pregătirea calului său, Voting Right, după care se va întoarce aici ca să urmărim împreună cursa.

După ce a plecat, iar salonul de alături aproape se golise, mi-am îndreptat privirea spre steagurile, pancar-

tele, baloanele și publicitatea zgomotoasă de pe hipodromul din Parcul Expoziției, gîndindu-mă la tot ce s-a întîmplat în călătoria asta de-a latul Canadei, și m-am întrebat dacă hoinăreala mea de polițist pe hipodroamele britanice, sub ploaia rece, or să mi se pară o relaxare sau o mare plictiseală.

M-am întrebat dacă am să continui să fac asta. Numai timpul o să-mi arate calea, ca întotdeauna. M-am gîndit la doamna Baudlaire, pe care n-am cunoscut-o personal niciodată, și mi-am dorit să fi putut privi și ea cursa care urma. M-am gîndit cu gratitudine la mătușa Viv.

Mercer se întoarse părînd fericit, ceva mai fericit, într-un fel liniștit, ca și cum s-ar fi împăcat cu stafiile.

- Daffodil este uluitoare, zise el. Este acolo, jos, sărutîndu-l pe Laurentide Ice, rîzînd, în culmea fericirii. Se pare că nu există nici o dificultate în ce privește participarea calului la cursă, chiar dacă, probabil, jumătate îi aparține încă lui Filmer.

- în programul cursei este trecut numele lui Daffodil.

- Asta este deci... Și familia Young, și proprietarii lui Redi-Hot, toți sînt acolo jos, parcă este un club. Le-a părut bine, mi-au spus, că m-am dus și eu.

în camera președintelui hipodromului se afla un televizor mare, puteam auzi goarnele care preced ieșirea concurenților pe pistă, zgomotul făcut de mulțimea de spectatori și comentariile. Nu era la fel ca și cînd ai fi fost acolo, jos, în mulțime, dar era mai bine decît tăcerea. Cursa urma să fie transmisă în direct pentru întreaga Canada și înregistrată pentru restul lumii, și a fost prezentat un material amplu despre gustul crescînd pe plan internațional pentru hipismul canadian și despre felul în care Transcontinentalul *Hipismului și Misterului* a trezit pretutindeni un enorm

interes, fiind în același timp benefic pentru c;III.HI.I

Mercer, care fusese dispus să facă mult ptntn hipismul canadian, îl privea acum pe ecranul tulnvi zorului pe Voting Right, care conducea panul.i ilin.i inte de cursă.

- Arată bine. Sper sincer... Se opri. Cred c;n ;II putea fi cel mai bun dintre caii mei. Cel mai bun m devenire. Dar s-ar putea să nu fie pregătit pentru .r. tăzi. Poate că este prea curînd. Sparrowgrass < • - -1« favoritul. Ar fi frumos pentru familia Young...

Îl privea acum pe Sparrowgrass, care apăruse și el pe ecran.

- Cumber Young spune că Filmer a fost cel care a cumpărat... sau i-a luat caii lui Ezra Gideon. Dacă azi-dimineață Cumber ar fi fost acolo, l-ar fi sfîșiat pe Filmer.

. - Și și-ar fi creat singur probleme, i-am replicat.

- Ca Filmer, acum?

- Da, dur vorbind.

- Dur este cuvîntul. îmi aruncă o privire furișă, dar nu făcu nici un comentariu.

- Hai să privim caii, am zis cu voce liniștită. Și să lăsăm deoparte problemele care se acumulau, m-am gîndit.

Cu un rictus al gurii, își întoarse atenția spre cai. Nouă dintre cei zece concurenți călătoriseră cu trenul. Al zecelea era un cal din Vancouver, cumpărat de familia Unwin pentru această ocazie. Nu o speranță la fel de bună ca Upper Gumtree, dar Unwinii au vrut să aibă și ei locul lor în această cursă ce reprezintă momentul culminant.

Proprietarii și Nell, neprețuita Nell, se aflau toți în tribuna principală, de sub noi, astfel încît urmăream pista peste capetele lor agitate.

- Tot drumul ăsta de-a latul Canadei și numai pen-

tru următoarele două minute, zise Mercer ca pentru el.

Tot drumul ăsta de-a latul Canadei, mi-am zis în gînd, plin de îngrijorare, și dragoste, și durere pentru fiul său. Voting Right țîșni pe poartă și se instala ferm în frunte. Următorii, Laurentide Ice și Sparrowgrass, nu se grăbeau, dar țineau ritmul bine, cap la cap. În urma lor venea un pluton de cinci sau șase cai, Redi-Hot fiind ultimul.

La televizor se anunță timpul în care Voting Right parcursese primul sfert de milă.

- Prea repede, bombăni Mercer.

După jumătate de milă, Voting Right era încă în frunte, alerga cu aceeași viteză, aflat înaintea tuturor cu douăzeci de lungimi bune.

- Nu mai este nici o speranță, spuse Mercer. O să clacheze în linia dreaptă spre finiș. N-a fost călărit niciodată așa pînă acum.

- N-ați discutat asta cu jocheul?

- I-am urat numai noroc. Cunoaște calul.

- Poate că Voting Right a fost inspirat de călătoria cu trenul, am zis cu dezinvoltură.

- Să facă tot drumul ăsta, zise Mercer, fără să remarce spusele mele, ei bine, așa este la curse!

- Totuși nu se poate spune că a clacat încă, am subliniat eu.

Voting Right se afla mult în față, luînd curba spre înapoiere cu o viteză mult mai mare decît cea cu care trenul traversase Munții Stîncoși, și el nu știa că aleargă prea repede, ci pur și simplu o ținea tot așa.

Jocheii lui Sparrowgrass, Laurentide Ice, Redi-Hot și ai celorlalți cai lăsară liderului lor inițiativa numai pînă după ultima curbă, după care se răspîndiră de-a latul pistei, pregătindu-se pentru linia dreaptă spre finiș.

Laurentide Ice zvîcni, Redi-Hot țîșni și el, iar Sparrowgrass începu, în sfîrșit, să se apropie cu hotărîre de Voting Right.

- O să piardă, spuse Mercer cu dezamăgire în glas.

Așa se părea. Nu se putea spune cu certitudine, dar ritmul lui era prea rapid. Voting Right o ținea tot înainte. Sparrowgrass făcu mari eforturi spre finiș, dar, așa cum prezisese doamna Baudlaire, Voting Right era cel care avea avantajul, cel care trecu parcă plutind în zbor linia de sosire într-un timp record pentru hipodrom, era cel mai bun cal avut vreodată de Mercer, ținta de care Filmer nu s-a putut apropia.

Sheridan zăcea în eternitatea în care domnește pacea și liniștea, dar cine putea să spună că Mercer nu a avut dreptate cînd a afirmat că, în felul lui impulsiv, fiul murise pentru a-i oferi tatălui acest moment.

Mercer.se întoarse spre mine fără cuvinte, strălucind de emoția copleșitoare, vrînd ba să rîdă, ba să plîngă, la fel ca oricine de pe lumea asta care-și vede împlinită dorința mult visată. Privirea lui ușor încețoșată exprima același lucru ca pretutindeni în lume, dragostea pentru pursîngele zburător, împlinirea pe care ți-o aduce cîștigarea unei mari curse.

își regăsi graiul. Părea să revină la viață și m-a privit lăsînd să se vadă că a înțeles foarte multe lucruri.

- Mulțumesc, îmi spuse.

Sfîrșit